

Đánh Cược Với Tình Yêu

Contents

Đánh Cược Với Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	52
10. Chương 10	59
11. Chương 11	66
12. Chương 12	74
13. Chương 13	82
14. Chương 14	90
15. Chương 15	98
16. Chương 16	106
17. Chương 17	114
18. Chương 18	122
19. Chương 19	131
20. Chương 20	138
21. Chương 21	145

Đánh Cược Với Tình Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Lăng mạnType: quacauphaleĐánh cược với tình yêu là tác phẩm đầu trong series Scandal

1. Chương 1

Type: quacauphale

Trên thế giới này có rất ít chuyện có thể khiến Oliver Warren, Hầu tước Haybury, giật mình. Thực tế là anh có thể đếm những chuyện đó trên đầu ngón tay của một bàn tay. Như tiếng tru tréo của lũ trẻ con. Tiếng cọ xát của kim loại han rỉ. Và tên của người đó.

Vẫn ngồi bất động, anh ngược lên, quên bém chong phỉnh bạc(1) giữa ngón tay mình. “Anh vừa nói gì?”

(1)Phỉnh bạc là những miếng nhựa hoặc kim loại hình tròn giống đồng xu được dùng thay tiền trong các sòng bài.

James Appleton ngồi bên trái anh liền gật đầu. “Tôi đã nghĩ nhà Benchley sẽ tìm ra cách giữ lại trang viên đó, dù gì nó cũng là tài sản của gia tộc từ rất lâu rồi. Nhưng giờ bà quả phụ đó đã mở cửa lại Dinh thự Adam House cũ. Theo tin tức tôi nghe ngóng được thì cô ta chỉ vừa mới đến tối qua. Dù sao thì cũng hơn ba năm mới có người đến sống ở đó.”

Oliver đặt cược lên con ba bích, tập trung vào ván bài trong lúc người chia bài lật con bốn, con chín và con Q cơ. “Hừm”, Oliver nói, anh cho rằng sự quan tâm nhạt nhẽo sẽ là phản ứng thích hợp đối với những tin đồn vô thưởng vô phạt thế này. “Phu nhân Cameron. Cô ta đã đến lục địa rồi phải không? Cô ta tên gì ấy nhỉ? Marianne à?”

“Diane.” Appleton sửa lại, cuối cùng nhận ra mình đã thua khi đặt cược vào con bốn bích. “Khốn thật. Tôi nghe nói là ở Vienna (2) hay Amsterdam gì đó. Tôi đoán là hơn hai năm sau cái chết của Fredrick cô ta cảm thấy nhớ London.”

(2)Là thủ đô của nước Áo.

“Có vẻ thế.” Hình ảnh suối tóc đen huyền và cặp mắt xanh lạ lùng xẹt qua tâm trí Oliver trước khi anh kịp gạt đi. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Anh liếc sang anh chàng ngồi phía bên trái. “London hẳn là chán chết ấy Appleton”, anh giễu cợt, “nếu như tin tức hấp dẫn nhất anh nhạt nhẽo được là một quả phụ đang trở lại nhà của người chồng quá cố của cô ta.”

Từ phía bên kia bàn, Bá tước Beaumont cười phá lên. “Anh đang vấp phải thời điểm chán nản của mùa vũ hội đấy, Haybury. Chẳng có tin gì thú vị đâu. Tôi nghĩ chúng ta đã không có vụ tai tiếng nào kể từ tháng Giêng, và cũng chẳng ai thèm quan tâm vì có ai ở trong thành phố để buồn chuyện đâu chứ.” Bá tước nâng ly rượu của mình. “Chuyện này mang lại hy vọng sẽ sớm có một trò tiêu khiển đầm máu.”

Oliver nâng ly vì câu nói đó. Bất cứ điều gì giúp anh không phải nghe lại cái tên Diane Benchley chết tiệt từ miệng của ai đó trong sáu tuần tiếp theo sẽ nhận được sự ủng hộ của anh. “Tối nay anh không đặt cược nữa hả Appleton?”, anh khiêu khích. “Chúng tôi có thể cung cấp cho anh một cái khung thêu nếu anh thích tiếp tục lú lo.”

Gò má và cổ họng Appleton đỏ lựng. “Tôi chỉ nghĩ chuyện đó thú vị”, anh ta phản bác. “Bá tước Cameron quá cố cùng phu nhân của anh ta chạy trốn khỏi London ngay trước mũi bọn chủ nợ, và giờ cô ta trở về một mình với nửa tá xe ngựa loại lớn nhất – vào lúc nửa đêm.”

“Có lẽ cô ta đã tìm cho mình một vị công tước nước Phổ nào đó.” Nhân vật thứ tư trong nhóm, Jonathan Stuccliffe, Tử tước Maderlin, rốt cục cũng nhập cuộc. “Theo như tôi nhớ thì cô nàng rất xinh đẹp.” Anh ta vỗ vai Oliver. “Sau đó anh không ở lại London nhỉ? Thực sự anh chưa từng tới Vienna à?”

“Đâu đó quanh đấy.” Cái liếc mắt cùng cặp lông mày nhướng cao đã thuyết phục Maderlin buông vai anh ta. “Tôi cũng trở lại trên một cỗ xe màu đen loại lớn nhất đấy Appleton. Của riêng tôi. Anh cũng xì xầm về tôi đấy chứ?”

Cuối cùng Appleton cũng toét miệng cười. “Đã và sẽ tiếp tục làm thế. Gần như là liên tục.”

“Hay lắm. Tôi đã làm việc rất chăm chỉ để giữ tất cả những kẻ hóm hỉnh bận rộn.”

“Đúng đấy!” Ngài Beaumont ra dấu và một gã phục vụ trong bộ đồng phục câu lạc bộ tiến đến rót đầy cốc rượu của anh ta. “Vậy thì anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho sự yên ả này. Hãy cho chúng tôi một vụ tai tiếng đáng nguyên rủa đi nào, Haybury.”

Oliver nghiêng đầu. “Tôi sẽ làm hết sức mình. Đúng hơn là tôi tệ nhất.”

Diane Benchley, Phu nhân Cameron, ở London. Và anh cho rằng họ sẽ sớm chạm mặt nhau ở một buổi vũ hội nào đó. Xét cho cùng thì Mayfair là một nơi nhỏ bé. Thậm chí còn nhỏ hơn cả Vienna. Anh uống cạn lượng ượu-ki còn lại trong ly và tự rót cho mình một ly khác.

Tối nay tên cô ta có lẽ đã khiến anh giật mình, nhưng nếu - khi - anh mặt đối mặt với cô ta, anh sẽ không phải là người giật mình. Không một cái nhăn mặt. Hay một cái nhíu mày nào. Và tốt hơn hết cô ta nên dán kín cái miệng xinh đẹp của mình lại hoặc anh buộc lòng phải làm một việc gì đấy chướng tai gai mắt.

“Anh có đặt cược không hả, Haybury?” Manderlin hỏi. “Hay anh đang khau vá?”

Gói ghém những ý nghĩ không dễ chịu lắm cho khoảng thời gian riêng tư sau này, Oliver liếc nhìn những lá bài đã được lật và đặt hai bảng lên con J. Theo kinh nghiệm của anh con J luôn thắng.

“Diane, có người muốn gặp cô.”

Diane Benchley, Phu nhân Cameron, ngược lên từ đồng giấy tờ trên bàn làm việc của người chồng quá cố. “Tôi không định gặp ai hết”, cô lầm bầm và tiếp tục chọn lọc các con số thập phân cùng các phép trừ ở mỗi bảng biểu có vẻ nổi bật. “Không có ngoại lệ.”

“Tôi biết chứ, thưa cô”, người bạn đồng hành với cô đáp lại, vẫn không rời khỏi cửa ra vào. “Đó là ngài Cameron.”

Trong tích tắc, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Diane. Cũng trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, mỗi bàn tay cô từng nắm, mỗi làn gió thổi qua eo biển từ Lục Địa hay mỗi tin tức sét đánh nổ ầm trong lồng ngực kể từ khi cô rời Vienna, lại nghiền ngẫm trong cuống họng. Sẽ chẳng có chuyện gì, nếu như...

Lầm rầm nguyên rủa, cô rùng mình. Frederick Benchley đã chết. Hai năm trước. Cô đã ở bên cạnh lúc anh ta trút hơi thở cuối cùng. Cô đã đứng bên phần mộ của anh ta khi hai người làm công đào hố và chôn cỗ quan tài gỗ thông rẻ tiền của anh ta xuống lòng đất. “Vì Chúa, Jenny, đừng dọa tôi chứ”, cô hô to, đặt cây bút chì sang một bên và dùng ngón tay vẫn còn run rẩy của mình để xoa xoa hai bên thái dương.

Sự hoảng hốt lướt qua khuôn mặt người bạn đồng hành của cô, Genevieve Martine vội vã bước vào phòng. “Ôi, Chúa ơi. Cô biết ý tôi là Bá tước mới kia mà. Tôi chưa bao giờ nghĩ là...”

“Đừng bận tâm, Jenny. Có điều cô đã làm tôi nổi gai ốc đấy. Anthony Benchley đang ở đâu?”

“Trong phòng khách buổi sáng(3). Anh ta đòi gặp cô, và sau đó gọi trà.”

(3)Là phòng dùng để tiếp khách vào ban ngày. Một số ngôi nhà lớn có phân chia phòng khách phù hợp với mục đích, thời gian khác nhau.

Diane chống tay lên bàn làm việc, đứng dậy. “Ừm. Chỉ ít chúng ta có thể phỏng đoán tin tôi trở về London đã nhanh chóng lan xa. Tôi cho là cũng có ý nghĩa đấy chứ.”

“Phải đấy, chúng ta có thể tính là một may mắn kể từ lúc trở về đây.” Jenny thở dài. “Và hai tá điều bất hạnh. Tôi nên xếp Ngài Cameron vào mục nào đây?”

“Bất hạnh. Nếu có thể cô hãy đi cùng tôi. Tôi muốn dứt khoát với anh ta càng nhanh càng tốt.”

“Cô nghĩ anh ta muốn gì?” Genevieve hỏi với âm hưởng Pháp thanh thoát dường như có thể nhẹ nhàng hoặc mạnh mẽ tùy thuộc vào tâm trạng của cô ta.

“Tất nhiên là tiền bạc rồi. Đó là thứ mà mọi gã đàn ông trong dòng họ Benchley đều thèm thuồng. Và theo quan sát của tôi, chẳng ai trong số đó đủ khả năng giữ nó trong tay đâu.” Cô cau có. “Nhất là dinh thự Adam House. Anh ta cũng không thể có nó.”

“Có lẽ anh ta chỉ muốn ôn lại chuyện cũ”, Jenny nghi ngại đề xuất. “Xét cho cùng thì cô đã cưới anh trai anh ta.”

“Quãng đời của tôi trong gia đình ấy không mang lại nhiều thứ đáng nhớ nhưng đâu.” Diane phản bác, hạ giọng lúc họ đi đến chân cầu thang. Cô biết sau cùng cô sẽ phải nói chuyện với một người họ Benchley, nhưng Chúa ơi, cô có mặt ở London còn chưa đến hai ngày.

Trong lúc đó Jenny đã có thể liệt kê ra một bản danh sách hơn hai chục điều bất hạnh, nhưng chỉ có một thảm họa là có thể khiến toàn bộ kế hoạch của Diane bị phá sản. Thực tế, chỉ có một việc cô có thể nghĩ đến sẽ làm mọi thứ tồi tệ hơn chính là Oliver Warren, Hầu tước Haybury, đang đợi cô trong phòng khách buổi sáng. Anthony Benchley chỉ là một mối phiền toái. Không hơn.

Suy nghĩ đó thật sự đã làm bước chân cô vững vàng hơn khi bước vào phòng. Em trai người chồng cũ của cô đang đứng nhìn ra cửa sổ chính. Mái tóc đen và nước da hồng hào hay thậm chí cách gã ta nhịp tay trên đùi nhắc cô nhớ đến người anh trai của gã, và cô không thích điều đó một chút nào. “Ngài Cameron”, cô lên tiếng.

Gã giật mình, quay lại nhìn cô. “Diane”, gã chuyển mình, bước đến nắm lấy cả hai tay cô. “Xin hãy gọi tôi là Anthony. Dù gì chúng ta cũng đã từng là chị em cơ mà.”

Cô gật đầu, giật tay lại thật nhanh. “Được rồi Anthony, anh muốn gì ở đây?”

Lông mày gã cau lại, rồi giãn ra. “À. Đừng nhầm tôi với anh trai tôi chứ, Diane. Anh ta cũng chẳng giúp đỡ gì tôi qua việc bài bạc làm tiêu tán gia sản.”

Đúng là thế, cô miễn cưỡng thừa nhận. “Anh...”

“Nhưng cô đang mặc trang phục màu đen”, gã ngắt lời. “Tôi xin lỗi nếu tôi đã...”

“Không đâu. Chỉ là tôi vừa về đến và người bạn đang định làm ăn với tôi đã... gặp tai nạn. Tôi e rằng tôi đang khá mệt mỏi.” Chuyện đó không hoàn toàn là sự thật, nhưng cô chỉ có thể tiết lộ đến chừng ấy. Việc Anthony là một người họ Benchley chỉ khiến cô thêm cẩn trọng. Cô đã học được bài học của mình.

“Làm ăn ư?”, gã lặp lại. “Cô biết đấy, tôi nghe nói cô mới trở về vào đêm hôm kia với một tá xe ngựa chất đầy đồ đạc. Và.... Tôi không chắc như thế nào mới là tế nhị nhưng cố vấn pháp luật của tôi bảo rằng anh Frederick đã trao Adam House cho cô. Tôi nghĩ có lẽ cô nên cân nhắc... đặc biệt là khi cô có những việc làm ăn và vấn đề tài chính khác cần phải giải quyết... và trao trả căn nhà này cho dòng họ Benchley. Chúa biết tôi có thể dùng nó để giải quyết một vài món nợ tồn đọng của anh Frederick.”

“Đúng vậy, tôi nhớ năm ngoái anh đã viết thư cho tôi. Nhưng tôi tin rằng mình đã giải quyết hầu hết nợ nần của Frederick”, cô quay lại, cố ngăn cơn giận bất chợt trong giọng nói của mình. “đi n đàn lê q ụy đôn” “Anh vẫn có Benchley House và Cameron Hall, Anthony. Adam House là thứ duy nhất tôi được sở hữu.”

Cô liếc sang Jenny, lúc này cô ta đang ngồi ở góc phòng, đóng vai bạn đồng hành. Adam House là tất cả của Diane. Và cân nhắc về tin tức nhà đầu tư mà cô vừa nhận được ngay khi đến London thì cô càng phải tận dụng nó. Ngẫu nhiên làm sao, cô vừa biết mình sẽ làm như thế nào.

“Vậy được rồi. Tôi đã hy vọng cô có thể biết phải trái hơn, nhất là khi ai cũng biết tại sao cô và anh Frederick bị buộc phải rời bỏ đất nước này, nhưng nếu cô muốn đối diện với sự chỉ trích của người khác thì tôi chẳng thể làm gì để bảo vệ cô được.”

Làm như cô cần sự bảo vệ của gã vậy. “Cảm ơn anh đã lo nghĩ cho tôi, Anthony, nhưng tôi sẽ xoay xở được.” “đi-ên đầ-n lê qu-ý đờ-n. Cô hít sâu. “Và giờ nếu anh không phiền, có vài lá thư đang chờ tôi.”

“Vâng, hẳn rồi.” Gã bước ra sảnh lớn, cô và Jenny bám theo sát gót để ngăn gã – dù vô tình hay cố ý – nhìn ngó vào bên trong ngôi nhà. “Tôi rất hy vọng được gặp lại cô, Diane. Cứ coi tôi là một người anh em của cô nhé.”

“Tôi sẽ làm thế.”

Giây phút gã bước khỏi bậc thang trước nhà, cô liền đóng cửa lại. “Tôi có ý này, Jenny.”

“Tôi hy vọng đó là một ý hay vì đối tác kinh doanh của cô, theo cách cô gọi, đã được chôn sâu dưới lòng đất vào chiều nay rồi.”

“Chúng ta cần một địa điểm làm nơi vui chơi. Tôi nghĩ Adam House đủ sức đáp ứng, cô thấy sao?”

“Thần thành thiên địa ơi.” Genevieve nhìn cô chăm chăm hồi lâu. Rồi cô gái gầy gò tóc vàng mỉm cười. “Tôi nghĩ là được.”

Ba ngày sau chuyến hành trình trở về nhà vào đêm muộn, Phu nhân Cameron vẫn bám trụ trong Dinh thự Adam House. Oliver biết thế bởi vì dù anh thăm ao ước đến đâu, cũng không có bất kỳ ai có hứng thú thảo luận bất cứ câu chuyện nào khác. Ở câu lạc bộ quý ông Jackson, anh nghe được có người thoáng trông thấy cô ta qua cửa sổ tầng trên, trong chiếu váy dài màu đen đầy tang tóc bất chấp thực tế bá tước đã từ già cỗi đời từ hai năm trước. Khó khăn lắm Oliver mới không buông lời châm chích, nhưng chỉ có thế.

Trong bữa trưa ở câu lạc bộ Society, Patrick Banfer thông báo cho cả bàn biết Phu nhân Cameron vừa chào đón chuyến thăm viếng của em trai chồng cũ nhưng bá tước chỉ nán lại trong mười phút, rồi đi đến câu lạc bộ Boodle, ở đó gã ta đã nốc cạn một chai ứt-ki. Khi Oliver mặc lại quần trong căn phòng ngủ màu xanh lá sang trọng của Phu nhân Katherine Falston, cô ta thuật lại tin tức Diane, nữ Bá tước Cameron đã cho gọi một thợ kim hoàn nổi tiếng gần như luôn độc quyền gia công những viên đá quý giá nhất.

“Em đang ám chỉ gì thế?”, Oliver hỏi, ngồi trên mép giường để mang lại đôi giày Hoby.

Một cánh tay trần trường qua vai, bộ ngực ảm áp dán vào lưng anh qua lớp áo sơ mi mỏng manh. “Không ai trong chúng ta là mẫu người của hôn nhân”, Kat thở thở, cắn nhẹ vành tai anh, “nhưng với một, hai món nữ trang rẻ tiền... hầu hết phụ nữ sẽ chào đón một món quà đắt giá từ một người bạn thân thiết.”

Oliver trượt khỏi vòng tay lỏng lẻo của cô ta và đứng lên. “Anh không thích để lại thứ gì có thể làm anh tổn kém hơn trong tương lai.” Với chiếc áo khoác trên thành ghế, anh mặc vào. “Mặc dù có lẽ anh nên tặng em một món trang sức rẻ tiền. Ít ra nó cũng mang lại cho những kẻ ngồi lê đôi mách tin tức gì đó khác hơn chuyện ai đang viếng thăm Adam House buồn tẻ và người được gọi là chủ nhân bí ẩn của nó.”

Kat ngả lưng lên tấm ga trải giường nhăn nhúm. “Anh dám ư. Anh biết em chỉ đang trêu ghẹo anh thôi mà. Có thể em thích một buổi tối riêng tư với anh nhưng anh phải giữ những vụ tai tiếng của mình tránh xa em. Nếu anh muốn tặng quà cho em thì hãy tặng một cách kín đáo, và phải rất, rất đắt tiền.”

“Anh sẽ ghi nhớ điều đó.” Hẳn nhiên cô ta đang bông đùa, cô ta cũng như bất kỳ người nào đều biết anh không quan tâm đến những chuyện rắc rối trong lẫn ngoài giường ngủ. “Buổi tối tốt lành nhé Kat.”

“Ừm.”

Hầu hết người hầu của Phu nhân Katherine đều biết anh ở đó, nhưng anh vẫn nhắc chân lặng lẽ lúc đi xuống cầu thang chính và ra ngoài qua cửa trước. Thói quen, anh cho là thế, vì không phải mọi người tình của anh đều chưa chồng. Dù những ông chồng của họ có bận tâm hay thậm chí ngạc nhiên trước sự hiện diện của anh hay không lại là một câu hỏi hoàn toàn khác. Và phản ứng khả dĩ của một ông chồng luôn là thứ Oliver hằng khắc ghi trong tâm trí mình. Tuy nhiên, không phải tối nay. Với địa vị và các mối liên hệ của mình, Phu nhân Katherine cũng giống anh, không nghĩ gì nhiều đến những người chồng.

Lúc đi đến phố Regent, anh cho Brash, con ngựa xám thuần chủng của mình, đi chậm lại. Adam House nằm ngay phía sau hàng rào cao cao này. Oliver nghiêng răng. Mụ đàn bà chết tiệt. Mụ đàn bà chết tiệt, chết tiệt. Đúng là anh đã nghĩ Mùa Vũ Hội thật ngu ngốc, nhưng cũng không có nghĩa anh đáng phải chịu đựng những bài học đạo đức cũ kỹ - câu nói ‘hãy cẩn thận với những thứ bạn ao ước’ đã ứng nghiệm trước tiên.

Anh cho rằng một buổi sáng nào đó mình có thể ghé qua và bày tỏ lòng kính trọng, à, không hẳn là lòng kính trọng, mà sẽ làm rõ sự tồn tại của anh, ít ra là thế, nhưng Diane Benchley dường như không vội vã chường mặt ra trước giới quý tộc tọc mạch. Nói chung, bất chấp mong muốn bị cô ta quấy rầy, anh vẫn

cảm thấy rất tò mò. Và suy nghĩ kỹ thì chạm trán cô ta ở nơi công cộng có vẻ sẽ khôn ngoan hơn đối với cả hai bọn họ. Câu hỏi luôn cháy bỏng là tại sao cô ta lại có vẻ như đang chờ đợi.

Nhún vai, Oliver tắc lưỡi với Brash và hướng nó về phía ngôi nhà thuê trên phố Oxford của anh. Anh biết mình không uỷ mị, và không bao giờ tin tưởng thời gian sẽ làm mềm đi những ký ức cay đắng. Và anh không bao giờ - không bao giờ - cho phép ai đó chứng kiến bất kỳ giây phút yếu đuối nào. Nếu có, cũng không phải của chính anh. Vạch trần người khác trong những lúc anh không kiểm chế được là một việc cực kỳ dễ dàng. Nếu Phu nhân Cameron biết điều gì tốt cho cô ta thì nên giữ anh tránh xa khỏi những tính toán của mình.

Mặc dù, nếu cô ta thật sự quan tâm đến lợi ích bản thân. Thì trước hết cô ta không nên quay lại nước Anh.

2. Chương 2

Diane Benchley, nữ bá tước Cameron, nắm lấy bàn tay của người hầu và bước ra khỏi cỗ xe ngựa thuê màu đen. “Sẵn sàng chưa Jenny?”, cô thì thầm.

Cô gái dong dỏng cao và gầy gò đang bước xuống bậc đá ngay sau cô, gật đầu. “Đúng như chúng ta đã diễn tập nhỉ?” Genevieve Martine cũng thì thầm đáp lại với chất giọng vốn là sự kết hợp quyến rũ của tiếng Pháp, Đức và Anh trong trường nữ sinh.

Mái tóc vàng óng của Jenny được búi cao khiến cô ta trông giống nữ gia sư hoặc người bạn đồng hành của một mệnh phụ đứng tuổi, nhưng đây là một hành động có chủ tâm. Tối nay mọi cặp mắt phải dồn vào Diane, và những chiếc lưỡi sẽ phải liến thoắng đủ mọi chuyện hay ho bên ngoài tầm nghe của cô ấy. Nhưng không phải của Jenny; cô rất giỏi trong việc không gây chú ý.

“Đúng vậy. Và tôi xin lỗi vì đã yêu cầu như thế, đêm nay quan trọng hơn tôi đã dự liệu. Cô biết tôi muốn có hơn bốn ngày để hoạch định toàn bộ tương lai của tôi... của chúng ta.” Diane giả vờ chỉnh sửa găng tay lụa đen dài đến khuỷu tay của mình, tranh thủ quan sát căn nhà to lớn trước mặt. Ánh nến sáng bừng từ mỗi khung cửa sổ, tiếng nói cười và tiếng nhạc khiêu vũ tràn ra ngoài phố. “Cô chắc chắn ngài Cameron sẽ không có mặt ở đây chứ?”

“Thiếp mời không bao giờ được gửi đến nhà anh ta”, Jenny xác nhận, một nụ cười thoáng qua làm dịu đi nét mặt cô. “Thật đáng xấu hổ, tôi biết chứ.”

“Xuất sắc. Anh ta thật phiền phức, tối nay tôi không muốn gặp anh ta. Tôi tin buổi tiệc này sẽ thú vị hơn vì sự vắng mặt của anh ta.” Diane len lỏi vào giữa đám đông quan khách và xe cộ đang dừng đỗ.

Trong lúc di chuyển cô quan sát thấy có rất nhiều xe ngựa có gắn huy hiệu trên cửa. Chỗ này là một công tước, chỗ kia là một bá tước cùng với anh em, cô đi chú bác, con cháu của họ - những người giàu có và quyền lực xen lẫn những kẻ đồ kỵ và cạnh tranh với họ. diễn-đàn-lê- quý-đôn. Đây chính là buổi vũ hội trang trọng của Công tước và nữ Công tước Hennessy. Nếu không vì cô là đề tài xì xầm của cánh phụ nữ thì cô đã suýt không được mời đến buổi tối hoàn hảo này.

Hẳn nhiên không ai nhận ra rằng cô đã sắp đặt sao cho chuyến trở về London của mình rơi đúng vào thời điểm của buổi vũ hội. Tuy trước đây cô chỉ có một mục đích duy nhất trong tối nay nhưng lúc này cô lại có tới hai. Đang suy tư thì một con rồng sơn đỏ xoắn quanh thanh gươm đâm máu đúng lúc lọt vào tầm mắt của cô để nhấn mạnh thêm quan điểm đó. Hơi thở dồn dập hoàn toàn phản bội ý chí của cô. Oliver Warren.

“Haybury ư?”, Jenny hỏi và đưa mắt nhìn theo. “Không phải cô đang đắn đo đấy chứ?”

Diane nhún vai. “Không. Làm gì có. Đúng ra thì việc này là không cần thiết nhưng kế hoạch lý tưởng đã bị chôn vùi ở York, sự cần thiết là thứ vẫn còn sót lại. Giờ đây khi đã xem xét kỹ thì dù sao anh ta vẫn là lựa chọn tốt hơn.”

“May đây, giờ đây anh ta là sự lựa chọn duy nhất rồi.” Trong hơi thở Jenny lăm bầm gì đó bằng tiếng Đức về Henry, ngài Blalock và địa ngục sâu thẳm.

Diane cũng lặng lẽ rửa thẳm. Mặc kệ những gì Shakespeare đã viết về kế hoạch được sắp xếp chu đáo nhưng vẫn gặp thất bại, những toan tính của cô sẽ không đi chệch hướng. Đối tượng tham gia có thể sẽ thay đổi, nhưng theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng thì cô đã đi xa đến mức không thể quay đầu lại được. “Công bằng mà nói tôi không nghĩ ngài Blalock dự định quy tiên”, cô hạ giọng. “Và chắc chắn không phải do bị gây cổ.”

Jenny phát ra một âm thanh nhạo báng. “Một người đàn ông sáu mươi tuổi còn mong đợi gì khi ông ta đuổi theo bầy cáo? Dưới trời mưa nữa chứ?”

Và đó là vấn đề của một vài nhà quý tộc quá cổ mà cô từng quen biết trước đây, Diane ngẫm nghĩ. Bất chấp mọi chứng cứ cho thấy điều trái ngược, họ vẫn nghĩ bản thân mạnh mẽ, bất khả xâm phạm và bất tử... cho đến khi họ té ngã. Và họ ngã với một tần suất lớn đến mức báo động. Cô có thể tự trách chính mình vì theo cách nào đó đã trở thành một người chuyên tạo ra các quả phụ, cô suy ngẫm, nhưng chẳng phải cô cũng quen một gã đáng chết nhất mà gần đây đã thừa kế tước vị hầu tước cùng một gia tài đồ sộ đầy thối.

“Cô sẽ tiếp cận Haybury bằng cách nào?” Jenny hỏi ngay khi cô vừa suy nghĩ đến đó.

Câu hỏi đó đã làm cô thao thức suốt đêm qua. “Tôi có vài ý tưởng. Cứ để đó cho tôi.”

Khẽ gật đầu, Jenny len qua viên quản gia và đến bên một nhóm các cô gái đang mỉm cười khúc khích, rõ ràng họ rất thích thú với Mùa Vũ Hội đầu tiên của mình ở London. Diane quan sát họ một lát, không chắc cô đang đổ kị với vẻ ngây thơ của họ hay là thương hại họ vì lẽ đó. Nhưng cô đã trải qua con đường giống hệt họ và cô đã học được bài học của mình. Cái giá phải trả có thể hơi đắt, nhưng thực tế là cô đã được mở mang đầu óc rất nhiều.

Buổi tiệc xa hoa đến nỗi viên quản gia phải thông báo từng vị khách vừa đến cho toàn thể đám đông. Cô cũng đoán trước được nên đã chọn trang phục phù hợp. Phần chân váy bằng lụa đen buông xuống từ thắt lưng. Phần thân áo cùng màu được chăm chút cầu kỳ và sáng lấp lánh với những viên thủy tinh đen. Ống tay áo bằng ren đen kéo dài đến khuỷu tay, một dải ren khác bao quanh viền cổ thấp và đầy đặn. Bộ đồ cùng đôi găng tay đen dài đã ngón của cô một khoản kha khá. Và cô biết từng xu một đều sẽ phát huy giá trị của nó.

Cô trao tấm thiệp mời của mình cho quản gia và lắng nghe những tiếng thì thầm đã bắt đầu râm ran sau lưng mình. “Kính thưa quý ông và quý bà”, ông ta cất tiếng từ bậc thềm cao nhất, “Diane Benchley, Phu nhân Cameron.”

Diane hát cầm rất nhẹ, chỉ vừa đủ để khoe chiếc vòng cổ mã não đen hình giọt lệ đồng bộ với đôi hoa tai. Tiếng rì rào trong phòng khiêu vũ rộng lớn nhạt dần, rồi chợt bùng lên, thay đổi âm lượng từ tiếng vo ve của ong thợ sang tiếng xèo xèo của ong bắp cày. Và cô vẫn đứng đó, cố tình thu hút họ. Nở nụ cười nhẹ nhàng, bí ẩn, cô bước xuống nền nhà lát đá hoa cương. Hãy nhìn đi, cô lặng lẽ thúc giục, nghiêng đầu với Công tước và nữ Công tước Hennessy khi họ bước đến chào đón mình. Hãy tò mò đi.

Trước trưa mai những ai chưa từng nghe về việc cô trở về London cũng sẽ được biết. Và đó chính là kế hoạch của cô. Bởi vì sau đó cô sẽ có tất cả. Hay chí ít là những thứ cô muốn.

“Được gặp cô thật là mừng, Diane”, nữ công tước thăm thì. “Cô đã ở xa quá lâu rồi!”

“Cảm ơn các vị đã mời tôi tối nay, thưa Đức ngài”, Diane đáp, thăm nghĩ cô chỉ mới gặp nữ Công tước Hennessy đúng một lần và bà ta đã dùng toàn bộ thời gian để cảm râm về bệnh gút của chồng mình.

“Tôi xin chia buồn vì sự ra đi của ngài Cameron”, vị Công tước bị bệnh gút càu nhàu, liếc nhìn bộ cánh màu đen từ đầu đến chân của Diane. “Hai năm rồi nhỉ?”

“Vâng, chuyện đã qua rồi.” Cô làm điệu, đầu ngón tay nắn na trên viền cổ áo. “Tôi yêu thích trang phục màu đen. Từ khi để tang cho Frederick, tôi đã không thể từ bỏ được.” Cô mỉm cười. “Ngài có nghĩ đó là màu rất ít được phụ nữ lựa chọn không?”

“Phải”, Hennessy đáp, ánh mắt dõi theo những ngón tay bốn cột của cô. “Rất ít.”

Nữ công tước hắng giọng. “Tận hưởng buổi tối vui vẻ nhé, Phu nhân Cameron.”

“Ồ, vâng. Cảm ơn bà.”

Cô dự định sẽ tận hưởng, hoặc cô đã thực sự cảm thấy như thế lúc đầu lên kế hoạch trở lại xã hội thượng lưu. Cho đến lúc này kế hoạch của cô đã được tính toán tỉ mỉ đến từng chi tiết và sẽ phải được tiếp tục. Tình thế đã thay đổi, một số chuyện thậm chí cô còn không thể lường trước, nhưng cô sẽ làm được. Mọi việc sẽ vất vả hơn dự tính, và sẽ phải dính líu đến... anh ta, nhưng có lẽ như thế sẽ mang lại lợi thế cho cô.

Ít ra cô cũng lựa chọn suy nghĩ là với một ít nỗ lực về mặt chiến thuật và có lẽ kèm chút đe dọa sẽ mang lại thứ cô muốn. Thứ cô cần. Và đòi hỏi như thế cũng chẳng phải nhiều nhận gì.

Một anh chàng cao ráo với ghim cài lấp lánh trên cà vạt tiến lại gần cô và cúi chào. “Xin chào, tối nay cô sẽ khiêu vũ chứ?”, anh ta hỏi, giọng nói kiểu cách của anh ta nhắc cô lý do mình thích Vienna hơn.

“Xin hãy tự giới thiệu, rồi tôi sẽ quyết định”, cô đáp với nụ cười nhàn nhạt đã được cô thể hiện thành thục hơn một năm. Nụ cười với hàm ý cô biết nhiều hơn về ngoài cửa mình. Hiển nhiên nó rất có ích, kỳ thực cô xếp nó ngay sau tiền bạc trong danh sách những thứ hữu dụng cần có.

“À, hẳn rồi. Tôi là Stewart Cavendish. Huân tước Stewart Cavendish. Cha tôi là Hầu tước Thanes. Và cô đẹp mê hồn.”

Vậy là cậu con trai thứ hai hoặc dưới nữa. Nhưng vẫn là quý ông. “Vì lời khen hào phóng đó, tôi sẽ nhảy điệu bốn cặp (1) với ngài.”

(1) Còn gọi là điệu cadri gồm bốn cặp nhảy thẳng góc với nhau, có nguồn gốc từ Pháp, rất phổ biến vào thế kỷ 18, 19.

Nụ cười của anh ta nở rộng hơn. “Vậy tôi phải làm gì để dành được một điệu valse?”

Một khối tài sản thừa kế và một tước hiệu, cô thầm nghĩ. “Nhiều hơn một vài phút trao đổi”, cô nói to. “Hãy xem ngài đảm đương điệu nhảy bốn người thế nào.”

Anh ta lại cúi chào, với tay định lấy thẻ khiêu vũ của cô đến khi cô lùi lại một bước và tự viết tên anh ta lên đó. Khi nào họ sẽ nhảy là lựa chọn của cô, không phải của anh ta. Cô dùng ngón trỏ rà soát theo các khoảng trống trên thẻ.

“Tôi sẽ gặp lại ngài ở điệu nhảy thứ tư nhé, Huân tước Stewart, con trai ngài Thanes.” Cô mỉm cười rạng rỡ.

“Và tôi sẽ luyện tập những bước nhảy trong sự háo hức.”

Khi anh ta đi đến tụ họp với bạn bè của mình, Diane xoay người và trong tích tắc đã nhìn lướt qua hết những cặp mắt đang dõi theo cô. Vẫn chưa có dấu hiệu nào của Oliver Warren, chắc anh ta đang ở phòng chơi bài. Như thế nghĩa là cô cần tìm đường đến căn phòng đó – một nhiệm vụ không dễ dàng gì bởi lẽ các phu nhân không được khuyến khích đến những nơi ấy.

Trong lúc băng qua phòng vũ hội để đến cánh cửa của một trong ba căn phòng giải trí tạm thời được sắp xếp ngay bên cạnh phòng khiêu vũ chính, cô đã có thông tin về bảy điệu nhảy. Chỉ có điệu đầu tiên và hai điệu valse là được giữ nguyên, đúng như cô đã dự liệu. Diane bước ngang cửa, liếc nhanh về phía bàn bi-a bên trong. Một tá quý ông đang đứng lơ lửng, nhưng không có người cô muốn tìm.

Một làn gió lạnh lướt qua sau lưng cô. “Cô đang tạo ấn tượng khá tốt đấy”, giọng nói mượt mà của Jenny vang lên. “ ‘Cô ta đã ở đâu nhỉ?’ ‘Sao cô ta lại giàu sang như thế?’ ‘Tại sao không áp thấp từng cô ta?’ ‘Cô ta có ý định tái hôn không?’”

Diane khẽ gật đầu. “Cũng không mất nhiều thời gian phải không?”, cô thì thầm phía sau thẻ khiêu vũ. “Nếu tôi có thể tìm ra ngài Haybury thì sẽ còn có nhiều điều thú vị hơn nữa.”

“Tôi nghe hai quý bà than phiền rằng tối nay anh ta ở suốt trong phòng chơi bài và không chịu bước ra sàn khiêu vũ”, bạn đồng hành của cô đáp lại. “Họ rất thất vọng.”

“Đôi lúc tôi nghĩ đáng lẽ Bonaparte đã thắng trận nếu có cô trợ giúp, bạn đáng mến của tôi ơi.”

“Hẳn rồi.”

Diane kịp ngăn lại tiếng cười trước khi nó bật ra khỏi miệng. Thay vào đó cô tiếp tục tìm kiếm, từ chối hai lời mời khi tiếng nhạc của điệu nhảy đầu tiên vang lên, một điệu bốn cặp và bắt đầu nhìn ra ban công. Sàn nhảy được lấp đầy, và những không gian quanh cô mở rộng ra. Và rồi đường đi của cô lại bị bịt kín.

“Diane.”

Cô ngược lên, nhìn vào đôi mắt xám nhạt lạnh lẽo hơn lớp băng được dồn đại ở Bắc cực. “Oliver. Anh đây rồi.” Trước khi cô kịp cân nhắc hành động tiếp theo của mình, cô đã bước tới, nắm lấy hai bàn tay anh ta. “Rất vui được gặp lại anh.” Cô nhoẻn miệng cười, nụ cười rạng rỡ nhất trong tối đó.

Bàn tay anh ta toả hơi ấm xuyên qua lớp găng tay của cô, và tạ ơn Chúa là cô đã đeo găng, bằng không có lẽ cô sẽ cào rách đôi mắt đáng yêu đó bằng móng tay mình. Dẫu vậy, bàn tay anh ta vẫn nằm trong tay cô. Những ngón tay bất động. Một giây sau anh ta rút tay về. “Phải, lâu quá rồi nhỉ?”, anh ta đáp, dù cảm xúc hằn sâu trong đôi mắt nhuốm màu chết chóc.

“Vâng! Ngày mai đến gặp em nhé. Lúc mười giờ. Chúng ta sẽ dùng trà. Anh biết đấy, em muốn thông báo tin tức về câu lạc bộ đánh bạc của em.”

Vậy đó. Trước khi cô kịp quay đi, tin tức của mẫu đối thoại đó đã lan đi khắp phòng như vòng tròn trên mặt hồ. Hay đúng hơn là như lửa lan trên cánh đồng lúa mì. Phải, cô ta vừa nói cô ta sẽ mở một câu lạc bộ đánh bạc. đi n đ àn lê q uyể ôn. Phải, ngài Haybury biết tất tần tât về chuyện đó... vì thực tế họ là bạn cũ của nhau.

Một bàn tay túm lấy khuỷu tay cô. “Cái quỷ gì...”

Diane chớp mắt, tập trung lại khi cô đối mặt với Oliver. Nét mặt anh ta vẫn không thay đổi, nhưng đôi mắt không còn dừng dừng nữa. “Không phải ở đây, Oliver”, cô thì thầm, đứng yên tại chỗ, bất chấp thôi thúc giật tay ra và bỏ chạy. Thật nhanh. “Chúng ta phải thảo luận chi tiết trước đã.” Bàn tay còn lại của cô chạm vào má anh, lùa ngón tay vào mái tóc màu nâu đen.

Tiếng thì thầm liên thoáng với hơi thở dồn dập vì bất ngờ. “Cho dù cô có mưu tính gây rắc rối cho tôi thế nào thì tôi cũng sẽ huỷ hoại cô vì chuyện đó”, anh thở hắt ra.

Cô lại mỉm cười. “Anh có thể thử”, cô đáp lại. “Giờ thì buông tay tôi ra hoặc tôi sẽ hôn anh.”

Ngón tay anh lỏng ra và tay cô có lại cảm giác.

“Tiếc quá, tối nay anh không khiêu vũ”, giọng cô vang xa hơn. “Mười giờ nhé. Đừng quên đấy.”

Ánh mắt gay gắt của anh giữ cô đứng im một lát. “Tôi không quên gì cả.”

“Hừm. Tôi cũng không.”

Khi cô quay lại gặp gỡ bạn nhảy cho giai điệu kế tiếp, cô phải huy động toàn bộ ý chí để giữ cho bàn tay và giọng nói ổn định. đi n đ àn lê q uyể ôn. Cô biết chính xác mình vừa làm gì và ít nhất anh ta cũng không làm cô sợ hãi, nhưng mặt đối mặt với anh ta... nhắc cô nhớ lại mình đã ghét cay ghét đắng con người đó như thế nào. Chạm vào anh ta làm loé lên những ký ức cô đã quyết tâm không khơi lại. Không bao giờ.

Đến điệu valse thứ hai thì không ai nhìn thấy ngài Haybury đâu và tin tức giật gân của cô đã lan rộng đến nỗi vòng trở lại chỗ cô. Cô đứng sang một bên, cố tình lọt vào tầm mắt của tất cả những anh chàng đã mời cô nhảy điệu valse và bị từ chối. Họ đang khiêu vũ trong khi cô đứng im và mỗi người đều biết, cũng như cô, họ đang bắt cặp với sự lựa chọn thứ hai của mình.

Mọi việc tối nay đã diễn tiến hết sức tốt đẹp. Điều duy nhất có thể làm nó trở nên tốt đẹp hơn chính là Oliver cũng đề nghị một điệu valse, như vậy cô cũng có thể từ chối anh ta giống như cô đã làm với những anh chàng khác. Dù vậy, dường như anh ta biết điều đó. Oliver Warren không phải một gã ngu.

“Cô nên ném thử bánh pudding”, Jenny nói bên tai cô. “Món ấy thật tuyệt hảo.”

“Đầu bếp của Hennessy là một anh chàng đến từ Sicily”, cô đáp. “Tôi sẽ không có được anh ta.”

“Tôi không có ý bảo cô thuê anh ta. Ý tôi là đồ ngọt thật tuyệt.”

Diane nhún vai. “Phải rồi, phải rồi. Tôi xin lỗi, cô bạn thân mến, tôi lại bị phân tâm rồi. Nhưng tối nay tôi sẽ không ăn.”

“Vậy tôi sẽ ăn hai cái.” Genevieve ngồi xuống, dùng một hàng cây dương xỉ làm lá chắn cho mình khỏi tầm nhìn của phần đông trong căn phòng. “Ai cũng muốn biết cô có bị điên không đấy. ‘Một câu lạc bộ? Câu lạc bộ kiểu gì? Nếu dính dáng đến Haybury thì ắt hẳn phải là cá cược gì đó rồi.’”

“Tôi đã bảo cô anh ta là lựa chọn tốt, dù ngài Blalock sẵn lòng mở hầu bao. Nhưng ông ta chỉ được biết đến với một túi tiền nặng trĩu và tính háo sắc. Oliver Warren đồng nghĩa với cá cược. Giúp ta tiết kiệm rất nhiều công đoạn đấy.”

Không cần nhìn cô cũng biết Jenny tỏ vẻ ngờ vực. Tuy nhiên cũng không vấn đề gì. Cô đã đi bước đầu tiên và đã trải thảm đỏ đến trước cửa. Và tốt hơn hết Oliver nên cùng sánh bước với cô, nếu không anh ta sẽ phải hối tiếc. Vì cho dù anh có có ngạo mạn đến đâu thì cô cũng biết những khe nứt trên bộ áo giáp của anh ta. Cô cũng không ngại phải phơi bày chúng. Ngài Blalock đã chết, mọi thứ phụ thuộc vào anh ta.

“Như cô nói, chúng ta không được lựa chọn”, người bạn đồng hành ôn tồn đồng ý.

“Như tôi đã nói. Nhiều tin đồn hơn nữa, nếu cô không phiền.”

“Tôi sẽ ở gần bàn đồ ăn nhẹ. Và không phải vì bánh pudding dâu. Đồ ngọt có vẻ làm người ta hoạt ngôn hơn.”

“Tôi sẽ không ngăn cản cô thưởng thức đồ ngọt, bạn thân mến. Chỉ cần giữ cho tôi đôi tai cô luôn bận rộn.”

“Mais oui(1).”

(1) (tiếng Pháp): dĩ nhiên.

Ở phía xa xa, Diane nhận ra có một quý cô trẻ tuổi đang nhìn mình. Không phải chuyện bất thường, dù nét mặt cô gái không hẳn là vẻ bực bội mơ hồ như những quý bà khác trong buổi tối hôm nay. Cuối cùng quý cô đó siết chặt hai tay lại, đến gần. “Đã lâu đến nỗi cậu không còn nhớ mình ư?”, cô ta đứng cách vài thước.

Diane chăm chú nhìn cô ta. “Jane Lumley.”

Jane mỉm cười. “Cậu thấy không? Bốn năm không làm mình thay đổi quá nhiều. Ngược lại, cậu thì...” Cô ta chỉ vào chiếc váy dài đen xinh xắn trên người Diane. “Cậu đã trở thành một hình mẫu nữ thần của sự quyến rũ.”

“Ôi, làm ơn đi. Chỉ là trang phục thôi.” Thành linh cảm thấy bất an kể từ khi trở lại London, Diane ra hiệu cho cô bạn cũ hướng về phía ban công đang rộng mở. Cô đã không có nhiều bạn thân trước khi quen Frederick, sau đó thì càng ít hơn, và cuộc trò chuyện này không phải điều cô mong đợi. Nhưng nếu có bài học nào cô học được trong bốn năm qua, thì đó là sẽ không có ai quan tâm đến cô với cùng sự chu đáo và tỉ mỉ như cô đã từng có. Và tự lo lấy thân mình phải là ưu tiên cao nhất. Ngay cả với những người bạn cũ.

“Với một người đã lặn lẽ rời khỏi giới thượng lưu thì rõ ràng cậu rất biết cách xuất hiện sao cho ấn tượng”, Jane nhận định lúc họ bước ra ban công. Có hai cặp đôi ở đó, nhưng vẫn yên tĩnh gấp trăm lần so với phòng khiêu vũ.

Dĩ nhiên tĩnh lặng cũng đồng nghĩa với việc họ có thể dễ dàng bị nghe trộm. “Quyết định rời nước Anh của Frederick khá là... bốc đồng. Rời Vienna lại cần phải suy tính hơn một chút. Đó là một thành phố đáng yêu, cậu biết đấy.”

“Mình cũng nghe nói thế.” Khuôn mặt giãn ra trong tích tắc, Jane nhìn ra mái nhà phía sau họ. “Không phải cậu vẫn đang để tang đấy chứ?”, cô ta nhỏ giọng hỏi. “Vì theo mình nhớ, cậu và Frederick...”

“Vienna cũng khá lãng mạn nữa”, Diane ngắt lời. “Cậu nên đến thăm thành phố đó.” Thế đó. Không cần biết động cơ của cô là gì, nhưng không bao giờ được để mọi người đánh giá cô là kẻ háms lợi. Mọi người phải tự nhìn ra điều gì đó trong kế hoạch của cô hoặc con tàu của cô sẽ chìm dưới biển sâu trước khi nó kịp rời bến.

“Mình sẽ đi”, Jane đồng ý với một cái liếc mắt. “Mình sẽ rất vui nếu cậu hẹn gặp mình. Tiệc trà, bữa trưa, hoặc đi mua sắm... bất cứ điều gì cậu thích.”

“Ừm, mình đang vô cùng bận rộn với thú tiêu khiển mới, nhưng chúng ta sẽ sắp xếp. Cảm ơn lời mời của cậu.”

“Thú tiêu khiển mới của cậu là mở một sòng bạc à?”

“Một câu lạc bộ. Một câu lạc bộ ẩn tượng, độc nhất vô nhị.”

“Một câu lạc bộ.” Jane hít vào. “Chúng ta đã từng là bạn thân, Diane. Nếu cậu muốn tán gẫu mình sẽ rất sẵn lòng lắng nghe.”

“Cảm ơn cậu, nhưng mình không cất giấu bí mật nào đâu. Mình biết nó không thú vị lắm, nhưng cậu đã biết hết rồi đây.”

Ít phút sau Jane tạm biệt với lý do phải đến một cuộc hẹn rõ ràng không tồn tại, Diane mới thở phào nhẹ nhõm. Phải, họ đã từng là bạn bè, nhưng ngày nay điều cuối cùng cô cần là một cô bạn tâm giao với lời nhắc nhở về quá khứ ngờ nghệch, bất hạnh của mình. Giờ đây Diane rất cẩn thận khi lựa chọn bạn bè và đối tác, chủ yếu là vì cô phải làm như thế. Kỳ thực cô không muốn trở thành nạn nhân của số phận hay truyền thống, hay bất cứ thứ gì nữa.

Đây là thương vụ của cô, sẽ không ai được phép dẫn dắt, chiếm đoạt hay lẩn tránh nó. Và gã đàn ông kiêu căng kia càng sớm biết được vị trí của mình trong chuỗi kế hoạch thì sẽ càng có lợi cho những người liên quan. Ngày mai cô sẽ nói cho anh ta biết. Vào lúc mười giờ.

3. Chương 3

Đây là lần đầu tiên, Oliver thăm nghĩ, anh bị đe dọa bằng một nụ hôn giữa chốn đông người và phải chịu nhún nhường.

Bất cứ cô nàng nào dám thách thức anh như thế, dù là ai chẳng nữa, cũng đáng bị huỷ hoại triệt để, xét đến danh tiếng của anh. Lời đe dọa của Diane nhỏ đến nỗi không ai nghe lỏm được, vì vậy nếu anh phản ứng thì trông anh sẽ giống một kẻ du côn. Bên cạnh đó, Diane Benchley đang có âm mưu gì đấy.

Anh không có ý định là người đầu tiên rơi vào âm mưu phát ra từ miệng cô ta. Hay bất cứ chuyện gì. Hiện tại anh phải đi từng bước chậm rất thận trọng. Và tốt nhất cô ta cũng nên như thế vì lợi ích của chính mình.

Anh nhảy khỏi lưng Brash và đưa dây cương con ngựa thuần chủng cho người giữ ngựa đang đứng chờ. “Cứ dắt nó đi loanh quanh, ta sẽ không ở lâu đâu.”

“Vâng, thưa ngài.” Người đàn ông tóc xám tro gật đầu và dẫn con ngựa thiến vòng qua bên hông ngôi nhà rộng lớn.

Ai cũng biết gia sản của dòng họ Benchley đã teo tóp qua năm tháng, bọn họ không còn lại gì ngoài một số tài sản ẩn tượng có được từ việc kết hôn với những gia đình thông gia giàu có. Điển hình là Adam House, vị bá tước cách đây hai hoặc ba thế hệ trước đã mỗi chài được cô con gái lớn nhất của Maximillian Adam, Hầu tước Wright. Ngôi nhà là món quà cưới của ngài hầu tước đó.

Vài ngày qua Oliver đã thực hiện một số cuộc thăm dò, và từ khi Adam House không bị cho thừa kế, anh khá ngạc nhiên khi biết Bá tước Cameron quá cố đã không bán nơi này để trang trải nợ nần. Có lẽ anh ta đã dự định sẽ gây dựng lại gia sản ở châu Âu, rồi trở lại London, còn Adam House lại được vợ anh ta tiếp quản trong tình huống khá ngoạn mục. Có thể đó chính là điều Diane muốn mọi người suy nghĩ. Chỉ nhờ một trò đùa cợt của số phận mà anh được biết mặt trái vận may của cô ta.

Một cô gái mở cửa ngay khi anh đến gần, và Oliver bất động một lát. Anh đã từng nhìn thấy những cô gái quyến rũ, chắc chắn rồi, nhưng người này mặc quần ống túm. Với áo khoác và áo gi lê của quần gia. Cho dù Diane có mưu tính điều gì thì dường như cô ta đã đánh mất tính nhạy cảm trong lúc thực hiện chuyện đó rồi.

“Thưa ngài”, cô gái mềm mỏng cúi đầu. “Phu nhân Cameron đang đợi ngài. Xin ngài theo tôi.”

Ngay khi anh bước vào đại sảnh, cô quản gia đóng cửa và tiến lên tầng trên. Oliver giữ bản thân bận rộn bằng cách theo dõi cặp chân cô ta – một hình ảnh gợi cảm đáng kinh ngạc trong chiếc quần ống túm và áo khoác đuôi tôm – đến nỗi suýt đâm sầm vào cô ta lúc cô ta đột ngột dừng lại bên ngoài một cánh cửa đóng kín. Cô ta gõ hai lần, mở hé cánh cửa, rồi trở xuống tầng dưới.

Vậy là anh sẽ phải tự mình đi vào. Chẳng có gì mới mẻ, trừ việc anh biết tổng Diane Benchley. Đây sẽ là một ván cờ, và trong dinh thự của cô ta, làm theo yêu cầu của cô ta, anh đã thua vài con tốt.

Không nghi ngờ gì hẳn cô ta đang đếm từng giây trong khoảng thời gian giữa tiếng gõ cửa và đến khi anh xuất hiện để đoán xem anh đang chần chừ hay tính toán, hoặc cả hai. Oliver dùng một đầu ngón tay đẩy cửa ra và bước vào bên trong.

Diane ngồi sau bàn làm việc. “Em đang cố tỏ ra bận rộn, hay cố giữ khoảng cách với tôi?”, anh hỏi, đóng cửa và tựa lưng vào đó.

Chỉ ngón tay về phía anh, cô tiếp tục nguệch ngoạc vào sổ cái. Cô vẫn mặc đồ đen, lần này là bộ đồ bằng vải muslin giản dị nhưng trông vẫn xinh đẹp và ấn tượng. Mái tóc đen tuyền được búi lại gọn gàng đáng lẽ khiến cô có vẻ nghiêm trang, nhưng những lọn tóc xoã xuống lại biến gương mặt cô trở nên xinh đẹp đến khó tin.

“Lần cuối gặp nhau ở Vienna em cũng mặc đồ đen”, anh nhận xét, ngắm soi khuôn mặt cúi gằm của cô. “Lúc đó em không muốn mặc thế.”

“Lần cuối anh gặp tôi thì tôi là quả phụ chưa đến một tháng. Dĩ nhiên tôi phải mặc thế.”

Oliver nhướn một bên mày. “Em muốn tôi nhớ những chuyện xảy ra ở Vienna như thế nào? Bởi tôi sẽ không nghĩ nó là chuyện đau buồn đâu.”

Cô thở dài, đặt cây bút lông xuống và đan tay vào nhau. “Anh đã không bận tâm tôi cảm thấy thế nào. Màu sắc trên váy áo của tôi có gì quan trọng khi anh chỉ muốn tôi cởi nó ra?”

“Vậy chúng ta đang chơi lại trò đó à?” Anh khoanh tay trước ngực. “Tôi đã muốn em mặc nó, nhưng tôi lại chỉ được chiêm ngưỡng lúc em cởi nó ra.”

“Cho đến khi anh bỏ cửa chạy lấy người về London. Với Vienna tôi chỉ nhớ được như thế.”

Anh đứng thẳng người lên. “Tôi trở về nhà để nhận quyền thừa kế.”

“À, phải rồi, suýt nữa tôi quên. Bây giờ anh đã là hầu tước. Sự trùng hợp đầy may mắn đã giúp anh xóa bỏ sự hèn nhát của mình bằng cách đổ lỗi lên cái chết của bác anh.”

Oliver tiến lên một bước. “Tôi đề nghị em dừng ngay trò ám chỉ cái chết của bác tôi như một điều may mắn”, anh nói, quai hàm siết lại. “Nói như vậy dễ sinh ra lắm chuyện thị phi.”

“Được thôi, ngay khi anh thôi không nhắc đến giai đoạn khóc thương của tôi như một sự nguy trang nữa.”

Chà, cô đã hạ bệ anh ở điểm đó. Tuy vậy, anh không muốn thừa nhận. Không phải trước mặt cô hay bất kỳ người nào khác. “Đồng ý”, anh nói to. “Chúng ta sẽ không gièm pha về vấn đề cảm nhận của mỗi người trước cái chết của người thân cận nữa.”

“Tốt.”

Vòng tay ra sau, Oliver kéo cửa. “Vậy chúc em một ngày tốt lành, Diane.”

“Tôi vẫn chưa xong với anh đâu.”

“Trừ phi chuyện em muốn nói có dính líu đến tiền và tình dục, còn lại tôi không có hứng thú.”

“Tiền.”

Cảm thấy đáng lẽ anh nên rời Adam House bắt chấp câu trả lời của cô, Oliver miễn cưỡng đóng cửa lại. “Nói đi.”

“Sao anh không ngồi xuống đây nhỉ?”

“Tôi không ngồi cho đến khi biết câu chuyện của em sẽ đem lại tiền tài cho tôi hay là lấy của tôi một mớ.”

Gò má cô khẽ co giật. “Cái trước rồi đến cái sau.”

Cô càng cung cấp thông tin nhỏ giọt càng kích thích sự hiếu kỳ của anh. Oliver buông tay nắm cửa và bước đến ngồi xuống một chiếc ghế to tương đối diện bàn làm việc. “Tôi nghe đây.”

“Tôi đã lập kế hoạch cho câu lạc bộ của tôi”, cô nói thẳng. “Ngài Blalock đã ký giấy tờ đồng ý cho tôi vay năm ngàn bảng và cho thuê câu lạc bộ Monarch cũ để tôi tùy ý sử dụng.”

“Cái cổ chết tiệt của Blalock đã bị gãy khi cưỡi ngựa đuổi theo bầy cáo cùng cô tình nhân mới nhất của lão ta.”

“Phải, tôi biết. Tôi biết tin đó vào buổi sáng sau hôm đặt chân đến London.”

Oliver nhìn cô chằm chằm. Đôi mắt xanh ngọc nhìn anh không nao núng, cô biết anh đang phân tích điều gì, và cô không cố giấu giếm bất kỳ thông tin gì. diện dan lequyd n c m. Dù sao đi nữa cũng không phải về khả năng tài chính của cô. “Hắn là một cú sốc.”

“Anh không hiểu được đâu.”

“Vậy tôi là người thế chỗ Blalock. Em muốn tôi cho em mượn số tiền đó.”

“Ngân hàng sẽ không cho vay.”

“Còn số tiền người chồng quá cố của em đã vay mượn hầu hết mọi người thì thế nào?”

“Tôi đã trả lại hoặc thoả thuận sẽ trả cho họ.”

“Bằng cái gì? Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc ở Vienna em đang trắng tay.”

“Frederick đã ký chuyển tất cả tài sản không phải thừa kế cho tôi.”

Buông mình trong chiếc ghế da êm ái, Oliver bắt chéo chân. “Không, anh ta không làm chuyện đó. Trước lúc chết. Em đã than thở về chuyện em chẳng có gì vào cái đêm chúng ta gặp nhau. Hay đúng hơn là vào buổi sáng hôm sau.”

“Tôi có biệt tài giả mạo chữ ký. Và dù sao tôi cũng ký hầu hết giấy tờ của anh ta trong suốt cuộc hôn nhân của chúng tôi.”

“Em thậm chí còn không cố bịa ra một câu chuyện nào đó à? Tôi thất vọng quá.”

“Bịa chuyện mất nhiều công sức lắm, và tôi thấy không cần thiết.” Cô chỉ tay về phía ba cái chai đặt trên chiếc bàn nhỏ dưới cửa sổ lớn. “Anh muốn uống gì đó không?”

“Không. Tiếp tục đi.”

“Rất tốt. Tôi đã bán mọi thứ Frederick để lại trừ dinh thự này, và tôi đã có thể trang trải hầu hết số nợ nần của anh ta. Tôi nói ra điều này chỉ để anh biết tiền anh cho tôi mượn sẽ được dùng vào việc xây dựng câu lạc bộ cờ bạc của tôi mà thôi.”

Tảng lờ giây phút mà cô cho rằng anh sẽ sẵn sàng mang lại cho cô bất kỳ thứ gì, anh gật đầu. “Nói cho tôi biết về câu lạc bộ này đi.”

“Không.”

“Không ư?”

“Không.” Diane hơn nghiêng người để mở ngăn kéo trên cùng bên phải bàn làm việc.

Ý nghĩ rằng cô có thể giấu một khẩu súng lục trong ngăn kéo không làm anh bớt tức giận, mà chỉ cho anh biết cô xem trọng cuộc đối thoại này như thế nào. “Vây tôi sẽ chúc em một ngày tốt lành, Diane.” Anh bắt đầu đếm thầm trong đầu.

Trước khi anh đếm đến năm, Diane đã đứng lên. “Ồ, hay lắm. Anh có thể lắng nghe. Tôi không muốn ý kiến của anh.”

“Vây vào thẳng vấn đề đi. Chính em là người đã thu xếp buổi hẹn nho nhỏ này.”

Cô chậm rãi ngồi xuống. “Tôi đã học được nhiều điều về sức mạnh của cá cược. Tôi cũng đã xác định người duy nhất bảo đảm có được số tiền vào cuối buổi tối chính là chủ câu lạc bộ.”

“Có khoảng một tá câu lạc bộ quý ông cao cấp ở đây rồi, em yêu. Em không phải người đầu tiên đi đến kết luận đó.”

“Thói cá độ ngu xuẩn của Frederick đã lấy hết mọi thứ của tôi, Oliver. Giờ đến lượt tôi. Câu lạc bộ của tôi sẽ rất độc đáo. Do vật dụng của câu lạc bộ Monarch vừa mới bán cho một lái buôn nào đó để mở cửa hiệu ở Mayfair, câu lạc bộ của tôi sẽ ở đây, ngay tại Adam House này. Kiến trúc và sàn nhà gần như lý tưởng, và không cần sửa chữa để khiến nó trở nên hoàn hảo. Tất cả nhân viên đều là nữ, được giáo dục tử tế và hấp dẫn. Cậu...”

“Vây ra em đang định xây dựng một nhà thổ.”

Hai gò má cô tối sầm. “Tuyệt đối không. Tình dục không phải là thứ truy lạc mà tôi muốn khai thác. Tôi vẫn luôn thất vọng bởi tính chất ngăn ngừa và tùy tiện của nó.”

Không cần biết cô có ý xúc xiểm anh hay không, Oliver sẽ không để câu chuyện đứt quãng vì một câu châm chọc. diễn đàn lê quý đôn. “Điều đó giải thích nữ quản gia ở cửa nhà em. Tuy vậy mà em vẫn có một ông bác trung niên trong chuồng ngựa.”

“Tôi chưa bao giờ nói đàn ông không thể bón phân. Thực tế trông anh có vẻ vô cùng phù hợp với công việc đó.”

“Đây là cách em xin tiền đấy hả? Tôi ghét phải nghe em thẳng thừng đả kích một ai đó.”

Cô lưỡng lự. Tuy chỉ trong tích tắc, mắt cô cụp xuống nhưng anh vẫn nhìn ra. Cách đây không lâu anh đã biết cách tìm ra điểm yếu của người khác và khiến họ đau đớn tùy tâm trạng của anh. Lần này anh chờ đợi. Bất cứ điều gì về cô quấy nhiễu anh đồng thời cũng làm anh hiểu kỳ. Đáng tiếc, nhưng đó là sự thật.

“Cho dù nhân viên của tôi có làm chuyện gì riêng tư, tôi cũng sẽ không quan tâm, miễn là họ không gây hại cho câu lạc bộ. Và tôi không kinh doanh nhà thổ. Nếu có người nghĩ vậy và quyết định trả phí hội viên vì sự... hiểu lầm đó thì tôi cũng không phản đối.”

“Tôi thừa nhận em có vài ý tưởng thú vị, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói một phụ nữ mở câu lạc bộ mà không kinh doanh tình dục. Và nếu em cho rằng mình vẫn sẽ là người được giới thượng lưu quý mến một khi lời nói này trở thành sự thực thì em lầm to rồi đấy.”

Anh lấy chiếc đồng hồ bỏ túi và mở ra. “Đây là một thương vụ không thiết thực, và tôi sẽ không ném tiền vào đó.”

“Điều gì sẽ thuyết phục được anh?”

“Nói chung ư? Một phần sở hữu, bảo đảm phần trăm lợi nhuận, có tiếng nói trong việc lựa chọn loại hình cờ bạc và đối tượng được cấp quyền hội viên. Nói riêng ư? Tôi sẽ lên giường với em, Diane. Tôi không bận tâm có giẫm vào vết xe đổ của mình không.”

Cô thở dài. “Tôi đã hy vọng anh biết tôi không quan tâm giới thượng lưu nghĩ về mình, chừng nào họ còn tiếp tục bàn tán. Và tôi đã nghĩ anh có thể nhận ra tôi định sẽ làm đến cùng, mặc kệ những ý nghĩ không được chào đón của anh.”

“Sự cương quyết không giúp việc kinh doanh thành công đâu em yêu.”

“Loại đàn ông chuồn khỏi giường tôi nhanh đến nỗi bỏ quên áo gi-lê không được phép gọi tôi là em yêu.” Cô lôi từ ngăn bàn một mảnh giấy được gấp lại. Anh bỗng cảm thấy đôi chút nhẹ nhõm vì đã nghĩ sẽ thấy một khẩu súng hoặc một con dao giấu. “Và trước khi anh giả vờ bị xúc phạm và lĩnh đi lần nữa”, cô nói tiếp, “Anh nên đọc cái này.”

Anh cau có rướn người về phía trước và giật mảnh giấy. “Nếu em có ý định công bố một tập hồi ức về chuyện ‘lĩnh đi’ của tôi như cách em đã gọi thì hãy ghi nhớ là tôi cũng biết một vài chuyện không vui về lắm của em đấy. Ngoài ra, tôi không phải là người dễ cảm thấy xấu hổ.”

Cô vẩy ngón tay về phía tờ giấy. “Đọc đi.”

Oliver gỡ mảnh giấy ra. Hai dòng chữ hoa mỹ trên mặt giấy trắng tinh: “Tôi có một bản tuyên bố trình trọng từ Tomas Duchamps xác nhận anh đã gian lận khoản tiền 812 bảng trong một buổi chơi bài với anh ta và bốn quý ông khác vào ngày 27 tháng 4 năm 1816.”

Đáng chết. Đó là thứ cô ả đáng phải nhận. Đáng chết. Cơn thịnh nộ bùng nổ khắp người anh, Oliver bật dậy. “Cô là đồ ch...”

Khẩu súng trong tay cô chặn đứng lời sỉ nhục sắp phun khỏi miệng anh, nhưng cô không hề giận dữ.

“Tôi biết anh không dễ dàng cảm thấy hổ thẹn”, cô lạnh lùng nói, khẩu súng không nhúc nhích và vẫn nhắm thẳng vào ngực anh. “Tuy nhiên, tôi tin là mất đi danh dự của một kẻ chơi bài thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Ngồi xuống.”

Anh gần như cự tuyệt, cho đến khi nhận ra cô không chỉ sẽ bóp cò mà thậm chí còn vui vẻ làm việc đó. Chậm rãi, từng thớ thịt căng ra, anh ngồi xuống ghế. “Tôi hy vọng cô đã cân nhắc đến chuyện kết thúc buổi đối thoại này như thế nào”, anh lầm bầm.

“Tôi cân nhắc rồi”, cô đáp. “Thực tế tôi đã không làm gì khác trong suốt năm ngày, kể từ khi tôi biết về cái chết của bà Blalock và qua gã Anthony Benchley phiền toái rằng Adam House là một phần thưởng giá trị hơn tôi đã nghĩ.”

“Tiếp đi.”

“Thật ra cũng rất đơn giản. Cờ bạc đã lấy đi hầu hết mọi thứ của tôi. Tôi có ý định sẽ lợi dụng trò chơi suy đồi đó theo cách riêng của mình. Về phần anh, Oliver, dù anh không phải lựa chọn đầu tiên của tôi nhưng sau khi xem xét các yếu tố, tôi tin rằng sự tham gia của anh là rất phù hợp. Xét cho cùng nhờ ơn Frederick và anh mà tôi đã học được rất nhiều cách thức đàn ông cố gắng lợi dụng, và ... dựa dẫm vào người khác là hành động thiếu sáng suốt.”

“Tất cả chuyện này chỉ là một chiêu trò được dày công sắp đặt để bảo tôi đi chết phải không? Cô chỉ cần gửi một lá thư thôi. Có lẽ tình cờ tôi sẽ đọc nó đấy.”

“Đừng dở hơi như vậy”, cô phản bác, cảm xúc thật làm giọng cô vút cao một chút. “Chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, chẳng qua anh hiểu biết về cá cược và tôi có thể ép buộc anh hỗ trợ tôi.”

“Bằng cách đe dọa huỷ hoại tôi và khiến tôi bị cấm bén mảng đến mọi câu lạc bộ ở London ư? Không phải cách làm thông minh đâu Diane.”

Cô nhìn anh chăm chú hồi lâu. “Tôi chẳng thêm huỷ hoại hay thậm chí là bắn anh. Nhưng tôi cho rằng bây giờ chuyện đó tùy thuộc vào anh. Chúng ta sẽ thảo luận về những yêu cầu công việc, hay anh thích tiếp tục với những lời đe dọa?”

Oliver nhìn vào mắt cô. “Hai năm trước cô hay khóc và ... dịu dàng hơn nhiều.”

“Hai năm trước tôi vừa mới chôn cất ông chồng đàn độn, bỏ tôi bơ vơ nơi đất khách quê người. Và tôi không hay khóc. Tôi đã rất tức giận.”

Hình ảnh cô rên rỉ bên dưới anh, móng tay cô cắm vào lưng anh bỗng xẹt qua như tia chớp. “Đúng là thế. Rất mãnh liệt.”

“Tôi đang chìa súng vào anh đấy. Thật sự anh muốn thảo luận về hai tuần đặc biệt đó ư? Chính xác anh chẳng mong đợi gì ở chuyện đó, nhưng lại kết thúc nó một cách hèn nhát.”

“Không, tôi không nghĩ vậy. Tôi buộc phải làm gì? Cho cô mượn năm nghìn bảng và sao nữa, đánh bạc ở câu lạc bộ của cô à? Hay lắm. Tôi sẽ cho cô mượn số tiền đó trong vòng một năm, và cô sẽ hoàn trả lại tôi sáu nghìn bảng. Như cô đã nói, không ngân hàng nào chịu làm ăn với cô, nên hãy đồng ý đề nghị này hoặc buông tay đi.”

“Tôi có đề nghị khác.”

“Nói đi.” Tuyên bố của cô chẳng mấy may khiến anh ngạc nhiên. Tuy nhiên, điều cô nói cũng chỉ là có thể. Và chỉ ít như vậy cũng thú vị.

“Anh sẽ cho tôi mượn khoản tiền đó, và anh sẽ có một phòng riêng ở câu lạc bộ. Đó...”

“Cái gì? Cô đang đùa đó à?”

“Sự hiện diện của anh sẽ là tấm khiên giúp tôi ngăn chặn sự quan tâm không mong đợi từ những gã giống anh và khiến tôi được sẵn đón. Anh thấy đấy, thông qua anh, tôi sẽ tạo cho mình vỏ bọc không thể với tới, và anh thừa biết đàn ông hầu hết đều muốn thứ họ không thể có.”

“Vậy là cô muốn tôi cùng sống dưới một mái nhà với cô. Cô thật sự muốn bị giết chết phải không?”

Cô tươi cười. “Lẽ ra tôi nên đề cập đến việc... tôi không trực tiếp nắm giữ bản tuyên bố của ông Monsieur Duchamps. Tôi đã cất nó ở một nơi an toàn và chỉ được mở ra khi tôi chết hoặc mất tích.”

“Rất cẩn thận.”

“Phải thế thôi. Anh cũng là một tay chơi bài lão luyện, vậy việc anh cư ngụ tại đây sẽ mang đến cho tôi thông tin về tỷ lệ cược và đánh cược cùng quy tắc của những trò chơi đặc biệt, anh cũng sẽ giúp huấn luyện đội ngũ nhân viên của tôi.”

“Tôi sẽ không giúp cô gian lận bất kỳ ai. Tốt hơn hết cô bắn tôi ngay bây giờ nếu cô...”

“Sẽ không có chuyện gian lận ở đây. Anh sẽ dạy họ cách tận dụng ưu thế. Cách nhận biết khi nào nên khuyến khích một quý ông đặt cược, hoặc khi nào nên đuổi anh ta ra khỏi bàn để sau đó anh ta trở lại với một số tiền lớn hơn. Tất cả mọi thứ anh biết.”

Oliver cân nhắc những đề nghị của cô. Thực tế cô có thể đòi năm nghìn bảng để đổi lấy sự im lặng thay vì coi đó là một khoản vay, anh cá cược rất lớn với những người có thể lực, bất kỳ giấy tờ nào chứng minh anh đã gian lận sẽ khiến anh bị công kích và huỷ hoại. Bất chấp anh chỉ làm việc đó một lần và vì quá tuyệt vọng. Bê bối vẫn là bê bối và đó sẽ là một vụ rất tiếng tăm. Giới quý tộc sẽ ngấu ngiến nó trong nhiều tháng thậm chí là nhiều năm.

“Câu lạc bộ của cô tên gì?”, cuối cùng anh hỏi.

“Tôi quyết định sẽ gọi nó là câu lạc bộ Tantalus.”

Anh khịt mũi. “Thật sao? Cô đã có hai năm thu xếp từng li từng tí cho cái kế hoạch nhỏ bé này và cô chỉ có thể nghĩ ra Câu lạc bộ Tantalus thôi ư?” Oliver lấy một điều xì gà khỏi túi áo khoác và châm lửa bằng ngọn đèn ở góc bàn. Sự cáu đồ khó thấy? Khá là... trần tục phải không? Tại sao không phải Mạng Nhện Rối Rắm? Hay Ném Tiền Xuống Giếng?”

Diane nhìn anh chăm chăm. “Trước hết ‘Mạng Nhện Rối Rắm’ ám chỉ sự dối lừa hoặc sự bất lương. Câu lạc bộ của tôi không phải như thế, và tôi chắc chắn không reo ý nghĩ đó vào đầu các hội viên tiềm năng.”

Hừm. Cô đã suy tính kỹ lưỡng. Nhưng anh không bao giờ nghĩ cô ngờ nghệch. “Còn điều thứ hai?”, anh nhắc, rút một hơi dài từ điều xì gà thơm mùi thảo mộc và phả khói ra.

“‘Tantalus’ là một cái tên rất chính xác. Họ bước vào đó là bởi sự quyến rũ của tiền bạc, danh vọng hoặc sắc đẹp. Và thực tế là họ sẽ không đạt được bất kỳ điều gì. Không phải ở đây. Cũng không phải ở một câu lạc bộ bài bạc nào đó. Vì vậy, họ được cảnh báo.” Cô tựa người lên khuỷu tay, những ngón tay phải vẫn cầm chắc báng súng. “Và thứ ba là, a...”

“Lại còn điều thứ ba nữa cơ à? Chả trách cô chìa súng vào bất cứ ai cô mời đến nói chuyện, bởi mức độ phê phán, xúc phạm và giải bày của cô.”

“Và thứ ba là”, cô lặp lại, mạnh mẽ hơn, “anh được mời đến là để tài trợ, huấn luyện và hiện diện ở đó. Không phải để góp ý, tư vấn hay suy nghĩ gì cả. Chúng ta không phải đối tác.”

“Nếu tôi đầu tư tiền bạc, hình ảnh và kinh nghiệm thì tôi tin rằng chúng ta là đối tác.”

Cô mím môi. “Anh là người cho vay. Thật đáng tiếc, là một ngân hàng có miệng. Tôi đã viết sẵn giấy tờ. Ký đi, và bảo người của anh chuyển tiền cho tôi.”

Nếu đây là một ván bài, Oliver thầm nghĩ, anh sẽ tăng tiền cược và thách thức đối thủ lật bài. Tuy nhiên, trong trường hợp này, cách chắc chắn nhất để biết đối phương đang nghĩ gì – và rút cục, cô ta theo đuổi điều gì – chính là làm ra vẻ đầu hàng. Anh quan sát nét mặt cô hồi lâu, nhưng trong hai năm vừa qua cô đã học được cách che giấu ý nghĩ và cảm xúc của mình. Đôi mắt xanh lục bảo nhìn anh chăm chú... không để lộ chút gì, nhưng tự bản thân nó cũng mang một ý nghĩa nào đó.

Hai năm trước anh đã bỏ của chạy lấy người khỏi Vienna hết như lời cáo buộc của cô. Và anh cho rằng không còn cách nào tốt hơn có thể chứng minh bản thân đã vượt qua sự vô lý, sự căm dỗ của tính hóm hỉnh và đôi mắt xinh đẹp quyến rũ, bằng việc hợp tác với cô.

“Dự án của cô thật vô lý”, anh nói, rướn người và chỉ về phía hợp đồng, “nhưng rất tốt”.

“Tuyệt vời.” Sự nhẹ nhõm lướt nhanh qua mặt cô rồi lại biến mất.

“Tôi sẽ ký và chuyển tiền, nhưng sẽ không đặt bút ký vào bất kỳ thỏa thuận nào khác.”

“Chuyện này không được chấp nhận...”

“Tôi sẽ lấy một căn phòng trong câu lạc bộ, hướng dẫn đám người được gọi là nhân viên của cô và giúp cô về mặt chuyên môn. Tuy nhiên, những điều khoản chi tiết được biết giữa cô và tôi. Tất nhiên là để thương lượng sau.”

Diane không thích như thế. Anh không cần có tài đọc biểu cảm của người khác để biết cô lại muốn bắn anh. Oliver ngồi im, giữ tư thế cảnh giác nhưng vẫn thả lỏng. Nếu anh là một kẻ tin vào sự công bằng thì có lẽ anh đã thừa nhận mình đáng bị một viên đạn vào ngực. Tiếc thay lí lẽ của riêng anh nghiêng về chuyện giành lấy thứ anh muốn bằng mọi giá... một cách hợp lý. Bị bắn không rơi vào giới hạn ‘hợp lý’ kia.

Cuối cùng cô đẩy bút và lọ mực về phía anh. “Nhớ là tôi vẫn còn giữ lá thư của DuChamps đấy nhé. Tốt hơn hết anh nên ký trên những điều khoản đã thỏa thuận của chúng ta. Nhưng nếu anh muốn tiếp tục thương lượng thì tôi cũng biết ứng phó thế nào.”

Oliver đồng ý ký chuyển năm nghìn bảng trong thời hạn hai năm với mức lãi suất ba phần trăm. Hừm. Với anh như thế có vẻ rất hợp lý. Tuy nhiên, vẫn còn những cách khác để cải thiện vị trí của anh. Đã chơi thì phải chơi tới cùng, huống hồ số tiền ở đây đã lên đến năm ngàn bảng.

4. Chương 4

Lúc Oliver đặt bút ký, Diane siết chặt khẩu súng trong tay. Đơn giản là vì nguy hiểm chưa chắc đã thật sự đi qua. Đặc biệt là khi có liên quan đến Oliver Warren.

Cuối cùng, anh đẩy ghế ra, đứng lên. “Khi nào tôi chuyển đến được?”, anh hỏi.

“Nói cho anh biết”, cô đáp, đứng lên để ngang bằng với anh, “nếu tôi được lựa chọn thì anh và tôi sẽ ở trên hai lục địa tách biệt. Ngay khi tôi bắt đầu thuê người, anh có thể liên hệ với tôi. Dĩ nhiên tôi cảm thấy thích thú nhưng sẽ cẩn trọng.”

“Và bị huỷ hoại một khi tôi dọn vào nhà cô.”

“Anh sẽ dọn vào căn phòng trong câu lạc bộ của tôi, không phải nhà tôi.”

“Về mặt lý thuyết, Diane. Sẽ không còn lời mời cô đến những sự kiện của giới thượng lưu. Cũng không còn những buổi tiệc trà với nữ công tước và bữa trưa ở những buổi từ thiện nhà thờ.”

Kỳ quặc là một vài năm trước điều đó có thể rất chua xót. “Tôi chắc chắn mình sẽ ít được mời đến các sự kiện. Nhưng chừng nào tôi còn là một bí ẩn và gợi tò mò thì tôi sẽ không thiếu lời mời đâu.”

“Muốn đánh cược không?”

Dĩ nhiên anh đã cố tình nói thế. “Vẫn đang đào bới điểm yếu của tôi sao, Oliver? Cẩn thận với người mà anh lựa chọn chơi cùng. Tôi cũng có móng vuốt đấy.”

Anh bước tới cửa và mở ra. “Phải, tôi biết. Tôi cảm nhận được nó đang cào cấu trên lưng tôi.”

“Vào lúc này tôi chỉ nhắm đến cổ họng thôi. Và tôi mong nhận được khoản tiền này vào cuối ngày.”

“Cô sẽ nhận được trước khi mặt trời đứng bóng. Và cuối tháng này tôi sẽ trả lại nhà. Tôi tin rằng cô sẽ lo liệu được mọi chuyện trong hai tuần.”

Vậy là anh ta đang đốc thúc cô. Diane gật đầu. “Tôi sẽ tìm anh trước rồi mới hướng dẫn người của mình.”

Với nụ cười toe toét trông có vẻ muốn ăn sống nuốt tươi hơn là đe dọa, Hầu tước Haybury rời đi. Một lát sau cô nghe thấy Juliet đóng sập cửa chính.

Diane thở dài, ngã phịch xuống ghế. “Gã khốn”, cô lẩm bẩm.

Cánh cửa bên hông nối liền với phòng khách bên cạnh được mở ra, Genevieve lặng lẽ bước vào. “Cô không phóng đại chút nào”, cô ta nói, ngồi xuống chiếc ghế Oliver vừa ngồi. “Gã đàn ông đó là một kẻ khủng bố.”

“Không đúng, anh ta rất đáng sợ. Nhưng tôi cũng vậy.”

“Cũng thế thôi, cô vốn đã có thể buộc anh ta ký toàn bộ giấy tờ.”

Đúng vậy, cô có thể... nhưng cô nghi ngờ việc bản thân hay bất kỳ chút danh tiếng nào của mình có thể tồn tại sau cuộc đấu này. “Cứ để anh ta nghĩ còn thương lượng được. Tôi có thể làm tương tự. Đến cuối cùng tôi sẽ cho anh ta hối tiếc vì đã không đồng ý mọi điều khoản ngay từ đầu.”

“Blalock dễ đối phó hơn nhiều.”

“Haybury biết về cá cược rõ hơn bất cứ người nào ở đất nước này, và anh ta cũng giàu có hơn. Tôi nghĩ sẽ đánh đổi sự nhẫn nhịn để lấy kiến thức.” Cô liếc nhìn người bạn của mình. “Chúng ta không còn lựa chọn nào khác. Tôi không muốn phải đi thuê nhà ở một nơi khỉ ho cò gáy nào đó bởi vì ông chồng quá cố của tôi đã huỷ hoại cuộc đời anh ta và kéo luôn cả tôi xuống bùn.”

“Cô biết tôi luôn ủng hộ cô, Diane, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.”

Cô hít sâu. “Tôi biết chứ. Cảm ơn cô, Jenny. Anh ta luôn làm tôi muốn đập phá thứ gì đó.” Đứng lên, cô chùi lòng bàn tay vào vạt váy. Cô không nắm tay anh ta nhiều, nhưng dù thế cảm giác khó chịu vẫn bám lấy cô. “Cô đăng mẫu tin quảng cáo lên báo rồi chứ?”

“Oui(1). Bắt đầu từ số ngày mai. Và tôi đã nhắn tin cho ông Dunlevy. Ông ta sẽ đến vào lúc bốn giờ chiều nay.”

(1) (tiếng Pháp): Rồi.

“Tốt. Vì chúng ta đã quyết định mở câu lạc bộ tại nhà nên sẽ cần thay đổi kết cấu sàn nhà một chút.” Choàng tay quanh người Jenny, cô cười gượng gạo. “Và chắc chắn chúng ta sẽ phải dựng một bức tường ngăn giữa phòng ở của câu lạc bộ với khu vực của tôi trong Adam House.”

“Một bức tường gạch thật dày”, bạn cô tán thành.

Diane dùng thời gian còn lại trong ngày để xem xét lại kế hoạch trang trí và loại bỏ các vết tích của gia tộc Benchley còn sót lại trong căn nhà. Cho đến giờ việc bán đi một chuỗi hạt ngọc trai, hai cái lọ cũ kỹ và một bức tranh chân dung – của ai đó giống Frederick đủ để cô gặp ác mộng – chỉ mang về cho cô vốn vụn vặt mười bảng. Nhưng như thế cũng còn nhiều hơn những gì Frederick để lại cho cô khi anh ta chết nên cô thấy khởi đầu như vậy là khá ổn.

“Vậy ra chuyện anh không nhớ Phu nhân Cameron là ai chỉ là vợ vãn thôi nhỉ”, Jonathan Sutcliffe, Tử tước Manderlin, nhận định, vung thanh kiếm trong động tác chào nhanh gọn, “vậy đây, anh đã cười vào mặt bọn tôi phải không?”.

Oliver chỉnh lại mặt nạ, vung kiếm sang một bên rồi lao tới, đâm vào tấm khiên che ngực của Manderlin. “Có lẽ thế.”

“Trúng!”, trọng tài hô to, và hai người quay về vị trí ban đầu.

“Lạy Chúa lòng lành, Haybury, anh muốn thắng tay chém giết đây à?”

Oliver cười toe toét bên dưới lớp mặt nạ. “Tim anh là một mục tiêu rất nhỏ, Jonathan. Tôi nghi ngờ cú đâm ấy đủ sức gây thương vong.”

“Ồ, thật thú vị. Nếu tim tôi nhỏ như vậy thì tim anh chắc đã biến thành hạt bụi từ nhiều năm rồi nhỉ.”

“Vào!”

Lần này Oliver giả vờ nhắm vào vai, đợi Manderlin gạt kiếm của anh ra, liền hất kiếm lên rồi chém xuống tấm lưới trên mặt nạ của ngài tử tước.

“Trúng!”

“Anh cố chặt gậy tay tôi đây hả? Thông thường anh luôn cho tôi một, hai điểm để tăng tự tin rồi mới hạ gục tôi mà.”

“Xin lỗi. Chiều nay tâm trạng tôi không được thoải mái lắm, anh bạn.” Thực ra anh đang vui vẻ tưởng tượng Diane Benchley đứng đối diện anh, tay cầm một chiếc ô hay một thứ gì đó vô dụng không kém để anh có thể tùy ý đâm chọc. Đúng là nghe có vẻ gợi dục, nhưng anh không thể trách cứ bản thân vì ham muốn đó. Trên giường cô ta là một con cạp cái. Một con quỳ, cào xé da anh ở những vị trí mà anh cảm thấy hoàn toàn không thể bị tấn công. Lầy của anh...

“Trúng!”, tiếng quát xuyên vào tai chỉ nửa giây sau khi anh bị Manderlin đâm vào bụng. Oliver chớp mắt.

“Ha! Chẳng phải anh bất khả chiến bại sao?” Jonathan nhảy tới nhảy lui với thanh kiếm khua khoắng trong không khí.

Nụ cười nửa miệng vẫn treo trên mặt anh biến thành vẻ cau có, Oliver lui lại vị trí ban đầu. Anh không cho phép cô ta khiến anh trở nên yếu đuối. Nếu phải sống cùng dưới một mái nhà và đấu trí với cô ta để chứng tỏ anh đã hoàn toàn quên những gì đã xảy ra với cô ta, vậy thì anh sẽ làm.

“Sao thế, không tán gẫu nữa à?”, Manderlin chế nhạo. “Không còn những câu ăn miếng trả miếng đầy châm chọc hay xúc phạm tính đàn ông của tôi nữa ư?”

Oliver dùng bàn tay không cầm kiếm chỉ vào viên trọng tài đang nuốt khan. “Vào!”

Một phút sau ngài Tử tước Manderlin ngã ngửa ra do phải hứng chịu ba cú chém vào mặt, ngực và bụng. Trước khi trọng tài kịp công bố số điểm hay kết quả trận so tài thì Oliver đã lột mặt nạ, ném nó cho người hầu.

“Oliver!”, Jonathan gọi với theo trong lúc lồm cồm bò dậy.

“Tôi không thích thua cuộc”, Oliver đáp, sải bước về phía phòng thay đồ để thay quần áo của mình.

Giờ anh đã biết kế hoạch của Diane. Cô ta xoay sở lôi kéo anh vào mưu đồ của mình, chừng nào cô ta còn giữ lá thư đó thì anh đừng mong trốn thoát, trừ phi cô ta chịu cho anh đi. Và theo như anh biết thì điều đó hầu như là không thể. Bởi vậy anh cần tìm hiểu mọi chi tiết, quy tắc và điểm yếu trong trò chơi của cô ta. Vì anh không chỉ ghét bị bại trận, mà còn không có ý định nhận thua.

Sau khi thay đồ xong, anh lập tức đi tìm Manderlin. “Anh có rảnh không? Dùng bữa tối với tôi nhé?”

“Cũng còn tùy. Anh định ăn mừng chiến thắng hả?”

“Không. Và tôi đang mời đây.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đến White.”

Bốn mươi phút sau một người phục vụ xếp chỗ cho họ ở một góc trong phòng ăn rộng lớn của câu lạc bộ White. Oliver dành vài phút để làm một việc khá bất thường – quan sát đám thực khách và cả cách bày trí trong phòng. Số lượng bàn, nhân viên phục vụ, khoảng cách từ gian bếp, số rượu có sẵn và khung cảnh hấp dẫn của phòng chơi bài gần nhất.

Cách sắp xếp rõ ràng là... tù túng, khoe khoang, hiển nhiên là để thu hút các thành viên giàu có và danh giá. Lạy Chúa, có một bảng danh sách đơn đăng ký làm thành viên chờ trong năm năm. Một hội viên tương lai buộc phải có người đề cử và cho dù có thể cũng vẫn không bảo đảm sẽ được gia nhập.

“Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì anh đã giữ lời không ăn mừng chiến thắng”, Jonathan nói với một cái miệng đầy gà lôi nướng, “nhưng một vài câu chuyện ít nhất sẽ giúp tôi an tâm là anh không hất bàn về phía tôi hay đại loại như thế”.

“Anh tham gia bao nhiêu câu lạc bộ rồi”, Oliver hỏi.

“Cũng còn tùy. Anh không định ngăn cản tôi đây chứ?”

Oliver quắc mắt. “Tại sao anh cứ khẳng khẳng cho là tôi có ý làm hại anh vậy hả? Trước giờ tôi chưa bao giờ làm chuyện đó.”

“Vì rõ ràng anh đang bực bội chuyện gì đó, và có vẻ như tôi là mục tiêu thay thế dễ xơi nhất. Tôi rất muốn hỏi vì sao anh buồn bực, nhưng tôi trân trọng tình bạn của chúng ta. Bởi vậy tôi lặng lẽ ngồi ăn bữa tối vô cùng đắt đỏ này và chờ đợi anh tự mình giải bày. Hoặc anh sẽ bắt đầu ra tay đánh tôi. Nói chung tôi khá chắc chắn mình đang đương đầu với cái gì, nhưng tối nay anh làm tôi căng thẳng hơn một chút.”

“Dài dòng quá đấy. Sao không nói, ‘Phun ra đi’?”

Manderlin nhìn anh trong một giây. “Phun ra đi, Oliver?”

Oliver hớp một ngụm rượu. “Không.”

“Đồ khốn.”

“Đến lúc này, tôi thừa nhận rằng nếu có người tôi có thể tiết lộ mọi chuyện thì đó chính là anh. Nhưng có vài việc tôi cần suy nghĩ kỹ càng trước đã.”

Jonathan gật đầu và cầm mặt trở lại bữa tối của mình. “Rất thẳng thắn. Và năm.”

“Cái gì?”

“Năm câu lạc bộ. White, Society, Army, Tory, và Boodle.”

“Cả Tory à? Thật không?”

“Tôi kể thừa quyền hội viên từ cha tôi. Tôi không nghĩ mình có mặt ở đó được hai lần, nhưng hội phí kể ra cũng hợp lý.” Jonathan hít một hơi. “Chuyện này có tình cờ liên quan đến việc Phu nhân Cameron tuyên bố cô ta sắp mở một câu lạc bộ cờ bạc không?”

Hiển nhiên chuyện đó đã được lan truyền khắp mọi góc ngách ở Mayfair này, mụ đàn bà chết dẫm. Nhưng chắc chắn đó là điều cô ta đang toan tính. “Nếu đúng là thế thì anh có ý kiến gì không?”

“Ý kiến của anh là gì?”

“Tôi hỏi trước mà. Đừng hèn nhát thế.”

“Được thôi. Nghĩ kỹ lại thì tôi cho rằng ba năm qua cô ta không ở Vienna, mà là Bedlam.”

Oliver gật đầu. Jonathan là một người...đàng hoàng hơn anh, vì vậy ý kiến của ngài tử tước sẽ tương tự phần đông nam giới ở Mayfair. “Nhưng anh nói đã nghĩ lại. Vậy trước đó anh nghĩ gì?”

“Tôi muốn xem qua câu lạc bộ ấy. Ý tôi là, cô ta là một nữ bá tước đủ xinh đẹp để giăng lưới một ông chồng khác trong vòng năm phút. Vậy mà cô ta sẵn lòng mạo hiểm vị trí trong giới thượng lưu thì nó hẳn phải

rất khác lạ. Tôi biết Cameron là một con bạc – một kẻ nghèo khổ nữa – nhưng nữ bá tước đã bận bịu việc gì ở Vienna?”

Bây giờ thì câu chuyện trở nên thú vị rồi đây, Oliver nhận định. Có lẽ anh đã đặt nặng sự choáng váng và thất vọng lên trên sự tò mò và miếng mồi thị phi ngon lành. Anh có xu hướng đánh giá sai thước đo chuẩn mực – một trong những hậu quả của việc giày xéo nó quá thường xuyên.

“Giờ anh sẽ nói cho tôi biết ý kiến của anh chứ?” Manderlin hỏi.

“Tôi cũng thừa nhận có chút hiếu kỳ.”

“Anh có biết gì hơn khi giả vờ không nhớ tên cô ta không? Mọi người bao gồm cả tên giữ ngựa cho tôi đều biết sáng nay anh đã gặp Phu nhân Cameron.”

Phải chăng cô ta cũng sắp xếp chuyện này? Sự liên quan của anh, dù có sẵn lòng hay không, sẽ giúp cô ta lan truyền tin đồn hợp lý? Xét cho cùng cô ta đã biến anh thành một nhà đầu tư. “Nơi đó được gọi là Câu lạc bộ Tantalus, và cô ta dự định chỉ thuê nhân viên nữ. Đáng yêu và không thể chạm vào.”

“Lạy thánh George!”, một âm thanh vang lên sau lưng anh. “Những cô nàng hả?”

Oliver ngoảnh đầu lại. “Henning. Không thấy anh lảng vảng ở đó.”

Francis Henning nuốt một miếng đầy ụ giấm bông, “Chỉ thuê nhân viên nữ? Để đếm tiền ở các bàn chơi bài và phục vụ thức uống à?”

“Còn để cất mũ và xáo bài nữa đấy.”

“Những lũ đàn bà không biết xoay xở với tiền bạc hoặc những lá bài”, anh chàng phốp pháp tiếp tục. “Cô ta sẽ phải đóng cửa trong vòng một tháng.”

“Một tháng đáng nhớ”, ngài Bentson ngồi đối diện Henning xen vào. “Tôi sẽ vui vẻ lấy đi một ít tiền từ Phu nhân Cameron trong lúc còn có thể.”

Dường như có sự đồng thuận giữa các bàn xung quanh. Diane là một kẻ ngốc sắp mất đi mọi thứ và mỗi gã đều muốn hưởng phần lợi nào trong đó. Bao gồm cả anh, Oliver thầm nghĩ, trừ việc cô ta đang dùng tiền của anh. Và một khi anh dọn đến câu lạc bộ Tantalus thì danh tiếng của anh cũng bị sử dụng.

Rất hay. Anh có thể nhận ra Diane Benchley mưu mẹo hơn anh. Tuy nhiên, sáng nay chỉ là một cuộc chạm trán nho nhỏ. Anh có ý định sẽ trở thành người thắng cuộc vào cuối cuộc chiến...một khi xác định được phương pháp để giành lấy thắng lợi.

“Tôi có thể phá bỏ bức tường này”, ông Bunlevy cầu nhàu, đập bàn tay to bè của mình lên vách ngăn màu đỏ cam đang chia cắt phòng khách tầng dưới với thư viện. “Như thế sẽ cho cô không gian rộng nhất.”

Diane rời mắt khỏi bản thiết kế sàn nhà. “Nếu chúng ta bỏ đi phòng giải trí, thêm cửa ra vào cũng như phá tường ngăn quanh đại sảnh thì tôi có thể dùng toàn bộ phần trước căn nhà để làm phòng chơi chính.”

Ông chủ thâu nhượng một bên lông mày sâu róm lên. “Làm thế sẽ tốn kém không ít đâu, thưa bà.”

“Ông làm được không?”

Ông ta đưa mắt đánh giá xung quanh. “Sẽ cần vài cây cột để chống đỡ sức nặng tầng trên, nhưng có thể làm được.”

“Vậy thì làm đi. Tôi dự định sẽ mở cửa trong vòng một tháng.”

“Một th... Vâng, thưa bà.”

Số tiền sáng nay cô đưa rõ ràng có ảnh hưởng lớn đến sự nhiệt tình của ông ta, nhưng cô bận tâm đến tốc độ thi công hơn. Đưa ra những phát ngôn mạnh mẽ và thu hút sự chú ý của mọi người mới chỉ là bước đầu tiên. Bây giờ cô cần theo sát tiến độ khai trương câu lạc bộ trước khi một tin đồn thất thiệt nào đó khiến các khách hàng tiềm năng của cô mất hứng thú.

Ngay khi cô và ông Dunlevy thống nhất các vấn đề tái kiến thiết câu lạc bộ thì Diane đã tự mình giám sát hàng tá công nhân đang tháo dỡ giấy dán tường cũ mềm, thay thảm và sửa lan can cầu thang. Toàn bộ phần trước căn nhà sẽ thuộc về Tantalus với phòng chơi bài rộng lớn ở tầng dưới, phòng khách và các phòng chơi riêng ở tầng trên, chỗ nghỉ của nhân viên sẽ ở tầng áp mái rộng rãi vừa được sửa chữa.

Mặt sau ngôi nhà thuộc về cô, với một tá phòng sẽ là nơi ẩn náu của cô khỏi cuộc sống mà cô hy vọng sẽ rất bận rộn. Điều mỉa mai là phần nhỏ bé trong căn nhà này cũng lớn hơn căn hộ đi thuê của cô ở Vienna. Cờ bạc đã bắt đầu trả lại mọi thứ cho cô. Chẳng nào cô không phải là kẻ dốc tiền ra cá cược thì nó vẫn tiếp tục mang lại tiền cho cô.

Nếu ngài Blalock không ngã gãy cổ và cổ vấn pháp luật của ông ta không tự tiện làm trái chỉ thị cho cô thuê Câu lạc bộ Monarch cũ thì cô đã có thể khai trương câu lạc bộ của riêng mình rồi. Dẫu vậy, ngay cả khi với chi phí tăng thêm và sự...phiền toái từ việc chấp nhận Oliver Warren vào kế hoạch cũng không thể ngăn cô cảm thấy mãn nguyện khi biến Adam House thành một nơi chắc chắn sẽ khiến các bậc tiền nhân của dòng họ Benchley khiếp đảm.

“Câu lạc bộ đánh bạc ư?”

Diane tựa vào lan can nhìn xuống đại sảnh, trông thấy người em chồng cũ đang há hốc mồm. Chết tiệt. “Anthony. E là hôm nay tôi không tiếp khách.”

“Cô không thể biến Adam House thành chỗ... như thế được”, gã ta cao giọng, hướng về cầu thang, tiến lại phía cô. “Ngôi nhà này đã thuộc về gia đình tôi trong suốt năm mươi năm.”

“Và giờ nó là của tôi. Anh trai anh đã làm một chuyện tốt trước khi rời khỏi thế gian và đó là cho tôi một nơi để sống. Tôi quyết định làm gì với nó là việc riêng của tôi.” Cô lùi lại nửa bước. “Cẩn thận với mấy bậc thang, chúng vẫn chưa được sửa xong đâu.”

Gã không bước lên nữa mà rón rén trở lại đại sảnh. “Anh trai tôi đã trao mọi tài sản không thuộc diện thừa kế trong dòng họ cho cô. Cô còn cần nơi này làm gì chứ?”

“Tôi đã dùng những tài sản đó để trả nợ cho anh ta, tôi tin là như thế sẽ giúp anh khỏi bị mất tiền. Và tuy chúng ta đã từng là chị dâu em chồng, nhưng hiện nay tôi và anh không còn liên hệ gì nữa. Tôi đành yêu cầu anh rời khỏi đây. Khi nào câu lạc bộ mở cửa, anh có thể đăng ký làm hội viên.”

“Diane, chuyện này lỗi bịch quá. Cha mẹ cô sẽ nghĩ thế nào?”

Cũng chính hai người ấy đã tổng cô đi để lấy một nữ bá tước cho gia tộc, chẳng phải sao? Cô hít thật sâu, lắc đầu. Giận quá mất khôn, và cô không thể phạm sai lầm. “Anh có thể hỏi. Tôi chắc chắn họ không để tâm đâu. Chúc một ngày tốt lành, Anthony.”

Cô rời lan can, nhưng chỉ vừa đủ khuất khỏi tầm mắt gã mà vẫn chắc chắn gã ta không cố đi lên cầu thang lần nữa. Ngay khi nghe thấy Juliet tiến khách, Diane liền trở lại phía sau dinh thự.

“Anh ta không khiến cô lo ngại à?”, một giọng nói vang lên bên dưới.

Quay người lại, cô chờ Jenny lên đến bậc thang trên cùng. “Chỉ mới tuần trước anh ta đã leo lên những bậc thang này, và giờ anh ta nghĩ chúng gây nguy hiểm chỉ vì tôi đã nói thế. Tôi không bận tâm lắm đâu.”

Một người thợ dùng bàn tay rảnh nhấc mũ chào cô lúc vác cuốn thảm đi ngang qua. Khi nói chuyện với Oliver, khốn thật, cô phải tập làm quen với ý nghĩ giờ đây anh ta là Hầu tuwocs Haybury hơn là cháu trai của một hầu tước, gã đàn ông phù hợp nhất với công việc trong chuồng ngựa, cô đã bỏ sót việc họ có thể khuôn vác và đóng đinh đồ vật.

“Thế thì tôi cũng không lo lắng nữa.” Genevieve chuyển quyền sở từ tay này sang tay kia.

“Vậy cô nghĩ sao? Một phòng chơi lớn ở tầng trệt, chiếm toàn bộ phần trước căn nhà, với một phòng ăn ở phía sau chếch về bên trái, một phòng chơi bài nhỏ hơn nằm bên phải cùng phòng ăn, một thư viện và phòng bi-a phía sau. Tuy nhiên tôi bắt đầu cân nhắc liệu một lối đi hẹp dọc hai bên có thuận tiện cho các cô gái phục vụ và người hầu hay không.”

“A. Để giữ bí mật về các cô gái cho đến phút cuối ư? Tôi thích như thế.”

“Tôi cũng vậy. Cô bảo ông Dunlevy đến gặp tôi nhé.”

“Được thôi. Cô có muốn tôi phỏng vấn các ứng viên không?”

Mẫu quảng cáo kín đáo đã xuất hiện trên Thời báo London sáng nay và sẽ được đăng trong vòng một tuần. Thời gian lâu hơn sẽ khiến cô trông có vẻ tuyệt vọng và như đang cố chiến đấu để duy trì một kế hoạch thất bại. Nếu đến lúc đó cô vẫn chưa có đủ người cho những vị trí cần thiết thì vẫn còn vài trường đào tạo gia sư, nơi cô có thể tìm được một vài thiếu nữ quyến rũ, giỏi giang, không muốn leo đèo theo sau đám con nít.

“Sau buổi hẹn với ông Dunlevy tôi sẽ có thời gian rảnh cho đến bữa trưa. Nếu có ai đó đến cô hãy bảo Juliet hoặc Margaret thông báo cho tôi.”

“Diane à, có hai tá các cô gái trẻ đang chờ ở phòng khách đằng sau.”

“Hai tá ư?” Cô ngừng lại. “Mới chín giờ sáng thôi mà.”

“Tôi biết chứ.”

Diane nhướng một bên mày trước giọng điệu của Jenny. “Cô cảm thấy chuyện này buồn cười lắm phải không?”

“Không phải buồn cười mà là đáng khích lệ. Xét cho cùng nếu có hai tá thiếu nữ được giáo dục đảng hoàng nộp đơn ứng tuyển vào một câu lạc bộ cờ bạc của quý ông có nghĩa là ý tưởng đó đã được... đón nhận, đúng không?”

“Nhìn chung phụ nữ khó thuyết phục hơn đàn ông trong vấn đề liên quan đến tội lỗi”, Diane tán thành. “Còn cần phải kiểm tra trình độ của họ. Cô và Margaret có thể nói chuyện với từng người được không? Với hai tá của buổi sáng hôm nay, hy vọng chúng ta có thể tìm hiểu... tỉ mỉ hơn dự tính.”

Jenny gật đầu. “Mais oui(1). Tôi sẽ đưa cô kết quả sau buổi hẹn.”

(1) (tiếng Pháp): Dĩ nhiên.

Mặc dù rõ ràng ông Dunlevy không nhận thức được tầm quan trọng của việc bổ sung yếu tố khiêu khích và bí ẩn cho câu lạc bộ, nhưng ông ta thực sự hiểu vài trăm bảng Diane trả thêm để xây dựng bức tường nữa cùng những cánh cửa mang tính chiến lược.

Ngay khi ông ta trở lại làm việc, Diane ngồi xuống và nhấm nháp tách trà đã nguội. Lần đầu gặp mặt, viên quản đốc này tỏ vẻ không thoải mái với việc phải nhận lệnh từ một người đàn bà cùng sự khinh thường của cô ta với việc sử dụng người đi kèm. Cuối cùng ông ta nhận ra vô giỏi dùng tiền không kém đàn ông và cô cũng hiểu rõ việc của mình.

Dĩ nhiên không phải ai cũng dễ dàng bị thuyết phục bởi sự tinh táo và lý lẽ của cô. Điều cô phải làm là buộc bọn họ khao khát đặt chân đến Câu lạc bộ Tantalus. Và sau đó nếu cô xoay sở được chiến lược hợp lý thì những thứ khác sẽ đi vào quỹ đạo của chúng.

Genevieve gõ tay lên cánh cửa khép hờ và lén vào phòng. “Chúng ta có những hành lang bí ẩn ư?” Cô hỏi, nhấn nhá ở âm ang với chất giọng Pháp sâu lắng, du dương.

“Có đấy. Chúng ta đã tìm được ứng viên nào có năng lực chưa?”

“Tôi sẽ để cô quyết định. Margaret và tôi đã phỏng vấn sơ lược và ghi chú tất cả bốn mươi cô gái rồi cho họ về nhà. Tất cả các phòng đều chật cứng.”

“Bốn mươi rồi ư? Lạy Chúa.” Diane chỉ vào xấp giấy bạn mình đang cầm. “Tôi hy vọng cô đã lấy địa chỉ.”

“Oui(2), với những người sẵn lòng cung cấp thông tin. Tôi đã dặn những người khác trở lại vào sáng mai để có thể được cô phỏng vấn.”

(2) (tiếng Pháp): Đúng vậy.

Diane cau mày. “Tôi không muốn gái điếm làm việc ở đây, Jenny. Nếu họ không thể đưa địa chỉ thì tôi...”

“Hãy đọc phần ghi chú đi đã. Đơn đặt hàng chân đèn và đèn bàn của cô đã đến, nếu cô cần tôi sẽ xuống dưới nhà đánh bóng và châm dầu cho chúng.”

Nói chung việc đó không cần Genevieve nhúng tay vào. Diane cau mày đọc qua đoạn ghi chú ngắn gọn đầu tiên. Rồi đoạn nữa, lại đoạn nữa.

“Tôi muốn hỏi là liệu tôi có quấy rầy em không, nhưng vì chúng ta đều biết câu trả lời nên tôi sẽ vào luôn.”

Nhảy dựng lên bởi chất giọng trầm thấp kéo dài, Diane gần như xé toạc mảnh giấy trên tay. “Chưa cần đến anh đâu, Haybury. Biến đi cho đến lúc tôi gọi anh.”

Đôi mắt xám nhạt ẩn dưới mái tóc bướng bỉnh, đen như gỗ mun nhìn thẳng vào mắt cô. Trông anh không hẳn là lười thôi, kỳ thực Oliver Warren luôn ăn vận hoàn hảo không chê vào đâu được. Nói đúng hơn là mái tóc dài bị gió thổi tung cùng nút thắt đơn giản của chiếc cà vạt trắng tuyết mang lại ấn tượng rằng anh phóng túng hơn, rằng tâm trí anh vẫn chưa kịp đảo một vòng cực nhanh qua những người còn lại trong phòng. Dĩ nhiên có một vài ngoại lệ. Cô đã biết hết chiêu trò, cách thức ra đòn và những nước cờ ưa thích của anh.

“Từ đồng hồ bên dưới tôi cho rằng em đã nhận được tiền”, anh nói, sải bước về cửa sổ phía sau cô.

Diane xoay ghế, không muốn để anh đứng sau lưng mình. “Anh không lừa được tôi đâu.”

“Thật...may, vì tôi không cố làm thế.”

“Có đấy. Anh sẽ hỏi một câu vô thưởng vô phạt về chuyện sửa chữa, về kế hoạch thiết kế tầng trệt, vân vân cho đến khi lôi kéo tôi nghe theo lời khuyên, chỉ dẫn của anh và rồi thay đổi kế hoạch của tôi cho hợp ý anh.”

“Thật sao? Chúa ơi, tôi đúng là quá gian xảo.”

“Không, anh nghĩ rằng anh gian xảo. Tôi chẳng hứng thú với bất kỳ thứ gì được anh tự nguyện đưa ra. Như tôi đã nói, khi nào cần sự hiện diện của anh, tôi sẽ cho gọi anh đến. Vào lúc này anh đang cản trở công việc đấy.”

“Em biết không”, anh từ tốn đáp, với tay qua người cô để lấy một trang phông vấn cô chưa kịp đọc, “cho dù em không cần ý kiến của tôi thì tôi cũng muốn chỉ ra rằng sự khinh miệt nói chung của em với đàn ông sẽ làm em bỏ qua một vài chuyện. Ví dụ ra lệnh cho tôi rời khỏi đây sẽ có hiệu quả hơn nếu em có một hay thậm chí là hai gã hầu lớn xác thúc giục tôi biến đi.”

Tim cô đập thình thịch trong sự buồn bực giữa tức giận và cảnh giác, cô vịn người, định thò tay vào hộc bàn đang cất giấu khẩu súng. Ngay lúc vừa cử động, cô đã chợt nhận ra anh đã cố tình chặn đứng ý định của cô, chết tiệt.

Một bàn chân đi giày ống đạp lên hộc bàn trước khi cô kịp chạm vào nó. “Tử tế nào”, anh cảnh cáo. “Chỉ là một lời đề nghị thôi mà. Không phải đe dọa.”

“Bỏ chân ra khỏi bàn làm việc của tôi.”

“Chắc chắn rồi.” Anh đứng thẳng người. Tuy nhiên, trước khi cô kịp chụp lấy vũ khí, anh dùng hông đẩy ghế của cô ra, mở hộc bàn, chụp lấy khẩu súng và ném ra ngoài cửa sổ. “Đó.”

Cô trừng mắt lúc anh lại tựa lưng vào bệ cửa sổ, khôn khéo đặt mình vào một vị trí cô không thể đẩy anh theo khẩu súng kia. “Nếu anh làm chết bất kỳ bông hoa nào của tôi thì tôi sẽ bắt anh bồi thường đấy”, cuối cùng cô nói, cố tình cúi đầu tỏ vẻ chú tâm đọc tài liệu.

Nếu cô không thể phớt lờ anh thì chí ít cô cũng có thể giả vờ tỏ ra như thế. Dù vậy cô sẽ xem xét thuê vài người hầu to khỏe. Nhưng chỉ bởi vì giới quý tộc có thể sẽ tán gia bại sản hoặc say đến quên trời đất và trở nên ngông cuồng, còn cô thì chưa cần nhắc đến những việc đó.

“Tóc vàng, mắt xanh, trạc hai mươi tuổi”, anh đọc lớn. “Cái gì đây?”

“Không phải việc của anh”, cô cau kính, gạch một đường bút chì ngang phần mô tả của Jenny về một quý cô kèm ghi chú bị mù chữ.

“Giọng nói êm ái, tự nhận có tài đánh đàn piano, nói được tiếng Pháp.” Oliver lật tờ giấy. “Em biết tôi đang nghĩ gì không?”

“Tôi không hứng thú muốn biết anh nghĩ gì trong đầu. Tôi nói chưa đủ rõ hay sao?”

“Tôi nghĩ đây là một trong những cô gái đã đọc được mục quảng cáo trên báo của em.” Trả lại tờ giấy cho cô, anh thọc tay vào túi, lấy ra một mẫu báo gấp ngay ngắn. “Tìm kiếm ứng viên cho một công việc hợp pháp. Các quý cô tuổi từ mười tám đến hai mươi sáu, có học thức, có ngoại hình dễ nhìn và tính cách đáng mến. Miễn phí nhà ở, cơm nước và được trả lương.” Anh thả nó xuống bàn làm việc của cô. “Đây là địa chỉ nhà em.”

“Tôi đã nói tôi muốn tìm các quý cô trẻ tuổi. Đừng ra vẻ anh vừa khám phá ra một chuyện động trời. Tôi cũng không ấn tượng lắm với khả năng đọc chữ của anh. Tôi tin là mình biết chuyện đó rồi.”

“Tôi chợt nghĩ rằng có lẽ tôi cũng nên có mặt trong các buổi phỏng vấn. Xét cho cùng thì xinh đẹp và biết đọc cũng không biến họ thành tay chơi bài faro giỏi.”

Diane đứng lên. Do anh tựa vào bệ cửa nên hai người gần như cao bằng nhau, cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi sẽ thuê người tôi lựa chọn vì những lý do tôi cho là phù hợp với nhu cầu của tôi. Sau khi thuê họ, tôi sẽ gọi anh tới hướng dẫn. Đến lúc đó...”

“Nếu bọn họ không thể đảm đương việc đặt cược thì sao?”

“Lúc đó”, cô lặp lại, phớt lờ sự cắt ngang của anh, “tôi sẽ... cho phép anh đưa ý kiến về việc ai trong số họ phù hợp hơn với những chức vụ có sẵn ở Câu lạc bộ Tantalus.”

Anh từ từ đứng thẳng người khiến cô phải nghiêng cổ để vẫn nhìn thẳng vào mắt anh. “Em có thể có một lá thư đáng nguyên rủa”, anh nói, “nhưng tốt hơn em nên ghi nhớ trong đầu là tôi có tiền cũng như thế lực, Diane. Nếu em biến chuyện này thành một trận chiến thì tôi chắc chắn sẽ nghiền nát em.”

Cô khịt mũi. “Đe dọa tôi không ích gì đâu. Tôi đã nghèo kiết xác, cũng chẳng có bạn bè gì, Haybury. Anh có thể lại ném tôi xuống bùn nhưng tôi sẽ kéo anh xuống cùng. Giờ thì biến đi cho đến khi tôi báo cho anh.”

Cô gần như nín thở khi anh nhìn cô chằm chằm một lúc lâu. Cô đã tỏ ra rất nghiêm túc và một khi anh chấp nhận chuyện đó, có lẽ việc đối phó với anh sẽ dễ dàng hơn một chút. Hoặc cô cũng mong đợi như thế. Cuối cùng anh gật đầu. “Tối nay tôi được mời đến dạ tiệc Dashton. Dashton và phần đông bạn bè của ông ta là những tay cờ bạc lâu năm. Khi nào tôi có thể qua đón em được?”

“Tôi sẽ không đi cùng anh đến bất cứ đâu.”

“Nếu em muốn mọi người tin tưởng vào thứ được gọi là mối quan hệ bí ẩn của chúng ta thì Phu nhân Cameron, chúng ta phải để họ nhìn thấy em đi với tôi. Đúng tám giờ.” Anh bước ra cửa. “Và hãy cân nhắc việc mở rộng đường dẫn vào nhà em đi. Hy vọng em sẽ cần chỗ chứa được lượng lớn xe cộ vào những buổi tối.”

Vậy là anh vẫn không thể cưỡng được tặng cô vài lời khuyên. Cô phải cẩn rằng chịu đựng vì sự thật đó là một lời khuyên hữu ích. “Tám giờ”, cô nói vọng ra, ngồi xuống sau bàn làm việc. “Đừng có đến muộn.”

“Đừng đổi ý đấy.”

5. Chương 5

Type: quacauphale

Oliver ra lệnh cho xà ích đánh xe đến Adam House theo con đường vòng vèo nhất để bảo đảm anh sẽ đặt chân lên bậc cửa nhà Phu nhân Cameron muộn hai mươi phút so với thời gian đã ấn định trước đó. Đây là một cuộc đấu cân não mà mọi bước đi đều phải được tính toán.

Những đụn gỗ và thạch cao nằm dọc hai bên lối đi khi một trong số những cô giúp việc của Diane bước ra mở cửa xe cho Oliver. Nếu anh chưa từng ân ái với Diane một vài lần thì ắt hẳn anh đã nghĩ cô là loại phụ nữ thích thân mật với những người phụ nữ khác.

Liệu có phải anh chính là lý do cô hình thành mối hoài nghi và căm hờn với đàn ông không? Hừm. Có lẽ chủ yếu là do cuộc hôn nhân kéo dài ba năm với một gã đã khiến cô không một xu dính túi và bị bỏ rơi ngay giữa châu Âu. Và dường như cô có ý định bắt đám đàn ông còn lại phải bồi thường cho đến trọn đời. d.d.l.q.đ

Mặt khác, có lẽ tình trạng mập mờ của cô là một sự cố ý, xét cho cùng cô đã buộc anh đoán già đoán non, dù anh biết cô khá rõ. Anh liếc nhìn cô nàng quản gia đứng sau cửa ra vào. Chỉ tuyển dụng phụ nữ. Việc này có lẽ anh cũng nên cân nhắc cho chính mình.

“Thưa ngài, cảm phiền chờ ở đây, Phu nhân Cameron sẽ xuống trong vài phút nữa. Xin thứ lỗi vì tôi không thể mời ngài ngồi được, hiện chúng tôi không còn chiếc ghế nào ở đây.”

“Tôi tin là sáng nay cô đã nói như thế rồi.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi cũng được lệnh phải báo cho ngài biết nếu ngài còn cố ý đi vào bên trong mà không được phép thì tôi sẽ bắt ngài.”

“Tôi biết rồi.” Dù rất muốn nói rằng cô ta có thể thử làm điều đó nhưng tối nay anh đã có những dự định khác. Và rõ ràng anh sẽ phải mất một lúc chờ đợi đến khi Diane xuất hiện. “Cô tên gì?”, anh hỏi cô quản gia.

“Thưa ngài, Juliet. Juliet Langtree.”

“Ừm, Langtree, cô làm việc ở đâu trước khi Phu nhân Cameron thuê cô làm quản gia?”

“Tôi là trợ lý của chủ cửa hàng, thưa ngài”, cô ta lập tức trả lời. “Một cửa hàng bán vũ khí.”

Trong tích tắc anh thắc mắc không biết có nên tin lời cô ta không. Trước khi anh đưa ra quyết định thì không khí phía đầu cầu thang bị khuấy động. “Diane”, anh nói, quay lại đối mặt với cô. “Lại màu đen à?”

Anh suýt cất tiếng khen ngợi vì cho dù chất liệu mỏng manh kia có là gì thì nó bám sát vào khung người mảnh dẻ và đường cong mềm mại của cô. Nhưng cô thừa biết điều đó. Và đó là lý do tại sao cô chọn mặc nó.

“Nó phù hợp với tâm trạng của tôi”, cô đáp. Cô ra hiệu cho Langtree mở cửa chính một lần nữa. “Và thôi quấy rầy người của tôi đi. Họ đều đã được cảnh báo rằng... thân thiện với anh sẽ bị đuổi việc ngay lập tức.”

“Ghen tuông à?”

“Vì biết tổng tính cách rất không trong sáng của ngài.” Người phụ nữ thứ hai, tóc vàng và mảnh mai, xuất hiện sau lưng cô, choàng khăn qua vai Diane. “Chúng ta đi chứ?”

Cô gái tóc vàng theo họ ra ngoài. “VẬY RA CÔ ĐANG BẢO VỆ DANH DỰ CỦA PHU NHÂN CAMERON À?”, anh hỏi, đưa tay giúp cô vào xe ngựa. “Xem xét đến những hành động của cô ấy thì cô có phần chậm trễ rồi đấy.”

“Tôi đang bảo vệ ngài đấy chứ”, cô đáp, giọng nói êm ái phảng phất nửa tá trọng âm nhưng không nhấn mạnh vào bất cứ chỗ nào. “Nếu Diane ra tay giết ngài thì kế hoạch của chúng tôi sẽ tan tành mất.”

Ngay khi các quý cô ổn định vị trí, anh liền theo vào xe. “Thật ngạc nhiên là cô hoàn toàn đánh giá sai tình hình”, anh bình thần trong lúc cổ xe lăn bánh trên phố. “Nếu hai cô gặp chuyện thì kế hoạch của tôi chẳng mấy may bị ảnh hưởng. Và cô đã nói là kế hoạch của chúng tôi. Hai người là đối tác à?”

“Oliver, đây là Genevieve”, Diane lên tiếng sau một hồi im lặng. “Jenny, ngài Haybury đấy.”

“Cô là người mới”, Oliver tiếp lời, san sẻ sự quan tâm của mình cho hai người phụ nữ. Theo anh ước lượng, cả hai đều mới hai mươi tuổi, nhưng cho dù họ có gọi tên nhau một cách thân thiết hay huyền thuyên về kế hoạch của họ thì anh vẫn biết rõ ai là người nắm quyền trong màn diễn nho nhỏ này. “Cô không ở Vienna trong lần cuối tôi đến đó.”

“Xin trả lời là Jenny và tôi đã biết nhau từ rất lâu rồi. Tôi đã liên hệ với cô ấy ngay sau khi anh chuồn khỏi Vienna.”

Chà, anh đã bị chặn họng, dù vậy nó cũng có ích, anh nghĩ, vì cô đã lôi chuyện ở Vienna ném vào mặt anh. “Em biết đấy, tôi nghĩ mình nên cảm ơn em đã khiến tôi phải chuồn đi”, anh đáp, siết chặt quai hàm để không cười khinh bỉ. “Xét cho cùng tôi đã trở về London vừa kịp lúc hoà giải với ông bác và thừa hưởng tài sản cũng như tước hiệu của ông ta. Nói chung, tôi nghĩ đó là một mùa hè thú vị.”

“Và cả cho tôi nữa, xem xét việc Frederick qua đời, rồi anh bỏ đi ngay khi sắp trở nên phiền phức.” Diane duỗi tay trong chiếc găng lụa đen. “Giờ thì chúng ta sẽ dự dạ vũ trong hai tiếng. Khiêu vũ với bất cứ ai anh thích, càng nhiều càng tốt. Tuy nhiên mọi điệu valse đều phải nhảy với tôi.”

Đáng ra anh có thể phản đối tất cả ý tưởng đó, nhưng sự tò mò muốn khám phá kế hoạch của cô đã lấn át cảm giác bức bối vì bị ra lệnh. “Và em sẽ làm gì những lúc không ở trong vòng tay tôi?”

“Tôi sẽ không khiêu vũ với ai khác. Tôi đã nhảy ở dạ vũ nhà Hennessy. Tối nay hãy để bọn họ thất vọng.”

“Vậy nếu có ai hỏi tôi về mối quan hệ của chúng ta thì sao?”

Cô liếc anh rồi chuyển ánh mắt ra cửa sổ xe ngựa. “Chúng ta là...bạn cũ.”

“À. Ngập ngừng một chút ở từ ‘bạn cũ’. Tổ ra bí mật và đại loại thế.”

“Tôi thích coi đó là một điều bí ẩn.” Cô nhìn lại anh, cặp mắt xanh kỳ lạ của cô dịu đi, gần như biến thành màu đen dưới ánh đèn. “Anh chỉ biết tên của câu lạc bộ và nó sẽ khai trương trong vòng một tháng.”

“Vậy tôi sẽ cộng thêm phí quảng cáo vào số tiền cho em mượn nhé? Tôi không phải thông tấn xã tin đồn của em, Diane.”

“Vậy đừng nói gì cả. Như thế còn hay hơn.”

Họ vòng qua góc cua và ánh đèn từ Dashton House nhấp nháy trên phố. Anh bắt được khoảnh khắc cô ngược nhìn – miệng cô mím lại cực khẽ. Cô đang căng thẳng bất chấp lối nói chuyện và hành xử đầy tự tin của mình. Dĩ nhiên nếu anh đặt cược số tiền cô có vào một ván duy nhất thì có thể anh cũng căng thẳng như thế.

“Nếu Blalock không từ trần”, anh từ tốn lên tiếng, nửa không muốn hỏi vì trước hết anh không bận tâm, và thứ hai sẽ chuốc lấy rắc rối, “thì em sẽ làm thế nào? Liệu em có yêu cầu lão già béo phị đó ở một phòng phía trên câu lạc bộ của em không? Em có bóng gió lão ta và em là... bạn cũ không?”

“Giờ thì có vẻ ai đang ghen tuông nhỉ?”

“Tôi chỉ hiểu kỳ thôi. Xét cho cùng thì tôi là sự thay thế vào phút cuối.”

Cô thở dài. “Nếu anh cứ khẳng khẳng muốn biết thì tôi sẽ nói vậy, để được toàn quyền quyết định Câu lạc bộ Monarch cũ, tôi sẽ cho phép Blalock đến đó bất kỳ lúc nào ông ta muốn, và tất nhiên sẽ có chuyện bóng gió chúng tôi đã từng là nhân tình.”

“Hừ, em sẽ giả vờ là người tình của bất kỳ ai phải không?”

“Tại sao lại không nếu việc đó hỗ trợ cho mục đích của tôi?”

Oliver nhướn một bên mày. “Sao mà tôi lại có cảm giác Blalock không biết em chỉ muốn giả vờ làm người tình của ông ta hơn là thực sự ngủ trên giường của ông ta nhỉ?”

“Dù sao ông ta cũng sẽ phát hiện ra thôi.”

“Em đã đánh mất lương tâm rồi phải không?”

“Tâm hồn anh còn đen đúa hơn tôi. Tôi không đánh mất mà chỉ loại bỏ nó. Một thứ vô dụng chỉ làm cản đường của tôi.”

Cỗ xe dừng lại và một người giúp việc bước đến mở cửa. Oliver ra trước, rồi đỡ khuỷu tay Diane trong lúc cô đặt chân xuống đường. “Em là kẻ dối trá”, anh thì thầm.

“Còn anh là đồ hèn.” Cô vuốt phẳng chiếc váy dài của mình. “Đưa cánh tay của anh cho tôi một cách đúng mực đi.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Câu nói cuối cùng có phần gây nhức nhối., nhưng anh cũng đáng phải gánh chịu nó.

“Và nếu anh làm hỏng việc của tôi thì tôi sẽ huỷ hoại anh.”

Đã được tôi luyện cách phán đoán đối thủ do dành phần lớn thời gian trên chiếu bạc, Oliver không tốn chút sức lực nào để đọc tâm tư Diane trong giờ phút này. Cô có ý định đó. Nhưng cô không nhận ra rằng, trò chơi càng kéo dài, anh càng cảm thấy hứng thú.

Sự khó khăn trong việc đe dọa một người đã vượt xa các chuẩn mực như Oliver Warren chính là anh ta không dễ dàng rơi vào trạng thái sợ hãi. Diane có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh khi anh thấp tùng cô đi vào phòng khiêu vũ đông đúc của Dashton House. Rõ ràng cô đã dọa sẽ huỷ hoại anh vậy mà cô chỉ nhận được một phản ứng ngẩn ngui và nhẹ nhàng.

Cô không tin nỗi sợ hãi đã ép buộc anh phải cư xử theo ý cô. Nếu không có bức thư đã được giấu kỹ kia thì cô đã chẳng lấy được gì từ anh. Và thậm chí dù cô nên – hoặc thực sự - biết rõ, cô vẫn cực kỳ khó chịu vì những kỹ năng cô đã vất vả tập luyện có vẻ không hề tác động đến anh chút nào.

“Hai điệu valse”, Jenny lẩm bẩm trong lúc đứng bên khuỷu tay còn lại của cô. “Điệu đầu tiên là ngay sau điệu bốn cặp, còn điệu thứ hai sẽ bắt đầu sau giờ nghỉ.”

Chết tiệt. Cô đã mong chờ sẽ có thêm một ít thời gian để quan sát các vị khách và quyết định nên tấn công hay phòng thủ trước khi đặt chân vào sàn nhảy với gã ác quỷ kia. Diane chậm chậm thở ra. Và rồi cô lại nhắc nhở bản thân, cô không phải thiên sứ. Hai năm trước cô chẳng tốn chút sức lực nào nhưng vẫn buộc anh ta bỏ trốn khỏi Lục địa. Chắc chắn cô có thể đấu khẩu với anh ta trong bốn phút và không phải cạy đến sức mạnh cơ bắp.

“Đó là những gì cô ấy sẽ làm à?”, Oliver hỏi khi Genevieve hoà lẫn vào đám đông lần nữa. “Lượn qua lượn lại do thám mọi người?”

“Khi nào tôi đề nghị cô ấy làm thế. Và cô ấy làm rất tốt. Quan sát thử xem.”

“Tôi bận để mắt đến em và tự hỏi khi nào em mới nhận ra mọi lời đe dọa với tôi chỉ là một sự phí công.”

“Một thói quen, tôi đoán thế. Trong lần gặp gỡ ngắn ngủi trước anh đã kết thúc bằng cách làm tôi thất vọng.” Cho dù những lời vừa rồi đủ bày tỏ cảm xúc của cô sau khi nhận ra anh đã rời Vienna hay không, cô sẽ kiểm chứng vào một ngày khác. Điều quan trọng bây giờ là anh nhận ra cô không còn là một kẻ nhu nhược, hoảng sợ của hai năm trước. Cô đã miễn với anh cũng như anh đã hết cảnh giác với cô.

“Haybury. Đang thắc mắc không biết tối nay anh có xuất hiện không.”

Bấp tay Oliver căng ra bên dưới ngón tay cô, rồi lại giãn ra. “Manderlin”, anh nói. “Anh đã gặp Phu nhân Cameron chưa?”

Một cái đầu lêu nghêu với mái tóc màu vàng nâu hoe bù xù che đi một con mắt màu nâu cúi chào cô. Vóc dáng không tệ chút nào và đường nét khá cân đối, nhưng mái tóc anh ta, lạy Chúa. Cần có ai đó khẩn cấp đưa thợ hớt tóc đến đây.

“Tôi vẫn chưa có được hân hạnh đó”, anh ta dài giọng. “Anh sẽ giới thiệu tôi chứ?”

“Jonathan Sutcliffe, Tử tước Manderlin”, Oliver nói ngay. “Diane Benchley, Phu nhân Cameron.”

“Tôi có thể làm tốt hơn thế”, ngài Manderlin lắc đầu đáp lại. “Tôi biết tên họ cô ấy rồi. Một lời giới thiệu phù hợp là phải chi tiết hơn nữa. Như là làm sao chúng tôi quen biết anh. Đã lập gia đình hay vẫn còn độc thân. Có thể nhắc đến loại rượu hoặc món ngọt ưa thích.”

“Anh có thể tự tìm hiểu.” Tiếng nhạc của điệu valse vang lên, Oliver bấm ngón tay vào cổ tay cô. “Sau điệu nhảy này.”

Cô muốn giật tay ra nhưng kìm lại được. Ra sàn nhảy hay không được cho là do cô quyết định, nhưng rồi cô không nói với anh như thế. Cho đến giờ anh đã chịu đựng mệnh lệnh của cô và nhường cô thể thượng phong. Nếu cô tạo áp lực quá lớn và anh bật lại thì cô sẽ mất quyền kiểm soát... hay cũng có thể chỉ là ảo tưởng của quyền lực đó.

Giữ cô bên người, Oliver tiến ra giữa sàn khiêu vũ. Cô đồng ý với vị trí đó – những người không nhảy sẽ chỉ thoáng thấy vô và Haybury, trong lúc những cặp đôi xung quanh họ có thể thấy nhưng không thể nghe hai người trò chuyện. Và dù hai người có mở miệng hay không thì trông họ cũng có vẻ như đang trò chuyện.

Oliver choàng cánh tay quanh thắt lưng cô, và cô giật bắn lên trước khi kịp suy nghĩ. Hầu tước nghiêng đầu về phía cô, bước chân anh mạnh mẽ đưa cô vào điệu nhạc. “Nếu tôi là em”, anh thì thầm, “tôi sẽ không cho phép mình bối rối vì một sự va chạm đơn giản như em đâu.”

“Tôi không bối rối”, cô đáp, ưu ái cho anh một nụ cười lạnh nhạt để làm an lòng những kẻ xung quanh. “Tôi cảm thấy ghê tởm. Tôi chịu đựng anh vì lợi ích của Tantalus, không gì khác hơn.”

“Hừ. Nhìn chung những lời châm chọc của em không còn kém trực tiếp nữa. Em biết không, những tuyên ngôn như thế có thể tổn thương tình cảm của tôi.”

“Cần nhiều thứ hơn lời nói để xuyên được qua lớp da dày như da tê giác của anh.” Bình tĩnh lại, cô nhìn thẳng vào anh, rõ ràng thực tế anh cao hơn cô ít nhất tám inch(1). “Tuy nhiên chúng ta có thể tỏ ra hoà nhã với nhau, nếu anh muốn.”

(1) Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 inch – 2.54cm.

“Em nói nghiêm túc đấy chứ? Giờ đây tôi chẳng biết phải bảo vệ phần nào trong tôi nữa.”

Sẽ tốt hơn nếu họ trông có vẻ thân thiện, vậy nên cô mỉm cười. “Anh nghĩ sao về thời trang hiện nay?”

“Tôi thích màu đen.”

“Rất thú vị.”

“Bây giờ trở về, em nghĩ sao về giới quý tộc London?”

“Thật ra tôi không muốn nói với anh những chuyện sau này có thể sẽ bị anh dùng để đối phó tôi”, cô nói.

“Em nghi ngờ nhiều quá đấy Diane.”

“À, anh đã dạy cho tôi rất nhiều chỉ sau một cuộc gặp gỡ vô cùng ngắn ngủi, Oliver. Đó là những bài học tôi sẽ không bao giờ quên.”

“Không có chi”, anh kéo cô sát lại gần khi họ xoay người. “Ồ, điều đó không mang ý nghĩ thể hiện lòng biết ơn phải không? Em đang cố làm tôi bẽ mặt hay đại loại thế.” Oliver thoáng nhăn mặt. “Hừ. Có muốn thử lại lần nữa không? Tôi không thể bảo đảm tôi sẽ tỏ ra ăn năn, nhưng tôi sẵn lòng làm thử.”

Đề nén sự hung bạo chưa bao giờ xuất hiện trong tâm trí cô... cho đến giây phút đó. Nếu cô cố tát anh thì có hai điều có thể xảy ra: trước hết, anh sẽ ngăn cản cô, thứ hai anh sẽ đẩy cô ngã xuống sàn trước mặt mọi người và huỷ đi sự bí ẩn và phẩm giá cô đã dày công vun vén từ khi về London. “Tôi không cần sự ăn năn. Tôi chỉ nói sự thật. Và một khi thực tế nữa là tôi không tin tưởng anh. Và vì tôi không tin anh, tôi sẽ không bao giờ thích anh. Không bao giờ.”

Anh nhướn một bên mày. “Em quyết định gạt bỏ sự hoà nhã rồi sao?”

“Đúng vậy. Rõ ràng nó không có hiệu quả khi làm việc với anh.”

Oliver dừng lại. Ngay giữa phòng khiêu vũ của Dashton, ngay giữa điệu valse. Phu nhân Habert và bạn nhảy gần như đắm sầm vào họ, và Diane phải lùi một bước để tránh hai người. Trong tích tắc cô nhận ra hành động này vài năm trước sẽ làm cô cảm thấy xấu hổ... khiếp đảm, nhưng giờ đây cô chỉ quan tâm làm thế nào xoay chuyển sự cố này theo hướng có lợi cho mình.

Nở nụ cười dịu dàng, cô hôn vào tay mình và đặt nó lên môi anh. “Ngài thật thú vị, ngài Haybury”, cô nhận xét, rồi đảo người len lỏi giữa những cặp khiêu vũ đang bị rối loạn. Bằng cách nào đó Jenny đã gặp

cô ở sát sàn nhảy và im lặng đứng cạnh cô. “Chúng ta đi thôi”, Diane thì thầm với người bạn của mình và vẫn giữ nét mặt thấp thoáng vui vẻ. “Hãy thuê một cỗ xe ngựa.”

Jenny khẽ gật đầu rồi biến mất. Ngay khi Diane rời khỏi phòng khiêu vũ và đi qua cửa thông với hành lang, cô đi chậm lại, lên vào căn phòng trống đầu tiên cô nhìn thấy. Cái... gã đó. Cái gã ngạo mạn tồi tệ đó.

Anh ta đã cố làm cô xấu hổ. Cố chiếm thêm lợi thế trong ván cờ của họ. Và phần khó chịu nhất chính là cho đến lúc cô đe dọa anh ta với lá thư kia thì cô chưa làm gì sai cả. Dù có làm gì cũng không đáng đến Oliver Warren. Anh ta đã thấy cô ở Vienna. Anh ta đã quyến rũ cô... dù cô đã tham gia khá nhiệt tình. Rồi anh ta im lặng bỏ đi. Còn bây giờ thì sao, anh ta nổi cơn thịnh nộ vì cô muốn làm theo cách của mình?

Cô phải làm rõ đây chỉ là việc kinh doanh không hơn không kém. Cảm xúc cá nhân bao gồm lòng tự trọng bị tổn thương, sự thù địch và báo thù... phải được gạt bỏ.

Nhưng vì vấn đề an toàn cô sẽ đề nghị ông chủ cũ của Juliet trang bị cho cô một, hai khẩu súng để cất giấu. Cô không muốn vạch ra kế hoạch thứ ba để khai trương Tantalus nhưng cô sẽ làm nếu cần thiết. Ngài Haybury cần phải nhận ra suy nghĩ và mong ước của anh ta không đáng được quan tâm. Và anh ta càng nhận ra điều đó sớm chừng nào thì càng tốt cho hai người họ.

“Tôi nghĩ mình đã thấy cô đi vào đây.”

Cảm giác nặng trĩu trong ngực cô được giải tỏa ngay lập tức. Oliver không sở hữu giọng nói cao vút hay khẩu khí Cornwall mà ngay cả khi hoàn tất chương trình học ở ngôi trường nữ sinh tốt nhất cũng không thể xóa bỏ. “Phu nhân Dashton”, cô quay người lại. “Tôi hy vọng bà không thấy phiền lòng. Tôi trông thấy bức họa do Gainsborough(2) vẽ lúc đi qua hành lang, và tôi buộc lòng phải dừng lại chiêm ngưỡng nó.”

(2) Có lẽ là Thomas Gainsborough (14/05/1727 – 02/08/1788) là họa sĩ người Anh chuyên vẽ tranh chân dung và phong cảnh.

Ánh mắt nữ tử tước chuyển sang bức chân dung gia tộc treo bên trên lò sưởi. “Đẹp quá phải không? Tất nhiên những đứa con trai của tôi đã lớn hơn nhiều, Stuart và tôi cũng già rồi, tôi e là thế.”

“Rất đáng yêu”, Diane nhận xét mà không thêm nhìn lại. Phu nhân Dashton siết chặt nắm tay và Diane không mong đợi chứng kiến hành động đó khi một nữ chủ nhà trò chuyện với một vị khách đáng kính. “Mọi người đều trông thật hạnh phúc. Tôi không bao giờ hiểu vì sao nhiều họa sĩ lại khắc họa những ánh mắt thiếu thân thiện cho đối tượng trong tranh của họ.”

“Chồng tôi đang có hứng thú muốn biết thêm về...câu lạc bộ của cô”, bất chợt nữ tử tước lên tiếng, phớt lờ câu chuyện của Diane.

“Vậy thì ngài ấy sẽ không phải đợi lâu nữa đâu. Tôi dự định sẽ mở cửa Tantalus trong tháng tới.”

“Cô biết không, Harriette Wilson đã nổi tiếng vì sự tùy tiện của cô ta với một vài quý ông đặc biệt. Nhưng cô ta không bao giờ được tham dự một sự kiện nghiêm trang trong giới thượng lưu, và chúng tôi vẫn gọi cô ả là một con diêm.”

Và giờ Diane đã biết cuộc trò chuyện này sẽ đi đến đâu. Cô tặc lưỡi. “Cẩn thận ngôn từ, Phu nhân Dashton. Và phải, bà đã đúng về Harriette Wilson. Nhưng ưu điểm của cô ta là chưa bao giờ phủ nhận bản thân.” Diane cong môi và nhích lên một chút. “Cho phép tôi được làm điều tương tự. Một vài câu lạc bộ dành cho quý ông ở Vienna và những nơi khác ở Lục Địa thật sự rất cuốn hút. Tôi đang mang lại niềm vui đó cho London này.”

“Ý tưởng đó...”

“Ai biết được?”, cô nhún vai hỏi dồn. “Nếu các quý bà khác cũng quan tâm đến Tantalus như phu nhân đây thì có lẽ tôi sẽ tổ chức một đêm dành cho quý bà. Một vài trò cá cược quý phái, có lẽ thêm rượu vang từ đảo Madeira và bánh quy. Được phục vụ bởi những chàng trai trẻ đẹp.”

“Cô đang có lung lạc phải không? Vì tôi sẽ không ủng hộ đâu.”

Mỉm cười rạng rỡ, Diane nghiêng đầu. “Vậy bà không cần phải có mặt. Và nếu bà cho phép tôi xin cáo từ, một cỗ xe đang đợi tôi.”

“Tôi tự hỏi xem cô còn được mời tham dự những sự kiện trang trọng trong giới quý tộc đến bao giờ nữa”, Phu nhân Dashton đáp, tránh khỏi cửa để cô bước qua.

“Chúng ta sẽ thấy. Sẽ rất thú vị, đúng không?”

Đang đi dọc hành lang thì cô nhìn thấy Oliver rời phòng khiêu vũ qua cánh cửa ở cuối tiền sảnh. Nếu cô lại chạm trán anh ta thì đầu cô, và cả cơn giận của cô, sẽ vỡ tung. Không tỏ ra vội vã trong mọi tình huống là cả một nghệ thuật, nhưng cô đã thành thực kỹ năng ấy không lâu sau cuộc hôn nhân của mình. Trong tích tắc cô đã ở bên ngoài và trèo vào cỗ xe thuê đang đợi mình.

“Tôi biết cô đã nghiên cứu rồi, nhưng liệu cô có chắc chắn là không còn ai khác có thể bảo đảm vấn đề tài chính cho chúng ta không?”, từ bên cạnh cô, Jenny lên tiếng hỏi.

“Tôi nghĩ có thể sẽ có”, Diane từ tốn nói. “Nhưng tôi không muốn tin tức về khó khăn tài chính của tôi bị lan truyền. Nó có thể huỷ hoại tôi hơn những chuyện khác. Quý ông đến câu lạc bộ vì sự uy tín, thích thú và để mạo hiểm. Nếu tôi tỏ ra cần tiền quá mức thì bọn họ sẽ cho rằng tôi định lừa gạt họ.”

“Nhưng Haybury không chứng tỏ anh ta chịu nghe lời.”

Cô thở dài. “Anh ta là một tên đê tiện ngoan cố. Tôi sẽ cho anh ta biết. Cùng lúc đó, anh ta sẽ giữ kín bí mật cho tôi hơn là bất kỳ kẻ nào khác. Xét cho cùng tôi đã nắm trong tay bí mật của anh ta. Một sự cân bằng tôi không thể có với người khác.”

“Cho đến khi anh ta ném cô ra ngoài cửa sổ.”

“Vẫn sẽ cân bằng. Tôi sẽ chết, nhưng danh dự đàn ông của anh ta sẽ bị huỷ hoại.”

Jenny ngả lưng vào góc xe ngựa. “Tôi không nghĩ nhiệm vụ lần này sẽ dễ dàng. Nhưng tôi không mong đợi mức độ khó khăn như hiện nay dù chúng ta chỉ mới nhận tiền chưa đến một tuần.”

Nỗi ái ngại đè nặng trong ngực Diane. “Tôi biết đã đòi hỏi cô quá nhiều, Jenny. Nếu cô không muốn tiếp tục thì tôi sẽ tìm cách...”

“Vớ vẩn quá đấy Diane. Cô đã tìm tôi trong một thời điểm hết sức...khó khăn. Nếu không vì lý do nào khác tôi vẫn sẽ ở lại. Cũng như để tìm lại một người bạn, tôi sẽ đi cùng cô bất cứ con đường nào cô chọn.”

Diane nắm lấy tay bạn mình và siết chặt. “Cảm ơn cô. Nhưng vì chúng ta là bạn bè, cô phải nhắc tôi nếu tôi lạc lối và đâm vào hàng rào.”

Bật cười khúc khích, Genevieve siết nhẹ đáp lại, rồi buông lỏng tay ra. “Không biết sao tôi hy vọng con đường này sẽ tiếp tục hồi hộp như lúc nó bắt đầu, cho đến khi chúng ta về đích.”

“Và tôi hy vọng chúng ta không cần nã đạn vào con ngựa.” Con ngựa đưa phiên toái kia sẽ phải làm theo quy tắc của cô trước khi anh ta phá hỏng tất cả. Và không một gã đàn ông nào được huỷ hoại mọi thứ của cô một lần nữa. Ngay cả Hầu tước Haybury cũng thế. Không, đặc biệt là anh ta.

6. Chương 6

Type: quacauphale

“Thưa ngài, có một bức thư vừa được chuyển đến cho ngài.”

Oliver lau mồ hôi khỏi ngón tay và chỉ vào chiếc khay bạc trong tay người hầu. “Đưa cho tôi, Myles.”

Ngay lúc Oliver nhìn thấy tên mình uốn lượn bên ngoài bức thư thì anh đã biết chủ nhân của nó là ai. Ba ngày, đúng như cô đã thông báo. Bất chấp sự thôi thúc liên tục và gần như có thể nhìn thấy, được rải bước qua cổng chính của Adam House và chỉ cho cô thấy anh là người nắm quyền cũng như không ai được bỏ lại anh trên sân khiêu vũ, anh vẫn không có động thái gì. Vẫn giữ nhịp sinh hoạt như cũ, hoặc là phần lớn, và chờ cô phát tín hiệu tiếp theo.

“Được rồi”, anh nói với người hầu, rồi đứng dậy đi vào phòng làm việc. Trên đoạn hành lang ngắn ngủi, anh lướt qua bức tranh quen thuộc phác họa Aphrodite (1) vươn mình từ biển cả. Khi anh rời khỏi nơi này, nó sẽ theo anh đến Tantalus, chủ yếu là vì cách khắc họa một phụ nữ khoả thân và cảm dỗ một cách trần trụi của nó sẽ khuấy nhiễu Diane đến cùng cực.

(1) Là nữ thần sắc đẹp và ái tình trong thần thoại Hy Lạp.

Anh đến bên cửa sổ, trông ra lối đi dành cho xe ngựa và phòng chơi bi-a ít dùng của ngài Penbridge sống bên cạnh và ngồi xuống. diễn đàn lê quý đôn. Manderlin và những người khác đã từng hỏi tại sao anh không mua một căn hộ trong thành phố khi mà anh được thừa kế sự giàu có của Hầu tước Haybury, nhưng anh không quan tâm. Trò tiêu khiển duy nhất anh thích thú thuộc về phạm trù rất riêng tư, và dù sao anh cũng hiếm khi ở nhà. Thế giới bên ngoài vẫn luôn thú vị hơn nhiều.

“Xem nào”, anh lẩm bẩm và mở tin nhắn của Diane.

“‘Haybury’”, anh đọc thành tiếng, “‘trưa nay anh sẽ gặp gỡ một nhóm nhân viên tiềm năng. Tôi chờ anh đến lúc mười một giờ rưỡi để tôi có thể thông qua sự hướng dẫn của anh. C. Cameron.’”

Cô nàng đáng nguyên rủa này thật giỏi ra lệnh. Dĩ nhiên anh sẽ có mặt đúng giờ, bằng không trông anh sẽ như một cậu học trò ngỗ nghịch. Vượt qua sự kiểm soát của cô cần sự tinh tế hơn là bẻ trề và dù gì thì anh cũng ghét phải nhắc đi nhắc lại cùng một vấn đề.

Anh nhanh chóng viết nguệch ngoạc một bức thư ngắn cho Amelia Lawson để huỷ cuộc hẹn bữa trưa của họ để rồi anh chợt nhận ra mình vẫn sẽ làm thế cho dù có yêu cầu hay không. Đùa giỡn với những cô nàng xinh đẹp là một thú vui hay ho, nhưng anh đang mấp mé ở bờ vực một cuộc chiến. Xúi quẩy làm sao khi mà anh sẽ phải bàn bạc với Diane xem nên nói gì với các cô gái đang có quan hệ mật thiết với anh. Anh không muốn họ nghĩ anh đột ngột trở nên uỷ mị và yếu đuối.

Anh rung chuông gọi Myles, một trong bốn người hầu trong ngôi nhà nhỏ của anh. Haybury Park ở Surrey mới là nơi làm việc và cư trú của phần lớn người làm của anh, nhưng trong vòng hai năm kể từ ngày thừa kế tước hiệu của bác mình, Oliver cũng không dành nhiều thời gian ở đó. Anh có một cuộc đời bôn ba bất định – trường nội trú, đại học, London, Madrid, Rome, Vienna – và phải định cư ở một ngôi nhà, hay thậm chí một đất nước nào đó vẫn mang lại cảm giác khó chịu.

“Vâng, thưa ngài.”

“Gọi người chuẩn bị ngựa cho tôi, được chứ?”

“Tôi sẽ làm ngay, thưa ngài. Bà Hobbes xin phép hỏi liệu ngài có về dùng bữa tối vì bà ta vừa mua một con heo sữa.”

“Tôi không biết kế hoạch của mình. Cứ bảo bà ấy quay con heo ấy, các anh có thể thưởng thức nó.”

Một nụ cười hiếm hoi nở rộng trên môi Myles. “Ngài thật hào phóng, ông chủ. Cảm ơn ngài.”

“Nếu có ai đến thì hãy bảo họ tôi ra ngoài thăm... bạn cũ.”

“Một người bạn cũ, thưa ngài. Rất hay.”

“Không. Một người...bạn cũ. Hàm ý ‘bạn bè’ không phải lựa chọn chính xác, nhưng là từ đứng đắn nhất.”

“Một người...bạn cũ. Tôi hiểu rồi, ông chủ.” Myles quay ra cửa nhưng lại ngần ngừ. “Tôi hy vọng ngài hiểu, thưa ngài, tôi sẽ không bao giờ buông lời đồn thổi như thế nếu không có sự chỉ đạo của ngài.”

“Này Myles, nếu tôi có suy nghĩ khác thì làm sao anh còn làm việc cho tôi được.”

Oliver ra ngoài từ cửa trước trong lúc một gã chăn ngựa dẫn Brash đã được chuẩn bị yên cương ra từ cái chuồng nơi đang nhốt năm con ngựa anh nuôi ở London. Anh thấy cho gã ta một đồng si-linh và cho ngựa phi nước kiệu đến phố Regent.

Liệu có phải Diane thông báo về cuộc hẹn với gã như thế để anh không kịp trở tay? Hoặc để ngăn anh hành động nổi loạn? Nếu đúng là vậy thì cô đã quá coi thường anh. Trong ba ngày vừa qua anh đã tưởng tượng

hàng loạt viễn cảnh và cách ứng phó với những đòi hỏi không thực tế của cô. Tuy cô vẫn đi trước về phương diện bày mưu tính kế nhưng anh tin mình có thể bắt kịp.

Cô nàng quản gia mở cửa Adam House khi anh bước lên bậc thang cẩm thạch đã cũ mòn. Diane sẽ phải thay chúng cùng cánh cửa trước khi khai trương câu lạc bộ. Anh có thể nhắc cô, nhưng cũng đồng nghĩa với việc anh sẽ mất thêm khối tiền.

“Ngài Haybury, Phu nhân Cameron đang đợi ngài. Ngài sẽ gặp cô ấy trong phòng làm việc tầng trên. Tôi tin ngài đã biết phòng đó rồi.”

“Cô không định đưa tôi đến đó sao, Langtree?”

“Không phải hôm nay, thưa ngài.”

Nếu anh hỏi vì có gì cô ta không thể rời khỏi vị trí canh cửa thì chắc hẳn cô ta sẽ bảo chuyện đó không liên quan đến anh. Anh sẽ không để mình bị lấn lướt bởi một cô nàng quản gia chết tiệt.

Cùng lý do đó anh đã kiềm chế để không hỏi về các tấm vải che gần như kín đại sảnh. Khách đến thăm sẽ không thấy được khung cảnh sửa chữa bên dưới tấm vải kia nhưng vẫn nghe tiếng búa vang rền, tiếng cưa xoèn xoẹt và giọng đàn ông rì rầm.

Cửa phòng làm việc mở toang, chẳng buồn gõ cửa, Oliver bước vào. “Bây giờ là mười một giờ rưỡi, có vẻ em cũng biết điều đó vì em đã nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ kia suốt hai mươi phút vừa qua, đúng không?”

Lạy Chúa, cô lại mặc trang phục đen tuyền, lần này là một chiếc váy muslin(2) suôn đáng lẽ ra sẽ trông mê hoặc và tươi trẻ trong sắc màu khác nhưng cô vẫn xoay sở để khiến nó trở nên... quyến rũ. Quả là một kỳ công.

(2) Vải mút-xơ-lin, một loại vải mỏng.

Cô chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc. “Các trò bài bạc của quý ông. Faro, xì dách, ulyt, xúc xắc, còn gì nữa?”

Oliver ngồi xuống. “Không. Tôi đề nghị tán gẫu vài phút trước khi bắt tay vào việc.”

Diane hất đầu về phía anh. “Được. Vậy gần đây anh có vui vẻ lên giường với người nào không?”

Bỏ qua câu chuyện gay gắt, anh buộc lòng phải ngưỡng mộ kỹ năng xỏ xiên của cô. Nhưng bản thân anh cũng có những kỹ năng đó. Vui vẻ. Hừm. Ngoan ngoãn, dễ dãi lắm. Tuy nhiên tôi đang cân nhắc, tôi nghĩ em là người tình thú vị hơn những cô gái gần đây của tôi.” Anh cố tình hạ thấp tầm mắt xuống bộ ngực xinh đẹp của cô. “Thực ra tôi cho là có vài bộ phận trong tôi có chút nhớ nhung một vài bộ phận của em.”

“Buồn thật, tôi đã quên anh ngay giây phút anh bước khỏi căn phòng đó.”

Anh cúi người, đặt khuỷu tay lên bàn và hai bàn tay chống cằm. “Thật sao? Có đúng là em đang muốn sử dụng chiến thuật này không? Vì tôi luôn luôn có thể nhắc em nhớ?”

“Phải, tôi nghĩ một trong hai chúng ta có lẽ sẽ thích việc đó đôi chút. Nhưng không phải tôi.” Cô nhíp ngón tay lên xấp giấy trước mặt. “Giờ thì nói cho tôi biết về những trò chơi may rủi đi nào.”

Hiển nhiên sáng nay anh đã đẩy cô đi quá xa. “Hay lắm. Đàn ông sẽ cá cược trên mọi thứ. Chẳng hạn như một người bạn sẽ nói ‘không’ bao nhiêu lần trong vòng một giờ. Một cô nàng sẽ bước xuống xe ngựa bằng chân phải hay chân trái trước.”

“Đúng vậy, rất hay, nhưng không thật sự rõ ràng. Tôi cần cụ thể hơn được không? Tôi cần một bản danh sách các trò chơi và trò giải trí mà bọn họ có thể chơi ở đây, và nhất là những trò nhà cái có cơ hội thu lợi cao nhất.”

“Sao em không cướp của họ ngay khi họ bước qua cửa nhỉ?”

Diane thậm chí còn không chớp mắt. “Vì tôi sẽ chỉ chiếm được số tiền họ có trong túi vào buổi tối đó thôi. Tôi tin rất ít người chịu quay lại để bị cướp lần nữa.”

“Tạm đúng. Tôi cho rằng chỉ cần sự khéo léo.”

“Chính xác.”

Anh liếc mắt nhìn cô. “Hai năm trước em căm ghét cá cược và bọn đàn ông dần dần không nhận ra sự thiếu sót của chính mình. Và trong lúc tán dương cách em vượt qua sự khinh miệt để kiếm lợi từ cờ bạc, tôi vẫn cảm thấy rò mò về vài chuyện.”

Cô ra hiệu cho anh. “Cứ tiếp tục. Tôi biết mình sẽ không thể sử dụng anh cho đến khi nào tính tò mò đàn bà của anh được thỏa mãn.”

Một sự xúc phạm trắng trợn. Anh cảm thấy cô không thoải mái với vấn đề này. “Tính tò mò đàn bà của tôi muốn biết em có ý định đem những chuyện đã xảy ra cho em đến cho những phụ nữ khác hay không.”

“Ôi, lạy Chúa!”, cô thốt lên, đưa cả hai tay lên miệng. “Hoàn toàn chính xác! Làm sao tôi có thể mù quáng như thế nhỉ?” Khuôn mặt kinh hãi của cô nặn ra một nụ cười nhợt nhạt. “Tôi sẽ không bị dè dặt cười cợt nữa, Oliver. Tôi chọn câu lạc bộ cá cược vì tôi đánh giá cao sự mĩa mai và vì đó là một cách kiếm tiền rất ổn. Tôi nhớ người xưa có câu ‘Nhà cái luôn thắng.’”

“Còn những phụ nữ kia?”

“Tôi không phải người giám hộ hay rao giảng bài học đạo đức. Họ phải tự lo lấy thân, tôi cũng vậy thôi.” Một ngón tay thon dài nhip trên mảnh giấy trước mặt. “Trò chơi. Tôi lỡ điều gì à?”

Cô đã thay đổi so với hai năm trước. Còn anh thì không cố gắng làm thế. Thực tế đó cũng là lý do anh rời Vienna. Để ngăn cuộc sống bị đảo lộn. Khi cô tiếp tục nhìn anh chằm chằm với sự nghi ngờ được nguy trang khéo léo, anh tự cảnh tỉnh chính mình. Quá trình suy tư thường phải được diễn ra trong sự riêng tư kèm một chai rượu lớn.

“Bên cạnh bài bạc và xúc xắc còn có vài trò quay bánh xe và thậm chí cả những trò kỳ lạ du nhập từ phương Đông.”

“Kể chi tiết đi.”

Trong lúc giải thích những quy tắc cơ bản của trò pike và faro, anh vẫn chú ý đến cô. Hầu hết phụ nữ không muốn ở riêng trong phòng với anh trừ khi sau đó họ sẽ thân mật với nhau. Nhưng Diane chỉ đơn giản là chăm chú ghi chép và thỉnh thoảng liếc nhìn mỗi khi anh cố ý chuyển hướng cuộc trò chuyện. Có thật sự xem anh là một công cụ làm việc ư? Cô thật sự đã quên – không quên, nhưng coi nhẹ - thời gian hai tuần mà anh cho là cực kỳ đáng nhớ ư?

Và chuyện quái quỷ gì làm anh lại quan tâm cô có nhớ hay không chứ? Đáng ghét hơn là, anh dường như không thể thôi suy nghĩ về việc đó. “Em có tìm được người tình nào từ khi tôi bỏ đi không?”, bất thành linh anh hỏi.

Diane không buồn ngược lên. “Anh đã khiến tôi chẳng tha thiết làm việc đó nữa.” Và cô nhìn chiếc đồng hồ trên lò sưởi rồi đứng lên. “Đến giờ gặp nhóm đầu tiên rồi”, cô nói rồi rời khỏi phòng mà không quay đầu lại.

“Quý tha ma bắt”, anh lầm bầm và đi theo cô. Xét cho cùng thì trong tất cả đám đàn ông ở nước Anh, cô đã tìm đến anh. Dù là lựa chọn thứ hai thì điều đó cũng đáng được ghi nhận.

Mười hai cô gái đang đợi họ trong một căn phòng trống ở tầng trên. Diane đã ra lệnh dời đi toàn bộ nội thất và một bộ bàn ghế dành cho việc chơi bài được mang vào. Những phụ nữ này đã đáp ứng ba tiêu chuẩn đầu tiên của cô bao gồm trẻ trung, biết chữ và quyến rũ, nhưng cô biết khả năng biết chữ rất khác biệt so với khả năng có thể trò chuyện, nhất là trong trường hợp đối mặt với đàn ông, tiền bạc và trò may rủi.

“Các quý cô”, cô nói trong lúc bọn họ đều đồng loạt nhún gối chào, “đây là ngài Haybury. Ngài ấy sẽ thảo luận về trò faro. Nếu các cô có bất kỳ câu hỏi nào thì hãy cứ hỏi ngài ấy. Tôi sẽ quan sát năng lực của các cô, không chỉ với trò chơi mà còn trong vai trò nữ gia chủ. Các cô nên xem bàn chơi bài là nhà của mình và phải làm vui lòng các vị khách đủ để họ muốn ở lại suốt đêm.” Rõ ràng còn nhiều việc cần phải nói, nhưng với sáu mươi hai cô gái trong vòng tuyển chọn, cô buộc lòng phải loại đi những ứng viên yếu kém.

Trong lúc cô ngồi ở phía cuối phòng thì mười ba người còn lại quây quần quanh bàn. Oliver giải thích quy tắc cơ bản của trò chơi một cách dễ hiểu đến mức đáng ngạc nhiên, và Diane tự chúc mừng mình trong giây

lát. Có lẽ Blalock là lựa chọn đầu tiên nhưng Oliver mới thật là lựa chọn sáng suốt, bất chấp mớ rắc rối phát sinh từ việc lôi kéo anh vào mối làm ăn này.

Cách Oliver hai người về phía bên phải là một cô gái tóc nâu nổi bật giờ tay hỏi câu thứ ba hay thứ tư gì đó. Oliver liếc nhìn cô nàng, miệng anh hơi trễ xuống, rồi ngoảnh mặt đi trong lúc trả lời cô ta và tiếp tục giăng bài.

“Cô”, Diane nói, lật phần ghi chép. “Cô Carlysle phải không?”

Cô gái tóc nâu gật đầu, liếc trộm Oliver rồi quay lại nhìn Diane. “Vâng, thưa phu nhân. Mary Carlysle.”

“Cô có thể đi, cô Carlysle.”

“Nhưng...”

“Nếu cô không thể kiểm soát được lưỡi và mắt trong khi biết mình đang bị quan sát thì tôi có thể nghĩ đến những chuyện có khả năng xảy ra sau đó. Tôi không trách cô đâu, ngài Haybury rất xấu xa.” Cô nhìn cả nhóm còn lại. “Bất kỳ ai đang và dự định sẽ trở nên thân thiết với Haybury cũng có thể đi luôn.”

Carlysle ném cho cô cái nhìn hằn học, giật lấy túi xách và chạy nhanh ra cửa. Oliver đứng lên. Diane chú ý những cô gái ở gần anh nhất đã thật sự nhích ra xa. Tốt cho họ.

“Trao đổi một chút nhé, Phu nhân Cameron?”, anh gầm gừ và đi ra hành lang.

“Các cô có thể tập luyện. Tôi sẽ trở lại sau ít phút nữa.”

Ngay khi cô bước qua cửa, Oliver đã áp sát cô. Anh đưa tay lên như muốn túm cánh tay cô nhưng rồi siết chặt lại và lùi một bước. “Chuyện quái quỷ gì thế?”, anh hạ giọng hỏi.

“Vì sao những kẻ phóng đảng càng già đi thì các cô nhân tình lại càng trẻ? Cô ta chỉ mới mười chín thôi, Haybury.”

“Trước tiên, tôi chỉ mới hai mươi chín, tuổi này không thể xem là già được. Thứ hai, Mary Carlysle khá sành sỏi với tuổi của cô ta. Thứ ba, em...”

“Tôi đã nói tôi sẽ không thuê bất kỳ ai định lên giường với anh.”

“VẬY em là ngoại lệ rồi.”

“Tôi không phải người làm thuê.”

“Phải, chà, nghe có vẻ như em bắt đầu ghen tuông rồi đấy.” Anh bước tới nửa bước. “Phải không? Ghen à?”

Hai má cô nóng ran. “Đừng nực cười như thế. Tôi không ghen. Tôi là người thực tế. Và từ thực tế tôi biết anh sẽ làm những chuyện khiến tôi thất vọng. Tôi đang cố ngăn cản điều đó. Hay ít nhất cũng tạo thêm trở ngại cho anh.”

Oliver xoá tan khoảng cách nhỏ nhoi giữa hai người. Cô thầm ước anh không cao và lực lưỡng như vậy. Cô chỉ có thể ngắc đầu và ngênh đón ánh mắt chăm chú của anh. Rồi anh nâng cằm cô lên, dịu dàng hơn cô nghĩ rất nhiều.

Anh muốn buộc cô bỏ đi, chắc chắn như vậy. Chạy trốn trong cơn run rẩy, đánh mất uy thế của mình trong khi anh trở lại căn phòng kia và sẽ ngẫu nhiên cả thấy mười một cô gái còn lại trong lúc từng người đứng chờ đến lượt.

“Sao?” Diane hỏi, cảm thấy phần chân vì giọng mình vẫn giữ được sự điềm tĩnh.

Anh nghiêng người, hơi thở gần gũi sưởi ấm môi cô. “Dối trá”, anh thở ra. “Em biết tôi sẽ không đụng đến bất kỳ ai trong số đó.”

“Làm sao tôi biết được. Buông tôi ra.”

Mắt anh hạ xuống miệng cô. “Tôi đang tự hỏi hiện tại em có còn vị ngọt ngào dù gần đây toàn buông lời chua chát hay không.”

“Tiếp tục tự hỏi đi nhé.”

“Em có mơ về tôi không?”, anh thì thầm, rồi đột ngột buông cô ra, đứng thẳng người lên. “Tôi nghĩ là có.” Anh giật lấy tập giấy không biết bằng cách nào cô đã giữ trước ngực như một tấm khiên vô tích sự. “Tôi sẽ cho em biết liệu có cô nàng nào trong kia đảm đương được công việc. Còn em sẽ quyết định họ có thể ngồi và theo dõi cánh đàn ông bị phá sản hay không.”

Diane hít thật sâu. “Kết thúc nhóm này vào lúc hai giờ chiều. Anh còn nhóm khác sau đó ba mươi phút đấy.”

Anh gật đầu ngay trước khi quay vào phòng. Diane đứng trong hành lang, nhìn chằm chằm theo anh. Hay lắm. Cô vẫn còn nhiều cuộc phỏng vấn sơ lược cần thực hiện, và dựa vào câu chuyện của họ ban nãy, cô cũng cần phải xem xét đặt hai bánh xe quay và vài thứ liên quan đến lắc xúc xắc.

Cô cho rằng mười một cô gái đang chờ trong phòng kia không cần một người giám sát. Với nghề nghiệp họ đã lựa chọn để theo đuổi, đây sẽ là bài học hữu ích đầu tiên sau bài faro. Xét cho cùng, nếu họ có thể kháng cự Hầu tước Haybury thì họ sẽ không gặp nhiều khó khăn thoát khỏi sự cám dỗ của anh ta. Cô mà lại ghen tuông ư. Vì anh ta. Ha. Những hai lần.

Diane đi dọc hành lang trở về phòng khách nơi cô đã giao lại cho Jenny để phỏng vấn các ứng viên vẫn đang liên tiếp xuất hiện với tần suất một hoặc hai người mỗi giờ. Nếu các quý ông cũng thể hiện sự háo hức được bước chân vào Tantalus nồng nhiệt như các quý cô đó thì cô sẽ không phải lo gì nữa.

Trong phòng, Jenny ngồi đối diện một chiếc mũ rộng vành bên chiếc bàn nhỏ. Người này, đoán chừng là một phụ nữ, nhưng chiếc mũ gần như đã che khuất cô ta, ngoại trừ gót chân. Thứ được giấu giếm bên dưới lại là chiếc váy muslin xanh xám buồn tẻ. Trong một thoáng, Diane gần như đã vụt xoay người rời đi và đẩy buổi phỏng vấn cho Jenny vì cho tới giờ cô luôn cố gắng tránh tiếp chuyện với những ứng viên nhạt nhẽo nhất. Tuy nhiên nếu bỏ đi thì chắc hẳn cô sẽ bị cám dỗ lớn vờn quanh phòng tập luyện và cáu kỉnh bởi những lời vô nghĩa mà Oliver phun ra càng khiến cô khó chịu hơn.

“Jenny”, cô lên tiếng trước khi kịp đổi ý, “phiền cô xem qua màu sơn tôi đã chọn cho trần nhà được không? Tôi đang cân nhắc. Tôi sẽ lo chuyện ở đây.”

Bạn cô gật đầu. “Dĩ nhiên”, cô ta đáp và đứng lên. Khi đi qua cửa, ngón tay cô ta chạm nhẹ vào khuỷu tay Diane. “Tổ ra tử tế nhé”, cô ta thì thầm và bỏ đi.

Diane cau mày, ngồi xuống chiếc ghế trống. Từ khi nào cô cần người khác nhắc nhở phải tổ ra tử tế nhỉ? Gật bỏ suy nghĩ đó, cô kéo bản ghi chú của Jenny lại gần và đọc sơ qua. Hừm. Rõ ràng buổi phỏng vấn chưa tiến triển nhiều nhận gì. “Cô là Emily Portsman”, Diane nói, rồi ngẩng đầu lên. dien.dan,le,quy.don

“Vâng.”

Khuôn mặt thấp thoáng bên dưới chiếc mũ khổng lồ trông khá xinh đẹp. Màu tóc thì thật khó xác định, đâu đó giữa màu vàng và nâu. “Tôi là Phu nhân Cameron.”

“Tôi bắt buộc phải hỏi, thưa phu nhân. Mục quảng cáo của cô nói rằng cô đang tìm kiếm các quý cô cho công việc ở câu lạc bộ của cô, nhưng nó không nêu rõ... Dù sao thì tôi... có những việc tôi sẽ không làm dù tiền lương có như thế nào đi chăng nữa. Vì vậy tôi muốn biết liệu phu nhân có thể nói rõ trước khi chúng ta bắt đầu để không uổng phí thời gian của cô và của tôi.”

Diane gật đầu. “Tôi không mở nhà chứa. Nhân viên của tôi muốn làm gì trong thời gian rỗi không phải vấn đề mà tôi quan tâm, miễn là họ biết giữ chừng mực. Thẳng thắn mà nói tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi cô phải ngủ với ai đó. Tôi cần tuyển người trực bàn chơi bài, phục vụ thức ăn và đếm tiền, vân vân.”

Portsman đưa tay cởi dây buộc mũ và đặt thứ phụ kiện to tướng đó lên đùi. “Vậy tôi mong được tiếp tục buổi phỏng vấn.”

Màu hạt dẻ. Đó là màu tóc của Portsman, vẫn là một gam màu pha trộn khó phân tích giữa nâu, vàng và đỏ. Diane ghi chú nhanh xuống tờ phỏng vấn cùng ghi nhận về đôi mắt nâu của ứng viên. “Tuổi?”

“Hai mươi mốt.”

Diane ghi thêm. “Cô biết đọc và viết chứ?”

“Vâng.”

“Nói thì sao? Ngoài tiếng Anh.”

“Tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha và bập bẹ chút tiếng Ý.”

Ồ, đáng nể đấy. Cô cũng ghi nhận điểm đó. “Toán học?”

“Tạm ổn. Đủ dùng cho việc chơi bài, cá cược và tính tỷ lệ phần trăm.”

“Cô từng học ở trường dành cho quý cô phải không?”

“Vâng.”

“Tuyệt vời. Trường nào vậy?”

“Tôi không muốn nói.”

Diane ngừng bút. “Xin lỗi?”

“Tôi đã từng học trường nữ sinh và được xem là học sinh ưu tú, xuất sắc nhất là mỹ thuật. Tôi không muốn tiết lộ tên ngôi trường mà tôi từng theo học.”

Chà. Đáng lẽ cô nên cảm thấy bị xúc phạm khi một ứng viên tiềm năng không đồng ý cung cấp thông tin cơ bản nhất. Cô nên ngừng buổi phỏng vấn và trả cô ta về nhà. Diane chậm rãi vẽ một vầng trăng khuyết trên mảnh giấy ghi chú. “Người giới thiệu?”

“Tôi đã làm gia sư cho hai gia đình nổi tiếng, nhưng tôi sẽ không kể tên.”

“Tôi hiểu.” Diane đặt bút xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu phía đối diện. “Emily Portsman có phải tên thật của cô không?”

Yên lặng. “Không phải, thưa phu nhân.”

“Cô biết làm việc ở đây gần như được coi là tai tiếng cho dù cô có những hành động mờ ám hay không. Có thể cô sẽ không quay lại nghề gia sư được nữa. Không bao giờ.”

“Vâng, tôi biết. Tôi không bận tâm đến tai tiếng bên ngoài, miễn là quyết định sa chân vào tội lỗi thực sự vẫn nằm trong tay tôi.”

“Cô thật...bất thường.”

“Vậy sao? Hầu hết ứng viên của cô đều có cuộc sống dư dả, dễ chịu à?”

Diane chợt nhận ra cô đã giả định các ứng viên đều có hoàn cảnh giống nhau. Có lẽ không hoàn toàn là sung túc... chỉ là no đủ. Ý nghĩ bản thân có thể đã bỏ sót những nhân viên tiềm năng làm cô bất an. Dĩ nhiên cô không phải là người thông thái, nhưng cô đã học cách hiểu con người qua hành động. Hầu hết là để hiểu đám đàn ông, nhưng chắc chắn cả với những cô gái được phép ra vào căn nhà này. Những người đã được cô gửi gắm cho Hầu tước Haybury.

Cô gái hơi rướn về phía trước làm cái ghế của cô bị che một khoảng tối sẫm. “Công việc này được cung cấp phòng ở và cơm nước miễn phí chứ?”

“Giữ cô ở đây liệu có mang lại phiền phức cho tôi không?” Diane từ tốn hỏi.

Cuối cùng cô gái được gọi là Portsman kia cúi gầm mặt, đặt mũ lên đầu lần nữa. “Có thể. Cảm ơn cô đã chịu gặp tôi. Lần tới tôi sẽ bịa ra một chuyện gì đó sáng tạo hơn.” Cô cúi đầu, đứng lên và cầm lấy túi xách.

“Rắc rối đó”, Diane nói với tấm lưng đang xa dần của cô Portsman, không chắc vì sao cô lại có cảm giác buộc phải tiếp tục. “Có phải tình cờ vì một gã đàn ông không?”

Portsman xoay người lại. “Tôi nghĩ một phần do anh ta và phần còn lại do sự ngây thơ của chính tôi.”

Câu chuyện này nghe có vẻ rất quen thuộc. “Nếu chứng minh được kỹ năng của mình, cô Portsman, cô sẽ được thuê.”

Lần đầu tiên sự nghi ngại xẹt qua những đường nét chìm trong bóng mũ của cô gái. “Tôi... Cảm ơn cô.”

“Và một lời cảnh báo: Cứ giữ lấy những bí mật của cô nếu muốn. Nhưng từ thời điểm này trở đi, cô sẽ phải thành thật với tôi. Và nếu quá khứ của cô có thể ảnh hưởng đến câu lạc bộ thì phải báo cho tôi biết.”

Emily Portzman, hay một cái tên nào đó được cô ta sử dụng, cúi đầu. “Tôi hứa, thưa phu nhân.”

“Tốt. Tôi có một bài kiểm tra toán cho cô đây. Tôi nghĩ cô sẽ không gặp khó khăn gì với nó. Khi nào cô làm xong, chúng ta sẽ thảo luận về việc làm của cô, được chứ?”

Cô chợt nhận ra một cách muợn màng rằng cô nhân viên mới này không hề hể môi thắc mắc về tiền lương, ngày phép hoặc những nhiệm vụ cụ thể dù Jenny đã nói hầu hết các cô gái khác đều ngay lập tức muốn biết. Sau khi xem xét bài kiểm tra đã được hoàn tất và giao cho Emily công việc sắp xếp giường ngủ trên tầng gác mái, Diane lập tức đi tìm Genevieve.

“Cô nghĩ sao về cô nàng nhỏ nhắn với chiếc mũ rộng vành?” Người bạn của Diane lên tiếng mà không rời khỏi lối vào của phòng chơi chính. Phía bên kia cps vài công nhân đang ngồi trên giàn giáo và quét sơn vàng lên trần nhà.

“Tôi đã thuê cô ấy.”

“Tôi nghĩ cô sẽ làm thế.”

Diane liếc mắt. “Sao cô có thể nghĩ như thế? Cô chỉ mới nói chuyện với cô ta thôi mà.”

“Ánh mắt cô ta làm tôi nghĩ đến cô.”

“Ồ, thật ư? Như thế nào?”

“Quyết tâm không để bị quật ngã.” Jenny di chuyển. “Tôi thích màu này. Nó không còn trông giống một ngôi nhà nữa. Và sẽ bổ sung cho những đường chỉ vàng trên rèm cửa và giấy dán tường.”

“Jenny, còn người nào không hỏi về mức lương không?”

Genevieve đối mặt với cô. “Ý cô là những người có cùng ánh mắt như thế hả? Có chứ.”

“Tôi muốn gặp những người đó.” Cô cau mày trước nụ cười gượng gạo của Jenny. “Nơi này không phải hội từ thiện hay mái ấm cho những cô gái bướng bỉnh. Tôi muốn sự quyến rũ chứ không phải nỗi tuyệt vọng.”

“Có vài người. Tôi sẽ tập hợp hồ sơ cho cô.”

“Cảm ơn cô.” Diane phui váy. “Tôi nghĩ đã đến lúc tôi đến thăm người hướng dẫn chơi bài của chúng ta.”

“Tôi có chút ngạc nhiên khi thấy cô để mặc anh ta một mình với các quý cô trẻ tuổi đó ngay lần đầu tiên.”

Phải, cô cũng thế. Nhưng cô sẽ không thừa nhận mình đã bị chơi khăm. Ngay cả với Jenny. “Nếu họ có thể kháng cự cái được gọi là sự quyến rũ của anh ta thì việc không sa chân vào cám dỗ - hay đám đàn ông - sẽ rất đơn giản.”

“Nhưng những quân bài nằm bên phải nhất thiết phải luôn là con bích sao?” Cô nàng có bộ ngực vĩ đại hỏi.

Bực bội, Oliver ngẩng mặt lên khỏi bàn. Anh đang ở trong một căn phòng với mười một cô gái vô cùng quyến rũ và không ai dám làm trái ý anh ngoại trừ những cô bé khờ khạo, ngây thơ này. Anh đã nghĩ mình lạc vào chốn thiên đường, nhưng chỉ một giờ sau anh sẵn sàng gọi nơi này bằng một cái tên khác.

“Không, quân bài đã lật lên không nhất định phải là con bích. Chỉ là truyền thống thôi.”

“Nếu tôi chia bài faro và những con lật lên luôn là con rô. Vậy đó sẽ là truyền thống của tôi.”

Sống lưng anh ngay đơ trước khi anh kịp điều chỉnh cơ thể trong tư thế thả lỏng bên bàn chơi bài. “Phu nhân Cameron. Lẽ ra cô nên bảo tôi về truyền thống mới của cô sớm hơn chứ.”

Cô nàng ngực bự nói thêm. “Tôi hỏi như thế vì tôi nghĩ con rô sẽ thông minh hơn. Bởi chúng ta đều là phụ nữ, và phụ nữ thích con rô vì nó giống hình kim cương.”

Ôi, lạy Chúa nhân từ. Trong một bối cảnh xã giao hơn, nếu muốn anh đã có thể bắt cô ta cởi bỏ quần áo và nằm dài trên chiếc bàn này. Tuy nhiên sau một hồi lắng nghe cô ta cùng đám con gái ồn ào, háo hức kia, anh chỉ muốn uống cho say mềm.

“Nào các quý cô, hôm nay đến đây thôi. Cảm phiền có mặt ở đây lúc tám giờ sáng mai để nghe quyết định tuyển dụng cuối cùng của tôi.” Trong lúc các cô gái lũ lượt rời khỏi phòng, Diane chớp lấy cánh tay cô nàng ngực bự đó. “Cô tên là gì, cô gái thân mến?”

“Charity. Charity Evans.”

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ gặp cô vào sáng mai.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Cô ta cúi chào và vội vã đi theo các cô gái kia.

Diane vẫn đứng ở lối vào còn Oliver đã ngồi xuống và xếp lại hai xấp bài anh dùng để minh họa. Anh ngạc nhiên vì cô đã lánh mặt cả giờ đồng hồ. Nhưng anh không thích cảm giác ngạc nhiên đó. “Một ván bài nhé, Diane?”, anh hỏi, đặt xuống một bộ bài và xáo bộ còn lại. “Hay là em sợ?”

“Không thích và sợ hãi là hai việc hoàn toàn khác nhau.” Cô bước đến. “Xì dách.”

“Trò đó thì tôi không muốn chơi với em.”

Cô nhướn một bên mày. “Anh không muốn ư? Cũng không sao.”

Hậu quả cho câu nói thẳng thừng của anh là câu đố lại như một cái tát vào mặt. “Ngồi xuống”, anh gầm gừ.

Rõ ràng cô coi lời nói của anh là dấu hiệu của sự nhún nhường hơn là một mệnh lệnh vì cô đã kéo ghế và ngồi xuống đối diện anh. “Anh không thích cô Evans à?”

“Vậy sao?” Anh xáo bài một lần nữa rồi chia cho mỗi người một lá, lá của cô úp xuống còn của anh lật lên, tiếp đó chia thêm cho mỗi người một lá lật lên. “Nếu tôi nói tôi thấy cô ta hấp dẫn thì cô sẽ đuổi cô gái ngờ nghệch đó đi, và nếu tôi nói cô ta khiến tôi muốn đập đầu vào tường thì chắc chắn cô sẽ cho cô ả gọi cảm đó bám riết lấy tôi.”

Diane lật góc lá bài đang cầm và liếc nhanh. “Lá nữa”, cô nói. “Anh có thể chắc chắn rằng tôi sẽ không chịu đựng được những kẻ ngu ngốc cho dù bọn họ có quấy rầy anh. Họ sẽ làm tôi mất tiền và danh tiếng.” CỒ nhìn xuống lá bốn chuồn (1) anh vừa đặt trước mặt. “Nếu cô ta là người thông minh và chỉ đang giả bộ dần dộn thì mọi chuyện sẽ khác hẳn. Tôi giữ bài.”

(1) Bài chuồn còn gọi là quân tiếp.

“Nhà cái lấy một lá.” Anh quất nhẹ một con năm cơ, cùng với con K cơ và hai bích, tổng là mười bảy điểm. “Nhà cái giữ bài. Và cô ta không giả bộ là kẻ dần. Thậm chí cô ta có thể không tìm được đường về nhà trong chiều nay.”

“Vậy tôi sẽ không thuê cô ta. Những người còn lại thì sao?” Cô lật bài. “Hai mươi.”

Anh gật gù. “Mười bảy. Người chơi thắng. Phân nửa ngớ ngẩn, nhưng có bốn người có vẻ đào tạo được. Một đã biết chơi và cũng có vẻ có khả năng.” Gom lại những lá bài đã chơi, anh xếp chúng qua một góc và tiếp tục chia bài. “Nhưng rõ ràng em biết là dạy họ cách chơi không đồng nghĩa với việc họ có thể đảm nhiệm tốt vị trí chia bài hay nhà cái đâu nhé.”

“Tôi biết chứ. Đó là lý do tôi cho anh trọn sáu tuần để huấn luyện họ. Tôi sẽ theo dõi năm người anh đã đề cập thêm ít nhất vài ngày nữa. Tôi nghĩ khi mở cửa sẽ cần ba mươi cô gái đứng tại các bàn chơi, phục vụ thức uống và trò chuyện giải khuây.”

“Em đang nghe ý kiến của tôi đấy à? Tôi ngạc nhiên quá.” Và thích thú. Cực kỳ thích thú.

“Anh rất sành sỏi về các cược và có khả năng nhận biết ai có tài chơi bài. Tôi có thể ghé thăm anh trên phương diện đạo đức nhưng tôi không ngu.”

“Tôi sẽ thận trọng với những cáo buộc về thói vô đạo đức của em, bà chủ câu lạc bộ cá cược. Em đang định nghĩa tội lỗi theo hướng hoàn toàn mới cho cả London này đấy.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Tôi nhận ra rằng bước vào con đường tội lỗi thì dễ chịu hơn là chống lại nó.”

Dĩ nhiên cô vẫn muốn châm chích anh. Cô nghĩ mình đã biết hết mảnh lối trên đời. Nhưng rõ ràng không phải thế. Chưa hết đâu. “Chống lại tội lỗi có thể đau đớn”, anh nói, “nhưng bản thân tội lỗi cũng để lại hậu quả.”

Cô ngược lên nhìn anh. “Vậy anh có hối hận không?”, cô hỏi, hết sức ngạc nhiên.

“Hẳn rồi. Suy cho cùng, bên dưới vẻ ngoài gian ác tôi vẫn là một con người.”

“Anh nói vậy thôi. Tôi sẽ không đưa ra đánh giá nào cho đến khi nhìn thấy bằng chứng thật sự.”

“Được thôi.” Oliver đứng lên đẩy ghế và nhào qua bàn. Trước khi cô kịp lùi lại anh ta nắm lấy mặt trước chiếc đầm muslin đen và kéo cô về phía mình. Một tay nâng cằm cô, anh áp môi mình lên môi cô.

Hơi nóng truyền dọc sống lưng anh vào thời điểm tiếp xúc. Anh cũng không dịu dàng mà kéo cô qua nửa chiếc bàn trong lúc anh tấn công miệng cô. Lưỡi cô lướt qua lưỡi anh khiến anh càng ngấu nghiến cô hơn. Khi cảm thấy mình sắp sửa bùng nổ, anh buông tay, thả cô ra.

Diane ngồi phịch xuống ghế trong tư thế không hề tao nhã chút nào. Thở dồn dập và thầm ước mình không phản ứng như vậy, Oliver đứng thẳng lên, vòng qua cô đi ra cửa. Địa ngục đầm máu. Anh muốn nhắc nhở cô rằng khi ở Vienna cô đã thích anh cũng nhiều như anh thích cô. Thay vào đó anh lại hồi tưởng hình ảnh cô nằm bên dưới anh, mái tóc đen nhánh rối tung bao quanh khuôn mặt và đôi mắt xanh sáng rực niềm phấn khích và đam mê.

“Bằng chứng này thì thế nào?”, anh nói vọng qua vai, giọng anh trầm và thô ráp. “Tôi sẽ ăn chút gì đó trước khi cái gọi là lớp học kế tiếp bắt đầu.”

Cô bắn anh ngay khi anh sắp bước qua cửa.

7. Chương 7

Diane đánh rơi khẩu súng vừa nhả đạn xuống bàn. Cô không thể cài nó vào sợi dây buộc quanh đùi mình, vì nòng súng còn rất nóng. Và căn phòng dường như vẫn còn âm vang tiếng rít chói tai.

Từ cửa, Oliver loạng choạng bước đến đối diện cô. “Em bắn tôi!”

“Có phải tôi chưa cảnh báo anh đâu”, cô đáp, vuốt lại phần váy cô đã kéo lên để lấy khẩu súng.

“Em đã hôn đáp lại tôi! Hãy tự bắn mình nếu em giận dữ với người khác vì chuyện đó!”

“Ồ. Tôi không chắc mình đồng tình với anh, nhưng lần sau tôi sẽ nhớ.”

Tay phải của anh vỗ vỗ lên vai trái. “Xem em đã làm gì này”, anh hầm hè và khụy xuống.

Jenny chạy xộc vào và dừng lại đột ngột, Margaret bám theo sát gót. “Chuyện... Margaret, lấy nước và băng gạc. Giữ đám đàn ông dưới lầu. Bảo họ chúng ta vừa bắn một con chuột.”

“Cô nghĩ a lý do nhanh thật đấy”, Oliver ghi nhận, tựa lưng ra sau và không còn tỏ ra cảnh giác nữa.

“Ồ, tôi đã luyện tập đấy chứ.” Jenny quay đầu ngược nhìn Diane. Cô bắn anh ta hả? Cô hỏi thầm.

“Anh ta đã hôn tôi”, Diane thì thầm đáp lại. Và giờ có vẻ cô cần hỗ trợ Jenny để ngăn con chuột đó chầu trời trong phòng cô. Vì như thế sẽ hù dọa những hội viên tiềm năng của câu lạc bộ.

“Diane, cô có cần muối gừng không?”

“Không! Tôi ổn mà.” Một câu hỏi ngớ ngẩn. Mặc dù trông cô có vẻ hơi choáng váng. Diane bám lấy cạnh bàn, Vì Chúa, cô đã bắn Oliver Warren. Đúng, cô không thích anh ta... cũng không hẳn là không thích, có lẽ là ghê tởm. Hoặc muốn đâm gay mũi...nhưng không đến mức phải bắn anh ta. Anh ta mới chỉ... chỉ hôn

cô. Và cũng nói đúng một chuyện. Cô đã hôn lại dù biết rằng anh ta đã trốn khỏi giường cô như một con cáo với cái đuôi đang bốc cháy.

“Đến đây giúp tôi cởi áo khoác của anh ta nào”, Jenny chỉ dẫn, giọng đành gọn.

“Được, được rồi.” Diane chớp mắt, đi tới quỳ bên cạnh để kéo chiếc áo khoác của Haybury tuột khỏi cánh tay.

Oliver chửi thề cay độc với sự tục tĩu phong phú mà cô chưa từng nghe qua. “Để tôi làm”, anh quát, dùng khuỷu tay đẩy cô ra.

Một cô hầu xuất hiện với nước và vải sạch rồi vội vàng bỏ đi. Chuyện này không được coi là bài kiểm tra đầu tiên đối với người làm trong nhà cô, nhưng một vụ bắn nhau sẽ thú vị và cuốn hút hơn tử áo toàn một màu của nữ bá tước. Cô nghĩ đây là lúc để biết liệu có thể tin tưởng bọn họ hay không, thà sớm còn hơn muộn.

“Trông có vẻ là một vết xước sâu đấy, thưa ngài”, Jenny nói, xé rách ống tay ở phần vai áo sơ mi của Oliver. “Đạn không găm vào thịt.”

“Tôi không cảm thấy biết ơn lắm đâu”, Oliver vặc lại.

“Vậy hãy biết ơn tôi vì tôi nhắm chuẩn”, Diane bình phẩm, chọc ngón tay qua cái lỗ trên tay áo khoác của anh và cố gắng giải toả đầu óc khỏi mớ bòng bong. “Tôi nghĩ trái tim anh quá teo tóp và không thể trở thành một mục tiêu dễ bắn.”

Tay phải anh vươn ra chụp lấy cổ tay cô. “Diane, giờ chúng ta hoà nhau”, anh thở dài, kéo cô lại gần khiến cô mất thăng bằng. “Tôi đã làm tổn thương lòng tự trọng của em ở Vienna và bây giờ em bắn tôi. Cố làm chuyện gì như này một lần nữa, tôi sẽ không nhân từ nữa đâu.”

Cô giữ cánh tay thả lỏng vì không thể thoát khỏi cái nắm tay cứng như gọng kìm mà không đạp hai chân lên ngực anh. Thì ra anh nghĩ mình chỉ tổn thương lòng tự trọng của cô. Chứa biết anh ta không phải gã đàn. Anh ta không nhận ra đã gây cho cô biết bao đau khổ sao? Thật kỳ quặc khi nghĩ rằng cô có thể hiểu sai chuyện gì. Và còn kỳ quặc hơn là bất thành linh cô lại sẵn lòng nhìn lại mình, nhìn lại anh. Xét cho cùng, cô đã bắn anh. Có lẽ anh xứng đáng được đánh giá lại trước khi cô tiếp tục ghê tởm anh.

“Nếu anh cố thử hôn tôi lần nữa mà không có sự đồng ý của tôi thì tôi sẽ nhắm ngay nòng súng vào vị trí thấp hơn đấy”, cô đáp trả vì không muốn anh biết suy nghĩ trong đầu mình.

Anh buông tay cô ra, ánh mắt trở nên bén nhóm. “Vậy vừa rồi là em đồng ý hả.”

“Hai người đang làm khó tôi đấy”, Jenny lẩm bẩm trong lúc quần băng lên bắp tay trái lực lưỡng của Haybury. “Một cuộc đối thoại lịch sự nhất tôi từng được nghe. Giờ thì ngài hãy ngồi lại phòng khách, thưa ngài, và tôi sẽ phục vụ ngài một ly uryt-ki trong khi Diane tìm cho ngài một chiếc áo khoác cũ của ngài Cameron.”

Oliver ném cho cô cái nhìn ngờ vực. “Tôi sẽ không mặc thứ đồ rẻ tiền, và chắc chắn không phải áo của gã ngốc đó.”

Diane đứng lên. “Mười phút nữa anh sẽ phải đánh giá một nhóm quý cô khác. Và hãy giữ kín ý kiến của anh về người chồng quá cố của tôi cho riêng mình.” Cho dù cô có đồng tình với nó hay không.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Oliver đứng dậy và theo cô đi hết hành lang, không cho phép cô có thời gian suy ngẫm. Rõ ràng anh đáng bị trách phạt hơn vì ảo tưởng rằng cô đã hoàn toàn kiểm soát tình hình cũng như xâm phạm những kỷ ức của cô. Và anh cũng tìm thấy lỗ hổng trên bộ giáp của cô.

Cô đã thương anh nhưng giờ anh đã biết chỉ cần tiếp xúc cơ thể với anh sẽ khiến cô cuồng lên. Diane quắc mắt. Quỷ tha ma bắt. Vốn dĩ cô biết Oliver Warren sẽ không vui về gì khi nhận ra mình bị lôi vào kế hoạch của cô. diện dan le quy d n c m. Cô biết cách anh quản lý công việc cùng vấn đề cá nhân và cô nghĩ mình đã chuẩn bị cho điều đó. Hiển nhiên cô đã sai lầm. Vì cho dù muốn phủ nhận nhưng rõ ràng cô đã hôn lại anh. Trong giây phút ngắn ngủi rồi đại đó, cô còn cảm thấy thích thú.

“Tôi có một câu hỏi”, Oliver nói phía sau cô.

Cô cố gắng giữ vai thăng bằng. “Nếu câu hỏi là lý do tôi bắn anh thì tôi tin anh có thể tự mình giải đáp lấy.”

“Phải, tôi biết chính xác lý do tại sao em bắn tôi. Em hy vọng làm vậy sẽ ngăn cản tôi nhận ra lưỡi em cũng quấn quýt với lưỡi tôi.” Anh tạm ngừng, hiển nhiên để tăng thêm kịch tính cho tuyên ngôn ban nãy. “Câu hỏi của tôi là vì sao em vẫn còn giữ tủ áo của ngài Cameron?”

“Có một ít vật dụng bị bỏ lại khi chúng tôi rời khỏi London.” Cô nhún vai. “Tôi chỉ mới trở về được hai tuần.”

“Chỉ là lần cuối tôi thấy em cùng một chiếc áo của Cameron là lúc em đang xé nó ra thành trăm mảnh. Bằng một con dao, như tôi còn nhớ.”

“Khi đó tôi có chút uất hận. Từ ngày đó tôi đã có hai năm để bình tâm xem xét mọi chuyện.”

“A. Về sau khi đã thấy kết quả, em có cho rằng bắn tôi mang lại cảm giác thư thái giống như trong trí tưởng tượng không?”

Ồ, có chứ. Diane ngừng bước, quay gót đối diện ngài hầu tước cao lớn một cách vô lý. “Điều mà đáng lý anh nên cân nhắc chính là tôi không còn cần rằng chịu đựng những gã cố tình phá hỏng cuộc đời tôi nữa.” Cô hạ ánh mắt xuống mảnh gạc quanh bắp tay anh. Máu đang dần thấm ra giữa miếng băng. Cô đã làm thế. Cô bực bội vì việc tổn thương anh khiến cô phiền lòng. “Dẫu sau tôi cũng xin lỗi vì đã bắn anh”, cô buột miệng. “Tôi thừa nhận anh... quấy rầy tôi nhiều hơn tôi dự đoán.”

Đôi mắt xám tro cuốn lấy mắt cô. “Tôi cũng thế”, sau cùng anh lên tiếng và ra hiệu cho cô đi tiếp.

Cô không thích anh theo phía sau, nhưng họ càng nhanh tìm ra trang phục thích hợp cho anh thì cô càng sớm có chút thời gian riêng tư để suy nghĩ. Cách sống của anh cho thấy rất có thể đây không phải lần đầu anh bị bắn. Nhưng với cô đây là lần đầu bắn người.

“Em định khai trương Tantalus bằng một bữa tiệc hoành tráng hay chỉ mời những hội viên tiềm năng ghé thăm?”

“Không phải việc của anh.”

Im lặng. “Tôi không đề nghị gì cả”, anh nhận xét. “Tôi chỉ đặt câu hỏi.”

“Chưa từng nghĩ tới.”

“Tốt.” Cô bước vào phòng ngủ nhỏ tập trung hầu hết đồ đạc của Fredrick kể từ ngày cô trở về London. “Áo khoác ở đằng kia”, cô nói, chỉ vào ngăn tủ khép hờ. “Tôi nghĩ có một hoặc hai cái áo sơ mi nữa nhưng không đẹp bằng áo anh.”

Nhẹ nhàng tránh cánh tay trái, Oliver bắt đầu sục sạo ngăn kéo. Hồi lâu sau anh dùng hai ngón tay túm lấy cổ một chiếc áo khoác màu lá chanh kết hợp với màu ôliu kéo ra. “Đây ư?”, anh hỏi.

Ký ức loé lên trong đầu cô, hình ảnh người chồng gầy gò với khuôn mặt nghiêm nghị lúc nhận xét rằng quần áo khoác lên người Prinny sẽ ngay lập tức trở thành thời trang và trang phục đó đại diện cho sự tự tin cùng năng lực. Rồi một đêm anh ta trở về trong bộ trang phục thịnh hành đáng giá một trăm bảng và cấm cô nói về nó.

“Diane?”

Cô rùng mình, ngoảnh mặt khỏi người đàn ông đáng sợ với mái tóc màu nâu và cặp lông mày đang nhướng cao đó. “Chọn lấy cái áo nào đó đi rồi trở lại phòng tập luyện.”

Anh lầm bầm rồi tiếp tục lục lọi. “Tôi sẽ bị huỷ hoại nếu ai đó trông thấy tôi trong bộ cánh này”, cuối cùng anh lên tiếng và cô lại nhìn anh.

Áo khoác nâu có vẻ khá giống chiếc anh đã mặc lúc đến Tantalus nếu bớt vẻ trưởng giả đi. Nhưng vấn đề là hai – hay chính xác hơn là một – ống tay áo sơ mi của anh lại dài đến cổ tay, trong khi tay chiếc áo khoác lại ngắn hơn. Và anh cũng không thể gài được cúc áo dù đã cố gắng hết sức. “Hai người có cùng chiều cao. Nên tôi nghĩ áo sẽ vừa.”

Anh nhăn nhó cởi nó ra. “Anh ta gầy trơ xương phải không?”

Diane cau mày. “Không.”

“Chà, tôi nghĩ mình sẽ phải ăn mặc giản dị hơn. Hy vọng các cô nhân viên tiềm năng của em không nhảy xổ vào tôi và bỏ em bơ vơ một mình.” Anh cúi đầu cởi nút áo gi lê.

“Anh làm gì vậy?”

“Mặc áo sơ mi mới”, anh nói, treo chiếc áo gi lê màu vàng lên một chiếc cửa tủ và cởi nốt chiếc áo sơ mi còn một tay ra. “Vội cổ tay áo xắn lên.”

Ký ức lại gợn sóng, lần này dễ chịu hơn hẳn. Vỗ cánh tay và bờ vai ấy, cơ bụng rắn rỏi, rực rỡ dưới ánh lửa và dày vò cô trên chiếc giường vốn hai tuần trước vẫn thuộc sở hữu của chồng cô. Cô vội xoay nửa người để tìm chỗ chứa cà vạt sạch.

“Không phải em xấu hổ đấy chứ?” Anh dài giọng. diễn đàn lê quý đôn. “Có chỗ nào em chưa từng thấy đâu.”

“Chính xác.” Kéo ra một chiếc cà vạt, cô cố tình bước đến và móc nó vào áo gi lê. “Và tôi e rằng chính tính cách méo mó đã lấn át lợi thế về hình thể của anh.”

“Khi đó em không nghĩ vậy.”

“Tôi đã khờ khạo và cô đơn. Lúc này thì không. Mặc áo vào. Tôi muốn anh ra khỏi phòng riêng của tôi.”

“Tôi sẽ rời khỏi phòng em”, anh đồng ý. “Bây giờ. Nhưng tôi sẽ đánh cược mọi thứ mình có là em sẽ không thể không nghĩ đến tôi.”

Đồ kiêu căng. “Không đâu, anh và bảy chuột trong hầm đều được tôi chú ý. Jenny sẽ đưa các cô gái đến trong ít phút nữa. Hãy đợi ở đó.”

Cô ra cửa và đi dọc hành lang để về phòng ngủ. Nó là phòng rộng nhất trong Adam House và vốn thuộc về Frederick. Giờ đây căn phòng và ổ khoá kiên cố đều là của cô.

Trong một phút cô đã phải đấu tranh với thôi thúc được đổ sập xuống giường. Thay vào đó cô tập trung thả lỏng những ngón tay run lẩy bẩy trong lúc đi qua đi lại quanh cửa sổ. Nhìn chung giai đoạn hiện nay cô không còn hoảng loạn và choáng ngợp nữa. Những cảm xúc đó không còn chỗ đứng trong cuộc đời cô.

Chuyện Oliver đã nói có lý một cách đáng kinh ngạc. Không chỉ về sự ngu ngốc họ từng phạm phải, mà mỗi người đều đáng chịu tội cho sự thất bại của ngày hôm nay. Cô đã yêu cầu anh tham gia, đã chăm chăm tìm điểm yếu, và bắn anh khi nhận ra điểm yếu của anh cũng là của cô. Trí óc cô vẫn kịch liệt không tin anh nhưng cơ thể cô đã dần tha thứ.

“Anh đang chuyển đi hả?” Manderlin mở chiếc rượu gần nhất và liếc nhìn bên trong. Sau đó anh ta bước đến chiếc rượu bên cạnh, lặp lại hành động vừa nãy. “Anh mang theo cốc bia của nước Phổ đó à? Tôi cũng thích nó.”

Oliver trở vào phòng khách, nơi toàn bộ đồ dùng và rượu hòm đang chờ được chuyển đi. “Tôi quyết định không tiếp tục thuê chỗ này nữa”, anh nói, đóng nắp những chiếc hòm Jonathan vừa mở. “Khi nào tôi chết anh có thể có chiếc cốc đó, còn bây giờ tôi sẽ mang nó đi cùng.” Bao gồm cả người đàn bà khoả thân được khắc bên ngoài chiếc cốc với phần đầu được gắn vào thân mỗi khi mở nắp cốc.

“Vậy là cuối cùng anh đã mua nhà à? Tôi nghe nói Simwell House đang được rao bán.”

“Tôi chuyển đến căn phòng phía trên câu lạc bộ Tantalus.”

“Anh đang lừa tôi hả?”

Oliver liếc xéo Jonathan trong lúc anh bạn đó an tọa trên một đồng sách sắp được chuyển vào khi lưu trữ. “Năm ngoái suýt nữa tôi cũng chuyển vào Society. Ai có thể cưỡng lại một câu lạc bộ đầy ắp gái đẹp chứ?”

“Tôi không biết mình có nên chỉ ra rằng tỉ lệ cược ở White là một ăn tám rằng Tantalus sẽ đóng cửa trong vòng mười tuần hay tôi nên quỳ gối và tôn thờ anh.”

“Tôi thích được tôn thờ.”

“Đó là quyết định rất gần với một thất bại trước mắt đấy Oliver. Không phải cách anh thường kinh doanh.”

“Nó sẽ không thất bại.”

“Hừm.” Tử tước vỗ đùi đen đét và đứng lên. “Mời tôi ăn trưa ở White và tại sao chúng ta lại không tán gẫu về quan hệ của anh với Phu nhân Cameron nhỉ? Và đừng bảo tôi anh không buồn chuyện khi anh đã nghe ngóng được rất nhiều tin tức trong vài năm nay.”

“Tôi sẽ giữ lại chuyện của chính mình, cảm ơn anh nhiều.”

“Ôi Oliver, anh ích kỷ quá đấy.” Jonathan lao ra cửa nhưng rồi dừng chân. Sau một thoáng ngần ngừ, anh ta đóng cửa và quay vào. “Tôi đã quen biết anh từ lâu. Tôi biết nhiều chuyện của anh, chẳng hạn như năm năm trước anh bị bác anh từ mặt vì đã gọi ông ta là đồ khốn nạn. Tôi biết...”

“Sai rồi, tôi đã bảo ông ta còn không bằng đồ khốn nạn.” Oliver nhìn bạn mình. Jonathan rất đứng đắn, quan tâm và thật lòng lo lắng cho anh. Và dù anh thường kín đáo nói về chuyện cá nhân của mình thì tử tước là người đáng tin, nếu là bí mật liên quan đến Oliver. “Anh muốn biết gì hả Jonathan?”

“Anh đã gặp Phu nhân Cameron ở Vienna phải không?”

“Hừ, rõ ràng tôi đã gặp cô ta ở đâu đó. Và rất có thể là Vienna.”

“Và giờ anh chuyển vào nhà cô ta. Không phải một cách khôn khéo để bắt đầu một vụ tai tiếng.”

Oliver gượng cười. “Tôi không chuyển vào nhà cô ta. Nơi đó thật sự có tường thép ngăn cách nhà ở và câu lạc bộ. Mặc khác Tantalus có hai căn hộ riêng biệt phía trên phòng ăn và dãy phòng chơi bài. Tôi sẽ ở một trong hai căn ấy. Có lẽ cả hai. Tôi vẫn chưa quyết định.” Kỳ thực anh đã cân nhắc nhưng không dại dột đến nỗi huênh hoang tuyên bố trước khi anh nói chuyện với Diane. Anh không muốn bị bắn hai lần trong cùng một tháng.

“Vậy khi nào tôi được tới thăm nơi ở mới của anh?”

Manderlin vẫn nghi ngờ mối quan hệ giữa Oliver và Diane Benchley. Xét đến mối quan hệ bạn bè lâu năm của họ cùng loại hành vi của anh mà Jonathan vô cùng quen thuộc thì mối nghi ngờ đó không có gì khó hiểu. “Hôm nay được không?”, anh ta ước lời. Nỗi ám ảnh với sự bí ẩn của Diane là một chuyện, nhưng sự bất tín từ một người bạn tốt lại là chuyện khác. Oliver có quá ít bạn bè để có thể gạt bỏ người bạn này vì một cô nàng đáng nguyên rủa. “Sau khi tôi mời anh dùng bữa trưa ở White.”

“Chà, một lời đề nghị hào phóng. Cảm ơn anh, Haybury.”

“Ngu ngốc.”

Hơn hai giờ sau đó anh được biết có vẻ phần lớn London đã biết anh viếng thăm Adam House hầu như mỗi ngày và ở đó vài giờ liền. Dường như mọi người tin rằng anh và Diane có một... mối quan hệ, Manderlin đã mô tả như thế, và rằng Oliver là một trong những lý do cô ra chọn khai trương câu lạc bộ ở London.

Nhận định về bản chất của Tantalus cũng rất đa dạng, nhưng anh cương quyết không châm ngòi hoặc dập tắt ngọn lửa tin đồn. Đây là cuộc thử nghiệm vĩ đại của Diane chứ không phải của anh. Nhiệm vụ của anh là chia sẻ chuyên môn và tạo thêm phỏng đoán.

Trong lúc anh lắng nghe và tiếp tục lảng tránh hoặc làm lạc hướng câu hỏi từ Jonathan và những người trong phạm vi nghe ngóng quanh bàn ăn của họ thì anh chợt nhận ra Diane đã đạt được điều cô toan tính. Tantalus sẽ mở cửa đón khách vào tuần tới, và không ai – chí ít là không gã đàn ông nào – muốn bàn tán về chuyện khác.

“Buổi chiều tốt lành, thưa ngài”, người giữ ngựa lớn tuổi của Adam House chào đón Oliver khi anh ta và Manderlin tiến đến lối vào chính.

“Clark. Hôm nay có bao nhiêu công nhân trong nhà?”

Người giữ ngựa tóc hoa râm khịt mũi. “Chắc chắn nhiều hơn ý muốn của phu nhân. Riêng tôi đã có hai người.” Ông ta túm lấy con Brash và bước tới nắm dây cương con Phoenix của Manderlin rồi hạ giọng. “Nói cho ngài biết, sáng nay phu nhân vừa thuê hai gã lực lưỡng. Tôi nghĩ là từ bến tàu.”

Oliver gật đầu. Thông thường anh không có thói quen trò chuyện với người giúp việc nhưng có vẻ Clark xem anh là đồng minh trong ngôi nhà mà anh thuộc phe thiểu số. Thỉnh thoảng tin tức từ lão giữ ngựa cũng khá hữu ích.

Cửa trước mở ra khi , anh và Manderlin chạm đến bậc cao nhất. “Langtree”, Oliver nói và bước tới.

Cô gái bước đến cùng lúc và chặn lối vào. “Hôm nay Phu nhân Cameron không có ý định đón khách”, cô nói với cái liếc mắt ám chỉ về phía ngài tử tước.

“Chúng tôi không đến gặp cô ta”, Oliver đáp, cho dù đáng ra anh có thể dạy cho một gã quản gia bất hợp tác một bài học nhớ đời thì anh không chắc mình muốn làm điều đó với một cô nàng quản gia. “Chúng tôi đến xem chỗ ở mới của tôi.”

Cô ta gật đầu và tránh đường. “Cầu thang phụ chỉ vừa mới hoàn thành sáng nay. Cẩn thận với ban công, tôi không chắc lớp vecni đã khô.”

Anh muốn hỏi Diane liệu cầu thang mới ở phía trước ngôi nhà là để cho những người muốn đi lên các dãy phòng phía trên câu lạc bộ hay chỉ được dựng lên để ngăn cách anh với phần chính của căn nhà. Câu hỏi sẽ được giữ lại đến khi nào anh không còn bị Manderlin leo đèo theo đuôi, dẫu sao anh cũng muốn được nghe bà chủ nhà thẳng thắn trả lời dù có kéo theo súng đạn đi chăng nữa.

“Tôi đã đến Adam House một lần vào tám hay chín năm trước”, Jonathan nhận xét lúc họ đi lên cầu thang mới được đặt vuông góc với cầu thang chính. “Tôi không còn nhận ra nơi này trừ những bức tường bên ngoài.”

Oliver gật đầu. “Cô ta rất bận rộn.” Lối đi dọc bên phải dẫn lên phòng chơi bài ở tầng trên và phòng khách, còn hai cánh cửa dẫn ra mạn trái toà nhà. Anh dùng chiếc chìa khoá Diane rất miễn cưỡng giao ra hôm qua để mở cánh cửa bên phải.

Mọi thứ có mùi sơn mới nhưng anh đã dần quen thuộc với mùi hương đặc trưng này sau năm tuần vừa qua. Cánh cửa vừa mở ra một phòng khách rộng rãi, dễ chịu, hai phòng ngủ, một thư viện và một phòng làm việc, tất cả thông với nhau qua một lối đi ngắn chỉ ngay bên kia.

“Nơi này bày trí khá là khéo léo đấy chứ”, Jonathan nhận xét khi họ cùng bước vào phòng. “Lớn hơn căn hộ ở Society. Người hầu thì sao?”

“Các cô hầu của Adam House sẽ đảm đương việc quét dọn và tôi sẽ dùng đầu bếp của câu lạc bộ, Langtree sẽ báo tin. Tôi chỉ mang theo Myles và Hubert, họ sẽ ở trên tầng gác mái.”

“Nếu anh không phải vua quỷ Beelzebub thì tôi đã nói anh vừa tìm được một phòng trên thiên đường đấy, Haybury.”

Oliver bật cười. “Tôi không tin thiên đường có bàn chơi bài hay phòng chơi bi-a hoặc bị những cô nàng xinh tươi chiếm đóng.”

“Anh đang làm gì ở đây?”

Giọng nói đanh thép của Diane khiến anh quay phắt lại. Cô đứng ngay cạnh cửa, đi cùng là một cô gái đẹp có mái tóc vàng tro. “Tôi đang giới thiệu với ngài Manderlin chỗ ở mới của tôi”, anh đáp, đè nén cảm giác đột ngột trở về thời sinh viên khi bị bà hiệu trưởng bắt quả tang anh đưa gái về phòng. “Em làm gì ở đây?”

Quai hàm cô hơi giật giật. “Anh biết tôi không thích những điều bất ngờ bị tiết lộ, Oliver”, cô nói tiếp bằng giọng gợi cảm và bước đến gần.

Lạy Chúa nhân từ, anh nhớ giọng điệu này. Phần đàn ông của anh căng cứng buộc anh thay đổi tư thế. “Vậy em không cần phải lo lắng đâu. Manderlin gần như là một người rất thận trọng.”

“Cảm ơn anh gần như đã khen tôi”, Jonathan xen vào, ánh mắt anh ta chuyển từ Phu nhân Cameron đứng trước sang cô gái cao ráo ở phía sau. “Xin thứ lỗi, nhưng cô có phải tiểu thư Camille Pryce không? Fenton có...cô... làm việc ở đây ư?”

Cô gái tái mặt. Diane đứng ra làm cách ngăn trước khi Oliver kịp nhìn kỹ cô gái. “Thưa ngài Manderlin, ngài sẽ phải gia nhập câu lạc bộ Tantalus nếu muốn tìm hiểu điều đó.”

Tử tước nhượng mày. “Vâng, thưa phu nhân. Tôi phải nói rằng dù mới chỉ được xem xét một phần rất nhỏ bé của Tantalus cũng đã khiến tôi rất ấn tượng.”

“Cảm ơn ngài, Manderlin. Khi nào có dịp, Oliver, phòng chính đã hoàn thiện. Chờng nào anh còn ở đây, anh và ngài Manderlin có thể tùy ý tham quan.”

Ngay sau khi cô và cô gái đi cùng rời khỏi phòng, đóng cửa lại, Oliver quay lại với Manderlin. “Anh lấp bấp chuyện gì vậy? Camille Pryce là ai?”

“Anh không nghe nói à?” Jonathan đáp, nhượng cả hai bên lông mày. Tôi biết thứ anh không biết sao? Đợi đã. Tôi cần phải viết chuyện này vào hồi ký.”

Rõ ràng anh đã dành quá nhiều thời gian cho Adam House nên đã bỏ lỡ tin tức trong giới quý tộc. “Nó cũng sẽ là cáo phó của anh nếu anh không kể cho tôi nghe.”

Manderlin đưa mắt nhìn anh. “Anh có thể tỏ ra đáng sợ, nhưng tôi có một lợi thế. Anh kể tôi nghe chuyện quái quỷ giữa anh và Phu nhân Cameron, và tôi sẽ nói Camille Pryce là ai.”

Oliver lầm bầm nguyên rủa. “Tôi không thích thương lượng.”

“Được thôi, nhưng anh cũng không thích bị thiếu thông tin.”

Oliver lườm vị tử tước một lúc lâu. “Nhắc tôi lý do chúng ta là bạn bè được không?”, sau cùng anh đề nghị.

“Vì không ai khác nói cho anh biết sự thật về bản thân anh”, Jonathan nhẹ nhàng nói. “Và vì tôi không để tâm người ta nói gì về anh.”

Oliver hít thật sâu. “Phải, đúng vậy. Chúng tôi gặp nhau ở Vienna. Chuyện không kết thúc tốt đẹp cho lắm.”

Manderlin gật gù. “Như tôi đã đoán. Camille, tiểu thư Camille Pryce là người đã đính hôn và sắp lấy Hầu tước Fenton. Cô ta trốn khỏi nhà thờ vào ngày cưới của họ. Nhiều tuần trôi qua mà không ai trông thấy cô nàng.”

“Dường như nơi này sắp thành nhà của những cô nàng bướng bỉnh.” Anh cần thời gian nghiền ngẫm sự kiện thú vị này. “Giờ hãy đến xem phòng chơi bài của Phu nhân Cameron được chứ?”

“Tôi có thể giẫm đạp lên anh trên cầu thang để đến đó trước.”

Oliver tự kiểm chế, không thừa nhận đã nhiều lần nhìn thấy phòng ốc của Tantalus. Diane đã tống tiền để mua sự im lặng của anh, nhưng cách cô buộc anh tuân theo và vui vẻ hợp tác với sự lừa bịp của cô càng làm anh lo ngại hơn.

Đã qua thời điểm anh cân nhắc xem liệu cuộc đấu trí nho nhỏ này trở thành chiến tranh toàn diện thì anh có thắng hay không. Giờ đây anh cần biết mình có thể nâng tiền cược đến mức nào trước khi cô cảm thấy nao núng và mạo hiểm lá bài duy nhất. Ngoài chuyện đó ra, anh có thể giao chiến trên một phạm vi rất rộng lớn. Và anh biết rõ cuộc chơi này.

Còn cách nào tốt hơn để chứng minh với bản thân rằng thời gian ở Vienna chỉ là chuyện vớ vẩn, một phút yếu lòng bằng cách lặp lại kinh nghiệm đó? Và lần này cô chắc chắn sẽ là người bỏ chạy như con thú bị thương. Vì anh sẽ không rời bàn cho đến khi trò chơi kết thúc. Chỉ đến lúc đó. Và chỉ khi anh đã thắng.

8. Chương 8

Type: quacauphale LQĐ

“Anh ta nhận ra tôi”, Camille Pryce hoảng hốt, hai tay ôm lấy ngực. “Tôi đã bảo chuyện này sẽ xảy ra, thưa phu nhân.”

Diane dừng lại giữa phòng chơi chính. “Gọi là ‘phòng chơi chính’ hơi dài phải không? Tôi nên đặt tên cho nó. Một cái tên mượt mà dễ gọi. Kỳ thực là, nên đặt tên cho mọi căn phòng. Cô nghĩ sao?” d.đ.l.q.đ

Con gái Bá tước Montshire vuốt mặt. “Tôi... cô có chắc mình có thể xử lý những rắc rối xảy ra khi thu nhận tôi không, Phu nhân Cameron?”

“Điều tôi biết là, Camille, đàn ông sẽ ao ước được nhìn thấy cô ở đây. Rất có thể họ sẽ bình phẩm và một hoặc hai người trong số đó có thể quắc mắt hoặc mỉa mai. Tuy nhiên, nếu họ sẵn sàng trả hai mươi bảng một năm để quắc mắt thì tôi rất vui lòng cho họ làm thế.”

“Nhưng người họ quắc mắt không phải là cô.”

“Ồ? Cô nghĩ là không ư?”

Hai gò má tái nhợt của Camille sầm lại. “Ừm, có lẽ họ cũng sẽ cau mày với cô, nhưng chỉ ở sau lưng thôi.”

“Nếu không nhìn thấy, thì tôi cũng không để tâm. Tình huống xấu nhất là họ không tới đây. Một khi họ trả tiền để bước qua cánh cửa của tôi, họ sẽ được làm điều họ muốn chừng nào còn tiêu tiền của chính họ. Tôi sẽ dùng số tiền đó để trả công cho cô và những cô gái khác. Cô nghĩ sao về tên ‘Phòng Persephone’(1)? Chúng ta sẽ sơn những cái tên lên mọi cánh cửa nhưng...ồ, đúng rồi. Tôi nghĩ chúng sẽ rất lộng lẫy.”

(1) Là một nữ thần trong thần thoại Hy Lạp và là con gái của nữ thần Demeter và thần Zeus.

Khi Camille bắt đầu trấn tĩnh được một chút và tham gia đặt tên các phòng theo tên các nữ thần và những phụ nữ trong truyền thuyết thì Diane lại đứng ngồi không yên. Cô muốn biết khi nào Haybury và Manderlin bước vào phòng này.

Cô chưa từng nghĩ sẽ trấn an các cô gái trẻ hay cung cấp chỗ ẩn náu cho những người có bối cảnh đáng ngờ nhưng giờ cô đã dang tay và Emily Portsman và Camille Pryce, và có vẻ chuyện đó cũng...hợp lý. Và mang lại đôi chút thoả mãn.

Ở tuổi hai mươi ba, Diane không đủ già để có thể trở thành mẹ của họ, nhưng cô có thể là một người chị. Họ không phải bạn tâm tình của cô, vị trí đó thuộc về Jenny. Nhưng vài người trong họ ở vào thế cần làm việc cho cô, và họ bị đặt vào tình huống đó không phải vì sự ngu ngốc của riêng họ. Đàn ông ngu ngốc và kiêu căng hơn nhiều. Cô rất tán thành quan điểm đó.

“Quý thần ơi!”

Diane cố nén cười khi nghe thấy tiếng cảm thán của ngài Manderlin. “Chào mừng đến Phòng Persephone”, cô thử dùng cái tên đó và cảm thấy rất thích thú. Cô sẽ phải gặp ông Dunlevy lần nữa để bảo ông ta tô điểm

Click vào đây để xem tiếp nếu không thấy ảnh

“Họ là nữ thần săn bắn. Có lẽ quá mạnh mẽ cho một câu lạc bộ cá cược có bà chủ là một phụ nữ?”

Cô ngược mắt nhìn anh. “Chúng tôi tự bảo vệ mình khi bị tấn công, nếu ý anh là thế.”

“Tôi tin em biết không phải như thế, nhưng rõ ràng tôi sẽ không thắng trong cuộc tranh luận này.” Anh nhìn lại mảnh giấy. “Tên phòng là một ý tưởng khôn ngoan, tôi phải nói thế.” d.đ.l.q.đ

“Chúng sẽ khớp với tên câu lạc bộ. Và ‘Phòng Demeter’ sẽ dễ gọi hơn ‘phòng bi-a ở góc tây bắc tầng một’, anh có nghĩ thế không?”

“Tôi không thể nói khác.”

“Lần này thôi”, cô lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Tôi nói, ‘lần này thôi’”, cô nói to.

“À. Tôi cũng nghĩ em đã nói như thế. Vậy em sẽ sơn những cái tên lên cửa?”

Diane cau mày. “Đúng, đó là dự định của tôi. Câu lạc bộ càng dễ đi lại thì các vị khách càng dễ say xỉn. Tôi nói sẽ cân nhắc về chuyện dán thông báo không đồng nghĩa với việc tôi muốn nghe thêm đề xuất từ phía anh đâu.”

Anh đập mảnh giấy xuống bàn bằng cả lòng bàn tay. “Chúng ta đang ở trong một mối quan hệ độc nhất vô nhị, em và tôi”, giọng anh trầm và thân thiết. “Tôi sẽ tuân theo ý em cho đến khi hoặc tôi quyết định không một người đàn ông có danh dự nào lại đi làm trò điên rồ này hoặc tôi sẽ trộm bức thư của em. Tuy nhiên trong lúc chờ đợi tôi nghĩ sẽ công bằng nếu chia sẻ một vài thông tin với em.”

Khẩu súng nhỏ của cô nằm dưới gối ngủ ở tầng trên. Hôm nay cô vốn không phải gặp Haybury và cô vẫn chưa chạm trán một người hay sự việc gì khác không thể giải quyết bằng trí thông minh. Cô siết ngón tay quanh cây bút chì. Nó không hẳn là một thứ vũ khí nhưng đâm vào bộ phận nhạy cảm sẽ cho cô đôi chút thời gian tìm người trợ giúp. “Khai sáng cho tôi đi”, cô sử dụng giọng điệu thờ ơ nhất của mình.

“Hai năm trước tôi có thể đã không có tiền và cũng không có nhà để về”, anh lặng lẽ nói. “Nhưng tôi không chỉ bỏ lại hai thứ đó ở London. Ví dụ hầu hết phụ nữ đã hiểu không nên cố ra lệnh cho tôi hoặc chỉ đạo những chuyện liên quan đến cuộc đời tôi. Một người đàn ông đã cố làm chuyện đó và giờ tôi nắm tước hiệu, sản nghiệp và gia tài khá lớn của ông ta.”

“Nếu anh muốn thuyết phục tôi rằng anh đã giết bác mình thì tôi e rằng anh đang phí thời gian đấy. Trừ phi anh có một phù thủy biết làm phép cho ông ta lìa đời ở giữa Viện Quý Tộc. Anh yêu, dùng thuốc độc không phù hợp với tính cách của anh.”

Đôi mắt xám nhìn cô chăm chú và bình tĩnh. “Tôi không ám chỉ gì cả. Tôi đang nói là.... mọi người không ai cản trở tôi. Không đùa giỡn với tôi. Không tống tiền tôi. Tôi tin vài người trong số đó còn khiếp sợ tôi.”

“Anh không phải người tốt.” Cô cố gắng thở dài và cảm thấy nhẹ nhõm vì nghe có chút buồn chán hơn là lo ngại. Mỗi lần chạm trán với anh giống như một trò chơi may rủi. Phải mất tới hai tuần, quá muộn để cô nhận ra điều đó. “Tôi biết chứ, Oliver.” Cô lấy lại mảnh giấy dưới tay anh. “Tôi chỉ hy vọng anh nhận ra giờ đây tôi không còn e sợ anh.”

Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy anh mỉm cười. “‘Sợ hãi’ không phải từ tôi thường dùng để mô tả em, Diane.”

Cảm giác gần giống một lời khen. “Tôi cho rằng anh đã kết thúc việc lãng phí thời gian hôm nay của tôi phải không?”, cô lớn tiếng.

“Chưa hẳn. Em đã gửi đi bao nhiêu thiệp mời? Anh nhắc một ngón tay. “Trước khi em bảo tôi tự lo lấy thân thì tôi xin nhắc em rằng em muốn tôi vì tôi là chuyên gia. Hầu hết các câu lạc bộ đều có một hội đồng thành viên để quyết định người nào được chấp nhận làm thành viên, người nào không. Một khi nhận được thiệp mời của em, bọn họ sẽ cho rằng mình đã được chấp nhận.”

“Thư mời ghi rõ họ được chàn đón đến tham dự Tantalus trong một đêm. Đơn đăng ký sẽ được phát vào lúc đó.”

“Bao nhiêu?”, anh lặp lại.

“Năm mươi, anh quả là phiền phức.”

“Năm mươi thiệp mời hay năm mươi đơn đăng ký?”

“Đơn đăng ký. Ba trăm thiệp mời.”

Anh ngồi lặng thinh một lát. “Em cần nhiều hơn năm mươi hội viên. White có hàng trăm và danh sách chờ từ bốn đến năm năm.”

Rõ ràng anh sẽ không bỏ đi đến chùng nào cô chịu bàn bạc về tư cách hội viên câu lạc bộ với anh. “Tôi chỉ có một khoản tiền để chi tiêu tất cả, anh biết mà. Năm nghìn bảng là để khai trương câu lạc bộ, tuyển

nhân viên, cấp vốn cho nhà cửa, mua thức ăn và rượu, tái sửa chữa, trang hoàng, giấy mời, mở rộng chuồng ngựa và lối đi cho xe, nuôi ng...”

“Vay vay thêm tiền đi”, anh ngắt lời. “Năm mươi hội viên sẽ không đến đây mỗi đêm vì họ còn tham gia các câu lạc bộ khác. Bọn họ cũng không lấp đầy bảy phòng lớn. Nơi này sẽ trông vắng vẻ và không độc đáo.”

“Anh sẽ cho tôi mượn thêm à?”, cô hỏi, miễn cưỡng nhấn nhá câu nói trong cuống họng. Kế hoạch của cô đi cùng ngân sách của ngài Blalock nên khi kéo Oliver và cô không đủ thời gian cân nhắc anh có thể cho cô mượn nhiều hơn. Một sai lầm ngu ngốc và non tay có thể đặt cô vào vị trí phòng thủ. “Anh đã nói rõ anh chỉ sẵn lòng mạo hiểm năm nghìn bảng.”

“Tôi sẵn lòng thương lượng.”

Chuyện gì phải đến đã đến. Tiếng gót giày thứ hai chạm đất. Cô luôn chờ đợi nó, nhưng tim cô vẫn bị nó làm cho bắn loạn. Diane ngồi yên. “Tôi sẽ không trả thêm lợi tức cho anh. Như thế tôi cũng không kiếm thêm được gì.”

“Đó không phải thứ tôi muốn. Tôi không muốn thêm tiền.”

“Vay hãy nói anh muốn gì?” d.d.l.q.d

“Em.”

Quai hàm cô nghiến lại trước khi cô kịp nhận ra. Hàng ngàn suy nghĩ cuộn cuộn trong tâm trí cô. Ít nhất một nửa trong số đó bao gồm cô cầm vũ khí và anh nằm chết. Nhưng phần còn lại... “Nhưng tôi ghét anh”, cô hét lên.

“Thế thì sao?”

Diane đẩy ghế ra và đứng lên, đầu óc làm việc điên cuồng. Cô không đủ thời gian để tránh xa khỏi anh. “Anh là một kẻ đáng khinh. Biến đi trước khi tôi đuổi anh.”

Anh cũng đứng lên, đi vòng qua bàn và bước đến trước mặt cô. “Em có thể làm thế. Hãy cố gắng làm thế. Nhưng hãy cân nhắc đề nghị của tôi. Thêm năm nghìn bảng với cùng điều kiện trước đây. Và một đêm – không, hai mươi bốn tiếng – chỉ riêng tôi và em. Thời gian và địa điểm sẽ do tôi chọn.”

“Tôi không cần cân nhắc gì cả.” Cô quay gót, hiên ngang bước đến bức tường nơi có sợi dây rủ xuống đề phòng có vụ tấn công xảy ra với cô. “Thật ra”, cô nói tiếp, “tôi đang nghĩ. Bạn anh, ngài Manderlin, khá quyền rũ và điển trai. Và chắc chắn anh đang dắt mũi anh ta. Cũng không quá khó khăn cho tôi làm thế. Tôi nghĩ quyết phục anh ta cho tôi mượn...”

“Không.”

Một tiếng đột ngột, gầm gừ và vang lên ngay sau lưng cô. Trước khi Diane kịp nhận ra khoảng cách giữa họ gần như thế nào, Oliver đã giữ chặt vai cô. Anh xoay người cô lại đối diện với mình, sống lưng cô đập mạnh vào tường.

Cô vênh cằm, hai bàn tay co thành nắm đấm. “Anh không được ra lệnh cho tôi, Oliver.” Cô cúi kính, cố nén sự run rẩy trong giọng nói và cơn thịnh nộ. “Và hãy cẩn thận nghe giống như anh đang ghen tuông.”

“Cô có thể chơi trò của tôi và cô, Diane”, anh trả miếng, hai tay chống vào tường cạnh vai cô và nhót cô ở giữa. “Nhưng cô phải để các bạn tôi yên.”

“Các bạn ư?”, cô đốp lại. “Anh có nhiều hơn một người bạn sao? Tôi rất ngạc nhiên khi thấy bất kỳ người nào sẵn sàng làm bạn với anh.”

Oliver nghiêng người đến khi miệng họ chỉ còn cách nhau một inch. “Chúng ta đều biết đáng lẽ em có thể tìm vài gã giàu có, ngây thơ dồn tiền cho công việc kinh doanh của em, em yêu. Xét cho cùng hơn hai năm qua em đã thông thạo nghệ thuật lôi kéo. Hoặc em muốn mọi người nghĩ vậy.”

Điều cô ghét cay ghét đắng là bị mỗ xẻ và đóng khuôn. Vợ. Tài sản. Bất lực. Rỗng túi. Giờ đây cô đang vạch ra lối đi của chính mình và không ai khác được phép chặn đường đi của chính mình và không ai khác

được phép chặn đường. “Anh lầm rồi”, cô rít qua hàm răng nghiến chặt. “Tôi không bận tâm mọi người nghĩ gì. Tôi chỉ quan tâm họ làm gì.”

“Em thực sự nghĩ em mạnh mẽ vậy sao, Diane? Bởi vì em không cho tôi thấy như vậy.”

“Tôi không đếm xỉa suy nghĩ của anh.”

Ánh mắt anh hạ xuống miệng cô, hơi thở cô run run. Anh không định hôn cô nữa đấy chứ? Cô cố gắng an ủi bản thân rằng đó chỉ là cảm giác cồn cào trong bụng, nhưng nó không giống như vậy. Nó tựa tựa trạng thái phấn khích. Hồi hộp.

Nhưng cô sẽ không từ bỏ sự kiểm soát của mình. Và chắc chắn sẽ không thua anh. Diane hít thật sâu và nhìn lại anh. “Cố gắng chứng tỏ tôi đã sai ư?”, cô khích bác. “Anh mong tôi tan chảy trong vòng tay anh và cầu xin anh điều hành công việc kinh doanh nhỏ bé này hả?”

Anh hơi nheo mắt. “Em có cầu xin tôi thì cũng không phải vì việc làm ăn.” Anh từ từ cúi xuống đến khi môi anh chạm vào trán cô.

Cử chỉ đó không mang lại cảm giác như người cha dành cho con gái mà đáng lẽ cô sẽ ghét bỏ như bất kỳ điều gì khác. Chết tiệt, anh cũng có thể hôn cô đúng cách – hoặc không – và để cô quát mắng anh. Trước khi cô kịp đâm vào bụng anh, anh lùi lại và quay gót. “Thêm năm nghìn bảng sẽ cho em cơ hội chấp nhận đủ số lượng thành viên để giữ câu lạc bộ đủ khả năng chi trả, và cho phép em mua thêm số bàn ghế tôi biết em không có. Cân nhắc đề nghị của tôi nhé, em yêu.”

Diane chụp chân nển trên mép bàn, ném về phía anh. Nếu khả năng nhắm trúng mục tiêu của cô cũng sắc bén như cơn thịnh nộ thì chân nển hình tháp bằng đồng có lẽ đã đập vào gáy và khiến anh toé máu bất tỉnh. Thay vào đó nó chỉ xước qua ống tay áo khi anh lách người tránh, nhưng vẫn đi tiếp.

“Em dùng súng giỏi hơn đấy”, anh nhận xét mà không buồn ngoảnh lại rồi bỏ đi.

Diane nhìn chằm chằm vào bóng lưng anh một lúc lâu rồi mới bước đi nhặt lại chân nển. Cô không cần biết làm thế quái nào anh biết cô đã phải thắt chặt hầu bao, nhưng anh tính toán chính xác đến nỗi trong thâm tâm cô cảm thấy tranh cãi thật sự vô nghĩa.

Chết tiệt. Đúng, cô phải tính toán lại chi phí vì kế hoạch lúc đầu của cô và ngài Blalock là thuê một câu lạc bộ đang hoạt động đã bị chết yểu. Cô cũng biết mình cần một lượng hội viên lớn hơn nhưng như thế đồng nghĩa với việc phải tốn nhiều tiền vào rượu, bàn chơi, nhân công, vân vân. Và một khoản tiền mặt lưu động lớn cho những đêm các con bạc may mắn hơn nhà cái.

Đúng là cô cần thêm khoản tiền năm nghìn bảng. Tuy nhiên với điều kiện kia...

“Diane”, Genevieve cất giọng ngay cửa ra vào, “Juliet vừa thông báo Haybury đưa một người đến thăm căn hộ của anh ta.”

“Đúng vậy.”

“Sao cô lại cầm chân nển?”

“Nó rơi xuống sàn sau khi tôi ném vào đầu anh ta.”

“Hiểu rồi.” Jenny tiến lại gần, khéo léo gỡ món đồ bằng đồng khỏi tay Diane và đặt nó về đúng vị trí. “Có lý do đặc biệt nào khiến cô lại muốn giết Hầu tước Haybury không?”

“Tôi không muốn giết anh ta. Gây thương tích thì có nhưng giết thì không. Làm thế sẽ gây ra quá nhiều khó khăn.”

“Tôi rất vui khi nghe rằng cô vẫn chưa mất trí. Tôi không thấy anh ta nằm trên nền nhà nên chắc là cô đã ném hệt phải không?”

“Ừ, khi thật.”

“Chuyện này là sao?”

Diane nghiêng chặt rằng. Có lẽ danh tiếng của Jenny không bị gắn chặt vào vụ làm ăn này như cô nhưng Genevieve Martine là người duy nhất cô có thể tin tưởng. Cô hít vào. “Anh ta đề nghị cho tôi vay thêm năm nghìn bảng.”

“Một tin tuyệt vời. Phải không?”

“Người khác sẽ nghĩ vậy.”

Từ nét mặt của Jenny cô biết cô ta không hiểu phần còn lại. Không muốn giải thích, Diane cáo lỗi và trở về phòng riêng – nơi ẩn náu của cô.

Ngay khi về đến phòng, cô đóng cửa dẫn đến phòng tắm nắng để có thể tự do đi lại. Oliver Warren thêm muốn cô và sẵn sàng trả năm nghìn bảng cho quyền lợi đó. Thú vị ở chỗ hai năm trước anh ta đã có cô miễn phí nhưng lại bỏ trốn.

Nếu từ chối thì cô vẫn giữ được câu lạc bộ vì sau cùng nó vẫn là lý do cô quay lại Anh quốc. Tuy nhiên, bổ sung nguồn vốn sẽ đỡ mệt mỏi hơn là bắt đầu công việc kinh doanh mới – hay ít nhất anh ta đã nghĩ như thế. Anh ta xem đó là một thách thức và hoặc là anh ta sẽ thắng hoặc làm cô chùn bước. Khốn kiếp, người đàn ông này biết rõ bản thân quyến rũ và... thành thạo trên giường thế nào. Cô cũng biết như thế. Chắc chắn cô có thể chịu đựng sự thân mật của anh ta để lấy năm nghìn bảng.

Nếu cô chấp nhận thì sẽ ra sao? Với cô, đó sẽ là một đêm gợi nhớ rất đáng lo ngại rằng cô đã cảm thấy cô đơn, tức giận và tuyệt vọng thế nào và cảm giác chiến thắng đối thủ trong một ván bài hoặc một lần đổ xúc xắc tuyệt vời ra sao. Rằng cô đã thêm khát tình cảm cùng một người vô hình trở về nằm cạnh cô hàng đêm và phải bầu vịu vào những dấu tích còn lại của một cuộc hôn nhân vụn nát từ lâu.

Đó là cô. Còn anh ta muốn gì? Oliver dễ dàng có vô số phụ nữ vây quanh mà không cần vung tiền. Diane chậm chậm đến bên bậc cửa sổ gần nhất và lướt ngón tay trên khung cửa. Đưa ra đề nghị chính xác phù hợp với nhu cầu của cô, anh ta mong đợi cô chấp nhận.

Anh ta mong muốn một cơ hội để lấy lòng cô sao? Hay anh ta đang cố chứng tỏ điều gì đó với chính bản thân?

Cô cau mày. Hoặc cũng có thể chỉ đơn giản anh ta là một gã đàn ông và cô đang tỏ ra cao giá và những suy nghĩ vòng vòng trong đầu sẽ làm cô phát điên. Ấn ngón tay lên thái dương, cô kìm nén thôi thúc đi xem xét tình hình công việc, và vẫn ở nguyên trong phòng.

Bỏ qua mọi sự suy xét, anh ta đã đề nghị cô một khoản tiền đáng kể. Cô cần phải quyết định nên chấp nhận hay không – không phải tuân theo âm mưu nào đó của anh ta mà bởi vì trên thực tế cô đã đánh cược toàn bộ tương lai vào dự án này. Và số tiền tăng cường đó sẽ tạo ra sự khác biệt rất lớn.

Cô đang đặt lên bàn cân một đêm của những ký ức đau đớn và sự kè cận một gã đã từng một lần ở bên cô và chút quyến luyến? Một quyết định đáng lẽ rất dễ dàng. Vậy thì tại sao cô lại....không có lý trí như vậy?

Trong lúc đó lý do sự đắn đo của cô đang cười trên con ngựa xám thuần chủng, rõ ràng đi ra từ chuồng ngựa của cô để đến đâu đó theo hướng quảng trường Grosvenor. Có lẽ anh ta cần thu hồi nợ nần hoặc nhiều khả năng hơn là chinh phục những cô gái khác.

Nếu cô đồng ý liệu anh ta có tuyên bố chiến thắng không nhỉ? Chắc chắn anh ta sẽ tỏ vẻ huênh hoang nhưng nếu cô chỉ xem việc này đơn thuần là thương vụ làm ăn thì mất cái gì? Sau cùng thì cô đã tồn tại mà không có anh ta. Và ít nhất lần này cô đã biết luật của trò chơi. Biết rõ hơn anh ta là đẳng khác.

Mỉm cười chậm rãi, cô gõ gõ ngón tay vào mặt kính rồi đi tìm Jenny. Với số tiền sắp có, cô cần vạch ra một kế hoạch. Thậm chí là hai.

9. Chương 9

Oliver đứng lùi lại và giám sát hai gã to lớn khiêng chiếc bàn gỗ gụ của anh vào Adam House. Kệ sách cùng màu đã được đặt vào nhà kho nhưng sự thật anh rất ít khi ở nhà nên cũng không bận tâm lắm về nội thất của căn hộ bên trên Cầu lạc bộ Tantalus, tất nhiên, ngoại trừ chiếc giường ngủ.

“Haybury!”

Anh cố gắng kiềm toả mọi cảm xúc trừ khoé mắt hơi nheo lại và quay người đối diện cỗ xe bốn bánh đang chạy về phía mình. “Phu nhân Katherine”, anh cúi đầu đáp lại.

“Chính xác!”, cô ta hét lên, kêu gã đánh xe dừng lại bên cạnh anh. “Anh thật sự sắp vào sống ở tầng trên cầu lạc bộ đánh bạc à.”

“Một địa điểm phù hợp với tôi, em không nghĩ vậy sao?”

Cặp mắt xanh nhạt liếc nhìn dinh thự to lớn đằng sau anh. “Một cầu lạc bộ chỉ thuê nhân viên nữ và chủ nhân là một phụ nữ. dien*đan*le*quy*don. Vâng, em nghĩ vậy. Tuy nhiên nếu em là loại đàn bà ghen tuông thì đây hẳn là một nhát dao chí mạng.”

“May thay em không phải loại đàn bà đó.”

Cô ta vỗ cây quạt màu xanh vào lòng bàn tay. “Em nghĩ mình rất thích một chuyến thưởng ngoạn nếu anh sẵn lòng dẫn đường.”

Ban đầu ý tưởng bị cấm quan hệ tình ái lung tung không khiến anh quan tâm lắm dù anh có khao khát làm chuyện đó hay không. Một cô nhân tình phải trung thành với nhà bảo trợ của mình, nhưng ở đây anh là nhà bảo trợ bị đe dọa phải giữ chặt khoá quần. Sẽ buồn cười lắm nếu anh biết có kẻ bị quản lý theo kiểu đó. “Có lẽ khi tôi đã ổn định”, anh lập lờ.

Katherine Falston nghiêng người qua thành xe. “Anh chuyển đến những căn phòng đó quá nhanh đấy, Haybury. Nhất là với một người không thực sự cần đến chúng.”

“À. Đơn giản không thảo luận kế hoạch chuyển nhà với em không đồng nghĩa tôi không có dự tính nào cả đâu Kat.”

“Cứ hung hăng đi nếu anh muốn”, cô ta nhũn nhặn đáp. “Em thích điều đó nhất ở anh.” Cô ta ra lệnh cho xe lặn bánh bởi có nửa tá xe ngựa đang phải dừng phía sau.

Oliver rửa thầm rồi quay lưng đi. Diane đã cho các cô gái được nhận vào làm chạy qua chạy lại chuẩn bị đồ đạc cho buổi dạ vũ tối nay. Anh không bao giờ nhận được thiệp mời nhưng một lũ đoàn thuộc đội cận vệ Coldstream cũng không thể ngăn anh bước vào cầu lạc bộ Tantalus tối nay. Anh tự hỏi liệu Diane có nhận ra rằng một khi đi ngang qua Langtree để vào phòng riêng của mình thì hẳn nhiên anh đã vào trong cầu lạc bộ và chỉ cách phòng riêng của cô một đoạn.

Anh liếc qua cánh cửa mở toang, nhìn lướt qua cửa phụ bên hông tiền sảnh và vào bên trong cầu lạc bộ. Cô vẫn chưa cho anh câu trả lời về đề nghị tăng thêm ngân sách, và sự thất vọng của anh ngày càng tăng dần. Thay vào đó vài ngày vừa qua cô còn không thèm ở chung trong một căn phòng với anh và để cho cái bóng lặng lẽ chết tiệt của mình thực thi các mệnh lệnh.

Anh phớt lờ một chiếc xe ngựa nặng nề dừng ngay sau anh. Chỉ ít anh đã làm như thế cho đến khi toàn bộ bốn võ sĩ được thuê để bảo vệ cầu lạc bộ chạy ra ngoài và bắt đầu dỡ các bộ bàn ghế chơi bài. Oliver xoay người lại. Thêm hai chiếc xe ngựa chở theo cùng một loại đồ gỗ dừng lại ngay sau chiếc đầu tiên.

“Hubert!”, anh hét lên.

Người đầy tớ của anh lật đặt chạy ra khỏi Adam House. “Thưa ngài, tôi không biết tại sao ngài lại thuê phòng với cửa sổ phòng ngủ ở hướng đông. Những tấm rèm không đủ dày để...”

“Hubert”, Oliver cắt lời, “bình tĩnh đi. Trông chừng chỗ này. Tôi có việc cần bàn với Phu nhân Cameron.”

Trước khi tên đầy tớ kịp đáp lại, Oliver đã sải bước vào đại sảnh. “Langtree, Diane ở đâu?”

Cô quản gia ngược lên khỏi bản danh sách đang cầm chặt trong hai bàn tay. “Cô ấy không tiếp khách, thưa ngài. Việc khai trương...”

“Đây là chuyện công việc”, anh ngắt lời, và đẩy ra một chiếc bàn để sai bước qua Phòng Persephone.

Anh phải thừa nhận việc đặt tên là một ý tưởng rất hay, với cái cách Diane trang trí mỗi phòng dựa theo mô tả của từng nữ thần sẽ giúp cho mọi người nhất là các quý ông cho dù có say xỉn đến đâu vẫn biết mình đang ở chỗ nào trong câu lạc bộ.

Ở cửa ra vào phòng Demeter anh bắt gặp Pansy Bridger, cô học trò môn bài faro đầy hứa hẹn... và bốc đồng. “Cô có thấy Phu nhân Cameron không?”, anh hỏi.

“Ở phòng Athena ạ”, cô ta đáp rồi quay lại với công việc xếp đèn.

Anh gật đầu, bước qua lối vào dẫn đến khoảng không rộng rãi mà Diane đã thiết kế thành thư viện và phòng hút thuốc. Cô đứng trên một cái giá đỡ để cất những cuốn sách cuối cùng với cái kệ sâu. Khi cô với tay, chiếc váy đen thanh mảnh bị kéo cao phơi bày đôi giày đen và mắt cá chân trần của cô.

Anh đứng lại quan sát. Dù giữa họ có xảy ra chuyện gì thì cô vẫn là một phụ nữ đáng yêu. Thành thực mà nói, lần đầu họ gặp nhau, ngoại hình của cô là điều duy nhất khiến anh ngưỡng mộ. Còn bây giờ, cô thể hiện sự hằn học mà đáng lẽ anh không bao giờ mong đợi từ nàng quả phụ suốt mướn, yếu ớt khi đó. Dẫu vậy, những đức tính đáng yêu của cô đã bị trấn áp bởi một sự thật kinh khủng – Diane Benchley là người duy nhất trên thế giới khiến anh e ngại. Và cho phép cô trụ lại vị trí đó là việc không thể chấp nhận được.

“Anh biết tôi có thể thấy hình ảnh của anh qua cửa sổ mà”, cô lạnh lẽo nhận xét.

Thế là đi tong yếu tố bất ngờ. “Em đã mua thêm bàn ghế.”

Cô tiếp tục sắp xếp. “Tối nay tôi sẽ không dùng chúng, chúng ta cần không gian trống.”

“Tôi không hỏi câu đó.”

“Anh đã hỏi gì đâu.”

Anh vẫn đứng tại chỗ, giữ một khoảng cách an toàn với cô đang ở phía bên kia phòng. “Tôi nghĩ đã ngầm hỏi rồi. Nếu em muốn thì được thôi. Em đã lấy tiền từ đâu?”

Đặt cuốn sách cuối cùng vào đúng chỗ, cô bước xuống đất, cất giá đỡ vào góc tường. “Tôi quyết định chấp nhận đề nghị của anh”, cô nói một cách lạnh lẽo đến độ trong tích tắc anh nghĩ mình đã nghe lầm.

Bất thành lĩnh cơn thèm muốn...nguyên thủy xâm chiếm anh, mạnh mẽ đến mức làm anh cảm thấy đau nhói. Chỉ có ý chí kiên cường mới ngăn đôi chân Oliver dịch chuyển. Những thứ cảm xúc anh trông đợi sẽ xuất hiện khi cô đồng ý với đề xuất của anh đã không còn cần thiết nữa. “Vậy em định khi nào sẽ nói với tôi?”, anh hỏi, làm ra vẻ anh cũng không quan tâm như cô.

“Tôi nghĩ anh sẽ hiểu ra khi nhìn thấy số đồ gỗ đó, và rõ ràng anh đã hiểu thật.”

“Có lẽ vậy, nhưng đó không phải cách quý ông thoả thuận.”

Cô lau tay vào một miếng vải. “Tôi không phải quý ông. Tôi dám nói anh cũng không phải.”

“Dù vậy tôi vẫn mong đợi em bước đến chỗ tôi, nắm tay tôi và nói, ‘em đồng ý với các điều khoản của anh, Oliver.’ Và khi đó tôi sẽ gọi luật sư và cấp tốc chuyển tiền vào tài khoản của em.”

Anh bổ sung phần cuối để nhắc cô nhớ ngay lúc này anh vẫn chưa trao tiền cho cô, vì thế tốt nhất cô nên hợp tác.

Cô nhìn anh rồi đặt tấm vải lau xuống và bước đến. “Rất tốt. Cứ nặn ra những quý tắc ngu ngốc nào mà anh muốn, sau cùng thì cũng để chiều lòng anh thôi.” CÔ chìa tay ra. “Còn với tôi, đây là việc làm ăn. Hai mươi bốn giờ của tôi đổi lại năm nghìn bảng.”

Vậy là cô nghĩ mình đã hiểu rõ anh. Làm sao cô có thể khi mà anh còn không biết mình đang làm gì? Anh cầm tay cô. “Em vẫn phải nói câu đó.”

Diane nhọc nhằn thở hắt ra. “‘Tôi đồng ý với các điều khoản của anh, Oliver’”, cô trích dẫn.

Anh giữ tay cô lâu hơn mức cần thiết. “Tôi sẽ xem lại lịch. Em là của tôi trong hai mươi bốn giờ - bất cứ khi nào tôi chọn.”

“Tôi không phải của anh, Oliver. Sẽ không bao giờ. Như tôi đã nói, chỉ là việc làm ăn.”

“Em muốn gọi sao thì gọi, em yêu. Chúng ta sẽ xem em lạnh nhạt đến đâu khi tôi di chuyển bên trong em.”

Chỉ ngay khi cô rút tay lại, anh mới cảm nhận được ngón tay cô khẽ run lên. Anh hy vọng vô cùng rằng sự phấn khích đã khiến cô run rẩy, vì dù anh thích tỏ ra thờ ơ thì cơn ham muốn cũng đang nhấn chìm anh. Ít nhất anh phỏng đoán đó là ham muốn. Anh không thể tưởng tượng ra thứ gì khác.

“Em sẽ vui mừng khi biết tôi đã gần như chuyển vào sống ở đây”, anh tiếp tục khi cô có vẻ đã trấn tĩnh lại và sắp bỏ đi. “Trước khi buổi vũ hội của em khai mạc em sẽ có thể xác nhận tôi...là gì của em nhỉ. Tôi là ai nào?”

“Anh đủ thông minh để không vạch áo cho người xem lưng mà, anh yêu”, cô vặn lại, kéo một chiếc ghế lại gần kệ sách. “Tôi không biết anh là gì. Anh giả bộ làm người bảo trợ của tôi. Một kẻ có hứng thú với tôi nhưng duy trì sự lập lờ về mức độ thân thiết của chúng ta. Để để cánh đàn ông thèm muốn tôi nhưng cũng nhận ra không thể có được tôi.”

“Em thật sự đáng để người ta thèm muốn, Diane. Em không cần tôi thuyết phục bất kì ai.”

Cô gõ gõ ngón tay lên cằm. “Tôi muốn đẩy họ ra xa nhưng không xúc phạm họ. Cố gắng tỏ ra ghê tởm đi nhé.”

“Vậy tôi sẽ cau có không ngồi nghỉ nhé?”

Diane bắn cho anh cái nhìn bao hàm sự hài hước nhiều hơn mong đợi. “Chúng ta đã thảo luận vấn đề này rồi. Ngưng việc quấy rầy tôi và đi chuẩn bị diễn vai của anh đi.”

“Còn em sẽ làm gì?”, anh nghi ngờ. “Bên cạnh việc tỏ ra bí ẩn, đáng được thèm muốn và không thể với tới.”

“Tôi sẽ chuẩn bị hốt bạc càng nhiều càng tốt.”

Cô sắp trở về Phòng Demeter thì anh bước tới chặn đường. “Sẽ có người hỏi về mối quan hệ giữa tôi với câu lạc bộ này.”

“Câu lạc bộ này của tôi, thưa ngài Haybury. Anh là nhân viên.”

“Tôi sẽ không nói với họ điều đó.”

Diane thở dài. “Tốt thôi. Hãy bảo họ anh là cố vấn. Xét cho cùng thì anh rất am hiểu về cá cược và các câu lạc bộ, vì anh đã lãng phí hầu hết những năm tháng trưởng thành chìm đắm trong đó.”

Một đồn tấn công khá trực diện, đặc biệt là từ cô. Oliver có linh cảm mình đang ngăn cản cô làm một việc gì đó, anh bước lại gần. “Tôi sẽ bảo họ như vậy.”

“Tốt.”

“Nếu như em hôn tôi.”

“Tôi...tôi sẽ không hôn anh.”

“Em sẽ làm.”

“Anh sẽ làm theo lời tôi, Haybury, hoặc tôi sẽ huỷ hoại anh.”

“Em định dùng lá thư ấy lúc này ư? Để buộc tôi nhận là cố vấn của em? Có vẻ vô ích đấy, Diane. Câu lạc bộ của em vẫn chưa khai trương đâu.”

Đôi mắt xanh ngọc của cô nheo lại giận dữ, cô bước tới, túm ve áo anh và đập môi mình vào môi anh. Trước khi anh kịp phản ứng cô đã lùi lại, vòng qua người anh và rời khỏi phòng. “Rồi đó”, cô nói qua vai. “Anh là cố vấn của tôi.”

“Cái đó không phải một nụ hôn”, anh gọi với theo và thấy vai cô căng cứng.

“Anh không phải nguồn cảm hứng.”

Cô lại nói năng lảm nhảm rồi. Vào lúc đó anh cảm thấy rất phấn khích. d.d.l.q.d. Dựa vào số tể bào thần kinh cô tiêu tốn để tranh cãi với anh cho thấy cô cũng thích thú. Cô đang nói những câu ngớ ngẩn để chọc tức anh và khiến anh quên rằng dù có qua loa hay không thì cô cũng đã hôn anh. Thêm nữa cô đã đồng ý lên giường anh vào một thời điểm do anh ấn định. Một buổi sáng tuyệt vời.

Jenny đứng giám sát chiếc bàn mới cuối cùng được đưa vào kho và phủ kín bằng một tấm vải. Tối nay câu lạc bộ sẽ đông đến mức ghế ngồi tầng cường thêm sẽ chỉ làm cản trở lối đi, nhưng Haybury đã đứng khi nhận định họ cần thêm bàn chơi bài nẩy không muốn các phòng chơi trông có vẻ trống trải.

Còn cách bạn cô nữa căn phòng, Diane lách người tránh hai gã vô sĩ cao lớn như Haybury đã gọi, họ nhã nhặn gật đầu chào cô rồi quay lại với công việc đánh bóng những chiếc bàn vẫn chưa được chăm sóc. Chỉ ít cho đến lúc này chưa có ai phản nản về quy định mọi người đều phải phụ giúp lúc cần thiết của cô. Tối nay họ có thể trông rộng lượng và đứng yên ra vẻ sẵn sàng nếu thấy cần, nhưng giờ phút này việc di dời và đánh bóng đồ gỗ còn cần thiết hơn tỏ ra gai góc.

“Mọi thứ đầy đủ cả chứ?” Cô hỏi ngay khi Jenny quay sang đối diện với cô.

“Oui. Đầu bếp vừa nhận giỏ dâu tây cuối cùng, vì thế bánh tạc nhân hoa quả sắp được cho vào lò.”

“Tuyệt vời.” Diane quàng tay Jenny khi họ quay lại sảnh lớn. “Tôi thấy các quý cô đã quen việc.”

“Chúng ta đang ghi nhận công lao của các hầu tước đấy à?”, Jenny hỏi.

“Không, công lao của chúng ta chứ, vì đã thuê anh ta mà.”

“Ý cô là cô đã thuê anh ta.”

“Ừm.”

“Và cô đã đồng ý với bất kì điều kiện nào của anh ta để đổi lấy khoản tiền bổ sung.”

“Ừm.”

Jenny ngập ngừng trong giây lát. “Nhưng cô sẽ không nói cho tôi biết các điều kiện đó là gì cả.”

“Ngay lúc này thì không. Chỉ có thể nói trên giấy tờ thì năm nghìn bảng này sẽ được hoàn trả với cùng cách thức và điều kiện của khoản vay ban đầu.”

Người bạn của cô gật đầu, rồi siết chặt cánh tay để giữ cô thật gần. “Ngài Haybury có rất ít động lực để thay đổi thói quen của anh ta, bạn thân mến”, cô ta hạ giọng.

Diane kéo tay lại, cau mày. “Cho dù cô đang ám chỉ cái gì, Genevieve, tôi không theo đuổi gã đàn ông đó. Vì thậm chí nếu tôi có cảm thấy anh ta hấp dẫn, dù tôi không còn cảm giác đó, thì tôi vẫn chưa quên anh ta... đã gần như phá huỷ tôi”, cô rì rầm, thầm ước có thể ngăn lại cơn run rẩy trong giọng nói.

“Nhưng anh ta đã không làm vậy.” Jenny giữ vai cô. “Diane, cô là bạn thân nhất của tôi. Nếu cô ước Haybury biến mất thì tôi tin mình làm được.”

“Ôi, lạy Chúa”, Diane khịt mũi đáp. “Dù tôi đã quyết tâm sẽ làm theo ý mình thì tôi không định viện đến kẻ giết người. Nhưng cũng cảm ơn đề nghị của cô.”

“Hãy nhớ lấy lời tôi.”

“Chắc chắn rồi. Tôi tin mình sẽ xem xét mọi phương án.”

Cô tiếp tục mỉm cười cho đến khi tâm trí lạc về vẻ tự mãn trên gương mặt của con quỷ mắt xám lúc cô đồng ý điều kiện của anh ta. Một cảm giác cuộc lên dọc sống lưng cô – nóng bỏng và run rẩy xuất hiện cùng lúc.

Đó sẽ là một trận chiến nữa và cô đã đủ điên rồ để công kích trong vài giờ tới. Thực tế đó là cách duy nhất cô có thể duy trì sự minh mẫn trong khoảng thời gian này. Cho dù có là vì việc làm ăn hay không thì cô vừa đồng ý lên giường với Oliver Warren. Lạy Chúa.

Nỗ lực rũ bỏ suy nghĩ dai dẳng và nóng hừng hực ra khỏi đầu, cô dạo quanh lần cuối các phòng lớn của câu lạc bộ. Đầu ngón tay cô như bị điện giật lúc cô sắp xếp lại chiếc ghế này hay dải ruy băng kia. Bảy tuần trước đó, mọi cuộc đối thoại, mọi lần xuất hiện và hầu hết mọi ý nghĩ cô đều dành cho tối nay. Mọi gã đàn ông không được cô mời cần phải nghe về đêm nay và ước ao được tham dự. Cô sẽ nắm quyền định đoạt ai được vào Tantalus và thua tiền.

Mức độ xa hoa của việc trang hoàng cho đêm nay quả thật là một thách thức nhưng khi cô tiếp tục đi xuyên qua nhà bếp để nói chuyện với các đầu bếp rồi bước ra ngoài nói thêm vài lời với Clark, người giữ ngựa chính của cô thì cô đã tìm thấy sự cân bằng cần thiết. Quang cảnh rất đẹp, chỉ có điều tính xa hoa không phù hợp với sự bí ẩn. Tính thanh cao thì khác, và khi cô quan sát các nhóm tứ tẩu đàn dây ở mỗi căn phòng cùng các cô gái sửa soạn lại đầu tóc cũng như váy áo trước khi mất hút sau những cánh cửa bí mật thì cô thậm chí còn không buồn kiểm chế nụ cười.

Cô họp với các nhân viên lần cuối, ăn vội bữa tối với Jenny và đi lên lầu trở về phòng riêng để thay trang phục buổi tối. Cô được biết đến là một phu nhân luôn mặc đồ đen và thực sự thì cô đang phân vân liệu đột ngột xuất hiện trong trang phục đồ thảm có gây nên hiệu ứng thu hút sự chú ý của mọi người không.

Suy cho cùng mọi khách khứa tối nay đều là đàn ông và bọn họ sẽ dán mắt vào các cô gái lượn lờ xung quanh họ, tự hỏi ai trong số đó có thể quyến rũ được. Cuối cùng cô chọn chiếc váy dài màu đen thanh mảnh lấp lánh với những hoa văn đính hạt thủy tinh đen – cô không phải bà chủ của một nhà chứa nào đó. Và trong khi cô không bận tâm liệu có ai trong các cô gái của cô chấp nhận trở thành người tình của một quý ông thì việc đó cũng không phải mục đích của cô.

Cô xoay người lần cuối trước gương, kiểm tra đôi găng tay đen dài chấm khuỷu tay, điều chỉnh mặt dây chuyền mã não trên cổ rồi lúi lúi. Âm thanh phía mặt trước không thể truyền được vào mặt sau ngôi nhà, cô tin chắc như thế. Nhưng Adam House mang một cảm giác khác biệt. Chật chội. Liếc qua khe hở của góc rèm trong phòng ngủ để xác nhận dây ngọn đèn xe ngựa đang xếp hàng dài trên phố và trong sân. Thiệp mời ghi rõ chính giờ tối và cô được nuôi dạy để biết tầm quan trọng của việc đến muộn một cách hợp thời. Không ai muốn tỏ ra quá bồn chồn khi biết người khác có thể làm những gì.

“Mấy giờ rồi, Mary?”, cô hỏi lớn.

Cô hầu gái đang tháo bớt những chiếc kẹp tóc và trâm cài không cần thiết vội ngược lên. “Mười phút nữa là đến chín giờ, thưa phu nhân.”

Diane mỉm cười. Khách đến sớm. Tối nay sẽ rất tuyệt vời.

Một tiếng gõ cửa vang lên, Mary hấp tấp ra mở cửa. Một lúc sau cô ta quay lại với bức thư được gấp kín. Diane cầm lấy nó và mở ra. Nét chữ mạnh mẽ nhưng thanh lịch của Oliver trải trên mặt giấy, nhịp tim đều đặn của cô đập nhanh hơn một chút, hẳn là vì lo lắng việc anh ta sẽ cố làm một trò tai quái vào phút cuối.

Cô đọc nhanh. Lúc này chúng ta là tình nhân phải không? Tôi sẽ luôn theo sát em chứ?

Cô nghĩ mình đã làm rõ với anh ta, nhưng Oliver chỉ muốn nhắc cô rằng anh ta là một phần quan trọng trong các kế hoạch của cô. Bằng qua bàn làm việc, cô hí hoáy “Đúng” dưới câu hỏi đầu tiên và “Cũng gần như vậy” dưới câu thứ hai rồi sai cô hầu đang đứng chờ trả thư lại cho anh. Cô ngồi xuống bên cạnh cửa sổ và lật lên một quyển sách. Dù gì thì gần một giờ nữa mới đến màn diễn của cô.

Oliver cười khùng khục khi đọc tin nhắn cô hầu trả lại anh. Diane chắc chắn không gặp khó khăn gì trong việc giả vờ thân mật với anh. Tuy nhiên khi món nợ đáo hạn, anh ngờ rằng cô vẫn sẽ rất phóng túng. Cho dù cô nói hay nghĩ gì về anh thì anh vẫn có thể cảm nhận đam mê còn sôi sục giữa họ.

Anh tựa lưng vào tường trong Phòng Persephone và quan sát hàng đoàn đám đàn ông tò mò. Hầu hết bước vào Câu lạc bộ Tantalus theo cặp hay bộ ba, như vậy danh tiếng của họ sẽ an toàn hơn là liêu lĩnh đến một mình và không thấy ai ở đây. Vài cô phục vụ của Diane mặc đồng phục vàng đen đứng ngay lối vào để cất áo choàng, mũ và găng tay. Ngoài họ và Langtree ở cửa trước, trong phòng không thấy bóng dáng các cô gái đâu cả.

“Haybury!”

Khoanh tay trước ngực, anh gật đầu. “Stanpool.”

“Giờ này còn sớm mà anh đã đi săn mồi rồi sao? Tôi cứ nghĩ anh thích sống về đêm hơn đây.”

“Tôi không đi săn mồi. Tôi sống ở tầng trên.”

Vị nam tước nhướng mày khi quay lại đối mặt với Oliver. “Tôi đã nghe lời đồn. Thật vậy sao?”

“Tôi tin rằng đó là những gì tôi vừa nói với anh.”

Stanpool lùi lại nửa bước. “Không cần gắt gỏng như vậy.”

“Đừng thăm dò tôi.”

“Tôi nghĩ rằng anh quen biết Phu nhân Cameron phải không?”

Oliver tự hỏi Diane có nhận ra anh thực lòng tỏ ra hợp tác đến dường nào. Nếu muốn anh đã có thể huỷ hoại cô từ hai năm trước hoặc sau đó. Chỉ cần một câu nói mà thôi. Nhưng anh lại không có hứng chơi trò đó.

Khi nào chưa chấm dứt với cô, anh cần bảo vệ cô khỏi những kẻ khác. Đúng là cô đang chơi theo cách riêng nhưng hợp tác với cô là cách an toàn nhất để anh chiến thắng bản thân. “Phu nhân Cameron và tôi là...bạn cũ”, anh dừng dừng nói.

“Bạn cũ ư?” Ánh mắt của Stanpool chuyển động, tìm kiếm thứ gì đó qua vai Oliver. “Nếu tôi muốn chăm sóc nàng quả phụ đó thì anh sẽ không phản đối chứ?”

Haybury siết chặt nắm tay phải, cơn giận đang xoắn lấy anh. Cảm xúc mạnh mẽ đó khiến anh ngỡ ngàng. “Có thể anh muốn nói lại...”

“À, ngài đây rồi, bạn thân mến”, Diane thì thầm và quàng cánh tay quanh tay anh. “Ngài sẽ giới thiệu tôi với người bạn điển trai này chứ?”

Lạy Chúa nhân từ. Chẳng trách Stanpool thèm khát cô. Cô rực rỡ như mặt trời giữa đêm, duyên dáng, hút hồn và lung linh. Oliver thoáng bắn khoăn không biết ngón tay anh có bị bỏng nếu chạm vào da cô không. “Đây là ngài Stanpool”, anh đáp, hất cằm về phía gã nam tước. “Anh ta thấy em rất hấp dẫn.”

Cô cúi đầu, một lọn tóc xoắn của mái tóc đen nhánh xoắn xuống má. “Rất vui lòng thưa ngài. Tôi hy vọng ngài thích buổi tối hôm nay.”

“Tôi cũng định như thế.”

Oliver vuốt ve ngón tay cô. “Chúng ta cũng đi và nói xem em muốn biết những ai.”

“Ồ, tất cả mọi người. Ngài biết là em chỉ mời những người em có thể chịu đựng được thôi. Ngài Stanpool. Tôi sẽ gặp lại ngài sau nhé.”

“Được, được.”

Ngay khi họ ra khỏi tầm nghe của Stanpool, Oliver giật tay ra, kéo cô lại gần. “Em định biến tôi thành một gã bị cấm sừng sau lưng sau mỗi lần giới thiệu tối nay đây hả?”

Đôi mắt màu ngọc bích lấp lánh ngược lên nhìn anh. Cô đang phấn khích, anh sẽ ngạc nhiên nếu cô không hào hứng về tối nay sau mọi nỗ lực để được đứng ở đây. “Chúng ta không phải một cặp”, cô nhẹ nhàng nói. “Nên tôi không cấm sừng anh.”

“Tôi có cần lôi mảnh giấy ra và chỉ vào đoạn ghi rằng chúng ta là tình nhân không?”

Hai hàng mi của cô hạ xuống một chút. “Anh đang ghen sau, anh yêu?”

“Cứ ngủ với kẻ nào cô thích, Diane. Nhưng nếu cô cố làm tôi trông giống thằng đàn thì tôi sẽ không hợp tác lắm đâu.” Ngay khi nói những lời này anh đã biết chắc là nói dối, chuyện này không có gì khác thường, ngoại trừ rõ ràng anh đang cố lừa gạt mình. Một nỗ lực hoài công vô ích.

“Tôi không cần anh cho phép kết bạn với người khác. Nói luôn cho anh hay, tôi dự định sẽ tán tỉnh đôi chút. Thậm chí có thể tỏ ra quyến rũ.” Cô vỗ lên cánh tay anh. “Tôi nghĩ là anh biết trò đó. Trước đây tôi đã thấy anh dùng nó rồi.”

“Thông thường khi tôi chơi cuộc vui sẽ không dừng lại ở những lời nói. Hãy cẩn trọng với người mà em đùa cợt; là đàn ông tôi cảm thấy cần phải báo em biết về văn sai đối tượng có thể dẫn tới những hậu quả khó lường.”

“Lúc đó nó sẽ trở thành cuộc ve vãn thực sự.” Cô lùi lại nửa bước. “Anh biết không, tôi nghĩ anh câu bản vì tôi đang chơi trò mà các quý ông thường chơi. Tôi là một quả phụ và không cần bảo vệ sự trong trắng. Tôi mở cửa làm ăn nên càng ít hy vọng duy trì các mối quan hệ xã hội quan trọng. Tôi đã trả giá rồi, và giờ tôi định sẽ thu lại lợi ích.”

“Đây là một trò chơi lớn hơn”, anh lặng lẽ chỉ ra ngay khi một vị khách khác bắt gặp ánh mắt cô và cô toan bỏ đi. “Và em không biết những hậu quả em có thể phải đối mặt.”

Trong giây lát cô quay người đối mặt với anh. “Tôi cũng cho anh lời khuyên tương tự. Hay là một lời cảnh báo nhỉ?”

“Muốn hiểu sao tùy em.”

Cô chỉ biết một số người đang có mặt, và anh nhanh chóng nhận ra đó là những gã cô chỉ nói chuyện vài câu và những gã cô phải chắc chắn rằng anh luôn có mặt. Hừm. Hiển nhiên không phải vì nỗi sợ phải chuyện phiếm với người tình cũ, ngoài danh tiếng chơi bài sút kém của Bá tước Cameron, Oliver chưa bao giờ nghe bàn tán về chuyện nhà của vợ chồng anh ta. Sau khoảng một giờ anh đã rút ra nhận định cô muốn anh ở đó vì đám đàn ông e sợ anh. Hay chỉ ít họ dè dặt trong việc ngăn đường anh. Cô sử dụng anh để kiểm soát cục diện cuộc đối thoại.

“Phu nhân Cameron”, Francis Henning, một tay cầm ly rượu và tay kia cầm bánh quy, tiến lại gần. “Tôi nghe nói cô đã thuê năm mươi cô gái xinh đẹp. Nhưng tôi chỉ mới thấy có nửa tá người phục vụ. Đó không phải là tất cả chứ, nếu không tôi sẽ thất vọng lắm đấy.”

Cô mỉm cười. “Ngài muốn gặp người gieo xúc xắc, người chia bài và nhà cái của tôi sao?”, cô ân cần hỏi.

Một đám đàn ông ồ lên “Đúng rồi” xung quanh cô, âm thanh rì rầm, trầm thấp đó luôn khiến Oliver liên tưởng tới đàn gà gô đông lúc nhúc.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Cô gật đầu. Và trong tiếng nhạc ẩn tượng, bốn cánh cửa khép hờ ở hai bên phòng đồng loạt mở toang. Các cô gái trẻ trung xuất hiện trong trang phục mềm mại màu nâu, be và vàng, người nào cũng đẹp rạng ngời. Anh không nhớ tên thì cũng nhớ mặt tất cả bọn họ. Anh biết ai trong số đó thích hợp ở bàn faro, xì dách hay bài ứt hoặc đồ xúc xắc. Nhưng chỉ có anh mới biết.

Các quý ông vo ve như ong thấy hoa. Bên trong những bức tường của Câu lạc bộ Tantalus, các mẫu đối thoại và tán tỉnh bùng nổ. Trong ít phút Phòng Persephone tựa như câu lạc bộ Almack’s Assembly(2) hơn là câu lạc bộ dành cho quý ông.

(2) là câu lạc bộ dành cho cả nam lẫn nữ đầu tiên ở London từ năm 1765 đến năm 1871.

Anh liếc sang Diane, cô đang quan sát cảnh tượng trước mắt với một sự thích thú nhàn nhạt. “Họ sẽ đánh bạc ở đây”, anh lẩm bẩm, “hay định sẽ biến câu lạc bộ của em thành nhà chứa vậy?”

Diane nhúm mày. “Tôi không cho phép chuyện đó. Các cô gái này sống dưới mái nhà của tôi và được tôi bảo vệ.” Cô bước về phía trước. “Các quý cô, hãy đến bàn của các cô đi. Các quý ông, đêm nay Câu lạc bộ Tantalus mở cửa cho tất cả các ngài. Xin hãy tận hưởng. Trong tương lai, các ngài sẽ tìm thấy mẫu đăng ký hội viên ở Phòng Ariadne và tiền sảnh” Cô mỉm cười chậm rãi và gợi cảm. “Các quý ông, hãy cứ vui chơi. Chúng tôi dự định sẽ rất độc đáo.”

Giữa tiếng cười tán thưởng nói chung, cô lùi lại và đi khỏi. Oliver theo sau cô. “Bên ngoài câu lạc bộ này hầu hết những gã ở đây sẽ không hạ cố nói chuyện với các cô gái kia.”

“Chúng tôi không ra ngoài câu lạc bộ. Cả tôi lẫn các cô gái đều biết những hậu quả có thể xảy ra. Tôi dám khẳng định tôi thích làm việc cho một câu lạc bộ thế này còn hơn là những lựa chọn khác.”

“Vậy ra bây giờ em là nhà bảo trợ cho họ ư?”

“Tôi sẽ không tranh cãi với anh. Anh đã có nhiều tuần để phản bác và bực tức nhưng dường như chuyện đó đã không xảy ra.”

“Tôi không bực tức, Diane. Tôi đang lo cho khoản đầu tư của mình.”

“À.” Cô đặt lòng bàn tay đeo găng lên ngực anh. Có thể do trí tưởng tượng nhưng anh có thể thề sự đụng chạm của cô làm anh ảm lên. “Tôi dám nói tôi đặt nhiều thời gian và tâm tư và thương vụ này hơn là anh đấy, Haybury, vậy nên hãy làm như tôi yêu cầu và giữ lại ý kiến chủ quan của mình đi.”

Cô quá tự tin về bản thân. Anh mở miệng để nhắc cô một lần nữa là anh không phải nhân viên của cô nhưng lập luận này đã bắt đầu mất đi tính hiệu quả. Thay vào đó anh đoán anh nên gọi lại chuyện anh sẽ sớm có cô – thực tế là vào bất kỳ lúc nào anh muốn. Điều đó sẽ khiến cô nao núng.

Oliver nhìn xuống bàn tay đeo găng đen áp lên ngực anh, ngón tay cô cong lại bên vạt áo. Anh tự hỏi cô có nhận thấy nhịp tim của anh. Sẽ là một câu hỏi thú vị nếu xem xét đến việc anh từng được nghe lỏm đi lặp lại rằng anh không có tim.

“Tối nay”, anh nói lớn tiếng.

“Đúng vậy, tối nay, cho đến khi tôi hỏi ý anh.”

Trước khi cô kịp rời đi anh đã giữ lấy tay cô. “Em hiểu lắm rồi. Dạ tiệc của em sẽ kết thúc vào khoảng ba giờ sáng đúng không?”

“Dự tính là thế.”

“Vậy thì vào lúc bốn giờ sáng tôi chờ được gặp em trong phòng tôi. Theo thoả thuận của chúng ta.”

Lần này hai mắt cô mở lớn. “Anh không đùa đấy chứ. Lúc này tôi rất bận, nếu anh không...”

“Tôi nhắc lại. Bốn giờ.” Anh hạ mắt, nhìn vào các hạt thủy tinh lấp lánh trên ngực cô, ngón tay cô siết lại trên trái tim anh. “Mặc chiếc váy này.”

10. Chương 10

Type: quacauphale LQĐ

William D’Arville, công tước Whiting, nghiêng người tựa vai vào tường và đưa mắt nhìn cô. “Cô làm thế nào để dung hoà vị trí của cô trong xã hội thượng lưu với vai trò chủ sông bạc nhỉ?”

Diane nhìn theo một khay đầy các ly rượu đi qua, thở dài tiếc nuối. Cô cần rượu, đặc biệt là sau cuộc đối thoại với Oliver, cô càng cần sự mưu mẹo để vừa lôi kéo vừa chống đỡ hàng trăm gã đàn ông được mời đến Câu lạc bộ Tantalus đêm nay. Nhưng họ không phải là người cô đang nghĩ đến.

Suy nghĩ của cô chính là anh ta, con quỷ đang ngồi ở một bàn faro giữa đám đông người xem. Anh ta biết rõ phải chơi thế nào. Và cũng biết cách khiến cô xao lãng trong lúc cô đang chơi trò của chính cô.

“Phu nhân Cameron?”

Cô giật mình. Chết tiệt, nhiệm vụ của cô là thuyết phục giới quý tộc giàu có thấy được câu lạc bộ của cô xứng đáng với phí hội viên hai mươi bảng một năm. “Ngài sở hữu nhiều ngựa và chó săn phải không, thưa Đức ngài?”

Whiting gật đầu. “Đúng vậy.”

“Chúng là sở thích của ngài. Còn đây là sở thích của tôi.” Cô mỉm cười. “Các kỹ năng của người chơi, cho và nhận, tôi cảm thấy rất... hào hứng.”

“Cô sẵn lòng mạo hiểm danh tiếng của mình để đánh đổi một thú vui phù phiếm sao?”

Diane nỗ lực chuyển ánh mắt từ kẻ thù tóc nâu sang vị công tước có khuôn mặt gầy gò. “Tôi coi sự hào hứng là lẽ sống của mình.” Cũng gần quan trọng bằng số tiền cô dự định sẽ kiếm được từ lũ đàn ông này. “Nếu nó khiến tôi mất một bữa tối hoặc vài điệu nhảy bốn người thì tôi đành chịu.”

“Cô có cảm thấy bị xúc phạm nếu tôi nói rằng cô rất cuốn hút không, Phu nhân Cameron?”

Anh ta và một tá gã khác đã nói điều đó tối nay. Đàn ông không tự ý thức được sự hổ thẹn khi dễ dàng bị xỏ mũi. Đàn ông – hay hầu hết bọn họ – rất dễ bị đọc vị một cách đáng thương. Oliver cũng thêm muốn cô nhưng anh ta đã xoay xở tìm ra cách kéo cô lên giường của anh ta. Vào lúc bốn giờ sáng.

“Hiếm khi nào tôi cảm thấy bị xúc phạm bởi những lời khen ngợi, thưa Đức ngài.” Khi anh ta đáp lại, cô cười sâu hơn. “Đồng thời”, cô tiếp tục, “tôi không phải một bông hoa nghiêng ngả theo từng cơn gió.”

Công tước cười cười. “Cô thẳng thắn một cách thú vị, thưa phu nhân. Phần lớn phụ nữ thích những câu hoa mỹ và thắm ước ao những thứ đẹp đẽ. Tôi thích sự thành thật của cô hơn.”

Còn cô thích tiền bạc không kèm điều kiện hơn. “Như vậy sẽ giảm nguy cơ bị hiểu lầm.”

“Vậy tôi sẽ cố gắng cư xử thoả đáng.”

Cuộc tán gẫu có thể mang lại đôi chút lợi ích nhưng đáng lẽ cô nên chú tâm hơn. Thay vào đó cô liên tục liếc về phía bàn faro chính và gã đàn ông lưng dài vai rộng thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô đã cố tình không gắn đồng hồ ở các phòng chơi bài trong Tantalus vì không muốn các vị khách của cô biết họ đã ở lại dưới mái nhà này bao lâu rồi. Nhưng tối nay, từng giây từng phút cô đều không thể kìm nén tự hỏi lúc này là mấy giờ. Có vẻ như bốn giờ sẽ đến rất nhanh.

“Ngài có đồng hồ không, thưa Đức ngài?”, cô hỏi, ghét cay ghét đắng bản thân vì không thể kiềm chế được.

Anh ta lấy ra một chiếc đồng hồ bỏ túi chạm khắc. “Gần một giờ rồi.”

Cô đặt tay lên ống tay áo của anh ta. “Vậy ngài nên đến thử một trong các bàn đánh bạc. Hoặc món tráng miệng được phục vụ ở Phòng Hera.”

Whiting đặt tay lên ngực. “Tôi bị xua đuổi ư? Tôi đau lòng lắm đấy.”

Diane bật cười. “Là bị trì hoãn thì đúng hơn, thưa Đức ngài. Ngài hãy tận hưởng nhé.”

Ngay khi cô thoát khỏi vị công tước khá quyến rũ thì lại đến lượt ông Evans nhảy vào thế chỗ. Rồi đến quý ngài Ackland. Hiển nhiên sở hữu một câu lạc bộ đã khiến cô trở nên đáng khao khát. Nhưng đồng thời cô cũng nghi ngờ liệu có ai trong bọn họ có ý định tiến đến hôn nhân cho dù có tin đồn cô giàu sụ.

“May mà cô đã cho in thêm các biểu mẫu đăng ký”, Jenny từ tiền sảnh đi vào. “Nhiều khách ở Phòng Demeter đã hỏi bút viết để hoàn tất chúng đấy.”

“Tốt.” Diane lại liếc về phía lưng Oliver. “Cô có thể giám sát việc lau dọn và nhập hàng sau khi chúng ta đóng cửa không? Tôi muốn mọi thứ sẵn sàng cho tối mai.”

“Dĩ nhiên tôi có thể. Nhưng cô sẽ đi đâu?”

Ồ, cô thậm chí còn không muốn nói ra. “Tôi có một... nghĩa vụ cần thực hiện. Tôi sẽ trở lại sau khi kết thúc tối mai.”

Genevieve bước lại gần. “Có gì không ổn sao? Cô biết tôi rất... hữu dụng nếu cô cần trợ giúp.” Cô ta nhìn theo ánh mắt không chủ tâm của Diane về phía bàn faro. “Có phải Haybury không? Anh ta đã làm gì?”

“Anh ta đã cho tôi mượn tiền, Jenny, và tôi đã đồng ý các điều khoản của anh ta. Trước bốn giờ sáng mai tôi sẽ dứt điểm với anh ta.”

Jenny nắm lấy khuỷu tay cô. “Tôi đã thấy cô sau khi hấn rời Vienna”, cô ta thì thầm gay gắt. “Tôi biết đây dựa vào hấn ta lần nữa là một sai lầm. Đừng...”

“Tôi biết việc của mình, Jenny”, Diane ngắt lời. “Tôi không còn là con người của hai năm trước. Tôi có thể xoay sở vài giờ gặp gỡ anh ta. Hãy tránh xa chuyện này.”

Cứng nhắc gật đầu, Jenny thả tay cô. “Nếu tôi không thấy cô sau bốn giờ sáng mai thì tôi làm việc của mình đây.”

“Đồng ý.”

Dù trong tương lai việc đánh bài sẽ tiếp diễn cho đến khi người chơi rời bàn nhưng tối nay Diane muốn tắt cả quý ông về nhà với cơn thèm khát không nguôi. Ba giờ kém mười, cô ra lệnh cho các giám sát viên bắt đầu đóng bàn chơi. Lần lượt từng cô gái biến mất ở phía sau các cánh cửa bí ẩn. Khi người cuối cùng rời đi, Diane bước lên bục đặt trước cửa chính.

“Thưa các quý ông, cảm ơn các ngài đã đến trải nghiệm dịch vụ của Câu lạc bộ Tantalus. Ngày mai, những cánh cửa của chúng tôi sẽ rộng mở vào khoảng thời gian giới hạn. Khung giờ đầy đủ sẽ bắt đầu vào thứ Năm. Hôm đó, các ngài cần phải là hội viên nếu muốn vào chỗ chúng tôi. Chúc các ngài ngủ ngon.”

Mất đi sự cảm dỗ từ các cô gái, các bàn chơi cũng tan dần và từng đám đàn ông ở Mayfair vừa ra về vừa thì thầm bàn tán. Diane đã chờ đợi giây phút này hơn một năm qua, có thể nói đêm mở màn là một thành công, và cô nên thở dài nhẹ nhõm vì bản thân đã làm được mọi chuyện.

Nhưng ngược lại, hai tay cô run rẩy còn trong lòng chấn động, đơn giản vì vài giờ tới đây cô sẽ ở cùng một người đã từng thân mật với cô trong hai tuần. Bởi một lý do mờ mịt nào đó, điều này làm cô cảm thấy bồn chồn còn hơn cả ý tưởng bắt đầu việc kinh doanh.

Ngay khi vị khách cuối cùng rời khỏi, cô dặn Juliet khoá luôn cửa trước. Diane vội vàng lên lầu, đi vào phòng khách rộng lớn phía trước nhà bếp, đây là nơi cô thu xếp vào phút chót để nhân viên của cô có chỗ nghỉ ngơi. Gần như toàn bộ nữ nhân viên của cô đều đang ở bên trong, tiếng cười nói vang lên chói tai.

“Các cô gái”, cô gọi, đứng lên trên một cái ghế, “làm tốt lắm!”. Cô ra hiệu cho người hầu mang rượu sâm banh cho mọi người. “Sau ngày mai, chúng ta sẽ bắt đầu lịch làm việc như quy định, nhưng tối nay tôi rất hài lòng với tất cả các cô. Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu từ giữa trưa, Jenny và Margaret sẽ bàn thảo về bất kỳ thay đổi nào chúng ta cần thực hiện. Còn bây giờ hãy thư giãn nào.”

Ngay khi Diane thoát khỏi vòng vây của những lời cảm ơn và chúc tụng, cô liền trốn vào phòng riêng, đi đi lại lại, nhìn chằm chằm những cây kim đang hồi hải chạy đua trên mặt đồng hồ.

Bốn giờ kém hai phút, cô thối tất ngọn nến cạnh giường, đeo găng tay dài đến bắp tay và đi xuyên qua câu lạc bộ tới tắm trắng trải. Cô có thể làm được. Cô đã đối mặt với bọn đòi nợ, sự nghèo túng và cô đơn nhưng đã chiến thắng tất cả. Chuyện này chỉ kéo dài hai mươi bốn giờ. Cô có thể vượt qua được bất kỳ điều gì trong vòng một ngày. Ngay cả Oliver Warren.

Cô dừng lại ngay bên ngoài phòng anh và hít sâu. Nếu là quý ông thì anh sẽ đến gặp cô, nhưng cô thừa biết anh là loại người gì. “Cao quý” không hợp với anh. Thở ra lần nữa, Diane gõ cửa.

Không có gì xảy ra.

Chà, cô không ngờ tới chuyện này. Cô đoán là anh đã quên bét giao hẹn đặc biệt này và chui vào giường một cô nàng nào đó. Trong trường hợp đó lúc này đáng lẽ người hầu của anh phải ra mở cửa rồi chứ. Diane lặng lẽ đếm số. Hai mươi lăm dường như là một con số vừa đẹp vừa tròn trĩnh. Nếu đếm xong mà không ai xuất hiện cô sẽ xem như nhiệm vụ của mình đã hoàn thành.

Đến số mười bảy thì cánh cửa mở ra.

Oliver đứng đó nhìn cô chăm chú. Anh đã cởi bỏ áo vét đen và xắn tay áo sơ mi trắng. Anh vẫn mặc nguyên áo chèn, giày bốt và quần dài, trông anh rất thoải mái và... đồng thời cũng rất dữ dội. Sức ảnh hưởng của anh làm cô ngạt thở và không có ích gì cho thần kinh căng thẳng của cô. “Anh không mời tôi vào sao?”, cô vận dụng toàn bộ trí lực để giữ giọng mình điềm tĩnh.

Anh lùi lại mở rộng cửa. “Mời vào.”

Giữ thẳng vai, cô rảo bước vào phòng. “Từ khi nào anh bắt đầu tư ra mở cửa vậy?”

“Từ khi tôi bảo đảm người hầu đi lo việc riêng của họ cho đến lúc nghe tôi gọi.” Cánh cửa đóng lại sau lưng cô với một tiếng thịch nặng nề khiến sống lưng cô rung theo.

Cô nửa trông chờ bị vồ vập trong tư thế dán lưng vào tường nhưng hoá ra anh ta chỉ đi ngang qua cô để hướng vào phòng trong. “Em muốn uống chút rượu không?”, anh hỏi qua vai. “Hoặc thứ gì đó mạnh hơn.”

Nếu say khướt thì cô có thể không nhớ những chuyện xảy ra trong hai mươi bốn giờ tới. Nhưng cô sẽ là một kẻ hèn nhát – anh ta biết điều đó. “Không, cảm ơn anh. Tôi cũng thấm mệt rồi, tôi muốn anh mau kết thúc chuyện này.”

“Ừm, tôi biết em sẽ như thế”, anh đồng tình. “Lối này.”

Mặt tích cực của nỗi sợ hãi là ngăn cô kiệt sức. Và nếu cảm xúc đó không giúp cô tạo một khoảng cách cân bằng giữa hoảng loạn và buồn ngủ thì cô không chắc mình có thể nhấc chân lên nổi. “Anh có thể phải đợi thêm một tiếng vì tôi nghi ngờ mình vẫn còn tỉnh táo cho dù anh có định làm gì.”

“Hừm.” Anh mở cửa phòng ngủ làm lộ ra một bồn tắm bằng đồng đang ăm ắp nước. Khói bốc lên nghi ngút từ mặt nước rải rác cánh hoa hồng đỏ thắm.

“Vậy là anh định chìm chết tôi”, cô nhận xét, phớt lờ cảm giác thoải mái bất ngờ đang cuộn lên trong cô ý nghĩ được đắm mình trong bồn nước nóng.

“Không phải lúc này. Vào đi. Tôi sẽ quay lại.” Nói xong, anh rời khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng.

Diane đưa mắt nhìn ngọn nến trên chiếc bàn nhỏ cạnh bồn tắm và cửa phòng rồi nheo mắt lại. Oliver Warren ở Vienna đã rất... mãnh liệt khi kéo cô vào giường ngay lần đầu gặp gỡ. Trong hai tuần đó họ ít khi mặc quần áo và vàng hiem khi xa cách nhau. Còn ngài Haybury ở London lại hung hăng và ngạo mạn, luôn tìm cơ hội công kích cô. Con người vừa này không giống với phiên bản nào cả.

Cô cởi giày. “Mày có thể cứ đứng đây suy nghĩ”, cô lầm bầm với chính mình, “hoặc ngồi trong bồn tắm.”

Nước nóng trông như đang mời gọi cô. Cô nhúng ngón tay vào, thử khuấy các cánh hoa. Tuyệt vời và gần như quá ăm ắp. Anh ta đã bắt người hầu bận rộn đun nước. Thật đáng hổ thẹn nếu để công sức của họ bị lãng phí.

2

Cô chậm rãi đưa tay ra sau lưng và cởi ba cúc áo đen. Sau đó cô rũ bỏ váy áo để nó rơi quanh đôi chân trần. Áo lót của cô cũng nối đuôi. Liếc nhìn cánh cửa đóng kín kia, cô bước vào bồn tắm đồng thau và chìm xuống làn nước nóng thơm ngát.

Cô không thể nén lại tiếng rên rỉ sướng khoái thoát khỏi bờ môi khi tựa cổ lên thành bồn tắm. Như thế này tuyệt hơn nước ấm từ vòi rất nhiều. Nếu không phải ở bên kia cánh cửa chắc chắn có một gã đang lảng vảng thì hẳn cô đã thiếp đi luôn rồi.

Cửa lại được mở ra. Oliver đi vào với một đĩa bánh quy và dâu tây cùng hai ly rượu. “Dễ chịu không”, anh hỏi trong lúc dùng chân đóng cửa.

“Một cách đáng kinh ngạc”, cô đáp. “Tôi đã nói không muốn uống rượu.”

“Tôi rót ra rồi. Cứ để đó nếu em không uống.” Đặt khay xuống nền nhà, anh kéo ghế ngồi và bệ đỡ hai tầng bên cạnh bồn, đặt khay lên bệ và ngồi vào ghế.

“Vậy ra đây là cách anh muốn phí thời gian với tôi đấy à? Tôi sẽ thừa nhận mình ngạc nhiên một cách thoải mái, nhưng đồng hồ vẫn tiếp tục tích tắc đấy nhé.”

Oliver cắn một chiếc bánh quy rồi nhai và nuốt. “Em đã từng không phải một cô nàng lạnh lùng như thế.”

“À, tôi đã bị bỏ rơi hai, à không, ba lần, nếu tính luôn bố mẹ tôi đã bỏ tôi để cân nhắc lợi ích của mọi người trừ hạnh phúc của tôi.”

Anh rướn người để vuốt ngón trở lên bờ vai trần của cô. “Tôi đã khiến trái tim em tan vỡ phải không”, anh thì thầm.

Ly rượu kia bắt đầu trông có vẻ càng lúc càng hấp dẫn. “Đó là mục đích của anh khi đó à?”, cô hỏi lại. Không đời nào cô trả lời câu hỏi của anh. Anh thì rất muốn biết.

“Em phải trả lời câu hỏi của tôi trong vòng hai mươi bốn giờ tới.”

Diane chìm sâu xuống nước. Cô nhắm mắt để chọc tức anh. “Hai mươi ba giờ và ba mươi phút”, cô sửa lại. “Và anh được tự ý sử dụng cơ thể tôi, không phải tâm trí tôi.”

Một lát sau cô cảm thấy bàn tay anh chạm vào tóc cô. Cô lập tức ngồi thẳng lên, lo ngại anh có thể ấn đầu cô xuống nước. Nhưng ngược lại, anh bắt đầu dịu dàng cởi kẹp tóc cho đến khi tóc cô tuột ra và xoã xuống cạnh bồn tắm.

Nước ấm và cảm giác nhột nhột khắp da đầu làm cô cảm thấy rất... tuyệt vời. Nhắm nghiền mắt, Diane buộc đầu óc mình hoạt động trở lại. Hai năm trước anh ta đã thề muốn cô. Anh ta đã có cô và sau đó bỏ chạy. Giờ anh ta lại muốn cô. Vì lẽ gì chứ? Anh ta đã không muốn ai biết chuyện trước đây, vậy lần này vì chính bản thân hơn là muốn lên mặt với đám người ở Mayfair.

Bất thành linh cô chợt nghĩ thông suốt và mở bừng hai mắt. “Không phải anh sợ tôi đấy chứ?”

Oliver nhúng ngón tay vào làn nước cạnh hông cô và lưỡi nhấc khuấy lên. “Nếu tôi sợ em”, anh từ tốn nói, ánh mắt xuôi theo chiều dài cơ thể cô, “thì tại sao tôi còn để em ở đây?”

“Để chứng minh với bản thân là anh không sợ tôi.”

Miệng anh cong lên. “Em ngây thơ thật đấy. Và rất dễ thương.”

Cô khum tay, hất nước lên mặt anh. “Tôi không ngây thơ”, cô ngồi dậy, cau kính. “Cũng không dễ thương.”

Nước nhỏ giọt từ tóc và cằm, nhưng anh không nhúc nhích. “Vậy ra em dừng dừng với ý tưởng bán thân cho tôi để đổi lấy năm nghìn bảng nhưng lại không thể chịu được bị gọi là ngây thơ và dễ thương à? Có vẻ hơi mất cân bằng đấy nhỉ?”

“Tôi cho anh mượn bản thân tôi. Trong một ngày.” Cô tựa cằm vào cánh tay, cổ khô phục tinh thần. Anh ta cố tình chọc giận cô, cô có ăn miếng trả miếng thì cũng công bằng thôi. “Giả thuyết của tôi là hai năm trước anh đã phải lòng tôi và anh là một gã khốn ích kỷ, ý tưởng yêu ai đó làm anh khiếp đảm, vì vậy anh đã bỏ chạy khỏi Lục địa. Giờ tôi ở đây, anh cảm thấy cần phải chứng tỏ tôi không còn tác động đến anh nữa.”

Ngón tay anh vẽ từng vòng trên cánh tay cô. “Một giả quyết hay ho. Em đã từng cân nhắc tôi rời Vienna vì bác tôi gọi về, còn em đang ở trong phòng ngủ của tôi vì em đã đến xin tôi giúp đỡ chưa? Tôi nghĩ có lẽ em mới là người cần chứng minh tôi không còn tác động đến em nữa.” Anh đưa tay vuốt ngực trái của cô và cùng lúc nghiêng người hôn cô.

Tia chớp loé lên trong đầu cô. Ngay khi cái miệng mềm mại, nồng ấm của anh rời đi, cô liền nặng nhọc hít thở. “Tôi thấy dường như nếu hai ta đều bị thuyết phục là đối phương chỉ muốn chứng tỏ sự thờ ơ thì có lẽ nên hủy bỏ đêm nay đi. Có vẻ như đây là một sai lầm lớn.”

Anh kẹp núm vú của cô giữa hai ngón tay. “Tôi vẫn muốn giữ em ở đây”, anh trầm ngâm, bàn tay kia luồn vào tóc cô và kéo đầu cô lại gần cho một nụ hôn sâu lắng khác.

“Nói cho anh biết tôi chẳng có gì để chứng minh với bản thân tôi cả”, Diane thở dốc khi miệng anh lướt trên quai hàm cô. Ngón tay cô bầu chặt thành bồn tắm. “Anh đủ để chịu trên giường nhưng không đáng tin hay đáng dựa dẫm.”

“Vì tôi đã bỏ đi à?”, anh hỏi trong lúc cái miệng linh hoạt của anh gặm nhấm tai cô.

“Vì anh đã dụ dỗ tôi một tuần sau khi tôi đặt Frederick xuống mồ.”

“Ừm. Tôi thì nghĩ là em dụ dỗ tôi. Hay chí ít tôi gọi đó là sự cuốn hút lẫn nhau.”

Cô có thể thừa nhận anh ta có lý, hay ít ra dòng máu đang chảy hồi hã dưới da cô khiến cô cảm thấy hoà nhã hơn đáng kể. Nhìn xem, bình tĩnh lại... Cho dù cô biết anh ta sẽ tận dụng mọi lợi thế nhưng dường như cô không thể suy nghĩ mạch lạc.

Oliver ngồi thẳng người, hai tay rút đấm của anh đưa lên ngực để cởi áo chèn. Sau đó anh nhanh chóng lột bỏ áo sơ mi và ném nó đi. Một mảnh vải băng trắng nho nhỏ trên cánh tay trái tương phản với nước da rám nắng của anh. Chính cô đã gây ra vết thương đó. Nhưng cô không cảm thấy hài lòng như vẫn tưởng. “Có đau không?”, cô chỉ tay hỏi.

“Tôi từng bị nặng hơn.” Anh xoay vai giải thích. “Em muốn đi ra hay tôi vào cùng em?”

“Anh đang cho tôi lựa chọn à? Hay anh quên mất phải làm gì tiếp theo rồi? Tôi cứ nghĩ việc này anh rành lắm chứ.” Bên dưới làn nước cô dịch chuyển đôi chân, bồn tắm này rất lớn, dư sức chứa được hai người. Nhưng có vẻ sẽ thân mật hơn lần lộn trên giường anh.

“Được thôi.” Anh lần lượt tháo giày và thả chúng cạnh ghế ngồi. Anh cúi xuống, đưa cô một cái lọ nhỏ. “Dầu hoa hồng. Hãy làm việc có ích trong lúc tôi thu dọn chỗ này, được chứ?”

“Làm việc có ích? Ý tưởng lãng mạn đi đâu cả rồi?”, cô đáp trả, nhận lấy cái lọ và đổ vài giọt vào bồn nước ấm. Ngay lập tức mùi hoa hồng thoang thoảng xung quanh cô nồng nàn nhưng đồng thời cũng rất ngọt ngào và cay xè. Nếu cô không lầm thì đây là một loại dầu rất đắt tiền.

“Em liên tục xúc phạm tôi. Tôi đã quyết định thử phương pháp tiếp cận trực tiếp hơn.” Anh đứng lên, cởi khuy quần và tuột nó xuống đùi.

“Chà, tôi nhớ cái đó.” Diane hờ hững nói dù miệng cô đột ngột khô đắng. Bộ phận đàn ông ấn tượng của anh nhắc cô nhớ nhiều thứ, bao gồm cả việc anh rất giỏi trên giường. Tuy hai tuần đó đã kết thúc nhưng mười bốn ngày ấy thì rất... đặc biệt.

“Rõ ràng nó nhớ em đấy, em yêu.” Anh bước ra khỏi quần và nhẹ nhàng trèo vào bồn, ngồi đối diện cô.

Nước dâng đến gần vai cô khi anh ngồi xuống, chân họ đan vào nhau. Oliver vươn tay lấy một ly rượu và đưa nó cho cô. Nhận ra kiêng khem không giúp ích gì, cô nhận lấy và uống một ngụm lớn. Uống rồi cũng chẳng khác hơn.

“Bây giờ thì sao?”, cô hỏi, đặt ly rượu qua một bên.

Lòng bàn tay anh vuốt ve từ mắt cá đến đầu gối cô. “Chắc chắn em vẫn chưa quên. Sau bao lâu thì em có người tình mới?”

“Người cuối cùng đã huỷ hoại ham muốn của tôi, cảm ơn anh nhiều.”

Cô xem đó là một câu xúc phạm, nhưng anh lại mỉm cười – nụ cười trên người, quyến rũ đầy nhục cảm vẫn còn có sức ảnh hưởng đến cô. “Không một ai sau tôi sao, Diane? Tôi rất vui.”

“Tôi nghi ngờ anh có thể nhận xét như thế.”

Nụ cười của anh nhạt đi chỉ trong tích tắc. Tiếc nuối? Ý nghĩ đó nhanh chóng bị cô gạt đi. Rất có thể trong khoảnh khắc đó anh ta nhận ra mình đã mất đi đôi chút lợi thế.

“Đủ để nói rằng tôi chưa bao giờ cho bất kỳ ai trong số bọn họ mượn năm nghìn bảng để đổi lấy một lần tắm chung.”

“Tắm chung là ý tưởng của anh đấy chứ. Ngay lúc này tôi thà đi ngủ.”

Anh siết tay trên đầu gối cô và kéo lại gần. “Để tôi thử thay đổi suy nghĩ của em nhé”, anh thì thầm, nghiêng tới hôn cô lần nữa. Oliver gặm lấy môi dưới của cô rồi lui lại khoảng một phân. “Em cũng được tận hưởng mà Diane”, anh tiếp tục thì thầm. “Vì dù em có khinh bỉ tôi thì em cũng khao khát tôi.”

Cô nín thở hồi lâu. “Đừng chắc chắn như thế.”

“Tôi chắc chắn.”

Lần này anh không cho cô cơ hội đáp lại mà kéo cô lên đùi anh trong lúc anh hôn cô. Lạy Chúa, gã này rất biết hôn. Gần như vô thức, cô choàng tay qua vai anh, áp sát vào anh. Sức nóng căng tràn khắp cơ thể cô một cách sống động và chuyển choáng.

Cô ngửa đầu rên rỉ lúc anh cúi xuống ngậm lấy ngực cô. Lý trí, mưu kế, chiến thuật, tất cả đều bay biến. Anh đã nói hai mươi bốn giờ thân mật này cô cũng có thể tận sức hưởng thụ. Xét cho cùng thì anh rất giỏi trong chuyện đó.

Oliver trượt tay lên đùi cô rồi chậm chậm đẩy một ngón tay vào trong người cô. Diane giật bắn, cong lưng khi anh tiếp tục cử động ngón tay cùng với nhịp điệu của miệng anh trên ngực cô. Cô thở hổn hển, lùa tay vào mái tóc sẫm màu của anh. Khi anh rướn người chiếm lấy miệng cô, cô vội đẩy ra. “Tắm thế đủ rồi”, cô chật vật nói.

“Đồng ý.”

Anh luồn tay dưới vai và đầu gối cô rồi đứng lên. Mùi hoa hồng vương vấn theo họ khi anh bước ra khỏi làn nước và bế cô về giường. Cơ thể cô đột ngột thấy lạnh lạnh ở những nơi không tiếp xúc với anh, nhưng cô nhận thấy đó chỉ là cái lạnh ngoài còn bên trong cô như đang bị thiêu đốt.

Anh đã trải ga giường, rõ ràng đoán trước cả hai sẽ ướt nhẹp khi vào đến nơi. Oliver đặt cô lên nệm, đeo bao cao su của Pháp vào rồi đè lên người cô, hôn lên đùi, bụng và ngực cô rồi chiếm lấy miệng cô cho một nụ hôn say đắm khác.

“Nói em muốn tôi đi”, anh thở hắt ra, vươn ngón cái ra xoa nắn núm vú bên trái của cô.

Trọng lượng cơ thể anh dồn lên hông cô, phần đàn ông của anh ấn vào đùi cô, việc duy trì vẻ đứng đưng trở nên cực kỳ khó khăn. Anh khiến cô muốn cử động, muốn đưa anh vào bên trong cô, muốn van vỉ như một cô gái gàn dở. Nhưng anh không biết được điều đó. “Anh muốn tôi”, cô đáp, trượt lòng bàn tay xuống cặp mông săn chắc rồi ngược lên sống lưng anh. Những mũi cơ dưới da anh thật mạnh mẽ, cuồng nhiệt và đáng khao khát, cô cố gắng chớp mắt để tỉnh táo lại.

“Mọi chuyện sẽ diễn ra như này hả?”

“Đúng vậy”, cô thở dốc khi anh lại ngậm lấy ngực cô. “Đừng nói với tôi là anh ngạc nhiên đấy.”

“Mọi thứ về em đều khiến tôi ngạc nhiên.”

Dường như đó là một lời khen hết sức thẳng thắn, bình thường. Có lẽ đầu óc anh cũng giống cô đang quá bận bịu với khoái cảm. Vì cho dù trong đầu cô nghĩ anh ra sao thì cơ thể cô cũng đang rất, rất hài lòng. Khi Oliver mở chân cô ra và quần chân cô quanh hông mình, cô quên đi tất cả trừ cảm giác tuyệt vời về vật đàn ông cứng rắn của anh trượt vào bên trong cô. Ôi, Chúa ơi.

Anh tiến vào trong cô hết lần này đến lần khác, sức nặng của anh ép cô lún sâu vào đám chăn mềm ẩm ướt. Diane không thể thở được, không thể làm gì ngoài bấm đầu ngón tay vào lưng anh và rên rỉ theo từng cử động của anh. Từng thớ cơ bắp siết chặt, rồi thả lỏng khi cô co thắt xung quanh anh.

“Tôi đã biết là em muốn tôi”, anh thì thầm, ánh mắt sẫm soi trên mặt cô.

Bất cứ điều gì cô nghĩ ra vào lúc này đều nghe có vẻ ngớ ngẩn nên cô cắn môi và cố gắng không phát ra những tiếng rên rỉ đang chờ thoát khỏi cuống họng. Bất thành linh anh lặn người nằm ngửa ra, còn cô ngồi dạng chân trên người anh, hai tay xoè ra trên bộ ngực rắn chắc của anh.

Nếu cô vẫn còn chút tự chủ nào đó thì đáng lẽ cô nên ngồi im, suy cho cùng thì thoả thuận lần này là ý của anh ta. Nhưng cảm giác có anh lấp đầy cô đã choán hết mọi thứ, cô bắt đầu di chuyển cọ sát dọc theo chiều dài phần đàn ông của anh. Lần này đến lượt anh rên siết và vươn tay vuốt ve, xoa nắn ngực cô, kéo cô xuống cho một nụ hôn đắm đuối hụt hơi khác.

Anh thúc mạnh vào cô càng lúc càng nhanh cho đến khi cơ giật và ôm cô thật chặt trong lúc bùng nổ bên trong cô. Cô thèm khát vô cùng được ngã nhào lên ngực anh để thả lỏng cơ thể mệt mỏi và đẩy kích động của mình. Nhưng làm như thế đồng nghĩa với việc chịu thua và cô thì cương quyết không đầu hàng. Vì thế cô nhìn xuống anh và cố lấy hơi để lên tiếng. “Bây giờ thế nào?”, cô hỏi. “Anh vẫn còn hai mươi hai giờ đây.”

“Khỉ thật”, anh lầm bầm, nhấc cô khỏi người anh. “Nằm xuống.”

Cô toan nằm ngửa, cô đè nén thôi thúc được che chắn bản thân hoặc làm một điều gì đó để có vẻ e thẹn. Cô không phải là một cô bé. “Rất nguyên thủy.”

“Nằm sắp.”

Diane cau có. “Anh không...”

“Và im đi.” Anh lấy ngón tay đẩy cô cho đến khi cô nằm sắp với cánh tay khoanh lại dưới đầu.

Một lát sau cô cảm nhận được anh đang choàng khăn quanh tóc cô rồi kéo xuống. Anh lặp lại hành động đó, vùi những lọn tóc ướt trong nếp gấp khăn tắm. “Anh đang lau tóc cho tôi à?”

“Nếu không em sẽ làm hỏng chiếc giường tôi mất. Ngủ đi.”

“Vậy là anh đã xong việc với tôi rồi hả?”

“Tôi mệt rồi. Sáng mai chúng ta có thể bắt đầu tái diễn.”

Cô suy nghĩ trong giây lát và để mặc anh đùa giỡn với tóc mình. Chẳng có gì thay đổi cả. Họ vẫn là kẻ thù. Chẳng qua vào lúc này cô cảm thấy rất thư thái. Và rất buồn ngủ. “Đồng ý.”

11. Chương 11

Type: quacauphale LQĐ

Mọi việc đã hoàn toàn không theo đúng kế hoạch.

Oliver ngồi dựa vào thành chiếc giường lớn và nhìn chằm chằm đóng chặn mền nhàu nhĩ bên cạnh. Thấp thoáng ở đó, một cánh tay và mái tóc xoăn dài đen nhánh đang nghỉ ngơi là bí ẩn lớn nhất trong đời anh.

Anh đã không định chạm vào cô cho đến sáng hôm nay. Anh định cho cô một cái bồn tắm để chịu, một đêm ấm áp trên giường của anh trong lúc anh ngủ ở nơi khác, sau đó là một bữa sáng tạm bợ và rồi nhiều giờ làm tình một cách hoang dại. Nhưng anh đã quên tất tần tật kế hoạch của mình khi nhìn thấy cô khoả thân trong làn nước ấm đó.

Mọi người nói chung và giới quý tộc nói riêng đều nghĩ anh là kẻ phóng đảng theo đuổi khoái lạc. Họ nghĩ khi anh vừa mất thứ gì đó thì anh sẽ phản ứng theo đúng bản năng. Hiển nhiên bọn họ đã lầm, anh hiếm khi phản ứng mà không cân nhắc thiệt hơn. Và dĩ nhiên lời cảnh báo duy nhất trong hai năm qua là những sự xao lãng miên đưa anh rời xa ký ức ở Vienna.

Tuy vậy, tối qua đầu óc anh rõ ràng đã thoát khỏi khuôn phép. Phần đáng cay cú nhất trong thảm họa này chính là làm tình với Diane Benchley không giúp anh thoải nguyện. Vì dù cho cô thích thú về mặt thể xác thì tâm trí và con tim vẫn không mấy may lay chuyển. Nói thể không có nghĩa anh toan tính ruồng bỏ cô lần nữa nhưng anh cảm thấy tức giận khi mình mất kiểm soát còn cô thì không.

Chuyện lần này được dùng để chứng minh những gì xảy ra ở Vienna là...độc nhất, là hai tuần bối rối và mềm yếu của anh. Đúng ra giờ đây anh phải kết thúc với cô nhưng rõ ràng anh chưa làm được.

Thận trọng trở mình, Oliver rời khỏi giường, mặc lại quần dài và đi ra phòng khách rung chiếc chuông gọi người phục vụ được treo cạnh tường. Vài giây sau có người gõ cửa và anh bước ra. “Langtree. Buổi sáng tốt lành.”

Ánh nhìn trầm tĩnh của cô ta thậm chí còn không thêm liếc xuống khuôn ngực trần của anh. Chết tiệt, rõ ràng anh không tuân theo những chuẩn mực thường ngày. “Tôi cần bữa sáng cho hai người và một bộ trang phục buổi sáng cho Phu nhân Cameron. Váy dài, giày, lược và bất cứ thứ gì cô ấy thường cần đến khi thức dậy.”

Lần này cô ta chớp mắt. “Cho phu nhân Cameron?”

“Đúng vậy, và hãy nhanh lên.” Trước khi cô ta kịp lên tiếng anh đã đóng sập cửa.

Thật thú vị. Đám người làm không biết bà chủ của họ đã qua đêm tại đây. Anh tự hỏi liệu cô nàng người Pháp cao lêu nghêu kia có biết gì về điều kiện cho khoản vay mới không. Toàn thể cư dân Mayfair đã nghĩ anh và Phu nhân Cameron là tình nhân, phần lớn là vì cô đã vun đắp cho trí tưởng tượng của họ. Nhưng chắc chắn người làm của cô không có cùng nhận định như vậy.

Trong lúc chờ đợi anh ngồi xuống và viết một bức thư cho Manderlin để từ chối chuyển đạo chơi ở Tattersall như đã hẹn và một thư khác cho Phu nhân Katherine để thông báo rằng anh không có thời gian cho một buổi trà chiều thân mật. Cô ta sẽ chẳng ngạc nhiên vì anh đã không có thời gian cho bất kỳ sự kiện thân mật nào trong gần năm tuần qua.

Nữ thần quyến rũ trên giường kia đã giữ anh ở yên trong căn hộ của mình, anh nghiêm khắc đề nén thôi thúc đi vào xem cô còn ngủ hay không. Anh cần nhanh chóng tìm ra một chiếc lược mới. Vì nếu anh vẫn khao khát cô thì anh phải làm gì đó bảo đảm cô cũng khao khát anh. Có nghĩa là anh phải làm một việc khác biệt, bất ngờ để lay động nhận định thâm căn cố đế của cô về anh khi mà tâm tính anh dường như được... cải thiện mỗi khi gần cô.

Cửa trước kêu rầm rầm, ai đó đánh xô mạnh cánh cửa gỗ nặng nề. Theo thói quen anh luôn cài then, ai mà biết có kẻ nào đó có thể nổi giận với mình.

“Mở cửa ra ngay!”

À, cô nàng người Pháp cau có. “Tôi không tiếp khách, cô Martine”, anh nói, cười toe toét. Genevieve Martine cũng không được thông báo nghĩa vụ kéo dài... mười tám giờ sắp tới của Diane.

“Juliet, lấy cho tôi một cái rìu và gọi ông Jacobs!”, cô ta gọi tên gã bảo vệ to con nhất trong câu lạc bộ từ bên kia cánh cửa.

Oliver mở chốt cửa. “Tôi đề nghị cô không cố phá cửa phòng”, anh nói với giọng điệu đã từng dùng để thuyết phục vài gã đàn ông không nên đánh nhau với anh để rồi mất mạng trong những trận đấu tay đôi ngu ngốc.

“Anh phải thả Diane ra ngay lập tức”, cô ta quát lại, mái tóc vàng óng có phần loà xoà còn vấy áo thì hơi xộc xệch. “Bằng không tôi không chỉ phá cửa thôi đâu, đồ dê tiện.”

“Hừ. Bữa sáng và quần áo. Nếu cô muốn một lời giải thích cho sự hiện diện của Diane ở đây thì cô có thể hỏi cô ấy sau bốn giờ sáng ngày mai.”

“Tôi sẽ hỏi cô ấy ngay bây giờ.”

“Không được.”

“Anh...”

Anh sập cửa và khoá lại. Ngay lập tức cô gái đó đập cửa liên hồi. Phần đông phụ nữ nẩy không bị anh đe dọa thì cũng mong anh chú ý đến. Ngoài Diane ra không một ai tỏ ý thù địch rõ ràng. À không đúng, thêm cả cô bạn này của cô nữa.

“Anh đang làm cái chết tiệt gì thế hả?”

Oliver dựa lưng vào cánh cửa rung bần bật và khoanh tay trên bộ ngực trần. Diane đứng cách anh vài mét và mặc mỗi chiếc áo sơ mi của anh. Với suối tóc suôn dài, cặp chân trần và tay áo xấn đến khuỷu tay, trông cô có vẻ... khiêu khích. Và cô biết điều đó. Nếu không đáng ra cô đã mặc lại váy áo của mình rồi. Cô muốn anh yếu lòng lần nữa sao? Dù vẫn biết mình đang mất thể diện nhưng anh không thể không... nhìn cô chăm chăm.

“Gì thế?”, cô hỏi.

“Cô bạn Martine của em nghĩ rằng tôi đã bắt cóc em”, anh đáp. “Tôi cho là em đã không thông báo cho nhân viên về thoả thuận của chúng ta.”

Cô cau mày. “Tôi đang đợi thời điểm thích hợp. Anh là người đã vô lý lấy tôi trước khi tôi kịp nói với họ.”

“Tôi không vồ lấy em, em đã có nhiều thời gian để kể với bất kỳ ai.”

Diane phẩy tay. “Tránh ra trước khi họ phá sập cửa.”

Anh không nhúc nhích. “EM không được đi.” Cho dù anh có phải chiến đấu với một nhà đầy ắp các cô gái giận dữ đang tru tréo.

“Không trong vòng mười tám giờ tới.” Lần này anh rời đi khi cô ra hiệu cho anh bước sang một bên.

“Cô ta cũng không được vào đây”, anh bổ sung, với tay mở khoá cửa.

Từ vị trí đằng sau cánh cửa, giữ để nó không mở rộng, anh chẳng thể nhìn thấy Martine đang điên cuồng ngay bên kia tấm cửa gỗ sồi. Xét đến việc anh không làm gì gây khó chịu với cô nàng này thì hẳn Diane đã thuật lại câu chuyện ở Vienna cho cô ta. Thế mà Diane lại không tâm sự về thoả thuận lần này, thật thú vị.

“Không, tôi rất ổn”, Diane nói trong lúc bấm ngón tay vào cánh cửa mở hé.

Ngón tay cô rất thanh mảnh. Rất hợp để chơi bài, dù có vẻ cô không hưởng ứng nếu nghe thấy điều đó. Oliver vương tay toan áp tay mình lên tay cô nhưng chợt dừng lại. Đây không phải trò cảm dỗ hay lãng mạn. Đây là anh đang cố gắng gạt cô ra khỏi tâm trí. Chạm vào cô không giúp ích gì cho nỗ lực ấy.

“Sao lại là anh ta, Diane? Cô nói cô thà...”

“Tôi biết mình đã nói gì”, cô ngắt lời. nắm tay đột ngột siết lấy cánh cửa. “Nhưng tôi cũng đã bảo cô tôi cần thực hiện một thoả thuận. Tôi sẽ giải thích sau, Jenny. Trong vòng mười tám giờ nữa. Cho đến lúc đó cô sẽ phải xoay xở mà không có tôi.”

“Con quỷ đó yêu cầu bữa sáng và quần áo cho cô.”

Oliver cau mày. Dù anh chẳng bận tâm cô ả người Pháp nghĩ quái gì về anh, nhưng anh cũng không cho rằng mình là một con quỷ. Anh nhìn vào khuôn mặt nhìn nghiêng của Diane. Đó là lời của cô hay của bạn cô? Có thật Diane nghĩ anh như vậy không? Anh nghiêng người ra cửa. “Và trà nữa”, anh nói thêm. “Ngay bây giờ.”

Dùng lòng bàn tay anh sập cửa lại, lần này không thêm khoá. Cô nàng kia bắt đầu rửa xả một tràng bằng nhiều thứ tiếng nhưng anh không nghĩ cô ta sẽ cố phá cửa lần nữa. Xoay người lại, anh nhìn chăm chăm vị khách của mình.

“Tôi có một câu hỏi”, anh nói, ra hiệu cho cô theo anh vào phòng khách nhỏ.

“Chúng ta đã quyết định trò chuyện với anh là một phần trong thoả thuận ư?”

Xét cho cùng đáng ra anh nên giữ cô tỉnh táo suốt cả đêm. Làm vậy có thể ngăn chặn cái lưỡi sắc bén của cô một chút. “Em có thể trò chuyện với tôi hoặc nhớ chúng ta có thể cùng thực hiện nhiều công việc đòi hỏi thể lực. Tôi sẽ để em chọn.”

Hai má cô ửng hồng. “Tôi tin anh có câu hỏi, phải không?”, cô đáp, rảo bước đến chiếc ghế nệm lún dưới cửa sổ và ngồi co ro như một con mèo.

Anh im lặng khi chìm xuống chiếc sofa đối diện, cân nhắc liệu có nên hỏi câu đầu tiên hiện ra trong đầu không. Đó là một ý tưởng rất tội nghiệp vì sẽ khiến anh tự bộc lộ điểm yếu nhưng anh thực lòng muốn biết. “Ở Vienna”, anh mở lời, “khi chúng ta gặp gỡ, em đã nghĩ kết cục sẽ như thế nào?”

Cô hít sâu, hướng mắt ra cửa sổ và ngọn cây của khu vườn phía ngoài. “Rõ ràng đầu óc của tôi khi ở Vienna đã bị hỏng hóc. Tôi không thể trả lời câu hỏi của anh.”

“Em có thể.”

“Vậy anh trả lời trước đi.”

“Được.”

Choáng váng, cô quay lại đối mặt anh. “Tốt, chuyện này nên được làm sáng tỏ.”

“Chỉ cần nhớ rằng em cũng phải trả lời cho dù tôi có nói gì đi chăng nữa.” Nếu lúc này trà hay bữa sáng xuất hiện thì đúng là thời điểm phù hợp nhưng cửa trước vẫn đóng chặt và tĩnh lặng. “Lần đầu gặp nhau, tôi đã nghĩ em rất lộng lẫy và cảm giận thế gian đến nỗi bám lấy bất kỳ thứ gì để thách thức dư luận. đi en dan le quy d n c m. Tôi cũng nghĩ em là một sự bổ sung tuyệt vời cho giường ngủ của tôi.”

“Kết thúc thì sao?”

Hiển nhiên cô nhận thấy anh đã không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi. “Tôi cho là mình sẽ ở bên em cho đến khi tôi thấy chán hoặc em bám chặt không buông, lúc đó chúng ta sẽ chia tay.”

Cô nheo mắt. “Tôi không đeo bám nên ắt hẳn anh đã thấy chán.”

“T...”

“Vậy thì tại sao?”, cô hỏi dồn. “Nếu tôi khiến anh thấy chán thì tại sao còn cố thu xếp kéo tôi vào giường anh lần nữa.”

“Em không làm tôi chán.”

“Vậy tại sao anh bỏ đi.”

Cửa trước mở ra. “Ồ đây”, anh gọi, đứng lên và bước đến ngăn cản người hầu mang khay thức ăn và ấm trà vào trong phòng. Anh sai họ đi làm việc khác ngay khi họ đặt khay xuống chiếc bàn chần giữa anh và Diane. Diane mặc áo của anh càng lâu thì anh càng muốn cởi bỏ nó ra. Dù anh không phản đối ý tưởng làm tình với cô lần nữa mà còn dự định sẽ làm thế nhưng anh muốn mọi việc diễn ra theo ý mình hơn là vì cô đã cố tình quyến rũ anh.

Cô vương người nhặt lấy một mẩu bánh mì nướng và bắt đầu chậm rãi nhai. “Tôi lặp lại câu hỏi nhé?”

“Tuỳ ý em, nhưng đây là lượt của tôi, nếu em còn nhớ. Và đến phiên em rồi đấy.”

Thay vì trả lời, cô ăn nốt chỗ bánh mì, rót cho mình một tách trà và nhấp một ngụm. Oliver thì chọn một quả đào vàng ương và cắn một miếng. Anh có thể trêu chọc hoặc mỉa mai để cô mở miệng nhưng nếu cô muốn suy nghĩ và cân nhắc câu trả lời thì anh sẵn lòng cho cô thời gian.

“Khi kết hôn với Frederick tôi mới mười tám”, cuối cùng cô nói, tựa vào bậu cửa sổ. “Một cuộc hôn nhân được xếp đặt nhưng tôi rất háo hức khi cưới một bá tước.”

“Ông nội em là một hầu tước phải không?”

“Đúng vậy. Nhưng tước hiệu truyền lại cho người bác mà bố tôi không bao giờ quý mến. Ý tưởng con gái trở thành nữ bá tước khiến ông rất vui.” Cô nhấp thêm một ngụm trà. “Tôi sẽ không nói Frederick là một kiểu quái vật hay đại loại thế vì anh ta không giống như vậy. Anh ta chỉ không được thông minh hoặc thú vị cho lắm. Dĩ nhiên anh ta nghĩ mình rất tuyệt cũng như cái cách anh ta chơi bài.”

“Tôi nghĩ căn bệnh đó rất phổ biến với nam giới.”

“Tôi đã làm mọi thứ để chi trả các hoá đơn nhưng anh ta là chủ gia đình và luôn khiến chúng tôi nợ ngập đầu. Khi anh ta chết, tôi rất cảm giận, phải. Anh ta đã huỷ hoại mọi thứ và bỏ tôi đối mặt với hậu quả. Chưa kể đến cái năm tôi buộc phải chịu tang.”

“Em chưa bao giờ kể tôi nghe chuyện này”, anh nhận xét, với tay rót cho mình ít trà.

“Anh chưa bao giờ hỏi tôi. Tôi chỉ muốn quên hết mọi chuyện khi anh xuất hiện ở bữa trưa của Phu nhân Darham.”

“Tôi mừng là mình có thể giúp đỡ.”

“Ôi, làm ơn đi. Rõ mười mười là anh sẽ theo đuổi tôi bất chấp tôi có ý nghĩ gì trong đầu.”

“Khá đúng.” Anh nhìn cô một lúc nhưng cô vẫn duy trì sự im lặng. “Hai tuần sau thì sao?”, sau cùng anh nhắc nhở.

Hít vào, cô đối mặt với anh một lần nữa. “Chắc chắn tôi đã không biết về đàn ông và động cơ của họ nhiều như tôi tưởng. Thành thật mà nói, Oliver, tôi chưa bao giờ gặp ai giống anh. Anh thu hút tôi. Đã có lúc

tôi nghĩ có lẽ anh là một sự bù đắp cho Frederick và sự ngu ngốc của anh ta. Và rồi anh bỏ đi, còn tôi nhận ra anh chỉ là phần cuối cùng trong bài học của mình.”

Anh không thích cái cách cô nói về chuyện của họ. “Bài học đó là gì?”

“Bài học về sự nguy hiểm của việc dựa dẫm vào đàn ông – bất kỳ gã nào – để có sự an toàn và hạnh phúc. Tôi không cảm thấy cần phải biết ơn anh, nhưng tôi không tin mình sẽ mở được câu lạc bộ Tantalus nếu chưa từng gặp anh.”

Cô nói một cách nhẹ nhàng nhưng anh tự biết đó chẳng phải lời khen. “Nếu em khinh miệt tôi nhiều như vậy thì đáng lẽ em nên tìm người khác cấp vốn cho em.”

“Có lẽ vậy, nhưng tôi có phương tiện để buộc anh giúp đỡ tôi. Tôi thích nhìn thấy anh bị mắc kẹt. Thật lòng thì Vienna đã mang lại những giờ phút thoải mái. Tôi chỉ cần nhớ không mang chúng vào trái tim thôi.” Cô đặt tách trà xuống khi nghe có tiếng gõ cửa. “Tôi nghĩ quần áo của tôi đến rồi”, cô nói và rời khỏi phòng.

Oliver lắng tai nghe để đảm bảo cô không bỏ trốn, nhưng khi anh nghe tiếng đóng cửa và bước chân cô đi về phía phòng ngủ thì anh nhún vai. Anh kéo góc bàn lại gần và đào bới đĩa thịt xông khói và trứng.

Cô đã yêu anh khi ở Vienna, cho dù cô diễn đạt theo cách khác. Chết tiệt, anh cũng đã yêu cô, điểm khác biệt duy nhất chính là anh không thích cảm xúc đó và đã làm mọi thứ có thể xua đuổi nó – cùng cô – ra khỏi suy nghĩ và trí nhớ của mình. Anh nghĩ mình đã thành công cho đến khi cô trở lại London.

Và giờ anh làm nó tiến triển theo chiều hướng xấu hơn. Liệu anh đang cố gạt bỏ khao khát dành cho cô hay phần khác trong anh muốn nhớ lại anh đã thích thú thế nào khi chạm cô và cảm giác làn da mềm mại của cô áp sát vào anh? Anh thích những trận khiêu chiến của họ, chỉ dù cô chọc anh điên tiết. Cái lưỡi của cô đã sắc bén hơn nhiều. Rõ ràng anh thích bị vướng vào kế hoạch của cô, vì Quý vương còn biết anh có thể thuyết phục cô nhả ra lá thư chết chóc kia nếu anh thực tâm muốn có nó. Tuy nhiên, làm thế sẽ dồn cô vào đường cùng và anh không nghĩ cô sẵn lòng chịu đánh mất lợi thế của mình.

Câu hỏi lúc này là sắp tới anh phải làm gì. Anh đã vợ vét tiền của lũ đàn ông liều lĩnh và huỷ hoại thanh danh của đám đàn bà cả gan thiết lập quan hệ quá mức anh cho phép. Và giờ người phụ nữ căm ghét anh đang xen vào đời anh và anh cho phép chuyện đó xảy ra. Thậm chí anh còn khuyến khích cô.

Bên cạnh đó là cái cách cô chọn mặc áo sơ mi của anh sáng nay, cách cô đồng ý cuộc hẹn hai mươi bốn giờ của anh. Càng nghĩ anh càng nhận thấy có thể cô không căm ghét anh như cô thể hiện hay cố quyến rũ anh để rồi làm tan nát trái tim anh như anh đã làm với cô.

Oliver ngừng nhai. Diane của hai năm trước không xảo quyệt như hiện tại... Anh chậm rãi nở nụ cười. Anh không thể nhớ ra người cuối cùng dám ăn miếng trả miếng với anh là ai. Nếu cô muốn đi con đường này cũng như đẩy cô và anh xích lại gần nhau thì lạ Chúa, anh sẽ theo đến cùng. Anh không biết câu chuyện sẽ kết thúc ra sao, nhưng ý tưởng này không làm anh phiền muộn như anh vẫn tưởng.

Ừm. Nhai hết thức ăn, anh đứng lên và rung chuông. Anh có một vài kế hoạch cần phải thực hiện trong buổi sáng nay,

Diane bỏ qua hai cúc áo trên cùng của chiếc đầm muslin đen giản dị và hoàn tất kiểu tóc của mình. Cảm tạ trời đất vì Oliver đã nhắc đến Vienna. diện đàn le quy d n c m. Sau tối qua cô muốn chắc chắn anh ta biết rằng cô không mất hết lý trí và quên sự tồi tệ của anh ta. Cô cũng muốn bảo đảm chính bản thân vẫn nhớ.

Ôi, anh ta cứ làm cô rối loạn không ngừng. Chuyện quái quỷ gì xảy ra với anh ta khi gọi bữa sáng đến trong lúc cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của anh ta. Tối qua đã khiến cô đột ngột nhận ra. Gã đàn ông kia cần nếm trải một nỗi đau khổ cực lớn. Chừng nào cô còn giữ vững quá khứ của họ trong đầu thì cô sẽ là người bắt anh ta chịu đựng sự đau đớn đó.

Cô xỏ giày, rồi cau mày vì ngón chân trái dẫm phải thứ gì đó cứng nhon. Cô ngồi xuống, luồn tay vào giày và lôi ra một mảnh giấy được gấp lại. Nếu cô cần giúp, cô đọc xong dòng chữ bay bổng của Jenny, thì hãy nói “mút cam” khi cô rời khỏi căn hộ đó.

Trước đây họ đã dùng mảnh lời này, khi cô bắt đầu gặp mặt các chủ nợ giận dữ của Frederick. ‘Mút cam’ dường như là một từ an toàn dù cô chẳng ưa gì nó. Nhét mảnh giấy vào túi, cô tiếp tục mang giày và ra khỏi phòng, Oliver vẫn ngồi uống trà trong phòng khách buổi sáng. Nhìn qua khay thức ăn cô thấy rằng anh ta đã có một bữa sáng ra trò.

“Gài cúc áo cho tôi được không”, cô hỏi, xoay lưng lại phía anh.

Một giây sau cô cảm nhận được anh từ từ tiếp cận cô, những ngón tay ấm áp chạy dọc bả vai cô. “Em có quần áo không phải màu đen không?”

“Có chứ.”

“Khi nào em mặc chúng?”

“Khi nào tôi muốn.” Cô lấy mảnh giấy ra khỏi túi và đưa nó cho anh lúc cô quay mặt lại.

Oliver nhận lấy và mở ra. Anh đọc nhanh rồi ngược mắt nhìn cô. “Bạn em thật là tháo vát.”

Diane cười toe toét. “Anh không biết đâu.”

“Tại sao em đưa nó cho tôi?”

“Để chứng minh tôi tôn trọng thoả thuận của chúng ta. Và để anh không vô tình thốt lên ‘mút cam’. Rất có thể cô ấy sẽ bắn anh.”

“Tôi cố đặt ra giới hạn mỗi tháng chỉ bị bắn một lần. Cảm ơn em đã cảnh báo.” Quai hàm anh giật giật khi anh trả lại mảnh giấy. “Cô ta là ai vậy?”

Chết tiệt. Đáng lẽ cô phải biết anh ta đang sắp xếp lại những mảnh ghép. Đó là việc anh ta đã làm. “Cô ấy là một người bạn cũ. Tôi đã bảo anh rồi.”

“Được thôi. Tôi có thể tự tìm hiểu lấy. Số người mang ơn tôi không ít đâu.”

Dành ra một thoáng để tập trung suy nghĩ, Diane nhặt lên phần còn lại trong khay thức ăn. Tổ ra phòng bị không giúp gì nhiều cho cô. “Tôi cho là anh có ý định khác ngoài chuyện dâm dăng vì anh đã gọi người đem quần áo đến cho tôi, cô nhận xét. “Hay chỉ vì anh muốn được xé toạc chúng khỏi người tôi?”

“Tôi có khả năng suy nghĩ về chuyện dâm dăng và những cái khác cùng lúc đấy”, anh nhanh chóng nở nụ cười hấp dẫn. “Nhưng em nói đúng, chúng ta sẽ ra ngoài.”

Cô cứ nghĩ anh ta sẽ buộc cô khoả thân trong phòng ngủ suốt ngày nên hết sức bất ngờ. “Đi đâu?”

Hơn hai tuần trước diễn đàn đã bị web DDOS (định nghĩa DDOS) rất mạnh cho nên có rất nhiều bạn đã không vào được diễn đàn. Hiện nay diễn đàn đã tạm ổn định, nhưng vẫn còn rất nhiều bạn đọc chưa trở về với diễn đàn. Vì vậy, chúng mình mong các bạn hãy giúp chúng mình 1 việc, để các bạn cũ về lại, và các bạn mới có thể biết đến chính chủ.

Hiện chương truyện ở dưới có giá 1 tỷ điểm (tất nhiên ko ai có đủ số điểm này). Cho nên các bạn đọc hãy bấm vào nút CHIA SẺ (ko fthích ko fshare) ở dưới topic truyện, đợi khung chia sẻ hiện ra thì điền câu “Vào nhà của chính chủ để đọc truyện nhanh nhất, chuẩn nhất cho mọi trình duyệt.” hoặc bất cứ câu nào các bạn thích vào khung trắng rồi bấm chữ Share link. NHẤN MẠNH là phải bấm SHARE LINK chứ bấm cancel hay tắt đi thì số lượt chia sẻ không tăng đâu.

Khi đã đủ 50 lượt chia sẻ (tức có bấm viết bình luận) thì số điểm của chương truyện sẽ hạ xuống 0 điểm, để TẤT CẢ CÁC BẠN có thể xem mà không phải tốn kém gì cả.

P/S: sẽ không có việc thu điểm đọc truyện cho nên các bạn cứ yên tâm.

“Rồi em sẽ biết.” Anh nắm tay cô và hôn lên những ngón tay. “Tôi cần thay quần áo. Và sẽ trở lại ngay.”

Cô phẩy tay khi anh rời khỏi phòng. Nếu anh ta muốn bọn họ xuất hiện ở chốn công khai thì cô nghĩ ấn tượng về cô là một người đáng khao khát nhưng đồng thời không thể sở hữu sẽ càng được củng cố. Thực tế cô không thể hiểu anh ta sẽ được lợi lộc gì từ việc đưa cô đi dạo khắp London.

Với buổi lễ khai trương và cả đêm trên giường Oliver, cô hầu như không ăn uống gì, và mẩu bánh mì nước kia cũng không xoa dịu được cơn đói của cô. Liếc mắt về phía cánh cửa phòng ngủ mở toang, cô ngồi vào chiếc ghế anh ngồi lúc nãy và nhanh chóng xử lý một lát thịt xông khói và phần trứng còn lại.

“Em muốn dùng thêm không?”, anh vừa hỏi vừa bước vào phòng.

Cô nhảy dựng lên. “Không. Trừ phi anh muốn chúng ta ra ngoài đến tận bốn giờ sáng.”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ trở lại giường trước thời điểm đó”, anh dài giọng. “Gài cúc giúp tôi chứ?”

Xoay người lại, cô nhìn thấy anh mặc một chiếc quần dài màu đen, áo vét đen, áo gi lê đen đang khoác hờ ngoài áo sơ mi và cà vạt đen. “Anh đang trêu tôi đấy à?”

“Tôi nghĩ trang phục của chúng ta nên đồng bộ với nhau. Tôi khó lòng mặc sặc sỡ hơn mà trông không giống một gã công tử bột diêm dúa phải không? Gài cúc áo cho tôi đi nào.”

“Anh không cần tôi giúp.”

“Em cũng đã không cần.”

Diane thở hắt ra, vờ tỏ vẻ chán chường. Nhưng cũng có thể là thật. Anh ta làm cô tức tối đến mức không phân biệt được cảm xúc nữa. Sao lại có người có thể vừa đáng ghét lại đồng thời cuốn hút được nhỉ? Cô đứng lên, bước đến kéo mạnh hai vạt áo gi lê vào nhau. Anh không xê dịch một inch. Không thêm ngược mắt nhìn anh, cô nhanh tay gài lại một tá khuy áo trên chiếc gi lê đen và lùi lại.

“Anh có cần tôi giúp chải đầu không? Cạo râu nữa?”

“Không. Em cần ví xách tay chứ?”

“Còn tùy thuộc anh có ý định bỏ rơi tôi ở chốn khỉ ho cò gáy nào đó để tôi tự tìm đường về nhà không.”

Anh nheo một mắt. “Tôi sẽ không bỏ rơi em ở bất cứ đâu.”

À, mở màn rồi. “HỪ, sự thay đổi tốt đẹp đấy.”

Lầm bầm gì đó nghe rất khó chịu, anh dẫn cô ra cửa trước. Khi cửa mở, Jenny đang đứng cách họ chỉ hai foot(1) và trừng mắt nhìn anh. “Chúc cô một ngày tốt lành”, anh nói, gật đầu với cô ta. “Tôi sẽ đưa cô ấy về trước bình minh.”

(1) Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 foot = 0.3048m

“Tôi mong là vậy”, Genevieve lạnh lùng đáp. “Diane, cô có cần thêm gì cho bữa sáng không?”

Cô có thể tẩu thoát nếu cô muốn, nhưng nếu làm thế rất có thể Oliver sẽ thu hồi vốn và năm nghìn bảng bổ sung, và câu lạc bộ Tantalus sẽ bị buộc phải đóng cửa trước khi thật sự mở cửa làm ăn. Và nếu cô chuẩn đi thì cô sẽ không thể biết anh ta đã chuẩn bị những gì cho ngày hôm nay. “Không, tôi không cần thêm gì. Nhưng cũng cảm ơn cô đã hỏi. Tôi sẽ trở lại sau.”

“Rất tốt.”

Xuống được một nửa cầu thang thì cô chợt nhận ra mình đã quên mất một chuyện gì đó khá quan trọng. Cô dừng lại. “Jenny, chúng ta có nhận được đơn xin gia nhập nào không?”

“Trong sáng nay đã là bốn mươi. Người hầu mang chúng tới từ sau giờ nghỉ.”

Ôi, tạ ơn Chúa. “Xuất sắc”, cô nói to. “Cô có chắc mình có thể mở cửa mà không có tôi không?”

“Họ sẽ làm được”, Oliver xen vào. “Em đang tổn hại đến thời gian của tôi đấy. Trò chuyện thế đủ rồi.”

Diane ném cho anh cái nhìn sưng sứa để xoa dịu Jenny, rồi theo anh đi hết tiền sảnh và cửa chính. Chiếc xe ngựa bốn bánh mui trần hai chỗ ngồi cùng cặp ngựa đen tuyền đang đứng đợi. Dù họ có đi đâu thì anh cũng muốn để mọi người nhìn thấy. Juliet trao cô chiếc mũ vải đen, Diane cột nó lên tóc.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối cô ngồi xe ngựa mui trần, một cơn phấn khích chạy dọc sống lưng cô. Cô nắm tay anh lúc anh giúp cô leo lên chỗ ngồi trên ghế cao rồi đợi anh đi vòng qua cổ xe, trèo vào ghế

bên cạnh. Không nói một lời anh nắm dây cương, gật đầu với người hầu đang giữ ngựa rồi quất roi. Trong tích tắc chúng tung vó, chạy nước kiệu dọc con phố theo hướng công viên Hype.

“Bây giờ anh có thể tiết lộ chúng ta sẽ đến đâu được chưa?”, cô hỏi, một tay giữ mũ và cổ không mỉm cười.

“Không nói được.”

“Tại sao không?”

“Vì ngay khi tôi tiết lộ em sẽ bắt đầu bày mưu tính kế để phá hoại kế hoạch đó. Em sẽ phải chịu đựng...bị bắt ngờ.”

Cô liếc xéo anh. “Anh biết chúng ta đang đi đâu không?”

Oliver cười vang. Âm thanh bất ngờ đó khiến cô bật cười đáp lại trước khi kịp dừng. Anh không hay cười, cô biết thế, cô chỉ thấy anh vui vẻ một hoặc hai lần ở Vienna. Khi nghe thấy tiếng khùng khục trầm ngâm kia... cô cảm thấy thích nó. Trừ việc cô không thích cảm giác đó.

“Biết chứ”, anh nói. “Tôi biết chúng ta đang đi đâu.”

Từ khi về London cô đã thử tìm hiểu về khu vực này, gia đình Frederick nôn nóng làm đám cưới nên cô chỉ tận hưởng cả thấy bốn tuần trong mùa hội ra mắt ở thành phố. Tất cả những gì cô biết là họ đang đi về phía nam ra sông Thames và vòng ra phía tây của khu mua sắm trên phố Bond.

Họ vượt qua một cỗ xe ngựa bốn bánh đi ngược chiều, ba quý cô bên trong tò mò nhìn cô trước khi thì thầm và cười rúc rích với nhau. “Nếu anh muốn khoe tôi thì không phải chúng ta nên đến công viên Hype à?”, cô dò hỏi.

“Tôi không cần khoe em ra vì mọi người đều biết em là ai.”

Họ ngoặt vào một chiếc cầu bắc qua sông Thames và băng băng về bờ sông phía nam. Những rặng cây và chùa chiền phương đông xa xa dần hiện ra trước mặt khi anh dừng cỗ xe trước chuồng ngựa rộng lớn, bắt thành lính cô nhận ra nơi họ vừa đến.

“Vườn Vauxhall ư?”

Ngay lúc người hầu xuất hiện để giữ lũ ngựa thì Oliver nhảy xuống đất, đi vòng qua phía cô. “Đúng vậy”, anh chìa tay ra cho cô. “Nó có hơi tồi tàn và đã qua thời hoàng kim nhưng vẫn có những điểm thú vị.”

Cô toan cầm tay anh để bước xuống thì anh nhích lại nắm lấy thắt lưng cô. Trước khi cô kịp phản nản rằng mình không phải loại con gái yếu ớt thì anh đã nhấc bổng cô lên rồi đặt xuống đất.

“Thú vui đặt biệt bào cuốn hút anh hôm nay vậy?” Diane hỏi, bước lùi ra khỏi vòng tay anh như mọi khi. Xét cho cùng nơi này không đông người, nó sẽ chỉ tạo ra một lời đồn đại rằng Diane đã chùn lại trước người tình tin đồn. “Một cái hồ sâu hoắm đủ để chết chìm hả?”

“Tôi không hiểu tại sao em lại nghĩ tôi định chìm chết em”, anh khê đáp, đưa tay ra.

“A. Có lẽ tôi đang nhầm lẫn ý tưởng chột nảy ra của tôi thành của anh.”

Oliver gật đầu. “Chắc là vậy. Lối này.”

Họ băng qua một cây cầu nhỏ và xuyên qua một khu vườn đáng lẽ rất xinh xắn nếu cây cối không mọc xoà ra khỏi lưới mắt cáo, rồi vòng qua một nhóm các chòi rồng để đến khu vực trung tâm và đài phun nước. Càng đi vào sâu bên trong lại càng đông đúc, không chỉ giới quý tộc mà còn đủ loại người từ thương nhân đến gái điếm ăn mặc sắc sảo.

Mọi người đứng xung quanh bãi đất trống được quây thành vòng tròn bằng dây thừng, bên trong là một mái vòm lớn vượt lên trên. Không phải mái vòm, cô nhận ra lúc họ đến gần hơn. Một quả cầu. Một quả cầu khổng lồ được trang trí những sọc ngang màu vàng và đỏ.

“Khinh khí cầu ư?”, cô bình luận, lẻo đẻo sau lưng Oliver khi anh len lỏi xuyên qua đám đông để đến sợi dây ngăn cách. “Anh đưa tôi đến đây để xem khinh khí cầu ư?”

“Không.” Anh vẫy tay ra hiệu cho một trong hàng tá người đang hối hả quanh một chiếc giỏ mây lắc lư to đùng trên mặt đất bên dưới khinh khí cầu được neo lại. Ngọn lửa lớn tí tách bên cạnh trong lúc cái vạc nhỏ đang cháy nằm cố định giữa chiếc giỏ và quả cầu.

“Vâng, thưa ông?” Người đàn ông kia tiến lại gần họ.

“Hai chúng tôi muốn lên đó”, Oliver đáp bằng thứ tiếng Pháp hoàn hảo.

Trái tim Diane thổn thức. “Không, không”, cô rít lên.

Trước khi cô thoái lui, Oliver đã nắm tay cô và kéo lại gần. “Có chứ”, anh thì thầm.

“Ngày mai mới bắt đầu bay”, anh chàng kia nói. “Hôm nay chỉ để trưng bày và bảo đảm chúng tôi đã bịt kín tất cả... les trous.”

“Lỗ hỏng ấy hả?” Diane ré lên.

“Đúng vậy. Những lỗ hỏng.”

“Tôi là Hầu tước Haybury”, Oliver nói, lần này bằng tiếng Anh, thọc tay vào túi áo khoác. “Tôi trả hai mươi bảng để đổi lấy đặc quyền thưởng ngoạn khinh khí cầu của các anh trong năm phút nữa.”

Anh chàng này thuật lại yêu cầu của Oliver với đồng nghiệp của anh ta bằng tiếng Pháp rồi nâng sợi dây chần ngang cao hết mức có thể. Kéo cô theo sau, Oliver chui qua sợi dây chần.

Ôi, Chúa ơi. Nếu họ ở một mình cô sẽ đá anh và chuồn thẳng, nhưng với số quan khách cực kỳ quan tâm xung quanh, cô đành nghiêng rặng và đi theo anh. Cô phải tỏ ra bí ẩn và gan lì – phẩm chất đầu tiên là cho mọi người còn cái sau là dành cho cô. Nhưng cô vẫn không thể không cố thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Oliver. “Chuyện này thật là điên rồ” cô thì thầm. “Anh cố chứng minh cái gì thế?”

Oliver lại đặt tay quanh người cô và nâng cô qua thành cái giỏ cao. “Tôi không cố chứng tỏ gì cả. Tôi muốn em đi cùng tôi.” Anh dễ dàng nhảy vào chiếc giỏ trong lúc anh chàng điều khiển loay hoay chui vào sau đó.

“Tại sao anh muốn tôi cùng lên khinh khí cầu với anh?”

“Vì em không mong đợi việc đó.”

“Tôi cũng không mong đợi một sợi dây chuyền kim cương rạng ngời đâu.”

“Có lẽ để lần tới.”

Với mệnh lệnh “Thả ra!” những người khác thả hết tất cả dây thừng cột vào cọc chôn quanh giỏ. Được giữ lại bởi một sợi dây thừng buộc quanh cái quay tay bằng gỗ cứng cáp, họ bắt đầu chậm chậm trôi vào không trung.

12. Chương 12

Nhìn xuống London từ khoảng cách năm trăm foot, bên dưới là dòng sông Thames uốn lượn xuyên qua chính giữa thành phố, từ phía tây bắc Oliver có thể nhận ra màu xanh rậm rạp của công viên Hyde và xa hơn về phía đông là công viên St.James. Nhà thờ St.Paul với chóp tròn cao vút, độc chiếm đường chân trời phía đông bắc, ngay bên dưới họ là vòng tròn những người xem hiếu kì nhỏ như đàn kiến. Không hẳn, có lẽ là như đàn chuột.

Quang cảnh thành phố nhìn từ trên cao hết sức ngoạn mục nhưng anh vẫn quan tâm hơn đến phản ứng của người thiếu phụ đang đứng cạnh mình. Anh nghi ngờ cô không nhận ra mình đang bám chặt tay anh vì ánh mắt cô vẫn dán vào khung cảnh bên dưới. Nụ cười mỉm đầy phấn khích của người cô cuốn hút anh hơn cả cảnh đẹp cho dù không đời nào anh chịu thừa nhận.

Cô cực kỳ cảnh giác mỗi khi có mặt anh. Anh cũng dè chừng không kém, không ai trong hai người muốn bị khám phá ra điểm yếu. Nhưng anh chưa bao giờ nhận ra cô cản trở thế nào cho đến khi bắt gặp cô mớ

to mắt. Nếu anh trải lòng hơn với cô, mạo hiểm hứng chịu một vài vết thương thì có thể cô cũng sẽ hồi đáp anh như vậy. Anh bắt đầu nghĩ hy sinh đó kể ra cũng xứng đáng.

“Tôi có cảm giác như mình đang bay vậy!”, cô kêu lên rồi chỉ tay. “Ôi, nhìn kia! Tôi có thể thấy nhà mình từ vị trí này!”

Anh không tin chuyện đó lắm, nhưng với tâm trạng nhẹ nhõm sáng nay thì anh thấy không cần phải tranh cãi với cô. Thay vào đó anh đan ngón tay mình vào tay cô và cùng nhìn ngắm London. Bất chợt anh tự hỏi có phải hai năm trước mình đã phạm sai lầm lớn. Anh đã không muốn cuộc sống của mình bị đảo lộn. Trong vài tuần vừa qua, cô đã đảo lộn nó nhưng lạ Chúa, anh lại cảm thấy rất thú vị từ dạo đó.

Một cơn gió làm họ trông chừng, cô siết tay chặt hơn. “Chúng ta sẽ không rơi xuống phải không?”

“Chuyện đó gần như chưa từng xảy ra, thưa cô”, người điều khiển khinh khí cầu đáp.

“‘Gần như’ chưa từng là sao?”, cô hỏi lại.

“Anh nên gọi cô ấy là Phu nhân Cameron”, Oliver sửa lại.

Anh ta kéo mạnh đám tóc mai. “Xin phu nhân thứ lỗi.”

“Không sao cả”, cô đáp. “Tôi tin chắc ngài Haybury đi cùng phụ nữ không danh phận ít nhất ba ngày mỗi tuần.”

Oliver hạ mắt nhìn cô. “Tôi cho là cảm giác kỳ diệu khi trôi bồng bềnh phía trên London đang bắt đầu nhạt dần phải không?”, anh nhận định, lắc đầu rũ bỏ ý nghĩ mộng mơ mềm yếu. “Và tôi chưa từng đứng trên khinh khí cầu, Diane.”

Cô lại nhếch miệng cười. “Vậy thì tôi đoán mình vẫn cảm thấy cảm giác kỳ diệu ấy. Khá ấn tượng.” Đôi mắt xanh lá cây nhảy nhót khi cô ngắm nhìn thành phố lần nữa.

“Phải, khá ấn tượng”, anh hưởng ứng. Anh chợt nhận ra người phụ nữ này, người đã khiến anh muốn bỏ chạy hoặc mạo hiểm... đánh mất bản thân chỉ trong hai tuần, thật sự có nhiều góc cạnh như một viên kim cương. Và sự toả sáng của cô làm anh xao xuyến. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm tình huống rối rắm hơn, nhưng khi nó đã xảy ra thì anh định sẽ thăm dò và theo đuổi.

Họ trôi nổi trong không trung gần bốn mươi phút trong lúc anh chỉ ra những quang cảnh xung quanh và cô bật cười mỗi lần cơn gió làm họ lắc lư. Anh nhảy ra khỏi giỏ và nhắc cô ra theo lúc họ trở về mặt đất.

Khi chân chạm đất, cô ngược mắt nhìn lại khinh khí cầu. “Khá vui”, cô thừa nhận và vuốt lại chiếc mũ đen.

“Phải. Tôi có thể thuê một cái vào mùa thu này ở Haybury Park. Nhìn đất đai của tôi từ trên cao sẽ thú vị lắm.” Anh chìa tay ra và cô quàng vào khuỷu tay anh.

“Anh thực sự chưa từng làm thế này à?”, cô vừa hỏi vừa ném cho anh ánh mắt ngờ vực.

“Chưa bao giờ.”

“Vậy vì có gì anh nghĩ đến nó?”

Oliver nhún vai. “Tôi nhớ đã đọc được thông tin tuần này có khinh khí cầu ở đây, và tôi nghĩ em sẽ thích nó.”

“Ừm. Cảm ơn anh. Tôi rất thích nó.”

“Không có g...”

“Tôi đã nghĩ đến vài hoạt động kém dễ chịu mà anh có thể muốn làm với tôi, vậy nên chuyện này đặc biệt rất tốt.”

Nét mặt Oliver cứng lại. Trong một tích tắc anh đã quên mất trong lúc anh theo đuổi cô thì Diane vẫn đang tấn công và phòng thủ vững chắc. “Miệng lưỡi sắc bén trở lại rồi sao? Hay tuyên bố nho nhỏ đó nhằm mục đích thuyết phục tôi thả em đi?”

Cô nghiêng đầu nhìn anh. “Có hiệu quả không?”

“Không. Nhưng tôi sẽ cho em chọn giữa mua sắm hoặc đi dạo công viên Hype.”

“Ôi, bây giờ thì tôi thất vọng rồi. Anh đã cạn kiệt những cuộc chơi bất ngờ à?”

Lạy Chúa, cô thật tàn nhẫn. “VẬY ăn trưa ở White thì sao?”

Lần này cô chớp mắt. “Anh nghiêm túc đấy chứ.”

“Sao lại không? Em là bà chủ một câu lạc bộ. Em có nhiệm vụ nghiên cứu về đối thủ chứ.”

“Tôi đồng ý, nhưng có vài quy tắc đáng trách về việc phụ nữ không được phép vào White – hay bất kỳ một câu lạc bộ nổi tiếng dành cho quý ông nào. Mà tôi thì không muốn bị xem như thập tự quân đấu tranh cho quyền lợi phụ nữ. Làm thế sẽ khiến đàn ông vất chân lên cổ chạy hết. Tôi phải tự mình tìm cách chứ không phải để bị ném vào xô nào đó.”

“Cứ để tôi lo.”

“Tôi không tin tưởng anh đến mức đó.”

Anh giúp cô lên xe ngựa rồi vòng qua bên cạnh ngồi cùng. “Xét đến việc em là của tôi trong vòng...mười bốn giờ tới, em không có nhiều lựa chọn.” Anh xích lại gần cô trong lúc giạt dây cương. “Đáng lẽ em nên chọn mua sắm.”

“VẬY tôi chọn mua sắm.”

“Quá muộn.” Anh liếc mắt nhìn cô. “Tôi sẽ không đẩy em vào cảnh khó xử đâu.”

“Nếu anh không giữ lời thì mười nghìn bảng anh cho mượn sẽ thuộc về tôi, cùng với mười nghìn bảng nữa để tôi bỏ đi.”

Chuyện này bắt đầu trở nên dặt dỏ rồi đây. Nhưng anh vẫn thích cá cược và một vụ cá cược mà anh cảm thấy sẽ thua gần đây quá hiếm hoi để có thể bỏ qua. “VẬY tôi được gì nếu chúng ta được phép ăn ở White và mặt trời vẫn soi sáng trên bầu trời?”

“Tôi không đánh cược cho những thứ vô nghĩa. Tôi đã thua quá nhiều cho đồng nhảm nhí đó rồi.”

“VẬY chúng ta sẽ cược một thứ không liên quan đến tiền bạc.” Anh cân nhắc một lúc. “Nếu chúng ta được phép ở lại dùng bữa trưa thì em sẽ để tôi hộ tống em đến nhà hát Drury Lane và thứ Ba tới.”

“Anh đến nhà hát ư?”, cô hỏi một cách hoài nghi.

“Tôi nhận ra không có nơi nào tốt hơn để tìm kiếm các quý cô trẻ trung chán nản và mong mỗi một sự giải trí.” Và anh thực sự thích nhà hát, nhưng không đời nào cô tin. “Chúng ta thoả thuận chứ? Nhưng xin nói trước nếu em gây sự ở White thì xem như tôi thắng cuộc đấy nhé.”

Cô cong môi. “Rất tốt. Tôi không phải nhổ nước bọt lên tay và bắt tay anh đúng không?”

“Tôi tin rằng chúng ta có thể bỏ qua tiết mục nhổ nước bọt.” Chuyển tay cầm cương, anh chìa tay phải ra cho cô.

Diane bắt tay nhanh hết mức có thể. Thực tế cô đã tự nguyện chạm vào anh vài lần hôm nay khiến cô suy nghĩ. Và dường như việc đó cũng làm anh bận tâm. Giấu đi vẻ cau có, cô đưa mắt nhìn chằm chằm phía trước.

Phố St.James với một dãy câu lạc bộ dành cho quý ông hiện ra trước mắt họ. Cô đang sợ chết khiếp, nhưng từ sau cái chết của Frederick cô đã thề không bao giờ để nỗi sợ ngăn cản việc cô cần làm để bảo đảm sự sống còn của chính mình. Dùng bữa trưa ở White – tận mắt xem xét cơ cấu tổ chức của nó có thể rất hữu ích – nhưng không quá cần thiết.

Oliver đã nắm bắt mong muốn của cô và tấn công mạnh mẽ để đẩy cô vào thế bị động. Nhưng khi mà cô đã sử dụng một phần trong khoản tiền năm nghìn bảng bổ sung và lên kế hoạch với phần tiền còn lại thì có vẻ cô không có nhiều lựa chọn. Mặc dù cô không thể không thừa nhận mình rất thích mười giờ đầu tiên của vụ đối chác này.

“Em đang khá im lặng”, anh nhận xét.

“Tôi đang suy tính mình sẽ làm gì với mười nghìn bảng và không còn nợ nần gì nữa”, cô đáp, trong lòng run rẩy. Chúa biết cô cần giữ lại sự minh mẫn khi đối mặt với anh. “Có lẽ là du lịch. Tôi nghe nói Hy Lạp rất thú vị.”

“Đừng vội thu xếp hành lý, em yêu.”

Họ dừng lại bên ngoài câu lạc bộ White và trao cổ xe cho một gã coi ngựa. Cô lại quàng lấy cánh tay Oliver và cố tỏ ra bình tĩnh. Như cô đã nói với anh, cô không phải người lo nghĩ vu vơ, sự quan tâm của cô đặt vào lợi ích của bản thân và của câu lạc bộ. Chuyện này không phải là một tuyên bố về quyền phụ nữ mà là để học hỏi đối thủ cạnh tranh và cho Oliver Warren biết anh ta không thể dọa nạt cô.

2

Cánh cửa chợt mở ra. Một gã phục vụ trong đồng phục đen khinh miệt liếc nhìn cô rồi dồn sự chú ý sang Oliver. “Chào mừng quý ngài.”

“Chào, Winston. Hôm nay có đông không?”

“Vừa phải, thưa ngài.” Khi Oliver bước tới, anh ta lui lại nửa bước và ngăn anh lại. Rõ ràng anh bạn đáng thương này không biết nên làm gì. “Ngài được chào đón, thưa ngài Haybury”, giọng anh ta có phần nao núng, “nhưng dĩ nhiên...bạn ngài thì không được phép.”

“Tìm ông Raggett và cho phép chúng tôi vào tiền sảnh được chứ?” Oliver đáp bằng giọng điệu nhẹ nhàng anh đã dùng ban nãy.

“Tôi... vâng, tất nhiên rồi.” Cuối cùng anh ta tránh qua một bên và để họ đi qua cửa. “Cảm phiền không đi xa hơn.”

Ngay khi gã phục vụ vội vàng rời khỏi lối đi nhỏ Diane liền đối mặt với Oliver. “Ý tưởng này thật tệ”, cô hạ thấp giọng. “Họ sẽ không bao giờ cho phép tôi vào trong và anh sẽ mất hai mươi ngàn bảng vì cái tính cao ngạo chết tiệt đó.”

“Tôi nghĩ em đã cầu cho tôi thua cuộc”, anh đáp.

“Anh đã thua mất rồi. Tôi chỉ muốn nói thẳng rằng anh sẽ bớt mất mặt nếu nhận thua bây giờ và đưa tôi đi dùng bữa trưa ở một nơi nào đó cho phép phụ nữ ra vào.”

“Nói chuyện cứ như có người sắp thua cuộc vậy em yêu.”

Một người đàn ông lùn tịt, ốm tong teo với mái tóc ngắn màu đen đã nhuộm bạc bước vào. “Thưa ngài. Chuyện gì đây? Ngài biết là không thể...”

“Vâng, tôi biết chứ”, Oliver cắt ngang, một cái nhú nhẹ giữa hai hàng lông mày. “Đây là Phu nhân Cameron.”

“À, Câu lạc bộ Tantalus. Hôm nay mọi người đều bàn tán về nơi đó.” Ragget nhìn cô với vẻ đáng giá. “Phu nhân đang cạnh tranh với việc làm ăn của tôi đấy.”

Cô mỉm cười. “Vâng, đúng là vậy.”

“Tôi đang cố khuyên giải cô ấy từ bỏ công việc này”, Oliver lắc đầu xen vào. “Anh là niềm hy vọng cuối cùng của tôi đấy. George này, tôi nghĩ nếu cô ấy có thể nhìn thấy nội thất của White và nếm thử món gà quay buổi trưa trứ danh của anh thì cô ấy sẽ nhận ra một câu lạc bộ quý ông được lèo lái dưới tay một phụ nữ sẽ không có cơ hội đấu lại White hay bất kì câu lạc bộ thấp kém hơn nào.”

Ôi, anh ta thật khôn khéo. Kêu gọi lòng tự tôn và thói kiêu căng của đàn ông đồng thời hạ thấp cô đích thực là thứ anh ta muốn. Cố cũng không thể phản bác mưu kế của anh ta bằng không cô sẽ thua bất chấp anh ta có thành công hay không. Dù vậy cô cũng không có ý định hỗ trợ anh ta. Nhìn chằm chằm anh với ánh mắt căm ghét, cô im lặng và chờ đợi.

“Tôi sẽ mất phân nửa hội viên nếu cô ấy ngồi xuống để dùng bữa ở đây thưa ngài.”

Oliver nhượng một bên mày. “Và?”, anh hạ giọng và kéo dài.

Đó là thứ tài năng mà cô khao khát mình có thể sở hữu. Biến một từ vô thưởng vô phạt trở nên có vẻ như một mối đe dọa. Cô phải mất ít nhất nửa tá từ ngữ để hoàn tất công việc đó.

Ragget háng giọng. “Có lẽ một chuyến tham quan... ngắn ngủi, như một cử chỉ đẹp của một chủ câu lạc bộ dành cho đối thủ. Nhưng không dùng bữa.”

“Rất tốt. Dẫn đường đi ông Ragget.”

Nắm tay cô và đặt nó lên cánh tay mình, Oliver đi theo ông chủ câu lạc bộ đến sảnh trước. Phía bên trái, khung cửa sổ hình vòm nổi tiếng đang bị nhóm của Beau Brummell gồm các quý ông ăn vận chỉnh chu chiếm đóng. Ngay khi thấy cô, một trong số họ sắc rượu, người thứ hai đứng bật dậy rồi nhanh chóng ngồi xuống, người thứ ba phun ra mọi thứ trong cái miệng đầy thức ăn.

“Chuyện này là sao?”, một người đàn ông đứng tuổi với mái tóc bạc trắng, nắm chặt cây ba toong trong tay rít lên. “Ông Ragget, tôi yêu cầu có một lời giải thích.”

Kỳ lạ, Oliver nhích qua nửa bước trông giống như đang che chắn cho cô. “Ngài Frist”, anh mỉm cười và nói. “Đây là Phu nhân Cameron. Tôi nài nỉ cô ấy tham quan một trong những câu lạc bộ tốt nhất của chúng ta với hy vọng hào huyền là có thể cải thiện câu lạc bộ của cô ấy.”

“Anh sẽ không hạ thấp tôi”, cô thì thầm vào tai anh, “hoặc là tôi sẽ huỷ bỏ tư cách hội viên của anh ở bất kỳ câu lạc bộ quý ông nào.”

Anh thực sự toét miệng cười với cô. “Dù vậy tôi phải nói rằng”, anh vừa nói vừa bước tới, “Câu lạc bộ Tantalus phục vụ món tráng miệng rất tuyệt.”

Câu nói đó kéo theo vài tiếng cười khùng khục. Cô không thích thể nhưng cô biết sự thích thú vẫn tốt hơn sự ngăn cản và bị đẩy xa khỏi ý định ban đầu. “Lỗi này, thưa phu nhân”, ông Ragget nói và mời cô hướng đến căn phòng kế tiếp.

Qua chuyến tham quan của họ, Diane nhận ra bố cục của Tantalus khá giống như vậy. Xét riêng thì ở đây có nhiều phòng riêng để trò chuyện, chơi bi-a hoặc uống trà và hút thuốc, phòng lớn hơn cho bữa tối và chơi bài. Người phục vụ lẳng lặng đi từ phòng này sang phòng khác, để tâm đến mọi nhu cầu của khách và phục vụ rượu cùng thức ăn.

Dĩ nhiên ở White không có những lối đi hẹp ở bên cạnh phòng chơi chính để kín đáo vận chuyển thức ăn và người hầu, và cô thích thiết kế của mình hơn nhiều. Tantalus còn có các dãy phòng riêng cho cô và Oliver nhưng chuyện đó không đáng nhắc đến.

Oliver nhận xét vài thứ trong lúc di chuyển và một hai điều anh nói thực sự có lý. Xét đến việc trước nay cô chưa từng bén mảng đến cổng ra vào của một câu lạc bộ dành cho quý ông ở Anh thì xem ra cô đã rất xuất sắc trong việc tạo dựng câu lạc bộ của riêng mình.

Và nếu chuyến tham quan này không kết thúc bằng việc ngồi ăn trong câu lạc bộ và cô sẽ kiếm được hai mươi ngàn bảng thì hôm nay quả là một ngày đáng nhớ. Sau một buổi tối cũng rất đáng nhớ. Cô thầm hỏi bản thân liệu có thể không nghĩ đến Oliver mỗi khi ngửi hoa hồng không, nhưng cô sẽ không bao giờ thú nhận thắc mắc đó với người đang đi bên cạnh cô.

Nhà bếp rộng lớn với số lượng nhân viên rất lớn, rõ ràng nếu khách của cô chạm đến gần ngưỡng ở White thì cô phải thuê thêm người làm. Khi ông Ragget giải thích rằng nhà bếp này chưa bao giờ tắt lửa và sở hữu ba đầu bếp bậc thầy thì Oliver rời khỏi cô và nắm lấy cánh tay ông ta.

Cô không biết Oliver đã nói những gì nhưng cô tin chắc tiền đã rời tay anh khi ông Ragget cúi người và kéo một chiếc bàn ra góc bếp. Sau đó ông ta và một người phục vụ nữa lấy ra hai chiếc ghế và dọn bàn cho bữa trưa.

“Lỗi này, Diane”, Oliver nói và bước đến kéo ghế cho cô.

“Nơi này không phải phòng ăn của White”, cô phản đối.

“Nhưng nó nằm trong White.”

Phần nào ngạc nhiên và bị ấn tượng dù vẫn cố phẫn bác anh, Diane ngồi xuống. “Anh đã mất bao nhiêu?”

Anh bật cười rồi ngồi xuống đối diện cô. “Đủ để nói rằng đây là bữa ăn đắt đỏ nhất mà tôi từng thưởng thức.”

Trong lúc nhà bếp tiếp tục phát ra tiếng kêu loảng xoảng xung quanh họ thì cô đã ăn một phần ức gà khá nhạt nhẽo và một ít bánh thịt vô vị. Cô ngước lên thì phát hiện Oliver đang quan sát cô. “Gi thế?”, cô hỏi.

Anh nghiêng qua bàn. “Thức ăn của em ngon hơn”, anh thì thầm.

“Và còn rẻ hơn nữa chứ”, cô đáp với cùng một giọng điệu.”

“Đúng vậy, nhưng tôi đã thắng cuộc. Tôi hy vọng em thích Shakespeare.”

Cô phải thừa nhận Oliver vừa thực hiện một nhiệm vụ bất khả thi. Dance gập đầu rồi quay lại dùng bữa. Tantalus sẽ mở cửa sau năm tiếng nữa. Chắc chắn Jenny sẽ vào vai nữ quản lý một cách hoàn hảo nhưng Diane vẫn bứt rứt vì cô không thể có mặt để theo sát mọi việc. Cô hít sâu. “Oliver, anh biết đây là ngày thứ hai câu lạc bộ của...”

“Tôi sẽ để em thực hiện nghĩa vụ tối nay”, anh cắt lời, “để đổi lại một tối khác do tôi chọn.”

Vậy là giờ anh ta có thể đọc cả ý nghĩ cơ đấy. Hoặc có lẽ là đọc được biểu cảm của cô. Cô đã thuần thục việc che giấu cảm xúc từ khi kết hôn với Frederick nhưng Oliver đã kiếm sống bằng trò bắt thóp những gã ngồi đối diện anh quanh các bàn chơi bài trên khắp châu Âu. “Đồng ý.”

“Tốt. Bây giờ kết thúc bữa trưa của em đi. Tôi vẫn còn vài giờ và chưa quyết định nên làm gì.” Anh nghiêng đầu, cặp mắt xám hạ xuống đường viền cổ của cô. “Cho dù tôi đã có vài ý tưởng.”

“Ừm, tôi biết anh sẽ nghĩ ra mà.”

Trong một số tình huống, Oliver xem mình là một chuyên gia của sự tự chủ. Không uống rượu khi tham gia cuộc lớn, và khi tỷ lệ thua quá cao thì phải biết từ chối. Tuy nhiên, phụ nữ luôn có sức hút lên cơ thể hơn là đầu óc anh, và anh rất hiếm khi cự tuyệt bản thân mình.

Dường như là thế ngoại trừ buổi chiều nay. Anh cho ngựa đến gần quầy đá bào. “Hai chanh đá”, anh nói và ném ra một đồng xu.

“Anh thật là... tử tế”, Diane nghi ngờ nói và cầm lấy ly chanh đá khi anh giật dây cương.

“Thực ra em định nói gì thế?”, anh dò hỏi trong lúc hướng cổ xe ra khỏi đường mòn công viên Hype và đi dưới một hàng cây sồi và tần bì. “Tôi biết ‘tử tế’ không phải là lựa chọn đầu tiên của em.”

“Tẻ nhạt”, cô đáp, đặt ly nước lên ghế ngồi bên cạnh và cầm dây cương khi anh đặt nó xuống và nhảy xuống đất.

Oliver cột ngựa lại và đi vòng qua để giúp cô bước xuống thăm cỏ. “Tẻ nhạt” có vẻ là một từ chính xác nhất với hành động đưa một quý bà đi dạo khi mà anh ta có thể lăn lộn trên giường với cô ta, nhưng cụm từ đầu tiên xẹt qua tâm trí anh lại là “ru rú trong nhà”. Nhưng từ đó ít nhất cũng đáng sợ không kém từ còn lại và thậm chí còn phiền phức hơn.

Anh lại thêm muốn cô. Rất nhiều. Thực lòng mà nói anh đã liên tục tưởng tượng ra mụn mủ và các thành viên say xỉn trong Nghị viện suốt cả ngày để ngăn cản...sự khao khát của mình. Nhưng đồng thời anh lại nhớ về tối hôm qua. Cơ thể cô đã thuộc về anh và anh dám cá rằng cô thích sự thân mật của họ. Nhưng cô cũng rất thận trọng để không nói hay làm bất kì điều gì khiến anh xem như một dấu hiệu chứng tỏ cô đã tha thứ cho anh.

Anh nhận ra ý tưởng thể nghiệm lại sự gần gũi của họ thật là vô vị. Anh muốn cô thêm muốn anh. Quả là kỳ quặc, nếu cô là người khác thì anh đã nghĩ những cuộc gặp gỡ ban đêm là vô cùng lý tưởng. Sự khoái lạc thể xác không kèm theo cảm xúc rối rắm. Rõ ràng, trong vài giờ vừa qua có những lúc anh đã phát điên.

Hoặc có lẽ chỉ là lòng tự tôn của đàn ông đã buộc anh phải trở thành người được ham muốn. Anh cầu Chúa đó là đáp án chính xác. Nhưng dù sao anh cũng cảm thấy thoải mái hơn vì rõ ràng anh đã làm cho cô bối rối.

“Anh vẫn không đổi ý về việc để tôi về lại câu lạc bộ, tôi hy vọng thế”, Diane nói, ngồi lên băng ghế đá dưới một tán cây.

“Tôi sẽ giữ lời hứa của mình, Em cũng thế.”

“Tôi biết. Nhà hát Drury Lane và một buổi tối sau này.” Cô đưa mắt nhìn anh qua ly chanh đá. “Và anh sẽ xuất hiện ở Tantalus vào tối nay. Có thể chơi vài ván uryt.”

Cô lại muốn nắm quyền chủ động. Oliver gật đầu. “Em biết tôi khá thích ý tưởng cho dù có thua cho nhà cái thì tiền đó cũng sẽ dành để trả khoản nợ của em. Tôi thực sự không thua thiệt gì đúng không?”

“Frederick từng nói như thế, vài giờ trước khi anh ta về nhà để lấy tiền.”

“Tôi không phải Frederick.”

“Anh cũng không phải người bất khả chiến bại.”

“Tôi chưa bao giờ nói như vậy. Uống đi. Tôi nghĩ là em muốn trở về đúng giờ để chọn ra chiếc đầm đen thích hợp.”

“Tủ áo của tôi toàn màu đen.”

Anh gật đầu. “Phải, tôi biết. Em là một điều bí ẩn. Em nhai đi nhai lại quan điểm đó một cách quá lộ liễu rồi đấy.”

Diane khịt mũi và lấy mu bàn tay che mũi lại. “Tôi thừa nhận đó là một nhận xét chuẩn xác. Và không hề nghe có vẻ bí ẩn khi anh nói huych toẹt như vậy.”

Âm thanh thích thú của cô khiến anh há hốc. Anh không quen nhìn hoặc nghe thấy điều đó; hai năm trước cô lẻ loi và giận dữ nhưng chắc chắn không thích thú. Và từ khi trở về London cô hoàn toàn tập trung vào việc mở cửa Câu lạc bộ Tantalus. “À, lần tới tôi sẽ cố gắng làm tốt hơn.”

“Cảm ơn anh.”

Họ ngồi trong im lặng thêm vài phút, uống hết ly chanh đá trước khi chúng bị bốc hơi trong buổi chiều London ẩm áp. Thật lòng mà nói, anh có phần cảm thấy quen thuộc với sự bầu bạn của cô, chỉ ít là theo khái niệm về sự quen thuộc của anh cho thấy như vậy. Một cảm giác hài lòng kỳ quặc và không khó chịu như anh vẫn nghĩ.

“Em đã đề cập đến chuyện tổ chức một buổi tối dành cho các quý bà ở câu lạc bộ”, anh liếc nhìn cô và hỏi. “Tôi biết em không muốn tôi góp ý, nhưng tôi biết vài cô nàng vốn là con bạc lâu năm. Và họ có rất ít nơi để tụ tập.”

“Tôi đang xem xét”, cô đáp. “Tôi nghĩ một khi sự phấn khích quanh câu lạc bộ bắt đầu vơi đi thì một buổi tối dành cho quý cô sẽ là cách tuyệt vời để thu hút sự chú ý của mọi người.”

“Em sẽ biến nó thành một sự kiện thường xuyên chứ?”

“Có lẽ vậy. Một hoặc hai lần một tháng. Phần lớn tiền bạc đều nằm trong tay các quý ông.”

“Em thật là hám lợi.”

Cô cau mày xua tay. “Quan sát thực tế không phải là hám lợi. Anh muốn phủ nhận rằng ở London không phải đàn ông nắm quyền kiểm soát tiền bạc nhiều hơn phụ nữ sao?”

“Không, tôi không có ý đó.”

“Tốt. Nếu anh không phiền thì giờ tôi muốn trở về Adam House.”

“Cô đã không gửi cho tôi thiệp mời đến dự tiệc của cô.”

Suýt nữa Oliver đã nhảy dựng lên bởi giọng nói trầm thấp sau lưng họ. Diane còn giật mình hơn nên cả hai cùng quay lại. “Anh là gã quái nào thế?”, anh hỏi.

“Tôi là em trai chồng cô ấy”, anh chàng cầm nhon nói với ánh mắt trừng trừng, không tán thành.

“Em trai của ông chồng quá cố của tôi”, Diane đứng lên đính chính. “Không liên hệ gì với tôi hết.”

“Trừ việc vào lúc này chúng ta có cùng họ với tước hiệu.” Với một tiếng khịt mũi rõ to gã ta đưa mắt về phía Oliver. “Còn anh là gã quái nào thế?”

“Haybury”, Oliver nói. “Ắt hẳn anh là Bá tước Cameron mới. Tôi vẫn chưa gặp anh ở London.”

“Tôi không thường ở lại London. Tôi có vài lời cần nói với chị dâu tôi.”

Cho dù khớp tay trên ly chanh đá của Diane chưa trắng bệch thì Oliver cũng không chấp nhận bỏ cô cho một kẻ nào đó. “Vậy hãy hẹn gặp cô ấy ở Adam House.”

“Diane?”

Cô không nhúc nhích. “Lúc này tôi bận rộn lắm, Anthony. Về chuyện mời dự tiệc thì tôi có cảm giác anh không hài lòng với cách tôi sử dụng Adam House nên tôi không nghĩ anh muốn tham dự.”

“Tôi muốn tham dự lắm chứ.”

“Vậy tối nay hãy đến nhé, sau chín giờ. Tôi đảm bảo anh sẽ được chào đón.”

Cameron gật đầu một cách cứng nhắc. “Tôi sẽ ở đó. Chào. Haybury. Diane.”

“Anthony.”

Từ cái cách gã len qua bụi cây để đến chỗ con ngựa đứng xa xa bên kia đường cho thấy chắc chắn gã đã rình rập bọn họ. Oliver dõi theo gã hồi lâu. “Gia đình chồng em đã không thân thiện chào đón em phải không?”

“Họ chào đón của hồi môn của tôi. Nếu không thì họ cũng xem tôi như củ khoai thôi.”

“Chà, em yêu, em làm sao có thể là củ khoai được. Có lẽ là một bông hồng đầy gai, nhưng không đời nào là một loại rau củ.”

Quai hàm cô nghiến chặt lúc quay đầu sang đối mặt với anh. “Tôi không cần anh khen. Tôi cũng không cần anh bảo vệ hay can thiệp.”

Oliver xòe bàn tay trống trơn. “Tôi không đề nghị một liên minh. Tôi chỉ nhận xét rằng có vẻ em đã bị phân loại sai thôi và tôi không thích Bá tước Cameron dựa trên buổi gặp mặt đặc biệt này.”

Cặp mắt xanh lục nhìn anh trong giây lát. “Vậy thì tốt. Chúng ta đi chứ?”

Anh còn những câu hỏi khác cho cô và vài đề nghị cho câu lạc bộ nhưng anh cũng muốn cô tiếp nhận chúng một cách nghiêm túc. Anh thực sự muốn giúp mà không bị xem là đang nhúng mũi vào chuyện người khác. Nếu anh từng học được điều gì đó thông qua sự nghiệp bài bạc lâu năm thì hẳn phải là biết chờ thời cơ tới.

Diane biến mất ngay khi đặt chân vào đến tiền sảnh Câu lạc bộ Tantalus. Anh đã không mong đợi một câu cảm ơn cho vụ bắt cóc tình nguyện nhưng chuyến dạo chơi trên khinh khí cầu và bữa trưa ở White thực sự không phải là chuyện xảy ra hàng ngày. “Langtree”, anh nói, gật đầu với cô quản gia trước khi trở lên căn hộ của mình.

“Thưa ngài, ngài có tin nhắn”, cô ta đáp và chìa ra một khay bạc.

Oliver quay lại nhận thư rồi tiếp tục đi lên tầng trên. Anh nhận ra nét chữ của Kat Falston. Thở dài ngao ngán vì cô ta đã cắt ngang suy nghĩ của mình, anh mở bức thư. Thư ngắn và đúng trọng tâm. Rõ ràng cô nàng đã mệt mỏi vì bị lơ là và đã tìm được một nhà bảo trợ khác. Khỏe rồi. Như vậy Oliver không phải bận tâm đến những lời chia tay rối rắm. Anh ném bức thư vào lò sưởi và đi vào phòng ngủ.

Giường anh đã được thu dọn, quần áo tối qua được gom lại và cất đi, mọi dấu vết về người phụ nữ thăm viếng đêm qua đều được xóa sạch. Bồn tắm trống rỗng và tất cả cánh hoa đã được vứt đi.

Nhìn chung anh không quan tâm việc một cô gái nào đó bỏ lại bút tất hoặc kẹp tóc. Dĩ nhiên anh nên thường ngủ ở nhà họ hơn là nhà anh, như thế sẽ dễ dàng rời đi vào lúc nửa đêm hoặc sáng sớm.

Vậy thì tại sao anh lại tìm kiếm dấu vết của cô? “Đồ ngốc”, anh lầm bầm và đi tìm một ly uryt-ki. Bất cứ điều ngu ngốc nào muốn quấy nhiễu tâm trí anh thì đều là ngu ngốc. Và anh không bao giờ làm được điều gì có ích trong tình trạng mê muội cả.

Câu hỏi đặt ra là anh muốn gì. Mở đầu khá rõ ràng. Lần làm tình sắp tới – và sẽ có lần tiếp theo – cô sẽ thêm muốn, sẽ khao khát sự đụng chạm của anh và háo hức được chạm vào anh.

Giờ đây anh chỉ cần biến điều đó thành hiện thực.

13. Chương 13

“Sáng nay có bao nhiêu?”, Jenny hỏi lúc bước vào phòng ăn sáng của Adam House.

“Thêm mười bốn người nữa.” Diane chìa ra một xấp đơn đăng kí. “Tôi đang nghĩ sau khi chúng ta có được số hội viên sáng lập có lẽ nên để hội viên có uy tín đề cử những người mới. Hầu hết các câu lạc bộ nổi tiếng đều làm như vậy”

“Có lẽ hội viên sáng lập nên có một tấm thẻ hay thứ gì đó tương tự”, Jenny gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh cô để xem đơn từ. “Tôi thấy ngài Cameron cũng đăng kí. Cô sẽ chấp nhận anh ta chứ?”

“Một tấm thẻ. Thứ gì đó để giữ chân bọn họ. Một ý tưởng tuyệt diệu.” Diane lấy thêm một tách trà và đổ vào ít đường. “Và không đâu. Anh ta không đạt yêu cầu. Bá tước Cameron mới không có thu nhập hoặc sản nghiệp đủ lớn.”

“Nhưng nếu anh ta đã làm đơn thì cô sẽ...”

“Không. Tôi đã nói sẽ cho phép anh ta tham dự buổi khai trương. Tôi không có ý định để anh ta dễ dàng tới lui mỗi khi anh ta muốn. Lần sau anh ta sẽ phải đưa ra những đề nghị.”

“Nơi này đã từng là ngôi nhà ở London của anh ta.”

Liếc nhìn cô bạn mình, Diane nhấp trà. “Anh ta có thể tiếp tục cư ngụ tại Benchley House. Có thể nó nhỏ hơn Adam House nhưng vẫn là tài sản bị buộc thừa kế. Không phải họ hàng thì dù sống hay chết cũng không thể trao đổi nó cho chồng hoặc vợ họ được.”

Jenny liếc nhanh khắp phòng. “Cẩn thận đấy Diane. Cho dù tôi đồng ý là cô xứng đáng có Adam House và lợi ích cô kiếm được từ nó nhưng tòa án sẽ không nhìn nhận như vậy đâu.”

“Ừm, Anthony đã nhờ đám luật sư của anh ta xem lại di chúc và tất cả bọn họ đều tin chữ ký của Frederick là hàng thật. Tôi sẽ không bị trời tay trời chân bởi một gã mang họ Benchley đâu.” Cô háng giọng. “Nào. Giờ hãy trở lại với Tantalus. Emily vừa báo cáo chúng ta có mười ba vị khách đến dùng bữa sáng.”

Hít một hơi thật sâu, Genevieve gật đầu. “Một khởi đầu khá ổn cho ngày thứ hai mở cửa.” Cô cũng nhấp một ngụm trà. “Tôi mừng khi thấy cô Portsmann đang làm việc rất tốt.”

“Hay dù cô ta tên là gì. Ồn Chúa, chúng ta đã tìm được các cô gái có thể giúp quản lý các bộ phận khác nhau trong câu lạc bộ. Tôi không nghĩ hai chúng ta có thể quán xuyến mọi thứ trong suốt hai mươi bốn giờ mỗi ngày. Tôi cũng nghĩ đến việc đổi Sophia White ở bàn faro sang phòng ăn. Các quý ông có vẻ thích... đôi mắt của cô ta.”

“Ừm. Mái tóc và cả con người cô ta nữa chứ.” Jenny tặc lưỡi. “Cô ta khá quyến rũ.”

“Tôi cần người như thế.”

Bạn đồng hành của cô từ tốn phết mút cam lên mẩu bánh mì nướng. “Cô không lo bố mẹ cô ta có thể đến gây sự sao?”

“Tôi đang mong điều đó đây.”

“Còn cô White cảm thấy thế nào về việc cô sử dụng cô ta như một chiêu câu khách?”

Diane cau mày. “Rõ ràng cô không tán thành. Cô chỉ cần nói thế thôi.”

“Không phải vậy, mein Freund(1). Vấn đề là cô đã không hỏi cô ta. Có thể cô ta là đứa con ngoài giá thú nhưng chúng ta đều có lòng tự trọng.”

(1) (tiếng Đức): bạn tôi

“Được rồi. Tôi sẽ hỏi cô ấy.”

“Merci(2).”

(2) (tiếng Pháp): cảm ơn

“Còn nhân viên nào tôi cần xin phép không?”

“Diane, đừng giận mà. Sophia là trường hợp đặc biệt thôi. Bạn bè của bố cô ấy – thậm chí là chính ông bố – có thể đến câu lạc bộ này. Ông ta vẫn không thừa nhận cô ấy. Cô có tưởng tượng được hoàn cảnh vừa là con gái của Công tước Hennessy lại vừa làm hầu gái riêng của vợ ông ta không? Tôi không ganh tỵ với vị trí đó đâu.”

Sự thật quả là vậy, Diane nghĩ. Khoảng một tá hoặc hơn nhân viên của cô có xuất thân quý tộc và ít nhất hai trong số đó không dùng họ của mình. Sophia, dù bố cô ta có nhìn nhận hay không, thì vẫn là một trong số các cô gái được dạy dỗ kỹ lưỡng nhất Tantalus. Cô gái đó chưa bao giờ được mời đến một buổi vũ hội trang trọng hay được bất kỳ một vị quý tộc đáng kính nào theo đuổi. Bọn đàn ông. Thở dài, Diane rướn người nắm lấy tay Jenny. “Tôi hiểu ý cô. Tôi sẽ hỏi cô ta. Một cách tử tế.”

Họ tán gẫu thêm hai mươi phút nữa trong lúc Jenny hoàn tất bữa ăn và Diane uống xong một tách trà nữa. Cô có cảm giác đây là thời gian ngồi nghỉ lâu nhất trong ba ngày qua. Cho dù câu lạc bộ vẫn đang đón khách nhưng khối lượng công việc cần làm quá nhiều khiến cô tính đến việc sắm một cuốn sổ tay giống Genevieve.

“Haybury.”

Giật mình, Diane ngẩng đầu nhìn quanh phòng ăn hết như Jenny đã làm vài phút trước đó. Ngoài cô và Jenny chỉ có hai cô phục vụ đứng gần tủ đựng bát. Diane nhìn lại Genevieve. “Haybury làm sao?”

Jenny xua tay về phía hai người làm. “Phiền các cô một chút, chúng tôi cần nói chuyện riêng.”

“Dĩ nhiên rồi, cô Jenny.”

Ngay khi chỉ còn bọn họ, Genevieve đặt bai bàn tay xòe ra lên mặt bàn. “Anh ta đang gây rắc rối.”

“Như thế nào? Anh ta đã làm gì?”

“Hôm nay? Không gì cả. Vẫn chưa, nhưng hình như tối nay cô sẽ đến nhà hát với anh ta.”

Với người khác thì cô thường đắn đo, cân nhắc, riêng với Jenny, Diane luôn nói ra tâm tư của mình. Và thường thì Jenny đồng ý với cô. “Đi nhà hát Drury Lane vì tôi đã thua độ.”

“Bữa trưa ở White. Cô đã kể tôi nghe.” Jenny nhìn xuống đôi tay xòe ra. “Tôi hiểu tại sao cô đồng ý với điều khoản cộng thêm năm nghìn bảng của anh ta. Mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tôi chỉ quan tâm việc... cô không cần phải đến White.”

“Chuyến đi đó hóa ra lại hữu ích. Cô cứ nói ý của mình đi.”

“Được rồi. Tôi lo lắng cô đang kiếm cớ để thỏa hiệp với Oliver Warren. Để đi cùng anh ta.”

Diane khịt mũi. “Ôi, làm ơn đi. Tôi ghét cay ghét đắng gã đó.”

“Cô ghét anh ta của hai năm trước”, Jenny phản bác. “Tính cách của anh ta có thay đổi gì không?”

“Tôi...” Hừm. Một câu hỏi rất hay. Hiển nhiên, anh ta không xin lỗi vì đã bỏ rơi cô cũng không đau khổ cho mất mát của cô hay hành động của mình bằng việc hạn chế than thiết với phụ nữ từ khi chạy khỏi Vienna. Lẽ đương nhiên cô sẽ ném bất kỳ lời xin lỗi nào ngay vào mặt anh ta và anh ta biết thế.

Hai người đã có một mối quan hệ, không gì khác, sự rút lui chóng vánh của anh ta và tốc độ cô lao vào giường anh ta đã xác nhận điều đó vì ngực cô rỉ máu khi anh ta bỏ đi. Nhưng gần đây... hừ. Không đáng để cân nhắc. “Tôi không biết tính cách của anh ta đã thay đổi hay chưa, quan điểm của tôi vẫn vậy. Tôi sẽ sử dụng anh ta sao cho phù hợp với mục đích của tôi.”

“Vậy là cô muốn đi cùng anh ta đến nhà hát tối nay phải không?”

“Tôi rất thích Shakespeare. Nhìn tận mắt White thực sự có ích lắm. Tôi chưa bao giờ nghĩ có thể vào đó. Chỉ với sức mình thì không thể nào.”

“Chỉ cần phòng vệ cho trái tim cô thôi, Diane. Cô đang biến mối quan hệ với anh ta trở thành chuyện mà ai cũng biết.”

“Đừng làm khó mình như vậy, Jenny.” Diane đứng lên thu gom đơn xin gia nhập. “Nếu có ai đó bị thất tình thì người đó sẽ là anh ta. Tôi đã học thuộc lòng bài học của mình rồi.”

“Tôi mong là thế. Chỉ ít hãy nhớ trong đầu là cô đang sống cùng nhà với anh ta nên sẽ dễ dàng làm cho anh ta biến mất. Nhưng để thoát được cáo buộc thì lại không dễ dàng lắm.”

Diane mở cửa phòng ăn sáng. Cô không mấy tin tưởng anh ta sẽ dằn bị bốc hơi như lời bạn cô mặc dù Jenny cực kì tháo vát. “Hứa với tôi, cô sẽ không làm cho anh ta biến mất khi chưa tham khảo ý tôi nhé.”

Nở nụ cười chậm rãi, Jenny nghiêng đầu. “Tôi hứa.”

Đi vào hành lang được hai bước thì Oliver xuất hiện trong tầm nhìn của cô. Tim cô khẽ đập nhanh hơn, cô đoán chắc là do bực mình. “Ra khỏi nhà tôi”, cô ra lệnh và đi vòng qua anh.

Anh leo đèo sau lưng cô. “Tôi đã bảo xe ngựa đứng chờ lúc bảy giờ”, anh nói.

“Tôi sẽ sẵn sàng; tôi không quên đâu. Giờ thì đi đi.”

“Tôi có một câu hỏi cho em.”

“Để tối nay hỏi. Ngay lúc này tôi bận lắm.”

Anh nắm vai và đẩy cô sát vào tường. Khốn kiếp, cô ghét anh làm như thế, hành động này chỉ thể hiện cô có thể ngang ngửa anh về mặt trí tuệ nhưng về thể lực thì anh nặng hơn cô vài chục kí, cơ bắp rắn chắc, cao hơn sáu inch và anh dùng nó làm lợi thế của mình.

“Tôi có cần nhắc nhở em lần nữa là tôi không phải người hầu hay nhân viên của em không?”, anh rít lên, vòng tay quanh ngực.

“Mong muốn anh để tôi yên không liên quan gì đến tước hiệu hay vị trí của anh cả”, cô đáp, trừng mắt với đôi mắt xám tĩnh lặng của anh. “Anh quấy rầy tôi.”

Anh đứng lặng trong giây lát. “Em gây rắc rối cho tôi nhưng chưa bao giờ quấy rầy tôi”, sau cùng anh nói rồi bỏ đi.

Bản năng đầu tiên của cô là cảm động bởi điều anh vừa nói và nghĩ rằng anh vẫn còn yêu thích cô nhiều hơn anh dám thừa nhận. Tuy nhiên, một khi lý lẽ đã lên tiếng, cô có thể nhận ra cuối cùng mình đã phần nào kiểm soát anh. Trong giây phút ngắn ngủi đó ít nhất cô cũng đang thắng thế. Và đó là chuyện tốt.

Khi đã xác định cảm giác thắng lợi của mình, Diane đi lên tầng ba Tantalus để tìm Sophia White. Một phần tư nữ nhân viên chia bài của Diane đã thức giấc, đang ngồi quây quần chơi bài và lấy đầu ra cựa. “Sophia?”, cô gọi khi không thấy cô gái trong căn phòng rộng lớn để chịu đó.

“Thưa phu nhân, cô ấy đã xuống Phòng Aphrodite với Emily. Chúng tôi đã nghĩ nên học thêm về đồ ăn và thực đơn.”

“Như thế thật đáng quý”, Diane mỉm cười đáp.

Họ tiếp tục làm cô ngạc nhiên với sự sẵn sàng gạt bỏ cơ hội được nhìn ngắm như những viên kim cương của giới thượng lưu và cảm thấy hạnh phúc vì tìm được việc làm có thể sử dụng trí tuệ hơn nghề gia sư hoặc bán tâm tình của các bà cô già cay nghiệt.

Cô trở xuống tầng dưới thì thấy hai cô gái cùng một số người phục vụ đang trò chuyện với chín mười gã đàn ông đang ngồi ở bàn ăn sáng. Căn phòng trông có vẻ trống vắng nhưng cô sẽ phải kiên nhẫn. Oliver đáng ghét đã nói đẹp bết bàn ghế sẽ khiến người ta nghĩ rằng cô thất bại.

“Sophia, tôi có thể gặp cô một lát không?”

Con gái Công tước Hannessy cúi chào và rời phòng với cô. “Tôi biết mình không phải làm việc cho đến tối nay, thừa phụ nhân”, cô gái tóc đỏ nói với vẻ nhảu nhỏ, “nhưng Emily nói nếu cô hoặc cô Jenny ngã bệnh thì sẽ không có ai để...”

“Tôi đánh giá cao sự nhiệt tình của cô, Sophia”, Diane cắt ngang. “Thực ra tôi đang thắc mắc không biết cô có muốn trở thành tiếp tân, hướng dẫn hội viên tới bàn của họ trong phòng ăn chính và đảm bảo tất cả khách khứa đều được để mắt đến và vui vẻ không?”

Đôi mắt xanh nhạt hơi cụp xuống. “Có vài người tỏ ra không tử tế khi tôi hướng dẫn họ, thừa phụ nhân.”

“Vậy thì những người đó không được chào đón ở đây.”

“Mẹ tôi luôn nói tôi quá thấp hèn để là một tiểu thư nhưng quá danh giá để là một gia sư”, Sophia từ tốn nói. “Trước khi đọc được mẫu quảng cáo của cô, tôi không thể tìm việc ở bất cứ đâu. Tôi đã bắt đầu nghĩ...” Cô hít vào. “Tôi sẽ đón nhận cơ hội được làm việc ở Phòng Demeter. Miễn là cô biết chuyện gì có thể xảy ra.”

Trong kế hoạch của cô, Diane hồi tưởng, tất cả các cô gái đều có xuất thân không tì vết và nhân cách trong sạch. Và tôi cô gặp những người sẵn sàng xin việc ở đây. Nếu học cần một người bênh vực thì có vẻ cô là một lựa chọn tồi, nhưng cô bằng lòng cho họ một cơ hội. Ý nghĩ đó thực sự... khiến cô hài lòng. Thậm chí là tự hào. Cô chưa bao giờ mong đợi cảm giác đó.

“Tôi biết chứ. Tối nay tôi sẽ đến nhà hát, nhưng Jenny sẽ hỗ trợ cô. Đồng ý không?”

Sophia cười vui vẻ và nhún gó. “Ồ vâng. Tôi đồng ý.”

Dù Diane thích được đi lại trong Tantalus và tận mắt nhìn ngắm mọi việc đang diễn ra nhưng cô vẫn dành phần lớn thời gian trong ngày để duyệt qua xấp đơn đăng ký. Cô cho rằng sẽ gây ấn tượng hơn nếu giới hạn số lượng hội viên sáng lập vào khoảng 20 – 30 người, nhưng bất cứ người nào mang danh “hội viên sáng lập” cũng sẽ gắn bó hơn với câu lạc bộ, như vậy càng nhiều hội viên sẽ càng có lợi cho cô. Hay cô hy vọng là thế.

Nhưng cô không dám ỷ lại vào hy vọng. Hy vọng chưa bao giờ đứng về phía cô. Cô buộc lòng phải nghĩ: hai trăm có phải là quá nhiều không? Quá nhiều hội viên sáng lập có làm giảm ảnh hưởng của danh hiệu đó không? Diane cau mày nhìn vào danh sách cô vừa soạn ra. Oliver sẽ biết câu trả lời, bề ngoài cô chỉ giữ anh để lấy kiến thức về cá cược và câu lạc bộ nhưng cô không muốn phải nhờ cậy anh. Hoặc có thể cô không ghét phải nhờ cậy anh nhiều như cô nghĩ. Và điều đó làm cô thấy phiền toái.

Cô gõ bút chì lên mặt gỗ bàn làm việc. Anh thường xuyên chọc tức cô và những lúc khác thì làm phiền cô. Tuy nhiên, khoảng thời gian giữa cơn giận và bực bội đó khiến cô lo lắng.

Qua chuyến dạo chơi trên khinh khí cầu và thưởng thức nước chanh đá cô bắt đầu nhận ra lúc ở Vienna mình không thật sự hiểu anh. Người đàn ông mà cô đang dần thân thuộc rất dí dỏm, thú vị và tinh tế. Anh đã thay đổi ư? Hay là cô không đủ thân thiết với anh để khám phá ra điều đó?

Cô không định phải lòng anh lần nữa. Nhưng cô không ngăn được cảm giác hiếu kỳ về việc liệu có phải anh đã thay đổi và liệu cô có phải nguyên nhân không. Nếu anh thay đổi ít nhất cô có thể điều chỉnh thái độ của mình mềm mỏng hơn một chút. Nếu anh vẫn chứng nào tật nấy thì cô đang mấy mé trở lại làm con ngốc.

“Chết tiệt”, cô lầm bầm và cho gọi Sally, cô hầu gái tầng trên của Adam House. “Cô đi xem ngài Haybury có rảnh rồi không và mời lại đây, được chứ?”

“ Vâng, thừa phụ nhân.”

Vài phút sau Oliver gõ tay lên cánh cửa khép hờ. “Em gọi cho tôi à, thừa phụ nhân?”

“Anh không phải đến Nghị viện hay một nơi nào đó sao?”

“Em không phải lo lắng cho nghĩa vụ của tôi với nước Anh, nếu ý em là thế, nhưng nếu em quan tâm thì hôm nay tôi không có việc ở đó.”

“Tôi không có hứng thú tác động đến quyền phát biểu của anh”, cô đáp, không lấy làm ngạc nhiên vì anh câu kinh. Mới ba giờ trước cô đã xua đuổi anh lúc anh đến tìm cô. “Tôi chỉ thắc mắc tại sao anh luôn ở đây.”

Anh tựa vào khung cửa và khoanh tay trước ngực. “Tôi sống bên trên một câu lạc bộ dành cho quý ông, và có nơi cho tôi cá cược cũng như thi thố. Em đã yêu cầu tôi từ bỏ việc gặp gỡ thân mật với các cô gái nên thực sự tôi có rất ít lí do để gặp gỡ và ra ngoài.”

Anh đã bỏ qua vài chuyện nhưng cô hiểu quan điểm của anh. Diana đặt bút chì xuống. “Anh hơi dài dòng rồi đấy.”

“Em đã hỏi rồi”, cách anh đáp. “Em muốn gì nào? Hay em chỉ muốn tôi ở đây để rồi lại đuổi tôi đi?”

Ôi trời. “Tôi cần lời khuyên của anh.”

Oliver thẳng lưng. “Sao cơ?”

“Anh đã nghe rồi đấy. Đến đây và ngồi xuống đi, tôi trao đổi chút chuyện.”

Ắt hẳn anh rất ngạc nhiên vì anh ngồi ngay xuống ghế mà không thắc mắc câu nào. Cặp mắt xám nhìn vào xấp đơn đăng ký, danh sách tên trước mặt cô và cả tách trà nguội ngắt chỉ còn một nửa ngay khuỷu tay cô. Cô biết anh dường như nhận thức được mọi thứ nhưng nhìn anh phán đoán tình hình thật là... thú vị.

“Được thôi”, một lát sau anh nói, “tôi ngồi xuống rồi. Em muốn tôi khuyên bảo điều gì?”

“Chúng tôi đang cân nhắc xếp một số ứng viên đầu tiên làm thành viên sáng lập của Tantalus.”

Oliver gật đầu, ngả lưng ra ghế. “Họ không thực sự sáng lập câu lạc bộ nhưng ý tưởng đó khá hay đấy. Họ sẽ có lý do để ghé vào thường xuyên hơn, và mang theo khách, đặc biệt nếu em giữ bàn hoặc phòng khách cho họ sử dụng riêng.”

Giữ bàn riêng quả thật là một ý hay. “Tôi đã nghĩ một bảng tên cũng sẽ tăng bốc bộn họ.” Cô nhún nhó. “Anh nghĩ Tantalus nên có bao nhiêu hội viên sáng lập?”

“Đó có phải danh sách tiềm năng của em không?”, anh chỉ tay và hỏi.

“Đúng vậy.”

Oliver nhướn một bên mày. “Em đã bỏ ai ra khỏi danh sách chưa?”

“Tất cả những người nộp đơn trong đêm đầu tiên.”

“Vậy là em đang tỏ ra công bằng.”

“Đúng. Tôi không muốn xúc phạm bất kỳ ai có đủ tiền để cá cược ở đây.”

“Vậy hay thu phí cho tư cách hội viên sáng lập đi. Ra giá cắt cổ một chút... khoảng năm trăm bảng.”

“Họ sẽ chịu trả ư?”

“Không phải tất cả. Chấp nhận mọi người nộp đơn và gửi họ một bức thư nói rằng em muốn lập một nhóm hội viên sáng lập để kết nạp các hội viên trong tương lai và quyết định nội quy. Hãy bảo là họ sẽ được đặt bàn riêng và em sẽ... miễn phí gia nhập trong năm đầu hay đại loại thế.”

Diane nhìn anh chằm chằm. “Dù không muốn nhưng tôi cũng phải nói mình thích ý tưởng này. Có điều tôi vẫn phải có quyền quyết định ai được kết nạp làm thành viên câu lạc bộ của tôi.”

“Lập ra quy định dành cho hội viên như một phần của nội quy câu lạc bộ.”

Nội quy. Dĩ nhiên cô đã thiết lập bộ quy tắc của riêng mình. Lập thành thông báo cho hội viên hiện tại và tương lai, thậm chí là cả người sở hữu, thì cô chưa từng nghĩ đến. Cô biết lý do. Mọi người đều làm theo lệnh cô. Đặc biệt là đàn ông. Tự quản chính mình... khá là kỳ quặc. Nhưng ít nhất giờ đây cô có thể thấy tại sao việc làm đó là cần thiết.

“Một khi mọi người nắm rõ quy tắc”, anh tiếp tục như đang đọc suy nghĩ của cô, “thì áp dụng nó trở nên dễ dàng hơn nhiều. Hội viên sáng lập hay hội viên bầu cử hoặc em muốn gọi sao cũng được thực sự làm rất tốt công việc giám sát ở hầu hết câu lạc bộ. Nếu có người phá luật em có thể không cần can thiệp vì bọn họ sẽ làm thay em.”

“Tôi nên chấp nhận bao nhiêu người?”

“Hai mươi lăm hoặc ba mươi có vẻ là số đẹp. Em cần phải giữ được một lượng lớn trong thành phố và bất cứ thời điểm nào trong Mùa Vũ Hội để bầu hội viên mới hay đại loại thế.”

Chà, cô cũng chưa bao giờ cân nhắc đến việc đó. Cảm giác bồn chồn ập đến khi cô nhận ra có vài điều mình không hay biết – không phải về việc mở cửa câu lạc bộ mà là về cách thức điều hành lâu dài. “Tôi sẽ xem xét lời khuyên của anh.”

“Tôi rất vui.” Anh rướn người về trước. “Còn gì nữa không?”

Cô thở dài. “Còn. Tôi muốn nghe ý kiến của anh về những người này.” Diane cầm lên mười bốn đơn đăng ký đã được phân loại và đưa nó cho anh.

“Ý kiến của tôi về phương diện nào?”, anh hỏi, ngón tay hai người cọ xát vào nhau khi anh đón lấy xấp giấy.

Hơi ấm tỏa lên cánh tay cô. “Tôi đang chờ nghe anh nói điều gì đó mĩa mai hoặc cay nghiệt.”

Anh toét miệng cười. “Có lẽ sau khi chúng ta bàn bạc xong. Tôi đang dần trở nên khó đoán phải không?”

“Nói thế cũng được.” Cô chỉ vào xấp đơn. “Tôi sẽ không lấy những người không có tiền để cá cược. Đặc biệt là khi họ đã kết hôn.”

Anh lặng lẽ ngồi trong lúc xem qua xấp tài liệu. Bất chấp cô nghĩ gì về anh và nhân cách của anh thì anh vẫn hết sức đẹp trai với gương mặt góc cạnh, hàng mi dài cùng gò má cao. Anh biết như thế. Và anh cũng biết dùng sức quyến rũ để đạt lợi ích.

Sau cùng anh ngược lên. “Không phải ai cũng thiếu kiểm soát hoặc có khả năng phán đoán kém cỏi như Frederick Benchley đâu.”

“Tôi không muốn chịu trách nhiệm khi một phụ nữ hoặc một bà vợ nào khác bị rơi vào cảnh không một xu dính túi chỉ vì sự ngu ngốc của chồng cô ta.”

“Đàn ông – ngay cả những người có đủ khả năng cá cược – vẫn thắng thua mỗi ngày trên các bàn chơi bài. Cảnh tán gia bại sản sẽ xảy ra ở Tantalus, Diane, cùng sự thiếu sót các giới hạn ngu ngốc trong đặt cược, chừng nào em vẫn mở cửa đón khách thì em không thể làm gì để ngăn cản chuyện đó đâu.”

“Tôi có thể ngăn cản những kẻ không có thu nhập bước qua cửa ngay từ đầu”, cô phản bác. “Frederick nợ như chúa chổm vậy mà không câu lạc bộ nào cấm cửa anh ta. Bọn họ cho đầu gấu sẵn đuổi chúng tôi nhưng vẫn cho phép anh ta chơi bài. Câu lạc bộ này sẽ không như vậy.”

Cô cảm thấy mình có lý, và cô không cần ai khuyên nhủ về việc này. Dù vậy hai vai cô vẫn thả lỏng khi anh gật đầu. Có lẽ anh nhận ra tranh luận với cô sẽ chẳng đi đến đâu hoặc ... anh chấp nhận lý lẽ của cô.

“Vậy tôi sẽ không chấp nhận những người này”, anh nói và đặt số đơn đăng ký trở lại bàn làm việc. “Phải nói là em có con mắt phát hiện những kẻ có nhiều tình trùng hơn não nhưng em không phải kiểu người dễ sống cùng đâu.”

Cô bật cười. “Tôi sẽ chấp nhận lời khen vì anh không sống với tôi.” Diane nhấp một ngụm trà rồi nhăn nhó bởi thứ chất lỏng nguội lạnh và đặt nó xuống bàn. “Cảm ơn anh.”

“Và giờ tôi bị đuổi đi à?”

Có vẻ hỏi thăm xem anh muốn nói gì với cô khi anh xâm nhập phòng cô ban này sẽ là một cử chỉ đẹp. “Đúng vậy, tôi đã bàn xong với anh rồi”, cô nói to. Cô chưa chuẩn bị ban phát những cử chỉ đẹp. Không phải cho anh.

Oliver đứng lên. Trước khi cô kịp phản ứng anh rướn người qua bàn và tặng cô một nụ hôn chóng vánh. “Không, em chưa xong đâu”, anh đáp và hướng ra cửa. “Bây giờ. Tôi muốn em mặc màu đen.”

Đồ ngạo mạn. “Có phải định khiến tôi làm ngược lại không?”

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ biết vào tối nay”, anh đáp, giọng thấp thoáng sự thích thú.

Oliver đi xuống tiền sảnh dung chung cho căn hộ của anh với Adam House và Tantalus. Hai phút nữa là đến bảy giờ, lối vào chật chội với các nhóm quý tộc nhỏ vào ăn tối hoặc rời khỏi để đến nhà hát hoặc một trong ba buổi dạ vũ được tổ chức trong đêm nay.

“Xe ngựa của ngài đang chờ” Langtree nói lúc trông thấy anh.

“Cảm ơn cô”. Anh đứng lại bên cạnh cô ta. “Trách nhiệm của cô đã được tăng lên và làm muộn hơn phải không?”

“Tôi đã biết sẽ như vậy khi tôi chấp nhận làm việc với Phu nhân Cameron”, cô đáp, ra lệnh cho cô nhân viên đến phòng cất áo khoác để lấy áo choàng và mũ cho ngài Avery, và nhanh nhẩu hướng dẫn ông Walter Jorie đến phòng Hera để chọn loại rượu hảo hạng nhất.

“Vậy là cô không thấy hối tiếc vì đã rời bỏ cửa hiệu của cha cô sao?”

Langtree mỉm cười. “Tôi kiểm gấp năm lần số tiền bố tôi có thể trả cho tôi”, cô hạ giọng, gật đầu chào một nhóm quý ông. “Tôi không cần phải lấy Bertram Marks và chuyển từ con gái thợ đóng giày sang bà vợ thợ làm bánh. Vì thế, tôi không hối hận gì cả.”

Dường như lại thêm một cô gái được Diane cứu thoát. Oliver tự hỏi cô ý thức làm điều đó hay chỉ đơn giản là thuê người lấp vào chỗ trống. Từ cách cô nói với anh về quyết tâm đòi lại cuộc sống đã bị bài bạc cướp đoạt cho thấy cô muốn anh tin mọi thứ chỉ đơn giản là phương tiện để đạt được mục đích. Nhưng anh bắt đầu tin cô đang nói dối.

“Thông thường quý ông hộ tống phụ nữ đến nhà hát sẽ tặng hoa cho cô ta, đúng không?” Giọng nói mượt mà của Diane vang lên sau lưng anh, theo sau là một tràng đồng thanh “Chào phu nhân” từ số đàn ông xung quanh họ.

“Ai nói tôi không tặng?”, anh đáp và quay lại. Lời nói ngọt ngào sắp tuôn khỏi miệng anh chợt bị tắc lại trong cổ họng.

Diane Benchley, nữ Bá tước Cameron, không mặc trang phục đen. Vải lụa màu xanh ngọc bám vào những đường cong và phủ xuống chân cô như dòng thác. Viên ngọc lục bảo lóe sáng trên cổ thu hút mắt anh đến chiếc áo lót khoét sâu mà hầu như không chứa được hết sự quyến rũ của cô. Những viên ngọc khác lủng lẳng trên tai cô, sợi lắc ngọc lục bảo bao bọc cổ tay trái với chiếc găng đen dài đến khuỷu tay.

Cô nhướn một bên mày. “Anh ổn chứ, hay tôi phải vỗ vào lưng anh?”

Anh cảm thấy như mình đang chồm về phía cô. Phải rất nỗ lực mới kéo tinh thần và con người anh quay lại. “Giữ lại cái vỗ ấy vào dịp tốt hơn nhé.” Đưa cô ra cửa, anh chủ tâm đi giữa cô và ba gã quý tộc đang đứng há hốc ở lối vào Tantalus. “Cỗ xe của cô đang chờ, thưa phu nhân.”

Ra bên ngoài anh liền đưa cô vào cỗ xe rộng lớn, màu đen kịt của mình rồi bước theo sau. Sự kiểm soát cũng như quyết định không chiếm hữu cô đêm nay đã bị lung lay đáng kể, suýt chút nữa anh đã hỏi liệu cô có muốn có người đi kèm không. Cỗ xe lăn bánh ngay khi anh đóng cửa, anh ngồi dựa lưng ở ghế đối diện cô.

“Em chọn bộ đồ đó chỉ vì nó hòa hợp với em hay vì nó cùng màu với mắt em thế?”, lát sau anh hỏi.

“Dĩ nhiên là cả hai rồi.” Cô nhìn khắp cỗ xe. “Hoa của tôi đâu?”

“Hẳn là mấy con ngựa đã ăn mất rồi.”

“Hừm.” Cô nghiêng đầu, nhìn anh dưới hàng mi cong dài. Bộ phận đàn ông của anh lập tức có phản ứng. “Anh có thể chỉ cần nói anh đã không mua chúng”, cô nói tiếp.

“Xin đính chính thật ra tôi không cần phải rời nhà để gặp được em.” Anh nhấp nhóm cổ tìm một tư thế thoải mái hơn trên cổ xe quen thuộc. “Chúng ta đều biết em không định thay đổi trang phục vì lời nói của tôi, vậy số ngọc lục bảo đó là sao?”

Diane vuốt lòng bàn tay dọc hai bên đùi. Nếu không hiểu rõ cô, có thể anh đã nghĩ cô đang quyến rũ anh. “Viên ngọc lục bảo này là thứ ngoài dự tính. Nó sẫm màu nên tôi nghĩ hợp với vẻ bí ẩn.” Cô búng ngón tay lên một bên tai khiến nó nhấp nháy dưới ánh đèn lồng. “Dù sao chúng đều là đồ giả thôi. Tôi không muốn anh nghĩ đến tôi tiêu xài hoang phí tiền anh cho tôi mượn.”

“Ý nghĩ đó chưa bao giờ lóe lên trong đầu tôi.”

Anh lại đổi tư thế, làm bất cứ điều gì để ngăn mình ngã nhào vào ánh mắt xanh ngọc không đáy kia. Nếu ngã xuống thì anh sẽ chết chìm mất. Và có thể cô sẽ giúp một tay bằng cách nhấn đầu anh xuống. Ôn Chúa anh là một kẻ từng trải, thích nhạo báng, không đủ ngoan ngoãn để đi theo lý lẽ của con tim, bằng không anh đã gặp nguy hiểm đánh mất nó từ lâu rồi.

“Em có nhận ra khi chúng ta đến nhà hát mà không có người hộ tống”, anh mở lời, “thì tin đồn chúng ta là tình nhân sẽ được xác nhận.”

“Không có tin gì được xác nhận trừ khi một trong hai chúng ta xác nhận nó. Chúng ta sẽ không làm vậy.”

“Tùy em thôi. Em có thể gặp phải vài gã thối nát tình trạng độc thân của em, nhưng cũng có một số phụ nữ tò mò về tôi đấy.”

“Anh đang cố chọc tôi ghen đấy à?”, cô hỏi, rồi ném cho anh nụ cười thích thú. “Làm thế không có lợi ích gì đâu.”

Chỉ ít xô nước đá đó làm dịu lại sự sục sôi và gột rửa đầu óc anh. “Đừng buồn cười thế chứ”, anh bẻ lại. “Tôi chỉ muốn cảnh báo trước thôi. Đàn ông tìm đến em, đàn bà tìm đến tôi. Và giờ Câu lạc bộ Tantalus đang mở cửa và thu hút nhiều sự chú ý, em có thể sẽ trở thành mục tiêu của... sự chỉ trích.”

“Tôi hoàn toàn trông đợi bị xúc phạm cả trước mặt lẫn sau lưng. Tôi không có vấn đề gì với chuyện đó. Nhưng nếu tôi thấy ai đó quá nhỏ nhen hoặc cổ hủ thì tôi sẽ không mời người đó đến cửa nhà tôi.”

“Em rất thực dụng. Vậy em sẽ tổ chức buổi tối cho quý cô à?”

“Đúng vậy. Tôi đã nghĩ đến ngày thứ Ba đầu tiên và thứ ba hàng tháng.”

Oliver gật đầu. “Buổi họp sớm của Nghị viện diễn ra hầu hết vào sáng thứ Tư nên dù sao em cũng sẽ đón tiếp ít quý ông vào các tối thứ Ba.”

“Tôi biết thế.”

Tất nhiên cô đã biết những việc đó, rõ ràng cô đã nghiên cứu rất nhiều để học hỏi mọi thứ về làm chủ câu lạc bộ quý ông và lôi kéo anh cung cấp tiền mặt cũng như một số thông tin cô không thể thu thập ở ngoài.

Cô thích thông tin của mình. Những phạm vi khác buộc cô sử dụng cảm xúc của mình thì không vững chắc như mặt đất dưới chân cô. Câu hỏi đặt ra là bằng cách nào tận dụng mở kiến thức đó tốt nhất và để biết được chính xác anh muốn gì ở cô. Vì anh không còn nghĩ tình dục đủ thỏa mãn anh nữa.

“Đừng im lặng như vậy”, bất thành linh cô nói. “Tôi buộc phải nghĩ anh đang mưu tính gì đó có thể có lợi cho tôi.”

“Tôi đã nghĩ xem em có thể tìm người chia bài nam ở đâu trong hai ngày mỗi tháng. Vì các quý cô sẽ không muốn các em xinh tươi lượn quanh bọn họ.”

Cô xua tay. “Đừng đổ lỗi cho thái độ hờn hỉnh của họ về câu lạc bộ của tôi. Nếu tất cả ‘các em gái xinh tươi’ mà anh nói được thuê làm gia sư hay bạn tâm tình thì họ cũng sẽ xét nét như thế thôi.”

“Tôi không muốn tranh luận về mức độ xét nét nhưng có sự khác biệt giữa bị xem là người thấp kém trong xã hội và bị né tránh đấy. Gia sư và bạn tâm tình không bị yêu cầu khiêu vũ nhưng họ được ra vào các gia đình lương thiện.”

“Nhưng không phải tất cả phụ nữ có giáo dục đều tìm được... công việc xứng đáng. Vậy họ phải làm thế nào, thành điểm à?”

Oliver nuốt lại nhận xét cay độc anh sắp phun ra. Chính cô đã hỏi xin lời khuyên của anh và anh không muốn mất vị thế. “Nghe có vẻ em bắt đầu che chở nhân viên rồi đấy”, anh nói. “Em là một bông hoa hiếm có, Diane.”

Cô chớp mắt. “Đừng có nịnh nọt tôi giữa lúc tranh luận. Tôi sẽ không lấp bắp hay đổi mặt mà nó lại khiến anh trông có vẻ tuyệt vọng đấy.”

Khoanh tay ngang ngực, anh nhìn cô một lúc lâu. “Và điều tôi nghĩ là”, anh từ tốn đáp, hy vọng cô không kẹp khẩu súng nào đó vào đùi, “mỗi lần tôi tán dương em thì em lại mĩa mai vì em cảm thấy không thoải mái. Bởi vì em thích tôi khen em.”

“Rác rưởi.” Cô nhích sang một bên ghế và nhìn ra cửa sổ. “Hay quá. Chúng ta đến nơi rồi.”

“Nhất gan.”

“Ha. Nhớ rằng tính cách của anh đã bị đặt dấu chấm hỏi từ lâu trước khi tôi chết vì thực dụng đấy.” Cỗ xe dừng lại. “Còn nữa”, cô tiếp tục, đứng lên khi xà ích hạ bậc thang và mở cửa xe. “Tôi có thể thích được khen nhưng anh sẽ không bao giờ xoay chuyển được ý định của tôi.”

Hừm. Như vậy cũng xem là có tiến triển rồi. Một trận chiến dơ bẩn, gay gắt như thế hóa ra lại gần như là một thắng lợi.

14. Chương 14

Type: quacauphale LQĐ

Lúc họ đến nhà hát Drury Lane, mọi việc xảy ra đúng như Diane đã dự đoán. Những lời thì thầm và những cái liếc mắt xung quanh họ, thậm chí có cả vài tiếng kêu bất nhả khi cô và Oliver đi qua đại sảnh.

Cô siết nhẹ tay trên ống tay áo vết xăm thượng hạng của anh và nghe ngóng tình hình. Một phụ nữ lo lắng cho sự đứng đắn hay địa vị của cô ta trong xã hội thượng lưu có lẽ đã sợ chết khiếp. Tuy nhiên Diane không phải loại phụ nữ đó. Không còn như vậy nữa.

Cảm giác chói với khi mất đi tất cả. Ít nhất nó đã mở rộng và thay đổi nhận thức của cô về cái gì thực sự được coi là quan trọng. Nhu cầu của cô là đủ giàu có để sống thoải mái và được quyết định tương lai của chính mình. Đó là những thứ quan trọng. Họ soi mói với vẻ nghi ngại hoặc bị vài nữ hầu tước quay lưng thì chẳng đáng để cô mất ngủ.

“Em có vẻ rất im lặng”, con quỷ cao lớn bên cạnh cô nhận xét, quay sang nhìn cô chăm chăm bằng đôi mắt xăm mê hoặc.

“Tôi bận để ý mọi chuyện”, cô đáp, cuối cùng thầm thừa nhận anh là một trong những lý do khiến cô có thể ngẩng cao đầu tối nay. Trước khi họ gặp nhau cô đã không biết gì về cách sống sót hoặc chống lại những gã như anh. “Đi tiếp đi.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Họ tiếp tục đi lên tầng trên đến lô ghế riêng của anh. “Nếu có chuyện nhắm nhĩ nào khiến em buồn thì tôi sẽ vui vẻ đánh gục Manderlin và gây náo loạn.”

“Nếu họ đang nói về tôi thì không phải chuyện nhắm nhĩ mà còn là việc tốt.”

“Nhưng tôi nghĩ em không thích thú lắm.”

Ồi, thật quá đáng. Trước hết cô không thể ngăn mình nghĩ về anh một cách triu mến hơn, và giờ anh tỏ ra ân cần. Cô dừng bước, cái nhìn ngơ ngác lộ liễu đến nỗi anh có thể bắt thóp được. “Anh đang cảm thông cho một người khác ngoài bản thân anh đấy à? Anh đang buồn ngủ à?”

“Thông thường tôi sẽ xem như em vừa ngỏ lời mời tôi cùng nằm với em”, anh nhẹ nhàng đáp, “nhưng ngay từ lúc em xuất hiện trong tối nay, tôi đã bắt đầu nghi ngờ em muốn tôi tiếp tục tám giờ còn lại trong thỏa thuận và... kết thúc mọi chuyện.”

Chết tiệt. “Ý thức bị thổi phồng luôn cho mình là trung tâm của anh mách bảo như thế à?”

Anh ghé sát cô. “Không phải ý thức tự cho mình là trung tâm vũ trụ của tôi bị thổi phồng đâu, em yêu”, anh thì thầm, “nhưng tôi sẽ lấy lại cái em nợ tôi khi tôi muốn làm thế”.

Rõ ràng anh không biết ý nghĩ về một buổi tối nữa với anh đã làm cô thao thức suốt đêm, hoặc không nhận ra anh đã khiến cô lúng túng và chẳng thêm bận tâm. Cô thiên về nửa sau hơn.

“Anh thực sự định ngồi suốt ba tiếng và nghe vở Vua Lear à?”

Anh cười khê rồi đưa cô đi vòng qua ba gã công tử bột ăn mặc diêm dúa không bao giờ được làm hội viên của Tantalus. “Tôi nghĩ mình sẽ thích.” Anh liếc cô. “Sẵn tiện tôi đã nói dối đấy.”

Cô cố gắng không cau mày. Theo cô biết thì anh chỉ mới nói dối cô một lần duy nhất và chuyện sau đó chẳng tốt đẹp gì. “Cụ thể hơn được không?”

“Rất buồn cười. Chúng ta không ở đây để xem Vua Lear.”

“Vậy chúng ta ở đây làm gì?”

“Để xem một vở khác.” Oliver kéo tấm màn sau lưng ghế và ra hiệu cho cô đi trước anh. “Vở Thuần hóa cô nàng đánh đá.”

Nếu không phải hầu hết khán giả ngồi bên dưới đang nhìn về phía họ thì cô đã đánh anh rồi. “Nếu anh ngụ ý rằng tôi là một cô nàng đánh đá thì Haybury, tôi đã đánh giá cao trí thông minh và tầm nhìn của anh. Hơn nữa tôi là cô nàng cần được thuần hóa thì anh cũng không phải người làm việc đó.” Khịt mũi, cô ngồi vào một trong những chiếc ghế ở hàng trước. “Người đàn ông đó không tồn tại.”

Anh chọn ghế cạnh cô. “Tôi không cảm thấy cần phải thuần hóa em, Diane”, giọng anh thấp đến mức cô chỉ nghe loáng thoáng giữa tiếng ồn của khán giả. “Tôi thích em vì chính em thôi.”

“Đừng cố nịnh nọt tôi nữa”, cô đốp lại, cố giữ vẻ mặt vui vẻ mơ màng trước lượng khán giả đông dần. “Tại sao lại phải nói dối tôi về vở kịch nếu anh không xem tôi là một cô ả đánh đá chứ?”

“Vì đáng lẽ chúng ta nên tranh luận một cách riêng tư và tôi có thể bị thua nhưng tôi lại muốn xem vở kịch này.”

“Người tình của anh là diễn viên à?”

Ngay khi Diane đặt câu hỏi cô liền có một khao khát kỳ quặc là che tai lại khỏi phải nghe câu trả lời. Vô lý ở chỗ cô không quan tâm anh trả lời thế nào.

“Không phải, kỳ cục chưa.” Ngón tay anh chạm vào mép váy cô. “Tôi đã bảo tối nay em trông lộng lẫy chưa nhỉ? Nếu tôi bớt mĩa mai cay độc thì chắc đã khen em đẹp đến choáng ngợp rồi ấy.”

Quả là không ngờ tới. Một phần trong cô vẫn còn là cô gái mười tám ngây thơ, thầm ước ao được tán tỉnh và cảm thấy hài lòng bởi ý nghĩ đó của anh. Và anh đã nhận thấy điều đó. Tuy nhiên, cô gái ngu ngốc ấy sẽ không bao giờ để trái tim tan nát bởi cùng người đàn ông này. Chắc chắn anh đợi cô bắt bẻ lại anh như mọi lần anh thử ca tụng cô. Diane hít thở chậm rãi. “Cảm ơn anh.”

Oliver nhìn cô chăm chăm, “Vậy thôi à?”

Diane nhún vai liếc qua khu vực đối diện họ. “Một lời khen hay ho đấy chứ.”

“Đúng như mục đích của tôi.”

Cô nhìn khu vực đối diện lần nữa. “Ai đang nhìn tôi chăm chăm qua kính xem hát vậy?”

“Mọi người đều đang nhìn em. Tại sao lại để tâm đến anh ta?”

Cơn rừng mình thỏa mãn chậm chậm lan tỏa khắp cơ thể Diane. Nếu họ chưa kết thúc cuộc thảo luận về vấn đề ghen tuông thì ắt hẳn cô đã hỏi vì có gì mà giọng anh lại gay gắt như vậy. “Tôi đoán không phải là một trong những người bạn của anh, đúng không?”, cô hỏi ngược lại.

“Adam Baswich, Công tước Greaves. Anh ta đang ở York khi em khai trương câu lạc bộ. Hẳn là vừa trở về.”

“Và anh không thích anh ta vì...”

“Tôi không phải không thích anh ta.”

“Vậy anh dùng chữ gì?”, cô hỏi dồn. Bất cứ ai làm Oliver Warren lo lắng đều đáng được biết tới.

“Em còn dai dẳng hơn đĩa nhĩ? Bỏ qua chuyện đó đi. Vở diễn mở màn rồi.”

Ồ, thú vị đến thế thì sao bỏ qua được. Diane ngồi im trong lúc Christopher Sly và cô gái dẫn chương trình bước ra sân khấu và sự chú ý của khán giả tập trung vào phía trước nhà hát. Ngay khi mọi người ổn định vị trí, Diane xích lại gần gã đàn ông kinh khủng bên cạnh mình. “Anh bất hòa với Greave vì một cô gái à?”, cô thì thầm.

Cơ bắp quanh mắt Oliver co giật. “Vẫn chưa.”

“Một con ngựa ư?”

“Không.”

“Đất đai hả?”

“Không. Im đi.”

“Một vụ cá cược?”

Im lặng. À há. Ít ra có vẻ cô đã tiến lại gần mục tiêu. Nét mặt của anh vẫn không thay đổi, chỉ ít là với tầm nhìn của cô trong lúc anh xoay mặt về phía sân khấu.

“Anh ta đã mất tiền cho anh”, cô nói rồi cau mày. Nếu như vậy thì Greaver phải căm ghét anh chứ không phải ngược lại. “Anh thua anh ta”, cô sửa lại.

“Về mặt kĩ thuật.” Anh liếc qua cô. “Tôi có chút nghi ngờ.”

“Ồ.” Diane ngồi thẳng lưng. “Anh nghĩ anh ta đã gian lận. Tôi thấy việc này có chút mĩa mai, xét đến chuyện anh...”

“Đủ rồi đấy”, anh gầm gừ, đứng lên và kéo cô theo. Cô có chút choáng váng.

“Bỏ tay t...”

Chuyển sang nắm chặt cổ tay trái của cô, anh lôi cô ra sau hàng ghế và xuyên qua màn che vào hành lang phía sau. Trước khi cô kịp nhìn quanh thì anh đã đẩy cô tựa lưng vào tường, dùng cánh tay giữ chặt cô. Diane ngược đầu lên, cố nghĩ ra vài câu xúc phạm cô sẽ nói để đáp lại nụ hôn của anh... nhưng đôi mắt xám chỉ nhìn cô chằm chằm trong cơn giận dữ, không chút đam mê.

“Có lẽ em đã quên”, anh lạnh lẽo nói. “Tôi chỉ nghe theo em vì một lý do duy nhất. Nếu em thảo luận hay đề cập đến vấn đề đó khi trò chuyện với bất kỳ ai thì tôi sẽ không còn lý do gì để giúp đỡ em và sẽ làm mọi cách để em đau đớn. Rõ chưa?”

Cô nhìn lại anh. “Anh đã gây đau đớn cho tôi rồi, thưa ngài Haybury. Nếu anh nghĩ có thể làm tôi tệ hại hơn trước thì anh làm to rồi đấy.” Giọng cô vỡ òa nhưng điều đó không quan trọng. Anh sẽ không thắng được cô trong trận chiến ý chí. Hay bất kỳ trận chiến nào khác.

Anh đứng bất động, Tim cô đập thình thịch trong lúc họ nhìn nhau chăm chú. Cơ hàm anh siết chặt, anh vươn tay và lướt ngón tay lên má cô. Ngón tay anh bị ướt.

“Không phải tôi đang khóc đâu nhé”, cô tuyên bố. Nếu anh phản đối thì cô sẽ đá anh ngay. Cô biết mình sẽ đá vào đâu.

“Tôi biết”, anh đáp.

Anh nghiêng người hôn nhẹ lên môi cô. Diane nhắm mắt bởi sự đụng chạm ấm áp và nồng nàn đó. Sức nóng lan tỏa khắp nơi, từ trong lồng ngực đến đầu ngón tay cô. Anh chưa bao giờ hôn cô như thế. Oliver Warren chưa từng dịu dàng như thế.

Cuối cùng anh ngẩng đầu lên, cách cô chừng một, hai inch, Diane nhận ra cô đã vòng một tay qua vai, tay còn lại đặt lên ngực anh, Nhịp tim đập thành thịch bên dưới ngón tay cô. Ánh mắt anh tìm kiếm cô còn cô không biết nên nghĩ gì. Ít ra anh trông có vẻ bối rối.

Oliver hắng giọng. “Tôi e rằng mình lại nói dối.”

Chỉ ít anh đã thay đổi đề tài. “Gì cơ?”

“Lá thư của em không phải lý do duy nhất tôi ở đây.” Anh nắm tay cô, xoa bóp phần cổ tay bị anh nắm chặt ban nãy. “Và phải, tôi tin Greaves đã gian lận. Tôi không thể chứng minh nhưng tôi đã đánh mất một tình bạn.”

“Anh và Greaves từng là bạn bè à?”, cô hỏi, cảm thấy nhẹ nhõm vì bàn tán về chuyện cá cược của Oliver hơn là lý do thực sự khiến anh cho cô và Câu lạc bộ Tantalus mượn tiền cùng kiến thức chuyên môn, vì có thể lý do đó liên quan đến sự hối tiếc đã làm tổn thương cô.

“Tôi cứ tưởng thế. Rõ ràng tôi đã nhầm. Lòng tự trọng của tôi bị giáng một đòn đau.” Anh vuốt má cô lần nữa rồi quay lại kéo rèm đi vào khu vực ghế ngồi. “Tôi nghĩ sự... mù quáng của tôi đối với bản chất thật sự của anh ta là một trong hai sai lầm vĩ đại nhất trong đời tôi. Giờ chúng ta quay lại với vở kịch chứ?”

Cô không muốn hỏi về sai lầm thứ hai. Nếu anh nói là rời bỏ cô hoặc tệ hơn là gặp gỡ cô thì có lẽ cô sẽ... nổi giận. Nếu là chuyện khác thì cô lại... càng giận hơn. “Được thôi. Dù sao chúng ta cũng đã cho khán giả vài thứ để phỏng đoán rồi.”

Anh cũng đã cho cô vài thứ để phỏng đoán. Cô không phải người duy nhất dường như đang bối rối bởi sức hút vẫn còn giữa bọn họ.

Vào giữa tháng sau đó, Câu lạc bộ Tantalus đã nhận vào 23 hội viên sáng lập và số hội viên thông thường đã nhanh chóng tăng lên con số 412. Buổi tối dành cho quý bà đầu tiên đã diễn ra thành công đến nỗi nhân viên nam từ các câu lạc bộ khác đã thu xếp được nghỉ thứ Ba và đăng ký đến làm việc ở câu lạc bộ của Diane Benchley vào hai tối thứ Ba mỗi tháng.

“Anh biết không, Haybury”, Jonathan Sutcliffe, Tử tước Manderlin, nhận xét qua đĩa gà lôi còn thừa ở White, “người ta đang bắt đầu khao nhau anh định cưới Phu nhân Cameron đấy”.

Oliver nhai hết thức ăn trong miệng, cảm giác pha trộn giữa thích thú và bức tức chạy khắp cơ thể. “Chuyện cưới xin của Diane không liên quan đến tôi”, anh đáp.

“Nhưng Phu nhân Kate Falston nói rằng anh đã yêu cô ấy.”

“Cô ta phải dựng chuyện để giải thích tại sao buổi tối cô ta lại ở cạnh Whiting chứ.”

Manderlin khịt mũi. “Tại sao bây giờ cô ta lại ở cạnh công tước vào các buổi tối vậy anh bạn? Anh đã chấm dứt với cô ta ư?”

Nhún vai, Oliver ra hiệu cho gã phục vụ rót đầy rượu. “Tôi thích Kate. Tôi chúc cô ta hạnh phúc. Nhưng tôi không thích ở yên một chỗ. Nhàm lắm.”

“Quay lại câu hỏi vừa nãy của tôi đi. Anh đang theo đuổi Diane Benchley à? Dĩ nhiên mấy người ở Mayfair nghĩ anh đã có cô ấy. Và vì hơn sáu tuần rồi mà anh vẫn chưa cắt đứt nên họ đang tự hỏi anh có ý định gì với cô ấy không.”

Anh đã không chiếm hữu Diane gần một tháng nay. Anh như người đã chết trừ việc máu vẫn chảy ràn rạt khắp cơ thể anh mỗi khi để mắt đến cô nàng tinh ranh đó. Cô vẫn nợ anh một đêm nhưng anh có thể kết luận mình đã phát điên. Tình huống thuận tiện, thời cơ hoàn hảo vẫn chưa xuất hiện. Và có vẻ anh sẵn sàng chờ đợi nó đến.

Manderlin tiếp tục nhìn anh chăm chăm, rõ ràng vẫn chờ câu trả lời. “Đám người ở Mayfair”, anh nói chậm rãi, “muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Còn tôi thì sao? Tôi cũng được nghĩ sao thì nghĩ chứ?”

Vài tháng trước, đáng lẽ Oliver sẽ bảo Jonathan hãy lo lấy việc của mình. Bản năng đầu tiên của anh là làm theo lời khuyên của chính mình. Nhưng gần đây ý tưởng có người để tâm sự đã trở nên hấp dẫn hơn. Đặc biệt là khi anh có vẻ đang đi trên đường hoàn toàn xa lạ. Anh uống một ngụm rượu và nhìn quanh phòng ăn.

Phòng ăn ở White thực sự vắng vẻ hơn trước, anh tự hỏi có phải vì Tantalus đã phục vụ bữa trưa ngon lành cùng các cô gái xinh tươi không. Diane đang làm rất tốt, tốt hơn anh mong đợi. “Tôi không biết nói gì với anh, Jonathan”, sau cùng anh nói. “Tôi đã nếm thử và giờ lại càng thêm thường.”

“Vậy là anh đang theo đuổi cô ấy”, Manderlin thì thầm nhướn mày và chống khuỷu tay, chồm về phía trước.

Oliver nhìn xuống hai tay. “Lúc ở Vienna tôi đã có cô ấy. Và để cô ấy đi. Lần này tôi cố gắng thận trọng hơn. Tôi... muốn chắc chắn mình muốn gì. Vì tôi sẽ không có cơ hội thứ ba.”

Không phải đến khi nói ra những lời này anh mới nhận ra quyết định của mình. Sự thật là anh phải thuyết phục người nào đó, đó sẽ là phần khó khăn nhất trong toàn bộ câu chuyện. Nhưng dù họ trái ngược ra sao – cũng có thể một phần là vì cô luôn khiến anh bất an – thì anh vẫn muốn có cô trong đời lần nữa. Anh thích cô mãi mãi.

Cô không phải một cô gái nhẹ dạ nào đó đang tìm mối tình đầu hoặc nhà bảo trợ giàu có. Giống như anh, Diane Benchley không chịu đứng yên. Và giờ phút này anh chỉ biết hy vọng họ đi tới theo cùng một hướng. Cho dù có là thế thì xác suất thành công của anh vẫn thấp đến mức anh không dám đặt cược lên chính mình.

“Anh đang thuê nhà của cô ta và là hội viên sáng lập của Câu lạc bộ Tantalus. Đó là lợi thế rồi, đúng không?”

Thực ra anh đã bị bắt cóc và bị tống tiền nhưng anh không thể kể với tử tước. Oliver không muốn đề cập đến cảm giác kỳ lạ đã xâm chiếm anh từ lúc anh nhận ra mức độ tổn thương anh đã gây cho cô khi ở Vienna. Cho đến giây phút đó anh chỉ bận tâm đến cảm xúc của riêng mình cùng những sợi dây thừng quấn chặt anh và đe dọa sẽ kéo anh xuống.

Cảm giác chấn động vẫn còn nguyên trong anh khi nhìn vào đôi mắt xanh ngọc của cô, nhưng cảm giác chiếm ưu thế không còn nữa. Anh không chắc chuyện sẽ đi đến đâu nhưng theo đuổi Diane Benchley là cách duy nhất để tìm hiểu điều đó.

“Không thú vị sao”, Manderlin lẩm bẩm rồi hất cằm về phía lối ra vào.

Oliver nhấn con dao bạc và dịch chuyển sao cho phản chiếu lại hình ảnh bộ ba đang tiến vào phòng ăn. Công tước Greaves lọt vào mắt anh đầu tiên, anh nghiêng chặt quai hàm. Gã ta là sự phiền phức anh đã có thể giải quyết mà không cần đến Mùa Vũ Hội này. Ít nhất cho đến giờ gã công tước này đủ khôn ngoan để tránh xa Tantalus.

Kẻ thứ hai càng làm tên đầu tiên trở nên đáng ngại hơn. Oliver ngay lập tức nhận ra tia nhìn láo liên, nham hiểm và điệu bộ nghiêng ngang của gã. Gã thứ ba là bá tước Larden không đem lại cho anh chút nhẹ nhõm nào. “Bá tước Cameron”, anh thì thầm với Manderlin và hạ dao xuống. “Tôi sẽ không dùng từ thú vị đâu.” “Rắc rối”, phải. Chính là từ đó.

“Thực ra tôi đang ám chỉ sự kết hợp của anh ta và mấy người đi cùng”, Jonathan đáp. “Tôi không nghĩ họ giao du với nhau.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Tuy nhiên có một lý do để bộ ba kỳ quặc này tụ họp. Câu lạc bộ Tantalus. Sức mạnh của sự thôi thúc phải rời khỏi White và tìm gặp Diane làm anh choáng váng, thông thường anh có khuynh hướng tự bảo vệ mạnh mẽ hơn là làm việc thiện. “Diane sẽ không cấp quyền hội viên Tantalus cho Cameron. Có lẽ anh ta đang tìm sự hỗ trợ tài chính để thử thời vận.”

“Nghe có vẻ bề mặt quá.”

“Có lẽ thế nếu anh ta phải cúi đầu trước chị dâu cũ, tay cầm nón, và cầu xin được vào câu lạc bộ.”

“Anh thực sự nghĩ vậy à? Cả Larden lẫn Greaves đều không giỏi chịu đựng bọn nghèo hèn đâu.”

“Đúng thế.” Nếu lúc trước Cameron chỉ là sự nhút nhối nhỏ thì giờ mọi bản năng của Oliver đang kêu gào nhắc nhở anh sự việc đã trở nên nghiêm trọng hơn nhiều. Nhu cầu bảo vệ Diane đột ngột mạnh mẽ dâng lên làm anh choáng ngợp. Nhưng nếu có khi nào anh tiếp cận một cách thận trọng thì chính là lúc này. Greaves và gã Larden thấp kém hơn kia không thể coi thường được.

“Oliver? Cái nhìn của anh trông có vẻ tính toán quá. Hay phải nói là khó chịu thì chính xác hơn.”

Anh lắc đầu. “Xin lỗi. Tôi đang suy tính. Giờ anh sẽ tiếp tục buôn chuyện hay chúng ta đến chỗ Jackson?”

“Tôi luôn. Tôi vẫn còn nợ anh một cánh tay.”

Oliver gượng cười. “Không phải hôm nay đâu anh bạn.”

Bất chấp Oliver có khoe khoang thế nào thì anh suýt nữa đã mất đầu bởi một cú đập may mắn của vị tử tước. Xao lãng là một mối phiền toái chết tiệt. Hai kẻ đi cùng Anthony Benchley ắt xảo quyệt và nguy hiểm. Oliver biết rõ bọn chúng là những kẻ tư lợi. Bộ ba đó không thể mang lại điều gì tốt lành.

Bọn họ chắc hẳn sẽ không muốn dính dáng đến anh nên theo đúng luật anh sẽ ghi nhận sự xuất hiện và câu chuyện của họ để ngay khi đoán được kế hoạch anh sẽ tiếp tục niềm vui riêng.

Nhưng lần này thì khác. Không còn là thú vui nhàn tản về chuyện làm ăn của một người bạn cũ thân thiết. Hôm nay anh lo lắng. Cho người khác.

Khi anh trở lại Adam House vào xế chiều thì hai bó hoa hồng đỏ đã nằm trên chiếc bàn trong sảnh lớn. “Cho Phu nhân Cameron phải không?”, anh hỏi trong lúc đưa mũ và găng tay cưới ngựa cho người phục vụ. “Để tôi đoán nhé: Oberley và Henning.”

Langtree cúi đầu. “Có lẽ tôi quá nhiều lời nhưng sao ngài luôn biết được vậy?”

Vì anh không thể rời mắt khỏi Diane từ lúc cô bước vào câu lạc bộ đến khi cô rời đi. “Oberley lẽo đẽo theo cô ấy như con cún mập suốt tối qua, còn Henning khăng khăng đòi đọc văn thơ anh ta sáng tác để tôn vinh cô ấy.” Anh ngừng lại. “Cô ấy có ở trong đó chứ?”

“Phu nhân Cameron đang gặp gỡ các nhóm trưởng. Tôi thông báo cho cô ấy là ngài muốn gặp nhé?”

Anh đấu tranh nội tâm giữa việc báo cho cô biết liên minh mới của người em chồng cũ hay nên tránh xa việc làm ăn của cô như cô đã ra lệnh cho anh. “Không cần”, anh nói lớn. “Tôi sẽ tự lo liệu.”

Xét cho cùng thì có thể đó chỉ là sự trùng hợp. Có lẽ Anthony Benchley học cùng trường đại học với Larden và quyết định ăn trưa ở White để ôn lại chuyện cũ. Diane sở hữu Adam House một cách hợp pháp, chỉ ít phần đông mọi người biết như thế, nên Cameron không thể tranh cãi được. Anh ta có thể than thở, dù phiền toái nhưng vô hại.

Đúng thế, heo còn biết bay được cơ mà. Nếu trong anh còn có chút ý thức tự bảo vệ thì anh sẽ nhận ra rằng rắc rối sắp đến không phải chuyện của anh và lên lầu thay trang phục để ăn tối. Đó sẽ là hành động hợp tình hợp lý nhất. Diane liên tục rao giảng thứ triết lý của sự hợp lý và tính vụ lợi với anh. Anh cúi kính đi xuống cầu thang và trở lại đại sảnh. “Họ họp ở phòng nào?”

Langtree chắn trước mặt anh. “Nếu ngài muốn gây sự thì tôi buộc lòng phải ngăn lại, thưa ngài.”

Vậy là bà chủ nhà đã không hủy bỏ lệnh bắn anh nếu anh không cư xử phải phép. “Không gây sự. Dù sao cũng không phải do tôi khởi xướng.”

Nữ quản gia nhìn anh rồi gật đầu. “Phòng Aphrodite.”

“Cảm ơn Langtree.”

Anh rảo bước qua phòng ăn gần như trống trải và đến một cánh cửa ở bên hông rồi dừng lại ngay khung cửa. Diane, Martine và năm cô gái trẻ ngồi quanh bàn ăn sáng để xem lại lịch trình, thực đơn và cân nhắc ưu khuyết điểm của việc nhận đặt bàn so với tối ưu chỗ ngồi theo kiểu phục vụ người đến trước.

“Nếu em bắt đầu nhận giữ chỗ”, anh xen vào và bẫy cặp mắt mỹ miều quay về phía anh, “tất cả sẽ lao vào giành giật bàn ăn. Trước tiên em sẽ bảo người hầu ghi nhận trước một giờ, rồi hai giờ, sau đó là trước một ngày và rồi...”

“Tôi tin chúng tôi hiểu được ý anh”, Diane cắt lời. “Quan điểm của anh thế nào?”

Chí ít cô không ném chân nển vào anh và ra lệnh cho anh biến khỏi phòng. “Họ sẽ không đến. Em sẽ chịu cảnh giữ lại nửa số bàn nhưng không có khách.”

“Có lẽ chúng ta nên thu phí giữ chỗ một si-linh”, cô nàng tóc đỏ tên Sophia White đề xuất. “Hay nhiều hơn.”

Diane lắc đầu. “Chúng ta đã thu phí hội viên và phí vào cửa của họ rồi.” Cô thở dài. “Tôi ghét phải thừa nhận ngày Haybury nói có lý. Chúng ta đã nắm giữ năm bàn cho các hội viên sáng lập. Không nhận giữ chỗ thêm.”

Anh đợi vài phút để cô kết thúc buổi họp và yêu cầu cho các cô gái a ngoài làm việc. Khi chỉ còn cô và Martine trong phòng anh liền bước tới. “Em có thời gian không, Diane?” LQĐ

“Anh muốn gì?”

Cô nàng người Pháp khó ưa trông cứ như bị mọc rễ trên nền nhà. Anh không ngạc nhiên, từ sau lần hẹn hò ở nhà hát và nụ hôn làm tim anh ngừng đập, Diane đã làm đủ cách để anh không thể nói chuyện riêng với cô.

“Hôm nay tôi đã ăn trưa ở White”, anh nói, không thể không quắc mắt với Martine. “Khi rời khỏi đó tôi vô tình để ý thấy...” Anh ngừng lại. “Mở đầu không quan trọng đúng không? Anthony Benchley có hai người bạn đồng hành mới... Bá tước Larden và Công tước Greaves. Tôi cố nghĩ ra lý do họ đi cùng nhau nhưng không thể tìm ra bất cứ thứ gì có tính tích cực.”

Diane biết đáng ra cô phải cảm thấy kinh ngạc. Sau cùng thì cô đã xem Anthony không hơn gì một sự nhắc nhở phiền phức về một quá khứ không còn ảnh hưởng đến cô nữa. Nhưng hội viên câu lạc bộ tiếp tục gia tăng và bắt đầu có lợi nhuận. Và một phần trong cô vẫn nghi ngờ không biết liệu cô có thành công được không.

“Cảm ơn đã nói với tôi”, cô nói to, biết rằng cũng cần chút ít phản ứng. “Còn gì nữa không?”

“Diane, chúng ta cần...”

“Đây là việc làm ăn của tôi chứ không phải của anh, Oliver. Giờ thì anh còn muốn thảo luận gì nữa không?”

“Lúc này thì không.”

Rõ ràng từ ánh mắt, anh muốn cho cô lời khuyên hoặc ý kiến hay tỏ ra thương xót cô. Nếu cô vẫn còn hoàn toàn chán ghét anh thì cuộc đối thoại sẽ dễ dàng được chấp nhận. Nhưng giờ đây mọi thứ phức tạp hơn rất nhiều. Nếu anh lại hôn cô giống lúc ở nhà hát thì có thể cô bắt đầu nhớ lại hơi ấm cuộc sống và... hy vọng đã từng bao bọc cô trong hai tuần ở Vienna.

“Vậy tối nay tôi sẽ gặp anh”, cô đáp, hy vọng anh hiểu ý và để cô yên.

Anh gật đầu. “Hãy đến ngồi ở bàn của tôi. Tôi sẽ mời em bữa tối.”

“Để xem.”

“Nếu em có ý bảo ‘không’, em yêu, thì hãy nói luôn đi.”

“Tôi nghĩ sao nói vậy thôi. Tại sao anh không ra ngoài kiểm tra vòng quanh rulet mới giúp tôi?”

“Tôi sẽ không nhắc nhở em việc này có thể trở nên nghiêm trọng vì em biết thừa rồi. Tôi cũng không cố giành quyền kiểm soát khỏi tay em. Thậm chí tôi còn không thèm thử nữa.”

“Đi đi.”

“Nhất gan.” Nói xong anh rời khỏi phòng.

Diane đếm đến năm và ngồi xuống. Jenny vội vàng ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay trái của cô. “Anthony Benchley không thể gây rắc rối đúng không?”

“Theo những gì tôi nhớ về anh ta thì được làm bá tước đã khiến anh ta hạnh phúc vô cùng. Anh ta luôn bất mãn với vai trò con trai thứ.”

“Vậy câu hỏi đặt ra là liệu anh ta có hạnh phúc vô cùng và tụ tập bù khú với bạn bè hoặc là Haybury đã đoán đúng.”

“Đúng vậy. Để đảm bảo an toàn tôi sẽ nhắc Juliet là ngài Bá tước Cameron mới có thể sẽ đòi gặp lần nữa.”

“Cô có thể cân nhắc việc ngài Haybury đang cố làm cô hoảng loạn đến nỗi cô sẽ giải bày hết tâm tư với anh ta.”

Diane cau mày. “Tôi không nghĩ anh ta sẽ làm thế.” Trước khi họ kịp tranh luận xem có phải cô đang làm cái việc quái dị là phải lòng Oliver lần nữa không thì cô đã đứng lên. “Dù xảy ra chuyện gì thì vì lợi ích của mình, tốt nhất Oliver nên nhớ đây là nhà tôi. Xét đến tình trạng lúc Frederick để lại tước hiệu tôi không chắc Anthony đủ khả năng cá cược. Bằng bất cứ giá nào tôi cũng sẽ không để anh ta thua sạch phần còn lại trong sản nghiệp nhà Benchley. Anh ta nên biết ơn vì tôi đã từ chối anh ta.”

“Nhưng còn những gã kia?” Jenny chỉ tay về phía Phòng Persephone. “Cô khuyến khích họ cá cược.” LQĐ

“Phòng trường hợp cô đã quên, tôi đã từ chối mười bốn đơn xin gia nhập câu lạc bộ khác. Tôi đã yêu cầu các cô gái thông báo ngay lập tức nếu ai đó say xỉn hoặc cược quá lớn. Tôi không muốn hủy hoại gia đình họ. Ngay cả với người đã hủy hoại tôi.” Thu tay lại, cô đứng lên. “Chỉ vậy thôi.”

Jenny đứng lên, theo cô ra cửa. “Tôi sẽ rất giận nếu anh ta cố gây sự. Có câu lạc bộ hay không thì cô đang làm rất tốt. Và không chỉ cho hai chúng ta.”

Diane bật cược. “Đừng để Phu nhân Dashton hay các quý bà đứng đắn nghe cô nói thế. Với họ tôi là Eve, Jezebel và Delilah kết hợp lại đấy.”

“Hôm nay cô có chú ý đến Camillie không?”, Jenny hỏi khi họ đi vào bếp. “Cô ấy cười đến hai lần.”

“Tôi không chắc cô ta sẽ cười nếu bố hoặc gã đàn ông bị cô ta ruồng bỏ ghé vào câu lạc bộ.”

“Có lẽ cô ấy tin cô sẽ giúp loại bỏ mối nguy hại. Cô đã cứu sống cô ta bằng việc cho cô ta làm ở đây mà.”

“Ôi. Làm ơn đi. Đừng nói quá lên như thế.”

“Tôi không nói quá. Một cô con gái được giáo dục tử tế của bá tước không thể chạy đến gia đình hay bạn bè để tìm công việc hoặc nơi ẩn náu. Cô nghĩ cô ta sẽ ra sao nếu Tantalus không tồn tại?”

“Vậy thì nó là một sự trùng hợp đáng mừng”, Diane nói. Lạy Chúa, cô không định trở thành bảo mẫu của các tiểu thư quý tộc nhưng vận mệnh lại lái sang hướng đó. Phải, cô có cảm giác... thỏa mãn không ngờ tới khi giúp đỡ các cô gái có việc làm. Nhưng đó không phải mục tiêu của cô. Không thể nào. Cô muốn sự tự chủ. Cô không thêm bất cứ ai vào hệ phương trình. Hít sâu, cô gặt đầu với Mary và Fiona khi họ lướt qua cô giữa hành lang. Có lẽ đã tới lúc cô tìm một phương trình khác.

“Còn Haybury thì sao?”

Diane đối diện bạn mình, miễn cưỡng thảo luận phần rối rắm nhất trong tất cả các hệ phương trình của cô. “Anh ta đang làm tốt. Anh ta sẽ không thách thức tôi nữa. Và khi tôi đủ sức trả nợ thì chúng ta sẽ không còn cần đến anh ta.”

Jenny vẫn giữ cái nhìn đăm chiêu nhưng Diane bỏ đi với một nụ cười. Cô chỉ còn biết tiếp tục lừa gạt nhiều điều khác nữa trước khi chúng bị vỡ lở.

Vấn đề nổi cộm nhất vẫn là Oliver Warren. Cô sẽ tỏ ra sắc đá với anh vì cô biết anh sẽ tỏ ra sắc bén, hóm hỉnh, thích tranh luận và đồng thời rất quyến rũ. Nhưng nụ hôn đó... chỉ nghĩ về nó thôi cũng làm ngón chân cô co lại và tim cô đập liên hồi. Cô không biết phải chống đỡ thế nào nữa.

Cô tin chắc rắc rối đang đến gần và dù cô có muốn nhờ đến sự trợ giúp của anh hay không thì Oliver cũng sẽ sẵn sàng dang tay ứng cứu.

15. Chương 15

Type: quacauphale LQĐ

“Buổi tối tốt lành, ngài William”, Diane mỉm cười và nói. “Tôi rất vui vì ngài Cleves đã đưa ngài tới đây. Hãy tận hưởng chuyến viếng thăm nhé.”

Con trai Hầu tước Plint toét miệng cười đáp lễ. “Tôi nói nơi này khá tuyệt vời. Gái đẹp đông hơn ở Almack, chắc chắn luôn đấy.”

Cleves nắm vai người bạn trẻ tuổi. “Cư xử cho phải phép chứ Billy, nếu không hai gã to kình ở sau cánh cửa sẽ đá móng cậu ra đường đấy.”

Rõ ràng Haybury đã đúng về việc các hội viên câu lạc bộ đã bắt đầu thi hành nội quy. Mỉm cười biết ơn với Cleves, cô rời đi và tìm Pansy Bridger để bảo đảm ngài nam tước nhận được một chiếc bánh tạc quả mọng vốn là món tráng miệng ưa thích của anh ta.

“Tôi sẽ lo việc đó, thưa phu nhân”, cô gái tóc nâu nói và ghi chú vào giấy. “Ngài Haybury đã ngồi ở Phòng Demeter mười phút trước. Cô đã nói muốn biết.”

“Cảm ơn Pansy.”

Cô cần phải ăn và nếu cô tiếp tục tránh mặt Oliver thì số lời tán tỉnh cô phải chịu đựng mỗi tối sẽ tăng nhanh cùng số lẵng hoa nhận được vào sáng sớm cũng như thư từ và thơ phú bày tỏ sự ngưỡng mộ bất diệt hay thậm chí là hôn nhân cả đời. Nhún vai, cô đi vào phòng ăn chính.

Oliver đã ngồi trong góc phòng gần cửa sổ nhìn ra khu vườn thấp đèn lồng, đó là một trong số các bàn ăn được dành riêng cho hội viên sáng lập. Dù anh ngồi một mình nhưng trên bàn đã được dọn cho hai người cùng một ly vang trắng ưa thích của cô đặt đối diện anh.

Anh đứng lên lúc cô đến gần. “Buổi tối tốt lành, Phu nhân Cameron”, anh chào cô và vòng qua kéo ghế.

“Tối nay anh khá lịch thiệp nhỉ”, cô nhận định trong lúc ngồi xuống.

“Tôi đang thử làm điều mới mẻ”, anh đáp và trở về chỗ ngồi. “Trước đây em chưa từng mặc chiếc đầm này. Tôi biết em không cần tôi tán tụng nhưng trông em đáng yêu lắm.”

“Chỉ là một chiếc đầm đen thôi. Làm sao anh biết nó còn mới?”

“Tôi biết nhìn mà.”

Anh có vẻ chú ý hơn cô tưởng. “Vậy làm sao anh biết tôi sẽ ăn tối cùng anh?”, cô hỏi, cầm ly rượu lên để nhấp môi. “Lúc đó dường như anh đã không chắc chắn lắm.”

“Em đã không từ chối.”

Patricia đi ngang qua để nhận gọi món, Diane yêu cầu heo nướng còn Oliver chọn thịt nai. Phòng ăn khá đông đúc, Sophia đã nhanh chóng phát triển năng lực sắp chỗ ngồi cho hội viên và thuyết phục những người dễ tính nhất di chuyển đến phòng chơi bài khi phòng ăn bắt đầu tấp nập.

“Em sẽ mở cửa câu lạc bộ suốt năm à?”, Oliver hỏi, ánh mắt anh thăm dò gương mặt Diane. Cô chú ý anh đã làm thế rất nhiều lần, như thể đang cố gắng tìm hiểu suy nghĩ của cô. Cô thích ý tưởng anh không nhận thức mình đang làm thế.

“Các câu lạc bộ khác của anh có đóng cửa vào cuối Mùa Vũ Hội không?”

“Vài nơi thôi. Những chỗ khác cắt giảm nhân lực và giờ làm việc.”

Giảm nhân lực vốn là ý định ban đầu của cô khi câu lạc bộ vẫn còn trong giai đoạn xây dựng. Kế hoạch đó hợp lý về mặt kinh tế. Ít khách đồng nghĩa với thu nhập thấp, và ít nhân viên đồng nghĩa với ít chi phí phát sinh. Tuy nhiên bây giờ mọi chuyện đã phức tạp hơn. “Số nhân viên không được giữ lại phải làm gì?”

“Chẳng biết nữa. Tôi chưa bao giờ trò chuyện với ai trong số họ.”

“Thật đáng xấu hổ. Anh đã có ích trong chốc lát rồi... tắt ngúm.”

Anh toét miệng cười. “Có ích là một hướng đi mới của tôi. Tôi sẽ hỏi giới quý tộc nhé? Tôi có hẹn ăn sáng với Manderlin trước khi đến Nghị viện.”

“Được đấy. Cảm ơn anh.”

Anh nhấp một ngụm ứt-ki. “Và em sẽ nợ tôi... một chuyến đi dạo trong công viên nào tùy em chọn vào chiều thứ Ba.”

“Không!”

“Vậy tôi e rằng mình sẽ không thảo luận với bất kì hầu bàn hay phục vụ nào về hoạt động vào mùa thu và mùa đông của họ.”

Diane nheo mắt, cau kinh và đồng thời cảm thấy đôi chút... tự mãn, cho dù cô biết anh vô tâm và tư lợi. “Công viên St.James.”

“Rất tốt.”

“Ý tưởng về sự hữu ích của anh cần được cải thiện đấy.”

“Cũng giống như quan điểm về một bà chủ tàn nhẫn điều hành câu lạc bộ dựa vào tính hợp lý và khát vọng sống độc lập của em thôi.” Anh nhấn nhá, đảm chắc cô sắp dẫm lên chân anh. “À. Quá gần mục tiêu phải không? Tôi có nên nói mình ngưỡng mộ cái cách em quản lý doanh nghiệp mà không cô nàng nào từng dám thử không nhỉ? Và sự gắn bó cùng sự trung thành của nhân viên dành cho em cùng tình cảm em dành cho họ, thậm chí còn đáng ngưỡng mộ hơn?”

“Anh thưa...” Cô kịp ngăn mình phát biểu ngớ ngẩn. “Anh đang lừa phỉnh tôi phải không? Độc địa quá đấy.”

Oliver ngồi sát vào bàn. “Tôi không lừa phỉnh em.” Vươn tay qua chiếc bàn nhỏ, anh nhíp ngón tay trở lên tay cô. “Tôi thừa nhận mĩa mai có lẽ là cách biểu đạt ưa thích của tôi”, anh thì thầm, nhỏ nhẹ đủ để bàn bên cạnh không thể nghe lỏm được, “nhưng lần này tôi rất thật lòng. Em là một phụ nữ đáng kinh ngạc, và tôi ngưỡng mộ em.”

Cô hít thở sâu, cố gắng phớt lờ cảm giác ảm áp, bay bổng lần đầu cô cảm nhận được khi anh hôn cô ở nhà hát Drury Lane. Hay thậm chí là trước đó, khi họ bay lượn trên bầu trời London trong khinh khí cầu? Cô không nhớ được từ khi nào mình bắt đầu.... thích anh hơn trước. “Vậy tôi thật lòng cảm ơn anh.”

“Không có chi.” Anh ấn nhẹ ngón tay cô rồi thả ra. “Nhưng em vẫn phải đi dạo trong công viên với tôi đấy nhé.”

Cô không bực bội với ý tưởng đó như đáng lẽ cô phải thế. “Đó là lý do tôi không khen ngợi anh về bất cứ chuyện gì.”

Trong giây lát trông anh thực sự có vẻ xao xuyến nhưng biểu cảm đó vụt khỏi gương mặt xương xương của anh quá nhanh. “Vậy tôi sẽ phải cố gắng thêm chút nữa.”

Có phải cô đã quá khắt nghiệt? Đúng là anh đã bỏ xa cô về sự nhần tâm nhưng anh vừa tặng cô hai lời khen chân thành. Cô không có ý định xin lỗi nhưng có lẽ, cô nên xoa dịu anh một chút. “Oliver, tôi cảm kích...”

“Quý tha ma bắt”, anh quát mắt lầm bầm.

“Chà. Đừng bận tâm.”

“Không phải nói em.” Anh liếc mắt ra xa rồi nhìn cô. “Anthony Benchley vừa bước vào với đám bạn mới của hắn.”

Có lẽ cô có thời gian chuẩn bị tâm lý trước khi trận bão lớn ập tới là hành động tử tế nhất Oliver từng làm cho cô. Cô đã gạt bỏ Fredrick ngay từ giây phút anh ta từ giả cõi đời và ngoại trừ một vết lún to tướng trên con đường của cô thì cô vẫn luôn hướng về phía trước. Mỗi lần Anthony xuất hiện cô lại cảm thấy như bị kéo lại cuộc sống cũ – lúc cô chỉ là Phu nhân Cameron nhu nhược, yếu ớt và nghèo túng. Thành thật mà nói đó không phải lỗi của Anthony nhưng anh ta phải biết cô không muốn anh ta đến gần cô chứ.

“Diane?”

Cô ngược lên. Và rồi cô nhớ ra họ đang ở trong câu lạc bộ của cô, trong nhà cô và gã ta chỉ là khách của một người nào đó. “Anthony”, cô nói, đứng lên để không phải ngược nhìn anh ta. “Tôi thấy anh không thể cưỡng lại sức hút của Tantalus.” Cô muốn bổ sung rằng gã không được chào đón nhưng đã kìm lại được. Nếu cô không thể chịu nổi một mối phiền toái đáng khinh như ngài Cameron thì cô không thể làm chủ câu lạc bộ.

“Có vẻ là vậy nhỉ?” Gã ta mỉm cười, khoe cả hàm răng và cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô.

Đúng lúc đó cô nghe tiếng Oliver kéo ghế. Ôi, không. “Tôi biết ngài Trainor”, cô quay lại trò chuyện với hội viên duy nhất trong nhóm, “nhưng anh sẽ giới thiệu tôi với bạn bè của anh chứ?”

“Hân hạnh. Công tước Greaves và Bá tước Larden. Các quý ông, chị... dâu cũ của tôi, Phu nhân Cameron.”

Dù tỏ ra thân thiết như thế nào thì cô không thể làm ngơ trước bầu không khí ngột ngạt tính công kích của giống đực. Phần lớn xuất phát ngay sau lưng cô. Nếu Oliver muốn đóng vai đồng minh của cô thì anh cần phải giữ bình tĩnh. “Ngài đã gặp ngài Haybury chưa?”, cô hỏi, lùi lại nửa bước qua một bên để có thể giữ anh lại nếu anh xông vào ai đó. Lạy Chúa, nhìn chung anh thuộc phe dùng não hơn là dùng sức mỗi khi giận dữ. “Oliver, Công tước Gr...”

“Chúng tôi biết nhau mà”, Oliver cắt lời. Anh đi tới đứng cạnh cô, đủ gần để chạm vào cô. “Vào bàn và thưởng thức bữa tối đi các quý ông. Đầu bếp ở Tantalus vô cùng xuất sắc đấy.”

Anthony trừng mắt nhìn khắp phòng. “Anh nghĩ có thể gạt bỏ tôi lần nữa hả Haybury? Anh và con bò cái của anh? Tôi đã điều tra rồi. Anh đã ở Vienna khi anh tôi qua đời. Và giờ anh sống dưới mái nhà của anh ấy, cùng vợ của anh ấy. Anh mong tôi tin tất cả chỉ là trùng hợp sao? Diane, cô đã trộm...”

“Nếu từ kế tiếp phun khỏi miệng anh không phải là ‘trái tim tôi’”, Oliver xen ngang, giọng anh đều đều. “thì anh và tôi sắp bất hòa rồi đấy”.

Quý ngài Cameron lập tức im bật. “Tôi sẽ không bị dọa nạt nữa. Tôi đã lịch sự cho đến lúc này. Giờ tôi có đồng minh rồi, Diane, tôi muốn thứ thuộc về mình. Cô...”

Công tước Greaves vỗ vai Anthony dù đôi mắt xám của anh ta vẫn dán chặt vào Oliver. “Chúng tôi ở đây để thử các bàn chơi của cô”, anh ta ngắt lời. “Không cần phải lắng mạ hay to tiếng đâu. Sự đam mê có thể dâng trào nhưng chúng ta đều là quý ông và quý bà cơ mà.”

“Đúng vậy”, ngài Larden góp lời. “Mọi người đều muốn nhìn ngắm câu lạc bộ khác thường của cô. Cô khó có thể trách chúng tôi vì đã tò mò... và hứng thú.”

“Đúng là nơi này khá đặc sắc nếu xét đến lần cuối gặp tôi, cô ta không thể chọn thực đơn cho bữa tối.” Anthony tặc lưỡi.

Ồ, cô rất muốn ăn miếng trả miếng câu nói đó, bắt đầu bằng tình trạng khó khăn trong việc chọn thực đơn tối khi căn nhà đó không đủ tiền mua cá và khoai tây luộc. Bàn tay cô co lại thành nắm đấm.

Những ngón tay ấm áp đặt lên tay cô. “Anh ta muốn đánh nhau”, Oliver thì thầm. “Đừng hùa theo anh ta.”

“Anh cũng vậy”, cô đáp lại, tay thả lỏng. Cô quay sang đối mặt với Anthony. “Tôi hy vọng anh không ganh ghét vì tôi có thể cải thiện cuộc sống của mình”, cô bình thản nói, chớp chớp hai hàng mi.

“Tôi không quan tâm cô có gì, tôi chỉ muốn biết cô đã làm gì thôi”, em chồng cũ của cô nhấn mạnh. “Tôi muốn cô chứng minh mình không xây dựng nơi này bằng một hiệp ước dê hèn nào đó với Haybury bao gồm cả Fredrick... hay Hầu tước Haybury quá cố.”

Cô sẽ không rơi xuống cái hố đó. “Tôi không thảo luận vấn đề tài chính của tôi, Anthony. Nhưng anh có thể kể tôi nghe làm thế nào anh thuyết phục được ngài Trainor đưa anh đến đây? Tôi không biết nhà Benchley còn có ai ở tại London có thể kêu gọi giúp đỡ.”

Bên cạnh cô Oliver khịt mũi khe khẽ. Khuôn mặt Anthony đỏ bừng, gã ta chưa bao giờ nghe cô đứng lên tự bảo vệ mình. Diane hiện tại rất khác với người mà gã biết cách đây bốn năm trước, trước khi Fredrick lôi cô đến Vienna.

Greaves kéo Anthony lùi lại. “Chơi bài”, anh ta nói. “Tôi muốn cá cược một chút. Không tranh cãi với một cô gái trong lãnh địa của cô ta.”

Thô lỗ gât đầu, Anthony lùi lại và quay đi. Khi họ biến mất khỏi phòng Persephone, Diane liền quay lại Oliver. “Greaves và Larden có thể gây hại cho câu lạc bộ đến mức nào?”

Dĩ nhiên cô không quan tâm Greaves và Anthony đã gọi thẳng tên cô, cuộc sống của cô gắn liền với câu lạc bộ nên chỉ câu lạc bộ mới đáng lo. Oliver nhanh chóng tự hỏi liệu trong tim cô có còn chỗ cho anh không. “Larden có lẽ sẽ cực lớn để đánh sập nhà cái và buộc em trao câu lạc bộ cho hắn ta. Greaves thì mưu mẹo hơn. Hắn sẽ tìm vết nứt và đào bới cho đến khi nó vỡ vụn.” Anh đặt tay lên lưng ghế, nửa bao quanh cô. “Em đã khiến Cameron nháo nhào tìm người giúp. Tôi đã bảo em khá đáng gờm chưa nhỉ?”

Cố gắng thả lỏng vai, Diane gương cười. “Anh giỏi để ý nhỉ.”

“Tôi không chỉ để ý bấy nhiêu ở em, nhưng chuyện đó để dành vào dịp khác. Chúng ta hoàn tất bữa tối chứ?”

Khi họ ngồi xuống dùng bữa, cô nhận ra một điều cực kỳ lạ thường vừa xảy ra. Trong vài phút vừa qua Oliver Warren đã trở thành đồng minh của cô. Quái lạ hơn nữa là sấm sét vẫn chưa đánh chết ai trong hai người bọn họ.

Bầy sói đã xâm nhập vào Tantalus. À, hai con sói và một con linh cẩu. Oliver liên tục nhìn ra cửa khi anh và Diane ăn tối. Anh phải khen ngợi Cameron. Gã đàn ông trông có vẻ dễ hơi hóa ra lại mang theo bệ lũ đáng để anh dè chừng. Vấn đề chính là liệu Larden và Greaves có đang chơi cùng một trò với người bạn mới của họ hay không. Dù sao đi nữa thì mọi chuyện đều mang lại rắc rối.

“Kể tôi nghe xem”, Diane đột ngột nói, “có phải Greaves đến đây vì anh không?”

“Có thể lắm. Hắn biết tôi sống trên lầu và dành phần lớn các buổi tối ở đây.”

“Nếu anh ta đã gian lận thì sao còn bám theo anh?”

“Tôi không biết.” Oliver cau có nhìn cái ly rỗng. “Nếu Cameron tiếp cận anh ta vì một nguyên nhân đặc biệt thì Greaves sẽ đồng ý khi biết quan hệ của gã bá tước với em, và của em với tôi.” Anh ngẩng đầu lên và nhìn thấy ánh mắt xanh lục dán vào mặt mình. “Tôi nghi ngờ anh ta được hứa hẹn một phần sở hữu Tantalus.”

“Anh ta sẽ không thể có nó”, cô phản đối. “Cũng như Anthony và Larden. Nó là của tôi.”

“Em không cần thuyết phục tôi đâu em yêu.”

Hít thật sâu, cô xuyên dao qua miếng thịt heo nướng. “Rắc rối của hai người xảy ra từ khi nào?”

“Ba năm trước.”

“Vào khoảng thời gian anh rời London để đi châu Âu. Tôi nghĩ không phải là trùng hợp.”

Dù cảm thấy cô rất thú vị nhưng lắm lúc anh lại ước cô bớt sắc bén đi một chút. “Không phải trùng hợp.”

“Còn Larden?”

“Tôi chưa bao giờ thích hẳn. Hẳn chỉ thích thắng tài sản và mạng sống của người khác.”

“Tôi sẽ không chịu để yên đâu.” Diane đẩy ghế và đứng lên. “Tôi sẽ ghé vào Phòng Persephone.”

Oliver cũng đứng lên và với qua bàn chụp lấy tay cô. Anh thích chạm vào cô và có vẻ cô không phản đối. “Hãy để tôi xem bọn họ muốn gì.”

“Đây là câu lạc bộ của tôi. Họ làm gì thì cũng chỉ ảnh hưởng đến tôi. Không phải anh.” Cô nhăn mặt. “Tôi cứ nghĩ rắc rối anh mang đến sẽ là một phụ nữ đòi làm việc ở đây đến tối lại chui vào phòng ngủ của anh. Đáng lẽ tôi nên nhận ra anh gây thù chuốc oán với cả hai phái.”

Anh kiểm chế không chỉ ra rắc rối đã bắt đầu từ khi cô giả mạo chữ ký người chồng quá cố của cô để chuyển Adam House cho cô. Nếu có điều nào đó hai người cùng đồng ý thì chính cô xứng đáng có một cơ hội giành lấy hạnh phúc. “Diane, tôi sẽ xem xét.”

“Không được. Cảm ơn vì bữa tối. Giờ tôi xin phép.”

Chết tiệt. Mỗi lần anh xích lại gần để giành lấy lòng tin của cô thì lại có người – mà thường là Diane – đẩy anh ra xa. Oliver rời phòng ăn, đi vòng qua phòng chơi bài Ariadne nhỏ hơn và đến cánh cửa thông với Persephone. Khi anh hồi tưởng về cuộc đời mình, dù rất hiếm khi, thì có vẻ như phần lớn thời gian ngập lặn trong bùn lầy vì lý do này hoặc nguyên nhân kia. Anh rất mệt mỏi nhưng cũng biết cách thoát khỏi đồng rác rưởi ấy. Thật ra anh rất giỏi lườn lách.

Thật thú vị, dù ba vị khách mới đến của câu lạc bộ đều đứng ở bàn rulet nhưng chỉ có Greaves và Larden đặt cược. Cameron đứng bên cạnh, sự quan tâm của gã ta dồn cả vào cách bài trí cùng thiết kế của căn phòng và những người xung quanh. Gã có vẻ đang thăm định giá nơi này. Gã đã mang ánh mắt đó từ trước nhưng lần này chắc chắn gã ta nghĩ mình có cơ hội đoạt câu lạc bộ từ tay cô. Và cho dù luật pháp nghiêm minh nhất có đứng về phía Cameron hay không thì Oliver sẽ không để chuyện đó xảy ra. Vì Chúa, Diane đã tạo dựng nơi này.

Cô đang đứng giữa phòng để sắm vai nữ chủ nhân quyền rũ, ca ngợi dây đeo đồng hồ bỏ túi mới của John Welling và mỉm cười duyên dáng với một hội viên vừa tán tỉnh mình.

Oliver không để tâm về phỉnh phờ của cô vì anh biết cô chỉ muốn kiếm thêm vài đồng cho Tantalus bằng cách làm những kẻ chơi bài xao lãng. Anh chỉ không thích cái cách bọn đàn ông nhìn cô khi cô không để ý đến họ.

Greaves cũng nhìn cô như một con sói sắp vồ con mồi. Mối Oliver mím chặt. Câu lạc bộ này có thể là chỗ kinh doanh của cô nhưng trông chừng cô là nhiệm vụ của anh. Cô sẽ không thích anh can thiệp nhưng anh sẽ chấp nhận hậu quả. Dù sao giờ cũng là lúc anh chuẩn bị ra tay.

Nhìn quanh căn phòng đông đúc lần cuối rồi từ cửa anh tiến thẳng đến bàn rulet. Sylvie Hartford chào anh, anh đặt hai mươi bảng vào số mười một.

“Chỉ hai mươi thôi à?”, Larden bình phẩm. “Nhẹ tay thế Warren? À, ngài Haybury chứ nhỉ. Thứ lỗi cho tôi.”

“Là cố ý xúc phạm tôi hay đầu óc anh lẫn thẩn rồi hả Larden?”, anh đáp. “Tôi đã cảnh báo anh về sự ham thích với những cô nàng mắc bệnh kín rồi đấy.”

Gã bá tước tái mặt, mạch máu nổi rõ trên trán. Greaves háng giọng, đồng thời thúc tay vào người bạn đồng hành của mình, “Anh không nên đấu khẩu với Oliver”, Greaves nhận xét. “Hãy phân cao thấp trên bàn chơi bài đi nào.”

“Đúng”, Larden nói. “Chúng ta đều biết anh ta rất giỏi.”

Trước cái đêm đánh bạc ở Vienna đáng ra Oliver đã có thể tỏ ra cao quý về cách thức chơi bài. Anh có thể đổ lỗi cho Greaves vì hành vi của mình nhưng điều đó cũng đồng nghĩa anh nợ gã công tước những gì đang xảy ra hôm nay. Oliver không muốn đếm xỉa đến Greaves và nhận trách nhiệm cho mối quan hệ của anh với Diane.

“Anh đang chuyện phiếm hay đang cá cược nhỉ? Chúng ta có nên dừng lại để các anh quyết định không?”, anh hỏi, đặt thêm hai mươi bảng vào ô đen. Anh gần như chỉ luôn đặt ô đen. Đến giờ vẫn có lợi cho anh.

“Thưa các quý ông, xin giữ nguyên tiền cược”, Sylvie hướng dẫn và ném bóng vào bánh xe. “Mười bảy đen”, lát sau cô tuyên bố, trả tiền cho người thắng và dọn bàn.

“Tôi có thể hiểu tại sao Tantalus lại trở nên rất nổi tiếng”, Larden nhận định. “Ngay cả khi thua cũng rất hấp dẫn nữa.” Anh ta ném một đồng si-linh lên bàn. “Nhặt lấy đi em yêu.”

Sylvie không hề lưỡng lự với qua bàn nhặt lấy đồng xu kia. “Cái này của tôi”, cô nói, đặt nó gần khuỷu tay. “Đồng xu được vớt xuống tiếp theo sẽ là của anh ta.” CÔ duyên dáng mỉm cười, chỉ vào gã bảo vệ Smith bỗng đứng ló ra từ đâu đó. “Dù sao anh Smith sẽ cảm ơn các ngài ở bên ngoài.”

Oliver chợt nhận ra anh đang mỉm cười và muện miệng thu lại biểu cảm đó. Anh không nghĩ mình lại cảm thấy niềm tự hào của một người cha. Lạy Chúa, anh mới hai mươi chín, hơn Sylvie có mười tuổi, nhưng anh đã dạy cô cách chơi bài, xoay xở ở bàn cược và phản ứng với sự ngu ngốc của nam giới. Và cô đã làm rất tốt.

“Còn gì vui nữa đây?”, Larden phản đối. “Nếu không chạm vào hay nhìn cô em, thì còn gì hay ho nữa?”

Trước khi Oliver kịp siết nắm tay Diane đã bước đến. “Nếu đó là ý kiến của ngài thì có lẽ ngài muốn đặt cược ở một câu lạc bộ khác.”

“Cô dắt mũi tất cả hội viên đấy ư, phu nhân? Hay cô thích nắm chặt hạ bộ của họ hơn?”

“Một vài quý ông thích có một nơi trang nhã để ăn uống, cá cược và tán gẫu với bạn bè mà không bị quấy rầy bởi sự thô tục vung về đấy, thưa ngài Larden.”

Một loạt tiếng “ừm, ừm”, vang lên sau lưng cô. Larden tạo ra kha khá kẻ thù trong suốt thời kỳ chơi bài ở Mayfair, dù không nhiều người sẵn sàng đối đầu trực diện với hắn nhưng lại rất hồ hởi thì thầm chế nhạo trong bóng tối. Oliver tiến lại gần Diane.

“Tôi tin là mình thừa tiêu chuẩn trở thành hội viên trong nhóm thêu thùa bé tẹo của cô”, gã bá tước nhận xét, nét mặt cứng đờ.

“Tôi không nghĩ thế”, Diane đáp. “Bạn bè ngài được chào đón ở lại, nhưng theo tôi nhớ ngài đã có cuộc hẹn ở đâu đó rồi.”

Cô thậm chí còn tìm cách để bảo toàn lòng tự trọng cho kẻ thù. Trừ phi Larden là một thằng ngu, gã sẽ nắm lấy cơ hội để khỏi bị đá ra khỏi Tantalus. Nếu không phải nghĩ mọi chuyện diễn biến theo chiều hướng xấu hơn thì anh đã reo hò rồi.

Dù vậy Larden vẫn chiếu đôi mắt xanh nhạt về phía Oliver. “Anh thực sự cho phép con bỏ cái này nói chuyện với tầng lớp cao hơn như thế sao?”

Như thể hắn chờ đợi anh sẽ nói gì đó để phá vỡ liên minh mới mỏng manh mà anh và Diane cố dựng lên. “Tôi không nghĩ Phu nhân Cameron cần xin phép ai đó trong quyết định làm ăn của cô ấy”, anh đáp. “Còn về việc anh thuộc tầng lớp cao hơn cô ấy thì tôi không đồng ý. Nếu anh còn xúc phạm Phu nhân Cameron dù là trực tiếp hay sau lưng thì tôi cũng sẽ thách đấu với anh. Bằng súng nếu anh đang thắc mắc.”

“Anh sẽ hối hận”, gã bá tước gắt gỏng. “Cô cũng vậy, đồ điếm.” Larden quay gót và chuồn ra khỏi phòng, Smith to con đóng sập cửa sau lưng hắn.

Diane liếc cái nhìn sắc bén sang Greaves và em chồng cũ. “Hãy tận hưởng nhé, các quý ông”, cô lạnh nhạt nói, gạt đầu chào rồi bước đến bàn faro gần nhất. Đi được nửa đường thì cô đứng bước và quay lại. “Ngài Haybury, ngài có rảnh không?”

Oliver nhặt tiền và rời bàn. “Với em thì có.”

Cô dẫn đường vào phòng Demeter rồi đi qua cánh cửa bí mật gần nhất để vào hành lang hẹp bên ngoài. “Ngài Larden không có xung đột với anh phải không?”, cô quay lại hỏi.

“Tôi đã thắng hẳn ta vài lần trên bàn chơi bài nhưng số tiền không lớn. Tôi nghĩ hẳn ta muốn đến đây vì Anthony Benchley thôi.”

Cặp mắt xanh lục quan sát anh nhưng anh không rõ cô đang tìm kiếm điều gì. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Rồi cô bước lại gần, vòng tay qua vai và hôn anh. Anh đặt tay lên mặt cô, kéo cô lại gần khi cô ghì sát anh và rên rỉ trên miệng anh.

“Chuyện này không có ý nghĩa gì đâu nhé”, cô thì thầm và mút môi dưới của anh.

Mắt anh muốn trợn ngược. “Dĩ nhiên rồi”, anh đồng ý, lưỡi anh quấn quýt với lưỡi cô.

“Tôi vẫn không thích anh.”

“Tôi không trách em.” Sự hưng phấn cần quét anh, một cách hung hăng và kích động.

“Tôi không cần anh giúp.”

“Có điên mới nghĩ thế.” Ngón tay cô bám vào vai anh, ngực cô dán vào ngực anh, một gót chân cô vòng qua giày anh, dường như cô khá phục tùng anh. Anh bắt đầu đánh mất khả năng suy nghĩ. “Trừ khi em bỏ đi ngay lập tức”, anh thì thầm thì bên khoé miệng cô, “không thì tôi sẽ lấy lại tâm giờ của em. Tôi muốn em.”

Anh cảm nhận được sự lưỡng lự của cô, cơ thể cô hơi giật giật. Rõ ràng cô đã bị cuốn đi trong giây phút đó, máu cô chảy dồn dập sau khi đổi đầu với hai tên nguy hiểm. Và anh đã lợi dụng tình huống này. Cô không muốn anh; cô chỉ ... thèm khát. Khốn kiếp. Nếu anh cần cố gắng né tránh điều gì thì đó chính là phạm phải một sai lầm có thể buộc anh trở lại vị trí ban đầu lần nữa.

Rồi Diane luồn tay vào tóc và kéo đầu anh xuống. “Tôi ghét có nợ không trả lắm”, cô thì thầm vào tai anh. “Tôi sẽ nói với Jenny rồi gặp anh trên lầu.”

Nếu anh cho cô thời gian suy nghĩ, có lẽ cô sẽ đổi ý. “Không. Em đi với tôi và chúng ta sẽ nói với Langtree trên đường lên lầu.” Anh lại hôn cô nóng bỏng và gợi cảm. Anh đã ngã bài của mình nên không cần giả vờ làm gì nữa.

“Ồ. Được lắm”, cô thở ra và liếm tay anh.

Lạy Chúa. Nếu anh có thể khóa được cánh cửa bí mật này thì anh và Diane sẽ không cần phải rời khỏi hành lang. Thêm một phút như thế này sẽ làm lộ rõ... sự hứng thú của anh dành cho cô với mọi người trong câu lạc bộ. Hít sâu, anh giữ chặt tay cô và đẩy cô đi dọc hành lang. Ở cánh cửa cuối cùng anh thả tay cô ra, luồn tay vuốt tóc và liếc nhìn cô.

Hai năm trước anh đúng là đồ ngốc. Anh bỏ cô vì anh đã yêu cô và anh biến mình thành gã khờ khạo hèn nhất. Không biết anh có thể sửa chữa sai lầm hay cô có cho phép anh dùng phần đời còn lại để bù đắp không.

Thay vì hỏi cô, anh lại đưa tay vén lọn tóc đen nhánh của cô ra sau tai. “Chúng ta đi chứ?”

Diane gạt đầu rồi mở cửa đi vào đám đông có trật tự phía trước phòng Demeter. Cánh đàn ông thấy cô ngay lập tức và bị thu hút như thỏ nam châm. Oliver không thích thế nhưng anh hiểu, dấu cho kế hoạch của cô và cách thiết kế Tantalus có tuyệt vời đến đâu thì cô vẫn là nguyên nhân người ta muốn đến đây, để được nhìn ngắm và trở thành một phần kỳ lạ của doanh nghiệp này. Bộ mặt cô trưng ra cho bọn họ thật là... ma mị, hay đáng thèm muốn thì đúng hơn.

Cô cũng thu hút anh. Ít nhất anh còn nhận ra điều đó. Anh còn biết được nhiều điều nữa về cô ngoài vẻ quyến rũ, sắc sảo. Cho dù thế anh vẫn không thể dẫn lòng mà bước đến gần.

“Juliet”, cô nói, cô duỗi ngón tay như thế bảo đảm mình vẫn còn sở hữu chúng. “Phiền cô nói với Genevieve tôi sẽ... không rảnh cho đến ba giờ sáng mai.”

Anh thấy mình thật đáng thương vì đã coi cạm từ ‘đến khoảng’ của cô như một dấu hiệu của sự mềm lòng. Rùng mình, Oliver gạt đầu với cô nàng quẫn gia. “Tôi cũng vậy, Langtree. Tôi không muốn có ai đó đập cửa phòng vào thời gian này trừ khi có hỏa hoạn. Rõ chưa?”

“Tôi biết làm sao rồi, thưa phu nhân”, cô ta nói mà không thèm nhìn về phía anh. Oliver toét miệng cười. Cô nàng này biết rõ ai là người trả lương cho mình. “Tôi sẽ ghi nhớ chuyện lần này đấy Langtree”, anh nhận xét và ra hiệu cho Diane tiếp tục lên tầng trên.

Ngay khi họ vào trong phòng khách, anh đóng và chốt cửa lại. CÔ nàng ngoại quốc quá khó lường nên không thể mạo hiểm không chốt cửa. Sau đó anh quay lại đối diện với Diane và phát hiện cô đang nhìn anh chăm chăm. Trong mắt anh, khuôn mặt cô dưới ánh đèn đường như đẹp một cách siêu thực. Mọi phần trong anh từ da dẻ đến tâm hồn, đều ham muốn cô và anh phải huy động hết lý trí mới giữ được bình tĩnh.

Cô chậm rãi ngược lên. “Đến đây”, cô nói, giọng cô thô ráp và thì thầm. “Đã thỏa thuận rồi.”

Anh lắc đầu. “Việc này không liên quan đến thỏa thuận.”

“Vậy tại sao tôi ở đây?”

Oliver từ tốn thu ngắn khoảng cách giữa họ. “Vì em muốn mình ở đây.”

Cô nghiêng đầu. “Anh chắc không?”

Trong tích tắc anh so đo tính toán giữa ham muốn có cô và mong ước cô chọn anh. Anh nuốt khan, biết mình thật ngốc khi dựa dẫm vào hy vọng sau những chuyện đã qua. Anh thích sử dụng kỹ năng của mình nhưng sẽ không thể hiện được nhiều trước khi cởi bỏ quần áo của cô. “Nếu em muốn đi thì cứ tự nhiên.”

“Còn tám giờ kia tính sao?”

“Xóa sạch.”

“Anh chắc chứ?”

Không. “Ừm. Nợ nần đã thanh toán xong rồi. Em chỉ còn nợ tôi một buổi tối đi dạo trong công viên.”

Nụ cười mướt mà, đầy nhục cảm nở trên khóe miệng cô. “Vậy là tôi có thể đi nếu muốn?”

“Đúng vậy.”

“Hừm.” Cô vẫn nhìn anh. “Tại sao lại hào phóng như vậy?”

“Tôi thấy ép buộc em lên giường với tôi... có vẻ vô vị.” Anh nhún vai. “Kỳ quặc, tôi biết thế.”

“Rất kỳ quặc.”

Diane khoanh tay ngang ngực rồi bỏ tay xuống. “Vậy tránh ra đi.”

Nguyên rửa bản thân bằng mọi thứ tiếng anh biết. Oliver nhích ra khỏi cửa, anh đã từng chơi bài faro và ứt với mức cược hàng ngàn bảng dù hiếm hoi nhưng anh đã thua khoản tiền lớn. Và anh vừa thua trong trò chơi này.

Cô bước qua anh và đặt tay lên thanh cửa. “Anh thực sự không ngăn tôi lại?”

“Thực sự?”

“Anh không muốn tôi ở lại.”

Anh thở hắt ra. “Dĩ nhiên tôi muốn em ở lại.”

“Vậy thì hỏi tôi đi.”

Cô đang đùa sao. Để anh trông càng ngốc nghếch hơn sao? Anh nghĩ mình đang bị như thế. “Diane, em sẽ qua đêm với tôi chứ?”, anh hỏi, không thể giữ giọng bình thản.

“Có lẽ”, sau cùng cô lẩm bẩm. “Nhưng không phải tối nay.” Cô mở cửa. “Nếu anh muốn tôi trở lại thì anh phải chứng minh mình đã thay đổi, Haybury.” Nói xong cô bước ra và đóng cửa lại sau lưng.

16. Chương 16

Diane khen ngợi Oliver vì đã không đuổi theo cô xuống cầu thang.

Xét đến cơn đau nhức nhối chạy khắp người cô thì có lẽ anh không thể chạy theo. Cô nén tiếng cười khúc khích có phần cuồng loạn và tiếp tục đi xuống tiền sảnh. Ồ phải, cô đã khao khát anh. Nhưng ít nhất bây giờ họ đã gần như cân bằng điểm số. Cô cần phải suy nghĩ khi Anthony liên tục buông lời cáo buộc và dọa dẫm. Thân mật với Oliver chỉ khiến việc nghĩ ngợi trở nên khó khăn hơn.

“Thưa phu nhân?”

Cô chớp mắt lúc Juliet xuất hiện trước mặt cô. “À, phải. Quên chuyện tôi nói ban nãy đi.” Cô nhún vai xoa dịu sự căng thẳng siết chặt bầu ngực. “Dù sao tối nay tôi vẫn sẽ nghỉ ngơi ở Adam House. Nhờ ai đó chuẩn bị bồn tắm nước lạnh.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Thậm chí cả khi cô cởi bỏ bộ váy đen tuyền và trằm mình trong làn nước lạnh lẽo ba mươi phút sau đó thì tâm trí cô vẫn tiếp tục xung đột với thân thể. Tại sao cô lại từ chối một đêm khoái lạc – với Oliver Warren thì chắc hẳn là rất thỏa mãn – chỉ bởi vì anh ta đã phạm lỗi hai năm trước chứ?

“Phạm lỗi”, cô lẩm bẩm, hét lên một tiếng lúc ngồi xuống bồn tắm và nước lạnh dâng lên ngang ngực. Nếu phạm lỗi bao gồm bỏ rơi người khác mà không nói một lời – còn người khác đó đã bắt đầu rất quan tâm đến anh ta và xứng đáng nhận vài lời giải thích mà anh ta vẫn chưa đưa ra – thì đúng là anh đã phạm lỗi. Rất nặng.

Cô không phải loại người nhút nhát, mong manh ngã vào vòng tay anh chỉ vì anh hôn giỏi và biết ăn nói. Hay bởi vì anh đã chứng minh mình tháo vát hơn yêu cầu cô đưa ra lúc tổng tiền. Đồ khốn.

Ít nhất nước lạnh cũng làm nguôi ngoai cơn cuồng nhiệt của cô. Vì Chúa, hai mươi phút trước khó khăn lắm cô mới nói được hai câu có nghĩa. Thở phào, Diane nhắm nghiền hai mắt và vỗ nước lên mặt. Nếu anh đáng khen vì không đuổi theo cô thì cô cũng đáng khen vì đã thoát khỏi anh trong khi cô rất muốn cảm nhận trọng lượng cơ thể anh trên người và vật đàn ông của anh di chuyển bên trong cô.

Cô gặm gừ hắt nước tung tóe, thở hổn hển khi nước dâng lên quá ngực. Tiếng động mạnh đột ngột vang lên dường như làm rung cả căn phòng và cô lại há hốc mồm.

“Mary?”, cô gọi, giật mình khi nghe thấy tiếng thỉnh thịch dội xuống từ trần nhà. Cô hầu của cô hẳn đã xuống bếp phụ dọn thức ăn trong giờ cao điểm nhất của phòng Demeter.

Một tiếng thỉnh nước. Lần này, bụi và thạch cao lộp độp rơi xuống. Cú va đập tiếp theo, thứ gì đó trông như lưỡi rìu cắt một nhát trên trần nhà và lại biến mất. “Thần thánh ơi”, cô lẩm bẩm và vội vàng bước ra khỏi bồn tắm.

Kéo chiếc áo choàng mỏng manh qua vai và cột lại thắt lưng, cô đi đến thành giường để lấy súng. Gỗ và thạch cao rơi xuống sàn lúc cô chụp lấy súng và kéo cò.

Trần nhà vỡ tung với tiếng thỉnh cuối cùng. Phần lớn mảng trần nhà đập vào nền đất cách cô vài thước, theo sau là một đôi chân xuất hiện, rồi một người rơi xuống. Là anh.

“Oliver?”, cô há hốc miệng, chĩa súng vào anh.

“Langtree và đám hà mã chết tiệt của em không cho tôi trở lại câu lạc bộ”, anh lẩm bẩm trong lúc phủ bụi khỏi vai và đứng lên. “Đừng bắn tôi lần nữa đấy, chết tiệt.”

“Anh đã khoét một cái lỗ trên trần nhà của tôi?”

“Không, tôi đã khoét một cái lỗ trên sàn nhà phía trên. Hy vọng không có ai ngã xuống đây. Tôi đã đặt một cái bình chắn ngang nhưng không bao giờ biết chắc được.” Anh nhún vai.

“Anh điên rồi.”

Di chuyển nhanh hơn cô, anh giật súng khỏi tay cô và ném nó vào bồn tắm. “Có vẻ vậy?” Hướng ánh mắt khó dò vào cô, anh đi qua một bên cho đến khi nhúng được ngón tay vào bồn tắm. “Lạnh nhỉ”, anh nói đầy ẩn ý. Không đời nào cô nói cho anh biết.

Việc này còn hơn cả điên rồ. “Anh đã giải phóng tôi khỏi vụ thương lượng ngu ngốc của anh. Biến đi!”

“Em đã nói muốn tôi chứng tỏ mình đã thay đổi.”

“Đúng, chứng tỏ chứ không phải... dọa tôi gần chết bằng cách rơi từ trần nhà xuống.”

“Làm sao tôi thuyết phục em được khi em cứ tránh mặt tôi? Tôi hiểu em và em hiểu tôi hơn bất cứ phụ nữ nào trong cái thế giới khỉ gió này. Em muốn hoa? Trang sức? Hay lụa là gấm vóc?” Anh bước về phía cô. “Thơ tình à? Em sẽ cười vào mặt tôi mất.”

“Hoa nghe hay đấy”, cô đáp, loạng choạng trên nền gạch ướt để trở lại phòng khách riêng.

“Đàn ông tặng hoa cho em mỗi ngày. Tôi cược em không nhớ nổi những kẻ đã tặng hoa cho em hôm nay.”

“Tôi đã nói nhiều lần là tôi không cá cược.”

“Ngài Quence, Michale Penn-Haller, và ngài Peter Selse.” Anh bước thêm một bước. “Tôi sẽ không tặng hoa cho em.”

Tim cô xốn xang. “Anh chú ý những người tặng hoa cho tôi ư?”

Đôi mắt xám của Oliver nheo lại. “Hàng ngày.”

Diane lùi lại thêm một bước, xương sống cô đập vào cửa phòng ngủ. “Tôi nghĩ anh nên biết khoét lỗ trên trần nhà và không chịu tặng hoa cho tôi sẽ chỉ chứng tỏ cho tôi thấy anh bị tâm thần thôi.”

“Vậy sao?” Đứng cách cô một bước, anh vươn tay và vuốt ngón tay dọc từ cổ đến phần cổ áo khép lại gần với ngực cô. “Tôi có thể cảm nhận được tim em đang đập.”

“Tim thì phải đập chứ.”

“Em mạo hiểm danh dự, tiền của em, tiền của tôi, mọi thứ em có vào Tantalus. Làm sao vài bông hoa có thể lay động được em? Đừng lố bịch như thế.”

Cô ghét phải thừa nhận anh đã nói đúng. Sau cuộc hôn nhân kết thúc trong nghèo túng thì hoa lá đối với cô chỉ có vẻ ủy mị và vô nghĩa. “Vậy phá nát nhà tôi là chiếc lược anh chọn để... lay động tôi sao?”

“Có hiệu quả không?”

Ngay lúc đó luồng nhiệt nóng lan xuống sống lưng cô và sự phấn khích làm tay cô run rẩy, cô không thể nghĩ ra bất kỳ điều gì khuấy động hơn một người đàn ông – hay chính xác là người đàn ông này – phá trần nhà để đến với cô. “Đến giờ thì có.” Nếu cô tin tưởng anh hơn một chút thì có lẽ cô đã không do dự. Ý nghĩ đó khiến cô giật nảy.

Oliver móc ngón trỏ vào áo choàng và kéo cô dựa sát vào cơ thể vạm vỡ của anh. Cô không biết ai hôn ai trước, nhưng chỉ trong chớp mắt cô đã bị cuốn vào anh đến nỗi không biết đâu là anh đâu là cô, cho dù họ vẫn mặc nguyên quần áo.

“Hãy nói em muốn tôi đi”, anh thì thầm, tuột áo choàng của cô xuống vai và hôn lên cổ cô.

Cách anh nói và chất giọng khàn khàn khiến cô bị khuấy động trở lại. Có thể anh đã phá nhà để đến với cô, nhưng có vẻ anh cần được biết cô vui mừng vì anh đã đến. Quả thật rất không giống gã hầu tước ngạo mạn phách lối mà cô nghĩ mình biết rõ như lòng bàn tay.

Dù có là trò chơi hay không thì ngày nay cô sẽ lấy thứ cô muốn. Thậm chí cô còn có nguyên tắc như thế. “Tôi muốn anh, Oliver”, cô thở ra, luồn ngón tay vào mái tóc nâu dày của anh. “Nhưng không phải ở đây.”

Anh tách ra, cau mày. “Chuyện quái gì vậy?”, anh bực dọc.

“Có một cái lỗ trên trần nhà”, cô thận trọng giải thích. Rõ ràng anh không tỉnh táo lắm. “Tôi không muốn người làm nghe hoặc nhìn thấy chúng ta.”

Nét mặt anh dần ra. “À, tôi xin lỗi. Máu trong não tôi đã chảy xuống dưới hết rồi.” Anh ném cho cô ánh nhìn bí ẩn đầy nhục cảm. “Em cũng biết rồi đó.”

“Tôi biết.” Cô nhướn miệng cười và vòng tay ra sau lưng để mở cánh cửa dẫn ra phòng khách.

Loạng choạng ra khỏi phòng, họ đổ nhào lên sofa. Miệng anh dán vào miệng cô, hai mắt cô nhắm nghiền, tận hưởng cảm giác anh bao bọc cô, bàn tay anh vuốt ve da thịt cô.

“Cánh cửa”, cô chặt vật tập trung ý chí để đẩy anh ra.

“Em nghĩ tôi sẽ nghe theo hả?”

“Cánh cửa.”

Oliver tựa đầu lên trán cô và hôn cô lần nữa. “Như ý em.”

Anh đóng sập cửa phòng ngủ, sự tự chủ đã rời bỏ anh từ giây phút cô bỏ mặc anh cô đơn trơ mắt nhìn cửa phòng khép lại. Trong vài phút ngắn ngủi anh đã cố gắng suy nghĩ thấu đáo bằng cô có vẻ muốn tổn thương anh, và theo khía cạnh nào đó thì họ đã cân bằng.

Nhưng rồi anh nhận thấy nếu cho phép cô kiểm soát mối quan hệ của họ thì anh đã thua thiệt quá nhiều. Anh sẽ trở thành nhân viên hay trợ lý của cô, việc anh không tuân theo hoặc ra lệnh lại càng quan trọng hơn. Nhưng quan trọng nhất vẫn là anh sẽ phải ngủ một mình, đau đớn, căng cứng và giận dữ.

Trở lại bên cô, anh cởi thắt lưng và mở áo choàng của cô. Chúa ơi, cô thật đáng yêu. “Em đẹp quá”, anh nói to.

Diane đáp lại bằng cách đẩy áo vét khỏi vai anh và giúp anh cởi áo gi lê nhanh đến mức làm cúc áo văng ra. “Ồ, xin lỗi”, cô thì thầm và ném chiếc áo xuống nền nhà.

Anh toét miệng cười. “Cúc áo bù cho trần nhà, Diane. Tôi không than phiền gì cả.” Anh cúi đầu ngậm lấy bầu ngực mềm mại, lưỡi anh quét qua núm vú cô.

Cô thở gấp gấp trong lúc anh chuyển sang ngực bên kia, cố gắng phớt lờ cơn đau thắt từ bộ phận đàn ông của mình. Đây chính là Diane Bechley mà anh nhớ, tự do biểu lộ khoái cảm. Dù có thể không hoàn toàn nhưng cô đã bắt đầu tin tưởng anh từng chút một.

Nhờ chiếc sofa dài và rộng nên sau khi đã giày ra anh có thể nằm dài cạnh cô. Anh cẩn thận gỡ những cái kẹp trên mái tóc uốn cong của cô, làm suối tóc đen nhánh nồng nàn mùi hoa oải hương trải dài trên vai cô. Bàn tay cô lần xuống chạm vào quần anh lúc anh cúi xuống hôn cô.

Khi cô kéo quần xuống đùi anh thì anh đá nó thẳng xuống nền nhà. “Anh ảm quá”, cô thở ra, cong mình áp sát vào anh.

“Em vừa ngậm mình trong nước lạnh. Hãy để anh sưởi ấm cho em.” Anh mỉm cười cúi xuống hôn lên ngực cô, bụng và đùi cô rồi tách hai chân cô ra. Anh chà lưỡi và ngón tay lên hai cánh hoa của cô khiến cô hỗn hển rên rỉ. CHÚA ƠI. Nếu cô lại phát ra âm thanh đó rất có thể anh sẽ lên đỉnh ngay lập tức, như cậu học sinh trong sáng nào đó đang ân ái với cô nàng đầu tiên trong đời cậu ta.

“EM ảm rồi, cảm ơn anh”, cô rên rỉ, lùa ngón tay vào tóc anh khi anh cúi xuống lần nữa.

Anh âm thầm cười rồi nhắm mắt và tưởng tượng ra hình ảnh thùng rác và lão già mắc bệnh gút lúc cô chồm lên người anh. Anh tiếp tục trêu chọc và nhắm nháp nơi ẩm ướt của cô cho đến khi anh không thể chịu nổi thêm một giây phút nào nữa, anh lật cô lại.

Đè lên cô, Oliver lại tiếp tục hôn cô, mê mẩn cái cách cô cong người lên, dán sát vào anh. Cô vòng mắt cá chân quanh đùi anh và anh đẩy hông mạnh mẽ vào trong cô. Mọi thứ bùng cháy: môi anh trên môi cô, nơi ẩm áp của cô bao bọc anh, tay chân quăn chặt – thời gian dường như ngưng đọng trong giây phút đó, không còn gì ngoài tiếng hít thở hỗn hển và tiếng kêu răng rắc nhịp nhàng của chiếc sofa thấp bên dưới họ.

Cô đã lên đỉnh, co thắt mạnh mẽ quanh anh, nhưng anh vẫn cố gắng khống chế bản thân. Chậm rãi thúc vào để kéo dài khoái cảm tuyệt vời của cô, anh quan sát đôi mắt xanh lục bảo lấp lánh lúc cô thở dồn dập bên dưới anh. Hai năm trước anh đã chạy trốn điều này. Anh đã bị quỷ ám chăng? Lúc hơi thở cô hơi bình ổn anh liền tăng tốc và chôn vùi mình vào trong cô sâu hơn, sâu hơn nữa, căng cứng, nhanh, mạnh mẽ. Anh gầm gừ rồi trút toàn bộ vào cô.

Lát sau họ vẫn nằm nguyên chỗ cũ, môi dán vào nhau khi anh lăn qua một bên. Anh thầm ước được chạm vào cô, được vuốt ve cô mãi mãi... và rồi anh nhớ ra. Anh chạy trốn chính vì điều này. Không phải thứ tình dục trên cả tuyệt vời này mà là nhu cầu được gần gũi cô chiếm hết thời gian của anh. Khao khát được thỏa mãn cô, được gánh vác mọi vấn đề của cô và được chứng kiến phiền não cùng lo lắng rời khỏi đôi mắt cô đã làm anh bỏ chạy.

Nhưng phần kỳ quặc nhất là trong lúc anh vẫn nhớ những kỷ ức kinh hoàng ấy thì ý tưởng gắn bó với cô không còn khiến anh... buồn bực như trước. Anh không biết liệu có phải thời gian đã làm anh thay đổi hay bởi vì hai năm nay anh đã thử tìm kiếm thứ khoái lạc mà bản thân không muốn và thất bại thê thảm.

“Em có một câu hỏi cho anh”, cô hỏn hển thì thầm.

“Tâm trí anh vẫn chưa ổn định nhưng anh sẽ cố gắng hết sức trả lời em”, Oliver đáp, bất thành linh có hứng thú với vòm họng mềm mại của cô. Anh vội hôn lên mạch đập hối hả trên cổ cô.

“Anh đã từ bỏ tám giờ kia và hy vọng em sẽ biết ơn mà lên giường với anh phải không?”

“Không phải.”

Diane nhướn một bên mày và ngược nhìn anh. Anh tự hỏi cô đã nhìn thấy gì. “KHông ư?”, cô lặp lại. “Anh đã sử dụng những biện pháp khá cực đoan để tìm em lúc em từ chối.”

“Anh đã muốn cuối cùng chúng ta sẽ như thế này”, anh nói, ngón tay xoay tròn trên ngực cô. “Nhưng anh muốn chúng ta hòa nhau, có thể nói thế.”

“Anh không muốn cưỡng ép em?”

“Anh không đòi nào làm như thế nhưng đúng là anh muốn em tự nguyện ở lại.” Tối nay anh đã rất thành thật, cho dù sự điên rồ nào đó đã chui vào đầu óc anh lúc anh cho rằng đục thủng trần nhà cô là cách hoàn hảo để thu hút sự chú ý, vẫn không giảm sút.

“À, Oliver”, cô thở dài, đuổi người làm anh căng cứng trở lại. “Anh, em và chiếc giường luôn rất hợp nhau. Em không hề nghi ngờ điều đó.”

“Em biết không, cuộc sống ở đây... có vẻ gần gũi đời sống gia đình nhất mà anh từng có từ khi mười hai tuổi. Phải mất chút thời gian để anh quen với nó.”

Cô cười khúc khích, vuốt dọc hông anh. “Nếu Tantalus là đời sống gia đình mà anh nói thì anh đã có khá nhiều thời gian rồi.” Nụ cười của cô nhạt đi. “Anh sẽ nói cho em biết vì sao anh chạy khỏi Vienna chứ? Đừng nhắc đến chuyện cần hội ngộ với bác của anh đấy nhé.”

Cảm xúc đang hình thành giữa họ có thể sẽ bị hủy hoại bởi một lời nói dối. Nhưng rất có thể sự thật cũng gây tác hại tương tự - đặc biệt là khi anh vẫn cố lý giải tình cảm vừa mới vừa cũ của chính mình. “Anh sẽ kể với em”, anh từ tốn nói, “nhưng không phải tối nay.”

“Nghe không có vẻ bảo đảm lắm.”

“Đủ để nói hiện giờ anh không bỏ chạy.” ANh hít vào. “Và cũng không định làm thế.”

Ánh mắt xanh lục bảo của cô dán vào một lúc lâu. “Em cần một vài bằng chứng.”

Oliver xoay cô ra ngoài rồi vòng tay vuốt ve ngực cô. “Anh sẽ cố hết sức”, anh thì thầm vào tai cô và nhắc một chân cô lên, từ từ thúc vào cô từ phía sau. Miễn là chừng nào nhiệm vụ còn bao gồm cả làm tình với Diane Benchley thì anh rất sẵn lòng sửa chữa.

Gần bình minh anh mới ngủ thiếp đi trên sô pha, Diane nằm trên ngực anh và một tấm chăn mỏng che chở hai người khỏi cái lạnh ban đêm. Nhưng chưa đến mười phút thì anh bị đánh thức bởi tiếng rống của một phụ nữ.

“Diane!”

Cửa phòng khách bị cô bật mở, cô nàng người Pháp khó chịu và hai cô gái cúi gập người nhanh chóng xuất hiện. Lần này Martine mang theo một khẩu súng lục và trông có vẻ cô ta rất biết cách sử dụng.

“Tôi vẫn ổn, Jenny”, Diane mơ màng nói trong lúc ngủ dậy trước mặt anh và lấy chăn bao quanh người. “Tôi đã bảo Juliet là tôi không rảnh.”

“Đúng, nhưng lúc đó cô ở trong phòng anh ta. Khi cô bỏ đi cô ấy nghĩ là kế hoạch của cô đã thay đổi.” Cô gái trừng mắt với anh qua vai Diane. “Cô biết có một cái lỗ trên hành lang nền nhà ở tầng trên mà. Nó nhìn thẳng xuống phòng ngủ của cô.”

Diane háng giọng. “Ừm, tôi biết”, cô đáp, giọng thấp thoáng vẻ hài hước. “Chúng ta sẽ phải gọi Dunlevy đến sửa sang lại.”

“Cô chỉ nói bấy nhiêu thôi sao?”

“Vào lúc này thì chỉ như thế. Chúng ta có thể nói chuyện sau, bạn thân mến. Nhưng trước tiên tôi thật sự cần ngủ một lát.”

“Với anh ta ở đây?”

“ ‘Anh ta’ muốn ở lại”, Oliver xen vào, anh cảm thấy có phần bực tức vì bị ngó lơ. “Chúng ta có thể nói chuyện vào ngày mai nếu cô muốn.”

“Cochon(1)”, cô ta cúi gập.

(1)Tiếng Pháp: Đồ con lợn.

“Gọi tôi như thế có vẻ sớm quá đấy”, anh nhận xét, ngả lưng ra và khịt mũi ra vẻ bị xúc phạm.

Diane thúc khuỷu tay vào sườn anh. “Tôi sẽ xuống ăn sáng với cô, Jenny”, cô nói. “Vào lúc mười giờ.”

“Được rồi, tôi thấy ở đây không còn việc gì để làm nữa.”

Mọi việc đã được giải quyết xong hết rồi, nhưng nếu anh nói ra thành tiếng thì có thể cô ta sẽ cầm khẩu súng lên lần nữa. Ngay khi Genevieve cùng các cô gái rời khỏi phòng và đóng cửa lại, Diane ngả người ra sô pha. “Chuyện này có thể đã diễn ra kịch tính hơn.”

“Anh không đồng ý, lần này không có ai bắn anh.”

Anh cảm nhận được tiếng cười khúc khích của cô. “Suy cho cùng thì có lẽ mọi việc đang trở nên sáng sủa hơn.”

Ôi, chắc chắn anh phải đồng ý với cô thôi. Giờ anh có thể bắt đầu lo lắng về mưu đồ của Cameron và Greaves.

“Anh ta muốn tôi chú ý”, Diane nói, bắt đầu thấy mất kiên nhẫn. Cô đứng lên lấy thêm một lát thịt nguội từ tủ búp phê. “Anh ta đã thành công.”

“Anh ta khoét một cái lỗ trên trần nhà phòng ngủ của cô”, Jenny phản bác. Cô ta đã nhắc đi nhắc lại điều đó bốn hoặc năm lần, hình như Diane không hiểu cô đang nói gì. “Nếu anh ta muốn cô chú ý thì đáng lẽ phải tặng hoa cho cô chứ.”

“Tôi đã đề nghị như vậy.” Cô ngồi vào bàn ăn và nói. Jenny vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn cô nên cô đặt nĩa xuống. “Tôi không yêu anh ta đâu, nếu cô đang bực tức vì điều đó. Tôi không lặp lại sai lầm của mình.”

“Vậy tại sao cô mỉm cười suốt cả buổi sáng thế? Cô khinh bỉ ngài Haybury cơ mà, hay cô đã quên rồi?”

Khó khăn là ở chỗ đó. Thật lòng cô không nhớ mình đã xỉa xối Oliver với Jenny bao nhiêu lần. Những lời lăng mạ đó không nhằm mục đích tìm sự cảm thông hoặc biến anh thành kẻ xấu mà bởi vì cô cảm thấy mình đã sai lầm. Thực sự là vậy. Nhưng bây giờ đã khác. “Tôi không quên”, cô nói to.

“Vậy thì cái gì...”

“Tôi hy vọng cô thấy gần đây anh ta rất chịu khó hợp tác. Tôi không than phiền về màn trình diễn cả đêm của anh ta.” Không một chút nào.

Jenny quắc mắt. “Tôi chỉ hy vọng cô không bị lừa thêm lần nữa. Ban đầu có thể cô đã khiến anh ta kinh ngạc nhưng anh ta không ngu đâu. Anh ta không thích thua cuộc. Tôi cam đoan anh ta đang vạch ra kế hoạch của riêng mình.”

“Tôi không nghi ngờ đâu.” Kế hoạch mà theo cái cách anh nhắc đến mái ấm và hứa hẹn không bỏ đi... khiến cô lúng túng.”

“Cô nghĩ Công tước Greaves và ngài Larden đến đây vì cô hay vì anh ta? Anh ta đang rước về rắc rối.”

“Anh ta không rước về Anthony.”

“Tôi đồng ý với cô. Gã bá tước mới dành cả tối qua để sờ lên giấy dán tường, sờ soi rèm cửa và nhắm đếm từng đồng câu lạc bộ thu được.”

Diane thở dài đặt nĩa qua một bên. “Có lẽ vẻ ngoài của tôi đã hơi quá đà. Trang phục có lẽ đã thuyết phục đám quý ông tin tưởng tôi không gian lận nhưng Anthony cũng đã nghĩ tôi và Tantalus rất giàu có.”

“Cô nghĩ chúng ta nên làm gì để làm anh ta cụt hứng đây?”

Trong giây lát Diane không chắc Jenny đang ám chỉ Anthony hay Hầu tước Haybury. Lần lượt xử lý từng vấn đề, cô tự nhắc bản thân. Trước tiên cô cần bảo vệ câu lạc bộ rồi mới lo cho trái tim mình. “Tôi chưa chắc chắn. Tôi có thể ngăn cản Anthony gia nhập câu lạc bộ nhưng nếu hội viên hiện giờ mời anh ta đến làm khách...” Cô quắc mắt. “Thật phiền phức! Câu lạc bộ là của tôi, anh ta không thể nhúng tay vào. Tôi sẽ tìm cách.”

“Tốt.” Cuối cùng Jenny quay lại với bữa sáng của mình. “Nhân tiện chừng nào ông Dunlevy trở lại sửa trần nhà của cô thì cô nghĩ đến việc cho vài nhân viên cao cấp có phòng riêng không?”

Diane gật đầu. “Tôi thấy lấy một hai phòng chung và chia ra thành phòng ngủ cá nhân cũng không thiệt hại gì. Tôi muốn các nhóm trưởng cảm thấy an toàn. Biến nơi này thành một ngôi nhà đúng nghĩa.”

Jenny nhìn cô chằm chằm một lúc lâu. “Tôi chưa bao giờ mong nghe cô nói điều đó.”

“Tôi đã đọc vài cuốn sách ngu ngốc được Phu nhân Dashton và đám bạn của bà ta xuất bản. Tôi nghi ngờ họ sẽ không gọi nhân viên của tôi là điểm nếu họ có quá nhiều con gái và không đủ tiền để nuôi nấng chúng. Lạy Chúa, không phải ai cũng muốn trở thành gia sư hoặc bạn tâm tình của một quý bà.”

“Hoặc là kết hôn”, Greaves cảm thán. “Tantalus thú vị hơn hội thêu thùa rất nhiều.”

Diane bật cười và nâng ly lên. “Bạn thân mến, cô không biết được đâu.”

“Trở lại vấn đề ban đầu nào. Hứa với tôi cô sẽ cẩn thận với người mà cô... tin tưởng cho dù con quỷ đó có cư xử dễ chịu như thế nào đi chăng nữa.”

“Tôi hứa.” Có tiếng gõ cửa vang lên, cô quay đầu lại. “Vào đi Sally.”

Cô hầu gái nhanh nhẹn nhún gối chào. “Thưa phu nhân, Grace nói có người cần gặp cô.”

Grace đã chứng tỏ là một người quản gia khá tốt nhưng không ghê gớm bằng Juliet. Tuy nhiên cô Langtree đáng thương không thể đứng chắn ngay cửa hai mươi bốn giờ một ngày. “Cô ta có nói là ai không?”

“Có ạ. Xin phu nhân thứ lỗi. Đó là ngài Cameron.”

Cảm giác nôn nao dâng lên trong bụng cô mỗi lần cô nghĩ đến việc Anthony Benchley đoạt lấy Tantalus từ tay cô. “Đưa anh ta vào văn phòng của tôi.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

“Khốn kiếp.” Diane đẩy ghế ra và đứng lên. “Theo dõi anh ta, dù anh ta muốn gì thì tôi cũng không cho anh ta có được nó.”

“Dĩ nhiên.”

Thay vì đến thẳng văn phòng, Diane lại vòng trở về phòng ngủ và phòng thay đồ. Smith và Jacobs đang chấp vá cái lỗ trên trần nhà, cô ngồi vào bàn trang điểm và cởi bỏ sợi dây chuyền ngọc trai cô đã đeo vào lúc Oliver về phòng anh.

Thay vì đến thẳng văn phòng, Diane lại vòng trở về phòng ngủ và phòng thay đồ. Smith và Jacobs đang chấp vá cái lỗ trên trần nhà, cô ngồi vào bàn trang điểm và cởi bỏ sợi dây chuyền ngọc trai cô đã đeo vào lúc Oliver về phòng anh. Gặp gỡ ngài Cameron là lúc không thích hợp để xuất hiện với vẻ hào nhoáng. Đôi bông tai ngọc trai cũng chui vào ngăn kéo, cô đeo vào một đôi bông thủy tinh xanh lục và vòng tay cùng màu quanh cổ tay. Không đeo nữ trang thì lại càng không nên.

Cùng lúc cô nghĩ đáng lẽ mình nên cẩn thận hơn từ lần đầu Anthony đặt chân đến Adam House. Cô đã đánh giá thấp đối thủ và xếp gã vào loại vô tích sự như anh trai gã.

Về mặt luật pháp, cô đã trộm Adam House và ngôi nhà bé nhỏ ở Vienna từ Anthony bởi vì cô cảm thấy mình xứng đáng... được hưởng một thứ gì đó cho bao nhiêu năm ròng rã chịu đựng nỗi thất vọng và sầu muộn, Bá tước Cameron mới kế nhiệm vẫn còn căn nhà ở London và hai gia sản thừa kế. Gã ta có mái nhà che đầu và sẽ luôn có nó. Khi Fredrick qua đời cô đã đếm kỹ từng xu từng cắc còn lại trong nhà mình. Cô có bảy bảng và hai xu cho phần đời còn lại. Vì vậy cô phải giành lấy thứ cô cần để tồn tại. Anthony không thể đòi lại nó.

Với suy nghĩ vững chãi đó, cô nhìn mình trong gương và hít thở sâu. Cô không còn là Diane Hastings, cháu gái Hầu tước Clansey nữa. Cô không khúm núm trước bất kỳ ai và không dựa dẫm ai ngoài chính bản thân mình.

Cho ngài Cameron đợi khoảng mười lăm phút thì cô mới tiến vào văn phòng gọn gàng với cửa sổ lớn. Anthony đang ngồi sau bàn làm việc và lấy dao nạy ngăn kéo.

Cảnh tượng đó thực sự đã trấn an cô một chút. Nếu chiến thuật của gã ta chỉ có như vậy thì không phải cô đã đánh giá thấp gã. “Buổi sáng tốt lành, ngài Cameron”, cô nói.

Gã đứng thẳng người. “Diane. Tôi cứ nghĩ cô sẽ gọi tôi là Anthony chứ.”

“Vậy chúng ta vẫn giả vờ cư xử hòa nhã hả?” Cô đứng yên. “Anh có lý do gì để cố nạy bàn làm việc của tôi không Anthony?”

“Thẳng thừng thế.”

“Tôi không thấy cần phải tế nhị sau khi anh kéo Larden và Greaves đến đây tối qua, tôi cho là để đe dọa tôi phải không? Anh muốn gì?”

Anthony nhìn cô chăm chú và ngả lưng ra ghế, nện gót giày lên mặt bàn. Gã ta bắt chéo chân, lấy xì gà ra khỏi túi áo khoác nâu.

Màn trình diễn sự thông thả chỉ thể hiện một trong hai điều. Hoặc là gã cực kỳ tự tin rằng mình đã nắm chắc chìa khóa tống cổ cô ra khỏi Adam House và Tantalus, còn không thì gã muốn cô nghĩ như vậy trong lúc tìm khe nứt trên bộ giáp của cô.

Cô sẽ không đưa súng để gã tấn công cô. Diane đứng lại ngay cửa văn phòng và cho phéo kẻ đáng ghét nhất trên thế giới ngồi và bàn làm việc của cô. Cánh cửa kín đáo đằng sau vai phải gã vẫn đóng kín như cô biết Jenny ở ngay bên ngoài.

“Cô muốn biết cũng được”, gã nói, “tôi muốn xem qua sổ sách của cô. Từ đám đông tối qua và tổng quan Tantalus mà nói thì hẳn là cô đang kiếm bộn tiền.”

“Cũng chỉ là đồng ra đồng vào thôi. Tôi không được mua chịu số rượu đỏ và nhân viên của tôi không làm không công. Sổ sách của tôi chỉ ra rằng đây là chỗ làm ăn.”

“Tôi vẫn muốn tận mắt nhìn qua chúng.”

“Không”, cô hoài nghi nói. Hẳn thô lỗ quá. “Tôi không có liên hệ hay không nợ nần gì anh cả. Anh ở đây chỉ vì tôi từng lấy anh trai anh. Giờ thì còn chuyện gì nữa không?”

“Diane, tôi đến vì tôi thừa biết Fredrick nghèo rớt mồng tơi và nợ ngập đầu khi anh ấy qua đời. Vậy mà cô mở được cả một câu lạc bộ cho quý ông. Tôi đã tham vấn vài chủ nợ của anh ấy và cô cũng đã trả nợ gần hết. Tôi đã nghe nói cô về London một cách hoành tráng.” Gã hạ chân ngồi xuống. “Adam House thì khác. Nếu cô có được tiền từ Fredrick thì nó là của tôi.”

“Thứ duy nhất tôi có được từ Fredrick”, cô cứng rắn, “là một chiếc nhẫn và ngôi nhà ba phòng ở Vienna. Tôi dùng nó để trả cho các chủ nợ.”

“Còn nơi này?” Anthony vung tay chỉ vào căn nhà và câu lạc bộ. “Anh ấy cũng đã chuyển Adam House cho cô.” Khuôn mặt gã nhăn lại. “Hay là do cô nói thế. Tôi đã nhờ luật sư nghiên cứu tập tài liệu rất lý thú mà Fredrick đã soạn ra ngay trước khi qua đời. Thực sự chứa đựng tâm tư và trí tuệ. Nhưng lại đáng thất vọng vì Adam House vốn phải thuộc về tôi.”

“Tôi không dựa dẫm vào thứ ‘vốn phải’ đâu Anthony. Fredrick không thiên vị cả hai chúng ta. Có lẽ anh ấy cảm thấy ăn năn vì đã lôi tôi tới Vienna. Tôi cho rằng chúng ta không bao giờ biết rõ anh ấy đã nghĩ gì. Do đó chúng ta phải biết chấp nhận như thế thôi.” Cảm ơn Chúa là cô đã luyện thuần thục chữ ký của ông chồng quá cố.

“Cô vẫn chưa giải thích về Tantalus. Mở cửa kinh doanh nơi này xem chừng mất nhiều hơn khoản tiền cô nói là có được từ anh trai tôi.” Anthony ngoắc ngón tay về phía cô. “Có người đang nói dối, Diane.”

“Tôi không nói dối, và cũng không cần đính chính gì với anh. Tôi chán ngấy nghe anh nghi ngờ rồi. Giờ xin mời anh đi đi.”

“Tôi không nghĩ là cô hiểu. Cô vẫn là Phu nhân Cameron trừ phi cô bắt được một quý ông nào đó. Điều đó khiến chúng ta vẫn còn quan hệ bà con. Tôi cũng đang chán ngấy việc bị nói là thấy sang bắt quàng làm họ rồi.”

Cô đã mất hai năm trải nghiệm sự khó khăn của một phụ nữ không tiền bạc, sống đơn độc nơi xứ người để ngăn bản thân vướng vào thảm họa thật sự. Xét đến quan hệ bà con của họ thì cô chẳng có chút thương xót gì dành cho Bá tước Cameron mới. Dù vậy cô cần phải lựa chọn lời lẽ một cách cẩn thận. Như Oliver đã nói, tất cả đều là chiến thuật. “Vậy đừng đeo bám tôi nữa, Anthony. Tôi sẽ không xin lỗi vì đã nói sự thật nhưng vì lợi ích của cả hai, anh cần phải chấp nhận nó. Tôi không chia sẻ nơi này với anh hay bất kỳ ai.”

“Hừm. Tôi vẫn không tin cô.” Gã đứng lên. “Thực ra là tôi sẽ nói chuyện với Hầu tước Haybury. Nếu có ai biết cách cô kiếm tiền để mở câu lạc bộ này thì chắc chắn người đó là... anh ta. Anh ta cũng sẽ biết cô có chịu chia sẻ nó hay không. Hay cô có đối tác nào không?”

Cơn giận dần thay thế cho sự cău kỉnh khi gã tiếp tục nhìn cô chòng chọc với nét mặt kẻ cả và phách lối. Cô nhìn gã, hai tay khoanh lại. “Tôi không quan tâm anh nói chuyện với ai, Anthony, miễn là anh rút đi. Nếu có hội viên nào thấp tùng anh đến đây thì anh vẫn được chào đón. Còn không thì tránh xa ra.”

“Cô đã thay đổi”, gã nhận xét. “Rõ ràng Fredrick đã quá nuông chiều cô nên cô mới dám đứng đó và đối đáp với bậc bề trên như thế.”

“Bậc bề trên?” Cô phun ra. “Tôi không thấy ai xứng đáng với mô tả đó. Giờ thì rút khỏi nhà tôi.”

Gã đi về phía cô. Diane lùi lại, không chịu bị đẩy vào thế bí ngay trong văn phòng của mình. Qua vai gã cửa phòng khách lặng lẽ hé mở và Jenny xuất hiện với một khẩu súng trên tay.

“Tôi sẽ trở lại”, gã nói, mắt vẫn nhìn Diane khi rời khỏi phòng và đi ra hành lang. “Tôi không tin sự lo xa của Fredrick cũng như lòng tốt anh ấy dành cho cô.”

“Đồ khốn”, cô gầm gừ với Genevieve lúc gã nện gót đi dọc hành lang.

“Tôi có phải để anh ta hẹn Haybury không?”, bạn cô hạ giọng hỏi.

Suýt nữa cho em chồng quá cố của cô ăn đạn, Diane không nghĩ ra cách ngăn cản gã ta. “Ừ, cứ mặc hần”, cô đáp. “Chỉ cần đảm bảo hần ta không gây rắc rối trong câu lạc bộ là được.”

Dường như cô có lòng tin về phẩm giá đang thay đổi của Oliver Warren. Vì có tin tưởng anh sẽ không tổn hại cô hoặc câu lạc bộ mà anh bị buộc phải hỗ trợ tài chính. Chúa giúp bọn họ nếu anh cho thấy cô đã sai.

17. Chương 17

Type: quacauphale LQĐ

“Winters”, Oliver gật đầu chào nữ quản gia ca sáng lúc ra đến tiền sảnh.

“Thưa ngài, Clark đã đưa xe ngựa của ngài đến.”

“Cảm ơn cô.” Cô ta mở cửa cho anh nhưng gần ra khỏi cửa thì anh dừng bước. “Tôi ngửi thấy mùi dầu Macassar phải không?” Ở những câu lạc bộ khác thì mùi này gần như có khắp nơi nhưng Diane không thích đám công tử bột mà chỉ có bọn họ mới trét mỡ thứ quái quỷ này lên tóc.

“Ngài Cameron đã đến cách đây khoảng ba mươi phút, thưa ngài.”

Oliver xoay người lại. “Đến thăm câu lạc bộ?”

“Gặp Phu nhân Cameron.” Cô gái đỏ mặt. “Tôi không được phép nói về công việc của phu nhân.”

Khốn kiếp. “Tôi sẽ không hé răng”, anh hứa. “Nhưng tôi cảm thấy cần phải hỏi Phu nhân Cameron một chút. Tôi có thể tìm cô ấy ở đâu?”

“Phòng làm việc. Nhưng...”

Trước khi anh kịp mở cửa bên hông dẫn ra phía sau của Adam House thì Cameron đã đẩy cửa từ phía trong, “Haybury”, bá tước trợn mắt nói. “Đúng người tôi đang tìm.”

Trong tình huống khác có lẽ Oliver chẳng thèm đếm xỉa đến gã đàn ông này, anh đã biết về nhà Benchley từ Diane và chừng đó thông tin là đủ với anh rồi. Những kẻ ngốc lạnh lùng, trịch thượng, đánh giá thấp những thiếu sót của bản thân và hấp tấp kéo người khác sa lầy với họ.

“Có chuyện gì à?”

“Có vài câu hỏi mà tôi nghĩ là anh sẵn lòng trả lời hơn Diane.”

Ngay lập tức Oliver nuốt lại câu mỉa mai sắp thoát khỏi miệng. Gã ta muốn biết thông tin và anh muốn biết Cameron nghĩ anh biết được bao nhiêu. “Tôi cho là anh muốn đưa ra đề nghị nào đó để tôi cảm thấy sẵn lòng hơn?”

Cơ mặt bá tước co giật. “Anh biết tôi không thể đưa tiền cho anh.”

“Tôi không cần tiền.” Anh chỉ cần thứ mà Cameron có thể dùng để mua chuộc anh. Hừm. Một gã đàn ông liệu có thường tự tạo ra yếu điểm và sai sót của chính mình không nhỉ? “Chị dâu cũ của anh khá quyến rũ đấy”, anh ướm thử và bắt gặp ánh mắt láo liên của bá tước liếc về cánh cửa dẫn ra phía sau câu lạc bộ. “Cũng gần quyến rũ như chính Tantalus.” Đây rồi.

“Anh... tôi hứa chia quyền sở hữu với Greaves và Larden.”

“Vậy thì xin chào anh, tôi phải đến Tattersall hội ngộ với Tử tước Manderlin.”

“Nhưng...”

“Phu nhân Cameron và tôi là... bạn bè vào lúc này”, Oliver cắt ngang, nhận ra lời nói vừa rồi hoàn toàn không đủ để mô tả mối quan hệ giữa anh và cô. “Nếu anh muốn tôi bàn luận về những điều tôi có thể biết hoặc không thì mong là anh cố gắng thuyết phục tôi làm thế. Chúc một ngày tốt lành.”

“Mười phần trăm quyền sở hữu Tantalus.”

Oliver bước chậm lại. “Bốn mươi phần trăm.”

“Ba chúng tôi đã đồng ý số cổ phần bằng nhau. Không ai được đến bốn mươi phần trăm cả.”

Có vẻ như Greaves và Larden khá tự tin phi vụ này sẽ thành công nếu họ nhúng tay vào. “Bằng nhau à?” Oliver đáp. “Rất tốt. Hai mươi lăm phần trăm. Miễn là không ai hay biết.” Anh mỉm cười. “Chúng ta không thể thống nhất được vì tôi không đáng tin phải không?” Anh phải nhanh chóng moi được thông tin vì anh khá chắc chắn mình sẽ nôn mửa nếu cứ tiếp tục thảo luận về việc phản bội lòng tin của Diane.

“Tôi... Được thôi. Nếu tôi có thể thuyết phục Larden và công tước đồng ý.”

Nếu Oliver thực sự có ý tham gia phi vụ này thì sự cam đoan của gã ta không đủ để thuyết phục anh. Nhưng anh muốn vứt bỏ gã đàn ông này càng sớm càng tốt. Không chỉ chân anh đang lún xuống bùn mà là Diane sẽ nghĩ gì nếu thấy anh tụ tập với Bá tước Cameron. Làm anh hùng không phải chuyện dễ. “Muốn cùng tôi đến Tattersall không?”

“Tôi có hẹn nhưng một buổi sáng đi cùng chuyên gia về ngựa là một cuộc vui hiếm có.” Ngài Cameron gật đầu. “Tôi lấy làm vinh dự.”

“Vậy chúng ta đi nào.”

Cameron theo anh ra ngoài rồi tỏ vẻ sức nhớ ra cỗ xe thuê đang đợi ngay lối vào. “Khốn thật”, gã vỗ túi và nói, “tôi quên ví rồi. Cho mượn một đồng được không Haybury?”

Bảng đánh giá nhân cách của anh dành cho Cameron lại hạ xuống thêm một cấp, Oliver lấy đồng xu khỏi túi và búng nó cho gã giữ ngựa đang bận rộn di dời các cỗ xe trên lối đi. “Trả tiền xe đi Robson.”

Gã giữ ngựa vén tóc xòa trước trán. “Vâng, thưa ngài.”

Oliver dẫn em chồng cũ của Diane đến cỗ xe của anh. Anh thề đã nhìn thấy Cameron đang tập bắt chước cách búng đồng xu của anh để sau này đem ra sử dụng. Oliver đè nén sự khinh bỉ với gã bá tước nhưng cũng thầm ước mình có cơ hội nói chuyện với Diane trước chuyến du ngoạn nho nhỏ này.

Giờ anh cần quyết định mình cũng như Diane muốn làm gì với âm mưu này. Việc anh lo lắng cho cô nhiều hơn bản thân cho thấy cuộc sống của anh đã thay đổi.

“Hôm nay anh có mua con nào không?” Cameron hỏi lúc ngồi vào ghế trước.

“Nếu tôi thấy hợp nhãn thì có lẽ sẽ mua”, Oliver đáp. Sự thật là anh có gu chọn ngựa riêng và nếu không phải Manderlin đang ở Tattersall và dự định mua ngựa thì anh sẽ không đến đó.

“Sau vụ lộn xộn với Larden tối qua, tôi nghĩ Diane đã nắm gọn anh trong lòng bàn tay rồi chứ. Greaves cảnh báo tôi tránh xa anh ra và bảo rằng anh không muốn dây dưa gì với tôi hết.”

“Nhưng anh lại nghĩ khác.”

“Tôi có mất mà. Tiền của Diane không giữ anh ở lại đó. Tôi đoán phải là tiền của anh hoặc chút ít sức quyến rũ của bà chủ và đám gái kia.”

“Không phản đối nhưng chút ít sức quyến rũ chưa bao giờ lôi kéo được tôi.” Đường như hiện tại trái tim đang dẫn dắt anh.

“Greaves nói anh đang chìm đắm vào một thứ gì đó. Anh ta nghĩ...”

“Tôi thực sự không bận tâm suy nghĩ của Greaves, Cameron. Tôi đang nói chuyện với anh. Vào lúc này anh làm tôi phát chán.”

“Vậy anh không muốn nói về Greaves à?”, Cameron hỏi dồn. “Tại sao chứ?”

“Không có lý do đặc biệt vì chuyện đó hết sức tầm phào. Tôi không muốn nói về thịt cừu, mùi hôi của sông Thames khi triều hạ hay chuyện giày dép. Hoặc là Cornwall, tôi là vậy đấy.”

Bá tước tặc lưỡi. “Tốt thôi.” Gã đưa tay sờ soạng ghế ngồi, rõ ràng đang đánh giá chất lượng gia công. “Thế thì anh có thể kể tôi nghe chuyện của Diane không? Số tiền đó từ đâu ra vậy?”

Gã cứ làm như anh sẽ tiết lộ thông tin có thể gây hại cho cô vậy. “Đầu tiên hãy kể tôi nghe kế hoạch của anh trước khi anh kết nạp tôi vào hội thêu thùa nho nhỏ của anh.”

“Tại sao?”

“Vì tôi tò mò, tôi biết rất nhiều và có một khoản tiền bản thủ tùy ý sử dụng. Nếu cô nàng xinh đẹp đó có gì giấu giếm tôi... thì tôi muốn biết.”

“Năm năm trước tôi không nghĩ cô ta đủ thông minh để giữ bí mật, con chuột nhắt đó.” Cameron lắc đầu. “Anh trai tôi đã hứa để Adam House là chỗ ở tại London cho tôi. Anh có thể tưởng tượng tôi kinh ngạc thế nào khi báo chí nói rằng Phu nhân Cameron đang ở London và sau đó nghe được cô ta sắp mở một câu lạc bộ dành cho quý ông ngay tại nhà tôi. Tôi đã nói chuyện với cô ta rồi nhờ luật sư của tôi liên hệ với người của cô ta. Chúng tôi đã xem qua tất cả giấy tờ cô ta mang về từ Vienna. Đường như Fredrick đã chuyển Adam House cho cô ta độc quyền sử dụng ngay trước khi anh ấy chết.”

“Tôi biết hết rồi. Thực sự có vẻ anh trai anh đã làm một việc tử tế cho vợ mình”, Oliver nhận xét.

“Tôi nói có vẻ Fredrick đã kí giấy chuyển tài sản. Dựa vào số tiền Diane đã tiêu xài từ khi trở về London và cái cách cô ta đột ngột tiếp quản tài sản vốn thuộc về gia tộc Benchleys từ bao đời nay thì tôi nghi ngờ về tính hợp pháp của toàn bộ cơ ngơi này.”

“Vậy sao?”

“Tôi tin cô ta đã giả mạo chữ ký của Fredrick. Và tôi nghĩ Old Bailey(1) sẽ rất có hứng thú với vụ tranh cãi giữa Bá tước Cameron và một quả phụ tiếp quản gia tài một cách bí ẩn để mua vui cho đàn ông và hủy hoại danh tiếng của tôi – cùng gia tộc tôi.”

(1) Là tòa án hình sự tối cao ở Anh và xứ Wales, bị phá hủy năm 902.

Oliver hít thở sâu, cơn giận bắt đầu sôi sục bên dưới sự khó chịu đáng kể của anh. “Anh đã đề cập đến những... nghi ngờ này với Phu nhân Cameron chưa?”

“Dĩ nhiên là rồi.”

“Cô ta phản ứng thế nào?”

“Cô ta ra lệnh cho tôi ra khỏi nhà. Tôi nghĩ cô nàng người Pháp có một khẩu súng. Rồi sau đó tôi đi tìm anh. Cô ta đã trở nên quá cao ngạo, với sự giúp đỡ của anh, tôi có thể cho cô ta thấy mối họa của việc lừa dối người có địa vị cao hơn. Anh biết thời thế lắm mà. Một cô nàng ngu ngốc với những ý tưởng lớn lao và không có năng lực quan sát thấu đáo sẽ chỉ chuốc lấy thất bại. Còn chúng ta sẽ là những người hưởng thụ. Tôi sẽ có thứ vốn thuộc về tôi.”

Vậy là Diane đã đuổi gã ra. Điều đó khiến con đường của Oliver trở nên thông thoáng hơn. Tuy nhiên, là một tay chơi bài, anh muốn biết tất cả lá bài hoặc suy nghĩ mà đối thủ đang có trước khi ra tay. “Vậy là anh quyết tâm đưa vụ này ra tòa phải không? Để đoạt quyền sở hữu cùng nhau... hoặc ba đối tác khác? Với tôi như thế nghe không có vẻ lý tưởng lắm.”

Cameron cau mày. “Anh có ý gì?”

“Vô tình tôi biết được phần nào tính cách của Greaves. Và cả Larden nữa. Tôi nghĩ ý tưởng về mối cộng tác bình đẳng của họ hơi khác của anh đấy.” Anh hít sâu một hơi, hy vọng Diane không bắn anh vì điều anh sắp làm. Trong một phiên tòa công khai rất có thể cô sẽ thua. Và cô sẽ tuyệt vọng. “Xét cho cùng anh kém nhất trong số chúng tôi. Về tiền bạc, tất nhiên.”

Khuôn mặt bá tước tái nhợt. “Adam House và Câu lạc bộ Tantalus đều là của tôi.”

“Nói hay đấy, Cameron nhưng có lẽ anh cần cân nhắc xem mình thực sự muốn gì. Một phần tư lợi tức trong một câu lạc bộ mà anh không có quyền quyết định phần lớn công việc hoặc thứ gì đó... hữu hình hơn?”

“Hữu hình hơn? Ý anh là Diane? Tôi không thêm cô ta. Bỏ qua việc cô ta từng lấy anh trai tôi thì tôi cảm ghét cô ả đó.”

Lạy Chúa nhân từ. So với một kẻ rắp tâm bày mưu tính kế thì Cameron chẳng khác nào thằng đàn. Nếu Oliver cần phải dắt mũi mới loại bỏ được gã thì anh đành phải làm như vậy. “Tôi đã nghĩ Diane quản lý hầu hết mọi công việc. Tại sao anh lại muốn thay đổi chuyện đó?”

“Tôi khó có thể đến Mayfair với cái ví rỗng trong khi ả đàn bà mang họ và tước hiệu của gia tộc tôi lại chưng diện diêm dúa và cư xử như bà chủ nhà chứa. Tôi muốn thứ thuộc về tôi, không hơn không kém.”

“Thú vị thật.” Oliver nghiêng người ra cửa và gõ lên khung xe. “Audley, đưa tôi qua công viên Hype”, anh ra lệnh rồi ngồi lại như cũ. “Chúng ta đến vấn đề mấu chốt rồi.”

Cameron mỉm cười chế giễu. “Tôi vẫn chưa thấy anh được lợi gì từ vụ việc này.”

Thầm khấn cầu Diane không phản đối anh nhúng tay vào và quá khứ lầm lạc sẽ không kéo chân anh, Oliver nghiêng đầu. “Phải nói là tôi thấy Diane có hơn cao ngạo. Vậy nên cô ta muốn tránh né những kẻ có hứng thú với túi tiền của họ hơn là của anh, thế thì anh có cách nào giải quyết êm thấm... vấn đề tài chính cạn kiệt của mình?” Lạy Chúa, tốt nhất gã ngốc này nên cẩn câu đi. Nếu không Oliver phải tính đến chuyện giết người mất.

Bá tước nhìn qua cửa sổ xe ngựa một lúc lâu. “Tôi nghĩ để giữ sự hoài nghi của tôi bên ngoài tòa án và cho phép cô ta tiếp tục làm bà chủ câu lạc bộ thì ba ngàn bảng một tháng có thể xem như tạm đủ. Anh có thích chỗ ở bên trên Tantalus không? Tôi đã nghe nói có hai căn hộ trên đó.”

Tattersall nằm gần sát bên công viên Hype, Oliver liếc ra cửa sổ lúc cỗ xe lăn bánh trên con đường dọc theo sông Serpentine. “Tôi đang thuê cả hai căn”, anh nói, nhìn lại Cameron và một lần thay đổi kế hoạch. Gã khờ này đang hợp tác, dù gã đáng bị đá ra khỏi xe và rơi tòm xuống sông, và nhiệt tình của Cameron có thể bị dập tắt bởi một hình thức tổng tiền kín đáo hơn. Tổng tiền sẽ cho Diane thời gian và sự riêng tư mà cô không bao giờ có được trong phiên xử. “Chúng khá rộng rãi.”

“Xui xẻo thật. Có lẽ chúng ta nên thỏa thuận riêng để tôi có thể dùng một trong hai căn ấy. Xét cho cùng thì tôi và Diane vẫn có quan hệ bà con dù chỉ là...”

“Xử lý từng việc một, Cameron.” Anh gõ lên cửa. “Đến Tattersall đi Audley.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tại sao chúng ta lại đi vòng qua công viên?”, bá tước hỏi.

Vì tao suýt đá mày khỏi xe. “TÔI đã có quyết định”, Oliver nói to. “Tôi sẽ giúp anh nếu điều đó dạy Diane biết phải nhún nhường trước một số thứ.”

“Tuyệt vời.” Cameron cười toe toét rồi lại cau mày. “Anh có ý gì giúp tôi kết thúc quan hệ cộng tác kia không?”

Oliver đốt xì gà bằng ngọn đèn trong xe. “Tôi có một vài ý tưởng.”

“Cô chắc chứ?”, Diane hỏi, cố giữ giọng bình thản.

Grace gật đầu liên tục. “Họ đã lên xe ngựa cùng nhau, thưa phu nhân. “Trên cỗ xe của ngài Haybury. Ngài ấy đã mời ngài Cameron cùng đến Tattersall. Chuyện đó xảy ra cách đây ba giờ.”

“Tôi đã bảo anh ta không đáng tin mà”, Jenny rít lên bên cạnh cô rồi chửi thề bằng tiếng Đức. “Hai kẻ đó đi chung ư? Cô có biết bọn họ có thể gây hại như thế nào...”

“Tôi biết rồi”, cô gắt nhẹ.

Khốn kiếp. Oliver có thể ghét những mối quan hệ thân thiết nhưng cô không tin nổi anh lại phản bội cô. Không chỉ bởi vì cô vẫn còn giữ lá thư có thể hủy hoại danh tiếng của anh ở mọi câu lạc bộ chơi bài khắp nước Anh mà là vì anh không phải hạng đàn ông đó. Xấc láo, cay nghiệt, lén lút, chán chường, nhưng không bất tín và đáng khinh. Không phải với cô.

“Chúng ta sẽ phải làm gì, Diane?”

“Tôi cần suy nghĩ. Nếu Haybury trở về thì báo ngay cho tôi. Tôi sẽ ở trong phòng làm việc.” Cô quay gót rời khỏi tiền sảnh.

“làm thế quái nào cô lại thờ ơ trong việc nghiêm túc xét đoán Bá tước Cameron mới cơ chứ? Cô đã tính toán đủ mọi phương diện. Dẫu cho cô rất muốn quên đi bốn năm thất vọng nào nề thì cô vẫn biết Anthony không phải Fredrick. Anthony hiểu được thiết sót của bản thân và đủ khôn khéo để tìm cách bù đắp nó. Có vẻ gã ta đang cố đoạt câu lạc bộ ra khỏi tay cô.

Đáng lẽ cô nên để gã nói hết những gì gã muốn, nhưng chỉ nghĩ đến chuyện gã đàn ông đó nhảy vào phá bình công việc của cô cũng khiến cô buồn nôn. Và giờ gã ta đang đồng hành với một kẻ cô không còn khinh miệt cho đến... mười phút trước.

Tại sao Oliver muốn Anthony bên cạnh, liệu có phải anh ta đang có mưu đồ bất chính nào không? Hai người đó quá khác biệt về tính khí và nhân phẩm, hay cô cho là thế. Một kẻ là rác còn người kia là... sư tử, cuốn hút và cao quý, lười nhác dưới ánh mặt trời cho đến khi bắt gặp một thứ gì đó đáng chú ý. Khi đó anh ta sẽ rất nhanh nhẹn và nguy hiểm.

Trừ khi cô lại hoàn toàn nhìn nhầm anh ta. Dù gì thì hai năm trước cô cũng không ngờ anh ta lại biến mất ngay khi... ngay khi...

“Thưa ngài, ngài không được phép vào Adam House!” Giọng nói the thé của Grace vang lên.

“Tôi cần nói chuyện với Phu nhân Cam...” Oliver dừng lại, Grace và Jenny đứng sát bên cạnh lúc anh đi vào hành lang và trông thấy cô. “Anh cần nói chuyện với em, Diane”, anh nói. “Ngay bây giờ.”

“Tôi nghe rồi.” Ngay lập tức cô có thể đọc được nét mặt anh. Anh đang giận dữ và lo lắng. Nuốt vào phần còn lại trong câu nói cộc cằn, cô gật đầu. “Phòng làm việc của tôi. Gặp riêng, Jenny.”

Genevieve cau có cúi đầu, trở lại tiền sảnh với cô quản gia. Chắc chắn cô ấy sẽ vào phòng khách và áp tai lên cửa vì Diane biết mình sẽ cần đến sự giúp đỡ của Jenny.

Oliver liếc qua vai trước khi đi hết hành lang. “Sẽ có một ngày em phải nói cho anh biết em tìm thấy cô nàng đó ở đâu”, anh nhận định.

“Nếu anh không có một lời giải thích hợp lý cho chuyện anh đang làm với Anthony Benchley thì đây sẽ là buổi trò chuyện cuối cùng của chúng ta.”

Diane vào phòng, sải bước đến cửa sổ trong lúc Oliver sập cửa và khóa lại. Khi cô quay lại, anh đang nhìn cô chăm chú. Rồi anh bước đến cánh cửa thông với phòng khách và khóa nó lại.

“Chúng ta gặp một vấn đề”, anh nói, dựa hông lên cạnh bàn.

“Phải, chúng ta”, cô đáp. “Anh biết hẳn đang đe dọa câu lạc bộ của em vậy mà anh đang làm chuyện quái quỷ...”

“Hắn đã tìm đến anh”, Oliver cắt lời. “Đừng giảng đạo nữa. Anh sẽ không nhắc lại anh không phải là nhân viên của em. Anh cũng không phản bội lòng tin của em.”

Diane hít sâu. Nếu cô cần bằng chứng cho thấy Oliver đã thay đổi trong hai năm qua thì chính là câu nói đó và anh đã thẳng thắn thốt ra. “Anthony nói rằng anh ta nghĩ anh sẽ là người phù hợp hơn để trả lời câu hỏi về em và Tantalus. Có phải thế không?”

“Hừ. Trước hết hẳn muốn gì ở em?”

“Hắn đã cố thuyết phục em thú nhận mình không có quyền thừa hưởng Adam House và anh có phần tham gia nhiều hơn bên ngoài.”

Anh nhún vai và hít thật sâu. “Cảm ơn em đã trả lời anh. Anh biết em không muốn hợp tác kinh doanh nhưng anh đang cố làm một người bạn.”

Cô nghiêng đầu. “Anh vẫn là bạn em nếu em không có một bức thư được giấu kỹ chứ?”

Biểu cảm trên mặt anh cho thấy câu hỏi của cô khiến anh ngạc nhiên. Như thể anh không hề nghĩ tới bức thư đó. “Khi em mới trở về London thì không”, lát sau anh nói. “Anh cần chút thời gian để nhận ra em không phải người duy nhất đã thay đổi.”

Anh đã thay đổi. Cô không thể phớt lờ sự thật đó thêm nữa. Nhận ra mình đang nhìn anh chăm chú, cô rùng mình. “Nhắc đến lòng tin như thế là đủ rồi. Anh đã đi hết ba giờ. Ất hẳn buổi trò chuyện với Anthony diễn ra tốt đẹp.”

“Hắn ta suýt nữa bị đá bay xuống Serpentine. THậm chí anh còn bảo xà ích đánh vòng qua công viên để làm việc đó.”

“Sao anh lại đổi ý?”

Oliver nhìn xuống hai bàn tay. “Anh hy vọng em không trang bị vũ khí”, anh thì thầm. “Anh đã phải nghĩ kế thật nhanh.”

“Tiếp đi.”

“Hắn nghi ngờ em giả chữ ký của chồng em và Adam House vẫn là của hắn. Hắn nói sẽ đợi xem phiên tòa phân định giữa một bá tước và ả đàn bà...”, anh ngập ngừng, cau có. “Lời của hắn, không phải anh đâu nhé.”

“Tiếp đi. Em chẳng cảm thấy bị xúc phạm bởi những lời của đám người phù phiếm đó đâu.”

“Được lắm. Hắn sẵn lòng để tòa án phân xử cho một bá tước hay một bà chủ nhà chứa. Khi nắm được quyền kiểm soát câu lạc bộ thì hắn, Greaves và Larden sẽ là cộng sự. Và cả anh nữa. Anh đã thương lượng để tăng từ mười lên hai mươi lăm phần trăm cổ phần.”

Diane trừng mắt nhìn anh, cảm thấy thực tại vừa bay ra ngoài cửa sổ. Lòng ngực cô đột ngột lạnh buốt và trống rỗng. “Sao... sao anh có thể...”

“Không, không, không. Anh không làm gì cả. Hãy để anh kể cho xong.”

“Câu chuyện này tốt nhất nên có cái kết tốt đẹp.”

“Anh không biết cái kết đó đẹp đến đâu nhưng anh nghĩ nó sẽ khả thi hơn một trận chiến pháp lý.”

“Khả thi hơn? Giống chơi bài phải không? Em...”

“Chết tiệt, để anh kể hết đã.”

Sự khựng hoảng còn hơn cả lo sợ đã lấp đầy trái tim cô nhưng cô khoanh tay ngang ngực. “Được. Nói nhanh đi.”

“Anh đang cố đây. Tin anh đi. Sau khi thống nhất về số cổ phần anh liền chỉ ra hắn là người có ít tiền nhất và khi hắn sẽ phải đứng mũi chịu sào mọi việc thì ba người còn lại sẽ được chia chác lợi ích mà một câu lạc bộ danh giá có thể đem lại.”

Anh ngừng lại, đợi cô cắt lời nhưng cô cảm thấy hào hứng với cuộc trò chuyện, bất chấp hứng thú mãnh liệt với đoạn kết. Tâm trí anh bỗng chốc chao đảo.

“Không ý kiến gì à? Vậy anh sẽ kể tiếp. Bọn anh bàn tới bàn lui chừng vài phút cho đến khi hắn mắc câu và chọn lấy giải pháp. Với em. Em chồng trước của em dự định đòi em ba nghìn bảng một tháng để ngăn hắn ta tiến hành bất kỳ hành động pháp lý nào.”

Diane nhìn anh trân trối. Trên thế gian đây là một trong số rất ít chuyện có thể khiến cô ngỡ ngàng. “Vậy anh đã quyết định em trả một khoản phí khổng lồ mỗi tháng để thoát khỏi mớ bòng bong này ư? Tại sao lại là ba nghìn bảng? Sao không đòi một trăm nghìn luôn đi? Đàng nào em cũng không trả nổi.”

Anh cúi xuống giữ chặt nắm tay cô. “Em hiểu lắm rồi. Gã đàn ông đó đã biết em sắp đặt phải lấy Fredrick. Hắn cũng biết anh trai mình không có kỹ năng chơi bài và đã kéo em vào cảnh nghèo túng. Vậy mà hắn vẫn cả gan xúc phạm em vì đã phẩn đấu sinh tồn rồi ăn bám em trong lúc vẫn sử nhục em. Anh đã đưa dây thừng cho hắn. Giờ chúng ta chỉ cần treo hắn lên.”

“Nếu đây là một cuộc chiến đạo đức thì anh đã mời chài một quả phụ một tuần sau cái chết của chồng cô ta và bỏ cô ta hai tuần sau đó.”

Oliver nhắm mắt lại. “Anh đã mong một cuộc vui sướng khoái trên giường”, anh buột miệng, “chứ không phải một cuộc gặp gỡ khiến anh bối rối và trần trở về dự định tương lai. Giờ chúng ta có thể quay lại với vấn đề nan giải hôm nay không?”

Móng tay Diane cắm vào lòng bàn tay làm cô phải duỗi ra trong lúc vẫn bị anh nắm chặt. Liệu anh có cảm thấy rung động khi họ gặp nhau lần đầu giống như cô không? Xem chừng có vẻ hợp lý dù trước đây cô chưa bao giờ nghĩ đến khả năng đó. Cô thở hổn hển với luồng ý nghĩ quay cuồng. “Tốt lắm. Em... hiểu anh đang dẫn dắt hẩn tránh xa các thủ tục pháp lý nhưng em không có dư ba nghìn bảng mỗi tháng cho dù bị buộc phải trả cho hẩn.”

Mặt anh nhếch lên nụ cười đen tối. “Hừ”, anh từ tốn nói, “vẫn còn kế hoạch ban đầu của anh mà. Anh không nghĩ người ta sẽ nhớ một bá tước con con nếu hẩn ta đột ngột biến mất.”

Thần thánh ơi. “Anh đang đề nghị em thủ tiêu hẩn hả?”

“Không, anh đang đề nghị anh sẽ thủ tiêu hẩn.”

“Em có thể cân nhắc đề nghị đó nhưng anh không nợ em nhiều như vậy đâu Oliver.”

Anh nói lỏng tay và vuốt nhẹ ngón tay lên mu bàn tay cô. “Không liên quan đến thứ anh nợ em, Diane. Mà là bây giờ em đáng để anh làm thế.”

Trời ơi. “Rất tử tế, Oliver, nhưng...”

“Nhưng chỉ nói thôi không giải quyết được vấn đề của chúng ta. Anh biết.”

Cô không biết từ lúc nào Anthony đã trở thành vấn đề chung của cô và Oliver. Đi ngược lại sự tự tôn, tự tin và lời thề, cô thực sự hài lòng khi anh là đồng minh trong vụ việc lần này. Có anh chung tay giải quyết vấn đề. Cô đã cảm thấy cô đơn quá lâu ngay cả khi vẫn có thể tâm sự với Jenny. “Vay ý anh ra sao?”, Diane hỏi. “Mà không thủ tiêu hẩn. Không phải em phản đối mà là em đang cố sống đàng hoàng. Tức là không bao gồm mưu sát.”

Oliver nhìn ra cửa sổ một lát trước khi đôi mắt xám quay lại nhìn thẳng vào cô. “Không ai trong chúng ta có phẩm giá để nể trọng; do vậy quyết định cư xử đứng đắn dường như không phải một lựa chọn tốt.” Oliver ngồi vào chiếc ghế bên cạnh cô. “Nói gì đi nữa thì anh chưa bao giờ có ý để em phải trả một xu nào cho con chuột đó. Em không cần lo lắng.”

“Em thậm chí còn không thích hẩn nghĩ em sẽ nghe theo đòi hỏi của hẩn”, cô đáp. “Adam House đáng lẽ là của hẩn về mặt pháp lý. Nhưng em xứng đáng có một thứ gì đó từ cuộc hôn nhân tai họa kia. Em đã lấy nó và sẽ không trả lại.”

“Anh không muốn em trả lại. Hãy nghĩ lại và nói cho anh biết em muốn gì, Diane”, anh lặng lẽ nói.

Trực giác mách bảo cô rằng anh không chỉ nhắc đến tình huống với Anthony. Nhưng cô muốn xử lý từng việc một. “Em muốn Anthony Benchley cùng những mối nguy của hẩn biến mất và để em yên ổn.” Cô thở dài. “Anh biết không, em đã không ghét hẩn cho đến khi hẩn đe dọa em và việc làm ăn ở đây. Mãi đến lúc Fredrick qua đời và bỏ em trợ trợ thì hẩn cũng chưa bao giờ quấy rầy em. Bọn họ chỉ giống như...ừm.”

“Như một con chó à?”

“Không. Như một cái cây. Anh tưới tốt, tưới nước cho nó và có lẽ nó cho anh một ít bóng mát. Nhưng không mang lại dưỡng chất và tình thương.”

Im lặng. Oliver nhồm người lên và kéo ghế cô lại gần để hôn. Quỳ trước mặt cô, kéo cô xuống, đặt lên môi cô nụ hôn dịu dàng khiếm tím cô nhức nhối. Diane luồn tay vào tóc anh để giữ anh thật gần. Cô không muốn anh dịu dàng hay tinh tế. Không phải bây giờ. Cô muốn sự chân thực, cứng rắn và khuấy động.

Anh ngồi lên chân sau. “Anh dám nói thế này”, anh thì thầm, vuốt ngón tay dọc má cô, “em không phải một cái cây, em yêu. Dưới mọi hình thức.”

Cô mỉm cười. “Có vẻ thế. Nhưng em vẫn không đồng ý giết Anthony.”

Thở dài thườn thượt, anh quay ghế lại. “Được rồi. Nếu em khẳng khẳng như vậy thì anh hy vọng em sẽ không phản đối một ý định nham hiểm khác.”

“Em thích những điều nham hiểm.” Diane hắng giọng. “Em cho rằng anh có ý định gì đó trong đầu.”

“Đúng vậy. Nhưng anh sẽ không thể tiến hành kế hoạch nếu không được em thông qua.”

“Vậy có lẽ tối nay anh nên dùng bữa cùng em và Jenny ở Adam House để bàn bạc phương án hành động.”

Anh nghiêng đầu. “Chắc chắn rồi. Nhưng anh có thể hỏi tại sao em cần Martine được không? Anh biết em không ngại ở riêng với anh.”

Quả là một khía cạnh mới mẻ của anh, người đàn ông này đã khuyến khích, ủng hộ cô, làm cô bối rối hơn hẳn cái gã chỉ ham muốn thân xác cô. “Jenny sẽ có ý kiến độc đáo”, cô nói. “Và em tin tưởng cô ấy.”

“Tốt. Anh nên xuất hiện lúc mấy giờ?”

“Bảy giờ.”

“Anh sẽ đến đúng giờ.” Anh đứng lên mở khóa phòng khách, đẩy cửa ra. “Cô Martine, tôi nghĩ Phu nhân Cameron muốn nói vài lời với cô”, anh nói và lách sang bên cạnh lúc Jenny bước vào. “Tôi sẽ gặp cô lúc bảy giờ”, anh tiếp tục, liếc nhìn Diane trước khi rời khỏi văn phòng và đi ra hành lang.

Mặc kệ mở bong bong với Anthony Benchley, cô chột mỉm cười. Dù chuyện này có đi đến đâu thì nó không chỉ ảnh hưởng Câu lạc bộ Tantalus mà còn cả trái tim cô.

Vài tuần trước Oliver không đời nào tin Anthony Benchley lại là chất xúc tác giúp anh có cơ hội chứng minh bản thân với Diane. Trước nay anh vẫn đinh ninh cái chết của Fredrick là điều tốt đẹp nhất mà một người mang họ Benchley có thể làm cho anh. Vậy mà nhờ ngài Bá tước Cameron mới kể vị mà anh có thể đứng trong phòng khách Adam House như một đồng minh. Quý thật anh không cần đột nhập để vào được trong đó.

Anh đã đi qua những cánh cửa trong căn nhà này rất nhiều lần, phần lớn là tổng thời gian sửa chữa. Và tất nhiên anh cũng vài lần lén lút sử dụng lối đi cho người phục vụ những khi Diane không hay biết, anh đã lục soát kỹ càng để tin chắc lá thư chết tiệt không được cất giữ ở đây.

Tha thần bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, anh rót cho mình một ly uity-ki từ bình rượu trong suốt đầy ắp. Gần đây anh hiếm khi nghĩ đến lá thư đó, nó chẳng còn khiến anh bận tâm nữa. ANh không ở lại Adam House vì bị tổng tiền suost một thời gian rồi.

Qua cửa sổ anh nhìn thấy góc chuồng ngựa và một vài xe ngựa đang đứng chờ chủ nhân. Có lẽ còn quá sớm để huênh hoang thắng lợi, đặc biệt là khi Cameron đang đeo bám quyết liệt, nhưng Diane đã tạo ra kỳ tích. Các câu lạc bộ quý ông thường mở cửa gần như mỗi Mùa Vũ Hội và phần lớn không kéo dài đến mùa hè. Cô đã tạo ra nơi trú ẩn để các quý ông giàu có và sành sỏi nhất có thể đến đánh bạc hoặc thưởng thức cao lương mỹ vị và được các cô gái xinh đẹp, thông minh nịnh nọt.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Giọng Diane vang lên từ cửa vào.

Hơi ẩm lan tỏa khắp cơ thể anh, như thể sự hiện diện của cô mang đến cho anh sức sống tràn trề. “Hôm nay em có đông khách đấy, nhìn từ chuồng ngựa là biết ngay.”

“Khách đang tăng dần. Em ghét phải phấn kích quá mức nhưng đúng là đáng mừng thật.”

Anh nghe được sự lưỡng lự ở cuối lời cô vừa nói. KHÔNG cần làm thầy bói cũng biết điều gì đáng quấy rầy cô. Câu lạc bộ Tantalus càng thành công thì Cameron càng quyết tâm chiếm cho bằng được, dù là nuốt trọn thông qua tòa án hoặc chia năm xẻ bảy qua chiêu tổng tiền. Oliver quay người lại... và chết lặng.

Thay cho màu đen huyền bí thường ngày là một chiếc đầm lụa dài màu đỏ sẫm. Quy băng đỏ thắt trên mái tóc đen nhánh và đôi giày đỏ lộ ra dưới viền váy của cô. ANh muốn kéo cô vào vòng tay mình nhưng đành hít sâu đè nén cảm xúc lại.

Tuy không thành công lắm nhưng cũng giúp anh có thời gian ổn định tinh thần. “Anh biết tán thưởng trang phục phụ nữ thì khá tầm thường”, anh nhận xét, ánh mắt chần chờ trên mông một lúc trước khi quay lại với khuôn mặt cô, “nhưng em khiến đầu gối anh nhũn ra”.

Cô mỉm cười, sự ấm áp trong nét mặt lan đến cặp mắt xanh lục của cô. “Tối mai là đêm của quý cô. Em muốn các quý ông có mặt đêm nay phải ghi nhớ đến thứ Tư trở lại.”

Dĩ nhiên cô không mặc trang phục này vì anh nhưng anh không thể không xúc động. “Anh không nghĩ em sẽ gặp khó khăn đâu.”

“Diane, bữa tối đã sẵn sàng”, cô nàng người Pháp nói vọng ra từ lối vào phòng ăn. Cô ta liếc nhìn anh rồi bỏ đi. Theo cách Diane tỏ ra dựa dẫm vào cô bạn kia thì rõ ràng bây giờ anh cần phải chinh phục cả hai người phụ nữ.

“Phụ nữ trước, Diane”, anh nói, nghiêng người ngửi mùi oải hương trên tóc cô khi cô đi ngang qua anh.

Cá nướng và khoai tây, dồi lợn được sắp ngay giữa bàn, cạnh một ổ bánh mì và một cái tô lớn có mùi như món súp đậu. Hai cô hầu gái kéo ghế cho họ xong liền rời khỏi phòng ngay lập tức và đóng cửa lại sau lưng, có vẻ như ba người họ sẽ tự phục vụ bữa tối. Tốt. Anh không phải lo có kẻ nào đó nghe lỏm những chuyện anh muốn thảo luận.

Anh cố tình ngồi đối diện Genevieve Martine trong lúc Diane ngồi ở đầu bàn chếch về bên trái anh. Anh tiếp cận gần như mọi khía cạnh của trò chơi, bao gồm đánh giá tỉ mỉ đối thủ và vạch ra chiến thuật. Tuy nhiên, lúc nhìn Diane múc khoai tây vào đĩa, anh biết đây không phải là một trò chơi – cô cũng không phải trò chơi. Có vẻ như anh đã tìm được cơ hội thứ hai để đến với cô. Lần này anh sẽ không rời đi cho đến khi ván bài kết thúc và anh giành thắng lợi.

Nhận thức đó đánh anh một cú trời giáng. Khởi đầu có là tổng tiền hay không thì anh vẫn muốn có Diane trong đời. Anh muốn mình là một phần trong cuộc sống của cô. Anh chưa gặp người đàn bà nào không chiều ý anh và không e sợ phải đối đầu quyết liệt với anh như cô. Sự thay đổi ở cô lúc này càng khiến cô trở nên hấp dẫn. Hôm nay anh thích thú được bầu bạn với cô nhiều như anh thích cô trên giường hai năm trước. Anh vừa cảm thấy kinh sợ vừa phấn khích.

“Sao anh nhìn em chằm chằm vậy?”, đối tượng yêu mến và khát khao của anh lên tiếng.

Anh nhún vai nghĩ nhanh. “Em đã nói chúng ta không thể thủ tiêu Cameron”, anh đáp. “VẬY em sẵn lòng đi xa đến đâu?”

“Câu trả lời sẽ ngắn hơn nếu anh hỏi em không sẵn lòng làm những việc gì.”

Anh mỉm cười. “Anh đã mong em nói thế.”

18. Chương 18

Type: quacauphale

“Anh nghĩ em cần phải nói rõ hơn”, Oliver nói, đẩy mép ô của cô ra để nó không chọc vào đầu anh nữa.

Diane nhin cười. “Về chuyện gì?”

“Tối qua em có ý gì khi nói, ‘Jenny có thể thuyết phục hẳn ta; cô ấy đã từng lừa được cả Bonaparte’?”

“Em lấy làm lạ là anh chờ đến tận chiều nay mới hỏi đấy.” Cô cũng ngạc nhiên vì cảm thấy thích thú chuyện đi dạo công viên St.James với anh. Dường như chuyện đi có vẻ bình dị và thân thuộc, một việc cô chưa từng trải qua với Fredrick. Anh ta cũng chưa bao giờ hỏi cô.

Cô cũng hết sức hoài nghi đáng lẽ chuyện này phải diễn ra từ năm năm trước – khi cô mới mười tám, ngây thơ và háo hức với tình yêu. Một chuyến đi dạo công viên. Oliver phải kì kèo có chuyến đi này vì cô không

còn tin vào sự lãng mạn, nhưng ý thức được anh đã nỗ lực để đưa cô đến đây khiến cô cảm thấy buổi chiều này... càng có ý nghĩa.

“Đáng ra anh phải hỏi lúc ăn món cá”, anh đáp, “nhưng anh nghĩ cô ta có thể chồm qua bàn tấn công anh.”

“Cô ấy không thích anh lắm. Tất nhiên, em cũng thế.”

Anh dừng lại, nắm lấy mu bàn tay đang khoắc trên cánh tay anh. “Với nguy cơ phơi bày tâm can để rồi nhận một phát đâm vào tim, em có cảm giác gì với anh? Tất nhiên không phải về tất cả, như thế là đòi hỏi quá nhiều. Nhưng ngay thời điểm này thì sao?”, anh lặng lẽ hỏi, nét mặt đột nhiên rất nghiêm túc.

Lạy Chúa. Anh không thường xuyên cởi mở như vậy. Cô nhìn vào mắt anh rồi ngoảnh mặt đi, bất chợt cô cảm thấy khó xử. “Vào ngay lúc này thì em thích anh. Như vậy được chưa?”

“Được, rất tốt. Anh cũng vậy. Còn bây giờ. Bonaparte. Martine. Giải thích đi.”

“Em gặp Jenny từ bé. Bố cô ấy là nhà ngoại giao công tác ở Pháp nhưng mẹ cô ấy thường nghỉ hè ở đây và sống trong một ngôi nhà bên kia thung lũng Fenhall, vốn là nơi em sống. Cô ấy rất có khiếu học ngoại ngữ và dù luôn tự cho mình là người Anh thì ít nhất cô ấy cũng thông thạo tiếng Pháp, Đức, Ý, Tây Ban Nha, và tiếng gì đó mà em chẳng rõ.”

“và Bonaparte?”, anh nhắc nhở.

“Năm năm trước khi tròn mười tám tuổi, Bộ trưởng Bộ Ngoại giao tiếp cận cô ấy. Trong ba năm sau đó cô ấy... ừm, đã giúp nước Anh trong suốt cuộc chiến.”

Anh nhìn Diane. “Ý em là cô ấy là gián điệp à?”

“Chúng em không kể với bất kỳ ai. Vậy nên anh cũng không được kể cho người khác đấy.”

Anh cười nhún nhử. “Vậy ra em cũng tin tưởng anh đấy chứ.”

“Chỉ một chút thôi”, cô thừa nhận, chẳng còn nhận ra mình đang đồng hành với người đã từng làm tan vỡ trái tim cô. Diane thở dài nặng nề. “Cô ấy rất giỏi dùng súng và dao. Đừng quên đấy.”

“Chắc chắn.”

Họ tiếp tục tản bộ. Một cỗ xe bốn bánh vượt qua họ, ba người phụ nữ trong xe nhìn cô chằm chằm rồi quay mặt đi, che miệng thì thầm. Xét đến việc một trong số họ đã đến Tantalus hai tuần trước, thua bốn mươi bảng vào bài ulyt và bỏ qua tính cách giả tạo thì Diane không bận tâm họ nghĩ gì.

“Anh có thể hỏi em một câu không?”

Dù vẫn ngó chừng cỗ xe đang xa dần nhưng cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt anh. Điều kì quặc nhất là, đây chỉ là một chuyến đi dạo đơn giản trong một buổi chiều mà đáng lẽ cô phải ở Tantalus để bảo đảm đám nhân viên nam thời vụ đến nhận việc. Thế nhưng cảm giác của cô lại tựa tựa như lúc anh đưa cô lên khinh khí cầu - phấn khích, nôn nao bởi gã đàn ông đẹp trai, quý quý đang đứng bên cạnh.

“Loại câu hỏi gì mà cần đến sự cho phép của em thế?”, cô hỏi.

“Anh đang cố tỏ ra lịch sự.” Đôi mắt xám của anh ánh lên vẻ thích thú.

“Vì Chúa, hãy hỏi đi.”

“Tốt lắm. Em đã gặp bố mẹ em từ khi trở về London chưa?”

Diane cau mày. “Chuyện này thì có liên quan gì đến vấn đề của em với Anthony Benchley?”

“Không liên quan gì cả. Em rời nước Anh gần ba năm rồi, khi đó em chỉ mới hai mươi. Anh tò mò thôi.” Anh dừng lại. “Bố anh mất lúc anh mười hai tuổi, bảy năm sau mẹ anh cũng qua đời. Anh nói trước để em không có cơ bảo anh nhúng mũi vào chuyện cá nhân của em trong khi chẳng kể chuyện của mình.”

Một cuộc trò chuyện chân thành thẳng thắn. Với Oliver Warren. Vài tuần trước có nằm mơ cô cũng không ngờ tới tình huống này. Vậy mà giờ đây nó lại diễn ra rất... tự nhiên. Thậm chí là dễ chịu. “Không, em vẫn chưa gặp họ. Bố mẹ em có ba cô con gái và một cậu con trai. Em lên mười tám, kết hôn và rời khỏi nhà

theo như lệ thường. Chỉ vậy thôi.” Cô cố tình cầm chiếc ô nghiêng ngả trên đầu anh. “Nhà em rất gia giáo và đứng đắn. Họ sẽ không đồng tình với chuyện em đang làm, còn em lại không thấy cần phải đeo đuổi sự quan tâm của họ.”

“Rất có lý.”

“Em không sợ họ, nếu anh muốn ám chỉ như thế.”

“Anh chưa bao giờ thấy em sợ hãi, nữ hoàng dũng mãnh của anh.”

“Chúng ta tạm thời là đồng minh”, cô đáp, cố phớt lờ lời nói ầm áp của anh. “Em không phải của anh, hay của bất kỳ ai.”

“Tốt thôi. Em là nữ hoàng dũng mãnh. Được chưa?”

“Quá được. Vậy trí tò mò của anh đã được thỏa mãn chưa?”

“Trong lúc này thôi. Anh...” Oliver dừng lại rồi cười vui vẻ, gật đầu với một người quen biết. “Appleton.”

“Haybury.” Quý ông ghì cương con ngựa thiến màu hồng và ngả mũ chào cô. “Hắn cô là phu nhân Cameron. Tôi cứ chờ Haybury mời tôi vào câu lạc bộ mới của anh ta nhưng cả tháng nay không thấy mặt mũi anh ta đâu.”

“Tôi sống bên trên câu lạc bộ của quý ông, James”, Oliver đáp lời. “Đã tìm ra chốn bồng lai thì còn đi đâu nữa.”

Ngài Appleton gật gù. “Tôi hiểu rồi. Nhưng tôi còn nợ anh một bữa trưa. Ngày mai ở Câu lạc bộ Society chứ?”

“Tantalus, hai giờ chiều.”

“Anh giỏi đấy, Oliver. Tôi sẽ gặp anh ở đó.”

Diane nhìn anh chàng cười ngựa bỏ đi. “Em hy vọng ngài Appleton không rắc rối như đám bạn kia của anh.”

“Greaves và Larden không phải bạn anh”, anh nói đều đều. “Manderlin và Appleton thì phải.”

Cô cân nhắc chuyện mình sắp nói. “Greaves đã nộp đơn yêu cầu quyền hội viên ở câu lạc bộ.”

“Anh không ngạc nhiên. Tantalus đang là điểm đến nóng hổi. Tuy nhiên anh sẽ không bỏ phiếu cho hắn.”

Anh không đề nghị cô làm theo. Một việc nhỏ nhưng lại có ý nghĩa quan trọng. Lúc đầu anh cố nhúng tay vào chuyện làm ăn của cô nhưng gần đây dường như anh nhận ra hành động đó khiến cô nổi giận. Tuy cô không quan tâm, nhưng anh đã phung phí phần lớn thời gian vào các câu lạc bộ quý ông. Nếu có một chuyên gia ủng hộ nỗ lực của cô thì hiển nhiên cô sẽ cảm thấy hài lòng.

Oliver liếc nhìn xung quanh. “Anh đã định nói anh không nghĩ em sẽ trở về nhà bố mẹ và sống dựa vào họ cho đến khi tái hôn.”

“Em nên làm thế à? Thật lòng em chưa bao giờ nghĩ sẽ trở về nhà.”

“Tại sao phải về? Anh vẫn chưa thấy em từ bỏ một cái gì cả.” Anh hắng giọng. “Anh có một câu hỏi khác cho em.”

“Hôm nay anh tò mò quá nhỉ? Hãy nhớ là em cũng có vài câu hỏi cho anh và mong anh trả lời từng câu một.”

“Đồng ý.”

“Vậy anh hỏi đi.”

“Trước anh, em đã đến với ai khác ngoài Fredrick chưa?”

Tim cô đập thành thịch. “Chưa từng. Bên anh lần đầu tiên em nhận ra cái mà mẹ em gọi là ‘bổn phận làm vợ’ có thể rất sung sướng. Cảm ơn anh vì điều đó.” Đi được nửa đường thì cô bắt gặp phu nhân Dashton trong cỗ xe cùng với hai người trong Hội Phụ Nữ Đứng Đắn của nữ tử tước. Diane thở dài.

Cô thật sự yêu mến phu nhân Dashton sau lần đầu gặp gỡ và cô có cảm giác chính việc say xỉn của ngài Dashton, chứ không phải câu lạc bộ Tantalus đã khiến nữ tử tước dùng dằng dặc phản đối. Một ngày nào đó cô sẽ phải đương đầu với Hội Phụ Nữ Đứng Đắn nhưng có vẻ sắp tới cô sẽ không đủ thời gian để giải quyết mọi vấn đề cùng lúc.

Oliver khoác tay cô. “Em đã...”

“Ồ, không”, cô ngắt lời. Cô cảm thấy dễ bị tổn thương khi trả lời quá nhiều câu hỏi của anh. “Đến lượt em rồi. Tại sao hai năm trước anh đến Vienna? Nói thật đây nhé.”

“Anh chưa bao giờ nói dối vì chuyện đó, chỉ là em chưa từng hỏi anh.”

“Em đang hỏi đây.”

Oliver đưa mắt nhìn xa xăm. “Chiều ý em. Hai năm trước anh đã chọc tức bác anh và ông ấy không trợ cấp cho anh nữa. Anh có ít tiền để cá cược và sống tạm bợ, nhưng sau khi Greaves gian lận, anh không còn đủ khả năng để sống ở London nữa. Vì vậy anh đi nghỉ ở Vienna và có hành vi bất chính nhất trên bàn chơi bài lúc đầu với DuChamps.” Anh liếc về phía cô. “Đó là câu hỏi em muốn biết nhất ư?”

Câu hỏi kia cần nhiều dũng khí hơn. Nhưng có vẻ hiện giờ cô là nữ hoàng can trường. Một chút đau đớn có hạ thấp một chiến binh không nhỉ? “Hôm nay anh gan dạ lắm”, cô nói to. “Anh thực lòng khuyến khích em nhắc lại chuyện cũ ư?”

Oliver đứng lại, rút cánh tay ra và nắm lấy tay cô. “Có vẻ không ai trong chúng ta quên được chuyện đó. Anh đặt mục tiêu thấp hơn thế.”

Cô khịt mũi. “Sự tha thứ phải không? Tốt nhất câu chuyện của anh phải thật sự thú vị.” Lời cô vừa nói không gay gắt như dự tính. Rõ ràng những hành động tử tế của anh và buổi chiều đáng yêu này đã có ảnh hưởng lớn đến cô.

“Anh cho là đã đến lúc tìm hiểu rồi.” ANh hít sâu. “Khi đến nhà Phu nhân Darham dùng bữa trưa, anh đã hỏi bà ấy về em, lúc đó em đang ngồi trong góc phòng và mặc đồ đen. Bà ta kể rằng em là người Anh, ông chồng ngu ngốc của em vừa qua đời và không để lại cho em một xu nào. Em đã... khiến tim anh ngừng đập với mái tóc đen dài và đôi mắt hút hồn. Anh đã khao khát em. Anh đã nghĩ...” ANh dừng lại dò xét khuôn mặt cô. “Anh đã nghĩ sẽ dễ dàng lôi kéo em lên giường.”

“Đúng là thế mà. Nhưng đó là phần đầu câu chuyện. Em hỏi về phần cuối cơ.”

“Diane, e...”

Cô lùi lại. “Em nhận ra giọng điệu đó rồi. Kể hay không là tùy anh nhưng đừng cố đổi đề tài.”

Oliver nắm lấy tay cô. “Được. Nhưng em không được bỏ chạy sau khi nghe xong đây.”

Xét đến những ngón tay bám chặt không rời của anh thì cô không chắc mình có thể thoát ra được. “Em đã hỏi nên em nghĩ mình đủ sức nghe câu trả lời.”

“Anh bỏ đi vì lúc đó anh mới hai mươi bảy tuổi, không tiền bạc và không muốn trở thành một gã ngớ ngẩn để kết hôn, chỉ có thể rời nhà mỗi tối để đi chơi bài với vài đồng trong túi.”

“Em chưa bao giờ đòi anh phải cưới em.”

“Nhưng anh đã muốn cưới em. Anh chẳng thể nghĩ được chuyện khác. Em đã đứng khi nói anh hoảng sợ. Cảm giác đó đi ngược mọi ý muốn của anh nên anh bỏ chạy. Anh trở lại London và xin lỗi bác mình vì đã hành động hồ đồ. Ba tuần sau ông ấy sửa lại tên anh trong di chúc và lăn ra chết ngay giữa Viện Quý Tộc. Bác sỹ bảo ông ấy chết vì bệnh tim. Anh đã cố quên em suốt hai năm rông, Diane.”

Cô biết mình đang thở nhưng dường như không khí không vào được phổi cô. Điều cô trông chờ không phải là nghe Oliver nói rằng anh rất thích cô. Ánh mắt anh vẫn chăm chú dò xét cứ như anh đang cố phân tích suy nghĩ của cô. Cô còn không biết mình đang nghĩ gì nên chỉ có thể chúc anh may mắn.”

“Sao?”, anh hỏi. “Em không định đánh hay đá hoặc bắn anh à?”

“Anh... anh bỏ đi vì quá yêu em sao?”, giọng nói lộ ra sự bối rối. “Vậy em từ đó đến giờ em cứ nghĩ...”

“Em nghĩ sao?”

Cô rùng mình. “Ồi không. Chúng ta sẽ không bàn đến chuyện đó. Không phải lúc này.” Có lẽ không bao giờ nhắc tới nữa.

“Em yêu, anh đáng bị...”

“Em muốn quay lại vụ Anthony”, cô ngắt lời. “Anh định dụ dỗ hắn làm điều gì đó ngu ngốc. Anh có chắc sẽ thành công không?”

Anh im lặng một lúc. “Anh rất giỏi dẫn dắt kẻ khác lầm đường lạc lối”, anh nói, rõ ràng anh vẫn muốn tiếp tục chủ đề kia. “Em biết mà. Đừng lo sợ gì cả, chúng ta sẽ lên lút tác động hắn ta. Nhưng nếu hắn tổn hại em – hoặc là thử làm thế, Diane – anh sẽ kết liễu hắn. Và anh sẽ không thỏa hiệp đâu.”

“Anh trở nên bảo vệ quá mức từ bao giờ thế?”

Anh nhún vai và nói lỏng nắm tay. “Anh không biết. Nhưng anh cam đoan với em anh rất nghiêm túc.”

Cô có thể thấy anh nói thật. Đôi tay xám kiên định, quai hàm siết chặt, và cả dáng đứng chắn giữa cô và mọi người đang dạo quanh công viên St.James nữa. Trong giây lát cô cho phép bản thân cảm thấy an tâm vì được che chở bởi người đã một lần suýt muốn lấy cô cũng như quên đi Anthony Benchley là vấn đề phải được giải quyết theo cách của riêng cô. Oliver đã đồng ý với cô, anh biết rõ quy tắc, nhưng khoảnh khắc giả vờ đó thật dễ chịu – một cách ấm áp và ngọt ngào.

Rồi cô rút tay ra và đẩy cái ô qua vai còn lại. “Rất hào hiệp”, cô nói, “nhưng không cần thiết. Hãy đóng cho tròn vai của anh và em sẽ cảm thấy mãn nguyện.”

Oliver bước đến gần cô. “Hãy đến giường anh tối nay và anh sẽ cảm thấy mãn nguyện.”

“Chúng ta sẽ không thương lượng thứ mà anh đã đồng ý”, Diane phản đối, phớt lờ cơn rung động lan xuống sống lưng. Bất cứ điều gì đã thúc đẩy anh những ngày gần đây, thì nó cũng... đáng được khao khát.

“Vậy hãy đến vì em muốn thế.”

Và đó là một đề nghị hết sức hấp dẫn. Xét cho cùng châm ngôn sống của cô là hãy làm điều mình thích. Anh vẫn là mối phiền toái. Rất phiền. Nhưng Chúa cứu giúp, cô bắt đầu thích kiểu phiền toái của anh. Và biết được lý do anh chạy trốn khỏi Vienna càng tạo nên sự khác biệt mà cô không đời nào thừa nhận trước mặt anh.

Lý do của anh không làm thay đổi sự thật là anh đã hành xử thô lỗ không thể chối cãi và cô không muốn biện hộ cho anh. Nhưng cô biết trước đây anh là người như thế nào và cô bắt đầu tin anh thực sự đã thay đổi. Theo hướng tích cực. “Có lẽ”, cô nói. “Nhưng anh không được phá hủy nhà của em nếu em vắng mặt.”

Nở nụ cười xảo quyệt, anh nắm tay cô, nâng lên và hôn ngón tay. “Không hứa.”

Oliver soạn ra ba bản nháp cho bức thư mà anh, Diane và Martine sẽ chọn để dẫn dụ Bá tước Cameron sa lưới. Cuối cùng anh cảm thấy hài lòng vì đã truyền tải được điều cần nói một cách dễ hiểu nhưng cũng không kém phần tinh tế để tạo tính chân thật, anh vẩy vẩy lá thư, gấp nó lại và viết địa chỉ lên mặt ngoài.

“Myles”, anh gọi, người hầu của anh liền xuất hiện ở cửa trước.

“Vâng, thưa ngài?”

Anh đẩy bức thư ngang mặt bàn. “Bảo ai đó chuyển nó trong tối nay.”

Người hầu của anh lấy bức thư và rời khỏi phòng làm việc. “Vâng, thưa ngài.”

“Myles, đừng lóng ngóng ở cửa sổ phòng trước nữa. Anh sẽ làm khách của Phu nhân Cameron hoảng sợ đấy.”

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nhiều phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ ở cùng một nơi như thế. Cảm giác rất... xốn xang.”

Oliver khịt mũi, lật nhanh tới trang sách anh đang muốn đọc. “Nó làm tôi nhớ lại buổi họp mặt đầu tiên ở Almack trong Mùa Vũ Hội, ngoại trừ không ai mặc trang phục màu trắng.”

“Tôi có thể nhìn từ phía sau rèm cửa không, thưa ngài?”

“Hãy chắc chắn là đã tắt hết đèn. Tôi không muốn có ai đó nghĩ tôi đang do thám qua cửa sổ.”

“Cảm ơn ngài.”

“Hừm, tối nay một trong số chúng ta có lẽ sẽ vui vẻ với các cô gái đấy.” Anh đứng lên, mặc vào chiếc áo khoác xanh đen. “Tôi sẽ ra ngoài một lát. Gặp anh sáng mai nhé.”

Ngay khi Diane có đến gặp anh tối nay hay không thì cũng sẽ là sau nửa đêm. Dù rằng tin đồn hai người là tình nhân không hề khiến anh phiền lòng, nhưng gần đây cả Appleton lẫn Manderlin đều ngụ ý anh đang bị dẫn dắt bởi vật đàn ông của mình. Anh cực kỳ nghi ngờ họ đang ám chỉ vật đó của mình dài tới tận mười tám inch hoặc hơn, nhưng anh có thể phớt lờ họ.

Với ba tiếng dư dả chờ thư hồi âm, anh ra lệnh cho xà ích chạy đến câu lạc bộ Socitey. Con người và trò chơi ở đó đều khiến anh chán ngấy nên chưa đầy một giờ anh đã chuyển sang White. Cũng không khác hơn là bao. Bốn mươi phút trước anh dự định sẽ thư giãn ở Boodle. Nhưng rồi anh phải thừa nhận sự chán nản của anh không liên quan đến các câu lạc bộ. Chính anh cảm thấy không thoải mái và nôn nóng trở về Tatalus.

Cũng không phải các trò chơi ở đó thú vị hơn, dù đúng là thế. Chết tiệt, nửa tháng nay anh không chơi hơn một bảng. Trò chơi không phải mỗi nhữ anh trở về Tantalus. Dĩ nhiên phần đông hội viên đến chơi vì các cô gái chia bài, mang rượu và phục vụ thức ăn. Với anh chỉ một cô gái – à không, một phu nhân sành sỏi đầy thách thức – buộc anh trở lại, khiến anh mong muốn ở lại mỗi đêm dù đang có nghĩa vụ ở nơi khác hay thậm chí khi đàn ông không được mời đến.

Cho dù có chuyện quái quỷ gì xảy ra với anh thì chính do cô gây ra. Không phải bởi vì phe phẩy bức thư chết tiệt của một kẻ anh có thể truy lùng và bóp nát như một con bọ. Hai năm trước cô chỉ là một phụ nữ quyến rũ, hấp dẫn nhưng cũng rất dễ bị tổn thương. Giờ đây cô thật đáng ngưỡng mộ. Anh không thể hình dung ngày – và đêm – sẽ buồn tẻ và nhạt nhẽo thế nào nếu thiếu cô. Cô đã tuyên bố không bao giờ lặp lại sai lầm, anh cũng thế. Anh đã để vượt mất cô một lần. Anh sẽ không lặp lại điều đó.

“Oliver. Anh đến đúng lúc để mua cho tôi một ly brandy đấy.”

Dừng chân bởi tiếng kêu của Manderlin, anh trở lại phòng khách nhỏ của câu lạc bộ. “Tôi canh giờ quá chuẩn nhỉ”, anh nhận xét và chỉ vào hai cốc rượu.

“Đúng thật”, Jonathan tán thành. “Nhưng có vẻ chúng ta sẽ châu trời trước khi một tên phục vụ nào đó xuất hiện. Anh chàng đứng sau quầy rượu đang phục vụ đồ uống cho Shakespeare và anh ta là người trẻ nhất còn ở đây tối nay.”

Tối nay các câu lạc bộ đều thiếu nhân lực. Dựa vào quan hệ của anh với Tantalus và điểm đến của đám đàn ông kia khiến anh không thể phàn nàn. “Tôi không gấp.”

“Tôi cũng không.” Bá tước nhịp tay lên mặt bàn. “Anh có đến buổi dạ hội của Hereton vào tối mai không?”

“Tôi đã nhận lời mời nhưng không chắc mình có muốn phí năm tiếng đồng hồ để gặp mặt Lydia Hereton không.”

“Có lẽ nếu năm ngoái anh tránh mặt cô ta thì bây giờ người ta không đeo bám anh đâu.”

Oliver nhìn anh ta. “Là bạn bè đáng lẽ anh phải thương xót chứ không phải nhắc lại sai lầm của tôi.”

“Tôi sẽ thương xót anh hơn nếu anh không cho tôi leo cây ở Tattersall sau khi đích thân anh rủ tôi đến đó.”

Chết tiệt. “Bất thành linh tôi đã quyết định đi cùng Cameron.”

“Bất thành linh ư?”

“Chuyện dài lắm, tôi không tiện nói nhiều.” Anh chống tay lên bàn. “Tôi còn không kịp nhìn qua đàn ngựa chết tiệt đó. Có con nào tốt không?”

“Vài con. Nếu anh mua một con ngựa cái để ngồi yên nghiêng(1) thì chắc anh biết mọi người đều sẽ nhận ra nó không phải dành cho mình.”

(1) Là yên ngựa dành cho nữ giới, ngồi cả hai chân cùng một phía.

“Nếu tôi muốn mua tặng ai đó một con ngựa thì không có gì ngăn cản tôi được. Đặc biệt là khi ai đó lại là một người bạn cũ.”

“Anh không phải người sẽ bị giới quý tộc liếc dọc liếc ngang – hoặc quay lưng bỏ đi – khi lần đầu tiên cô ấy cười lên con ngựa đó.”

Cơn giận bùng phát trong anh. “Đã có ai đả kích cô ấy à?”

“Không trực tiếp. Cô ấy vẫn còn là điều mới mẻ, nhưng một vụ khá tai tiếng sắp xảy ra. Phu nhân Dashton cùng hội bạn thân của bà ta đang tổ chức tiệc trà và câu lạc bộ đọc sách để cạnh tranh với đêm của quý cô ở Tantalus, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện thôi.”

“Tôi thách người nào dám làm thế trước mặt tôi.”

“Chà chà, khó thật đấy nhỉ? Dù sở thích của cô ấy có... tai tiếng thế nào thì mọi người đều dè chừng anh nên cô ấy được anh che chở. Nhưng đồng thời không ai mời cô ấy dự tiệc vì sợ sỉ nhục những vị khách khác, hoặc bị dính vào tai tiếng hay bị Phu nhân Dashton gây sự vì tỏ ra thân thiện với cô ấy.”

“Chừng nào bọn họ vẫn muốn đến Tantalus thì tôi không nghĩ cô ấy bận tâm cách nhìn của họ. Còn tôi thì xem bất kỳ kẻ nào đến chơi rồi sau đó nói xấu cô ấy là thứ đạo đức giả và đáng bị ăn đòn.”

“Nói năng kiểu đó sẽ chỉ khiến người ta không mời anh đến nhà thôi.”

Oliver thở hắt ra. Những cuộc đối thoại mang tính giả thiết như thế này sẽ chỉ khiến anh cáu giận những người không làm hại cô. Dù sao thì cũng chưa. Và nếu cô không thể ra ngoài làm người đại diện cho Tantalus thì trách nhiệm đó thuộc về anh. “Đó chính là lý do tôi chỉ nói thế với anh thôi đấy. Không ai chú ý đến anh cả.”

“Ồ, cảm ơn nhiều nhé. Giờ anh nợ tôi thêm một ly brandy nữa.” Manderlin vẫy gọi lão phục vụ.

Oliver nhanh chóng xem đồng hồ bỏ túi và liếc ra cửa chính. Còn năm phút, trừ khi đối tượng nhận thư của anh đến sớm hơn, mà cũng có thể như vậy lắm. Oliver rướn người về trước. “Tôi cần anh giúp, Jonathan.” Anh hạ giọng.

“Tôi sẽ không giết người cùng anh.”

“Tôi thấy thú vị khi ý tưởng đó lóe lên đầu tiên trong đầu anh nhưng không có vụ giết chóc nào ở đây cả. Lúc này vẫn chưa cần. Ít phút nữa tôi sẽ bảo anh đi chỗ khác. Tôi cần anh tỏ vẻ phiến muộn, bất an và rồi đứng lên bỏ đi.”

“Rời khỏi căn phòng này hay rời khỏi câu lạc bộ?”

Anh nghĩ ngợi một lúc. “Khỏi phòng thôi. Ra khỏi câu lạc bộ có vẻ đáng ngờ quá.”

Manderlin lắc ly rượu. “Anh sắp làm chuyện xấu hay làm việc thiện vậy?”

Hừ. Chỉ ít Jonathan nghĩ anh có khả năng làm việc thiện. “Làm chuyện mà kẻ đó đáng phải nhận và sẽ giúp được một người bạn thân thiết.” Nhưng Diane không chỉ là một người bạn thân thiết. Từ điển không đủ từ vựng để miêu tả cô.

“Được thôi. Tôi dám nói người bạn này của anh dường như có ảnh hưởng rất lớn đến anh vượt trên mong đợi đấy. Tôi không cần ngăn anh đâu.”

“Tôi vẫn chưa quyết tâm lắm.”

“Vậy tại sao còn giúp cô ta?”

Anh không muốn suy xét quá kỹ câu hỏi đó vào thời điểm này. “Anh biết tôi thích những trò gian ác mà”, anh lảng sang chuyện khác.

“Nói thế vẫn còn nhẹ nhàng lắm.”

Một dáng người tiến vào phòng khách Boodle, ngón tay hằn xoắn lại bởi lo âu và sự giàu sang sắp tới. Oliver nâng ly brandy lên. “Và thế là trò chơi bắt đầu”, anh thì thầm và nhấp một ngụm chất lỏng mảy mòi phách.

Manderlin nhìn theo anh. “Lại là Cameron?”

“Suýt.”

Anthony Bechley dừng lại trước bàn anh. “Tôi đến rồi, Haybury. Dù nơi này không hợp để hội họp.”

Oliver ngồi thẳng lưng. “Manderlin, đi đi. Tôi có việc cần thảo luận với ngài Cameron.”

Với nét mặt bất bình khó chịu, Jonathan đứng lên. “Vay chúc anh buổi tối tốt lành”, anh ta nói. Với cái liếc mắt ra sau lưng, anh ta đi vào phòng chơi bài.

Khi thấy Cameron vẫn có vẻ nghi ngờ, Oliver hất chân đá chiếc ghế đối diện. “Ngồi đi.”

“Tôi đã có một ngày để cân nhắc thỏa thuận của chúng ta và tôi không tin anh không có kế hoạch công khai hạ nhục tôi. Rõ ràng anh không thích Greaves và Larden và mọi người đều biết anh quý mến Diane, mặc kệ anh đã nói xấu cô ấy trước mặt tôi.”

Phải kiên nhẫn, Oliver tự nhủ. Tôi nghĩ mình cần giải thích một số việc. Bởi vậy tôi đã đề nghị anh gặp tôi ở đây. Vui lòng ngồi xuống.”

Vẫn giữ ánh mắt sắc sảo, bá tước ngồi vào ghế. “Ngày mai tôi có hẹn với luật sư. Tôi sẽ thúc đẩy quá trình nhận lại Adam House và Tantalus.”

“Như tôi đã đề cập từ trước, tôi không khuyên anh làm điều đó.”

“Còn tôi sẽ khuyên anh tiếp tục cho tôi lời khuyên và sự hiểu biết của anh, bằng không anh không chỉ không phải một trong các đối tác của tôi mà tôi sẽ xem như anh đồng lõa với Diane trong quá trình tố tụng.”

“Tôi đang khuyên nhủ anh nếu anh chịu lắng nghe. Tôi đang cố giải thích một loạt những tình huống lắt léo”, Oliver đáp. “Những tình huống này đòi hỏi chúng ta phải hạ giọng xuống thấp.”

Người hầu mang đến ly rượu brandy thứ hai của Manderlin và Oliver đẩy nó về phía Cameron. Sau hôm qua đáng lẽ anh đã ném cả rượu lẫn ly vào mặt gã nhưng anh chọn con đường tế nhị hơn. Đó là cách làm anh đã đồng ý với Diane và anh sẽ nghiêng chặt răng để làm được như thế.

Lát sau gã bá tước hắng giọng. “Tôi nghe đây”, hần lăm bắm và hớp một ngụm lớn. “Tốt nhất chuyện của anh nên có sức thuyết phục một chút.”

“Trước hết tôi giả sử Diane đang thừa hưởng hợp pháp Adam House. Chỉ ít cô ấy chưa bao giờ phủ nhận.”

“Tôi sẽ không ngồi đây nghe lại câu chuyện dưới góc độ của cô ta, Habury. Tòa án sẽ làm việc đó.”

“Nếu anh không im miệng và lắng nghe thì anh sẽ không bao giờ đến được tòa án đâu.”

Cuối cùng về mặt hiếu chiến của Cameron cũng phải giãn ra. “Cái gì? Nếu anh nghĩ sẽ giết tôi thì tôi báo cho anh biết tôi đã nói với Công tước Greaves về việc hợp tác của chúng ta, cả về khoản tiền mỗi tháng tôi nhận được để Diane có thể tiếp tục quản lý Tantalus. Giết tôi thì anh cũng sẽ bị treo cổ đấy.”

“Tôi không nói về mình”, Oliver phản bác. Đến giờ này Cameron trở nên vô cùng dễ đoán. Anh chỉ hy vọng cứ tiếp diễn như thế. “Tôi đang cố giải thích rằng anh không biết lấy tiền mặt từ cơ sở kinh doanh đó thì rườm rà thế nào đâu. Thêm anh vào phương trình – chà, anh đã không có chúng tôi được lựa chọn – sẽ khiến mọi việc càng phức tạp hơn.”

“Thêm tôi vào? Anh đã lấy cắp tiền của Diane rồi à?”

“Không, tôi không làm việc đó. Hiện tại chỉ có hai chúng tôi nhưng thêm anh sẽ là ba – nói đơn giản chúng tôi phải... tái cấu trúc cách tiền bạc luân chuyển trong câu lạc bộ cho phù hợp lợi ích các bên.” Anh nhìn mặt người lên bàn, Cameron ngồi đối diện cũng bắt chước anh. “Anh đã đúng, Diane không một xu dính túi khi trở về London. Vì chúng tôi từng là... bạn khi ở Vienna mà cô ấy đến tìm tôi trước. Nhưng chúng tôi cùng quen biết vài người có thể lực sẵn lòng góp vốn để kiếm lời.”

“Những người nào?”

“Tôi không thể nói với anh. Tôi chỉ có thể nói rằng Diane và tôi xét thấy khoản thu nhập họ đòi hỏi là không công bằng với nỗ lực của chúng tôi. Do đó chúng tôi đã có vài sự thay đổi và, có thể nói rằng tiền bạc không còn là vấn đề. Nhưng rồi anh đến và đe dọa đưa toàn bộ câu chuyện ra trước sự chú ý của tòa án, tôi đành thêm anh vào kế hoạch khi thấy không thể can ngăn anh.”

Lạy Chúa nhân từ. Toàn bộ câu chuyện là mớ rác rưởi nhưng vẻ mặt chăm chú của Cameron cho thấy gã đang nuốt trọn từng câu từng chữ. Và nếu mưu kế này có tổn thương một chút lòng tự trọng của Oliver thì cũng đành phải chịu. Phần thưởng anh muốn giành được ở cuối cuộc chơi giá trị hơn sự bực bội hiện tại.

“Vậy tôi sẽ nhận được ba nghìn bảng mỗi tháng. Vì nếu...”

“Ban đầu chúng tôi sẽ đưa anh hai nghìn bảng mỗi tháng”, Oliver ngắt lời. Đây là ý của Diane nhưng anh thấy nó rất tuyệt. “Bảng với phần của Diane và tôi. Sau ba tháng nếu không ai nghi ngờ gì cả chúng tôi sẽ tăng thêm một nghìn bảng.”

Cameron cau mày. “Câu lạc bộ Tantalus kiếm đủ tiền để chi mất bảy nghìn bảng mỗi tháng ư?”

“Tiền bạc có vào thì cũng có ra chứ sao. Chúng tôi chỉ đơn giản là thò tay bên dưới nguồn tiền. Dĩ nhiên sự việc phức tạp hơn nhiều nhưng anh đã có ý tưởng sơ bộ rồi đó. ANh phải thể tuyệt đối kín miệng. Có những người trong câu lạc bộ không biết chúng tôi đang làm gì. Nếu họ phát hiện ra... thì sự bê mặt công khai sẽ không thể so sánh với kết cục của tất cả chúng ta.” ANh liếc mắt khắp phòng. “Anh có giữ lời không?”

“tôi muốn được nhận vào câu lạc bộ và tận mắt chứng kiến cách thức vận hành của nó”, bá tước đáp. “Diane, người đã cưới anh tôi không trơ tráo đến mức mở một câu lạc bộ dành cho quý ông. Tôi cảm thấy khó mà tin được cô ta đang trộm tiền của các nhà đầu tư.”

Diane mà em chồng cô từng biết không còn tồn tại nữa. Chồng cô, nợ nần và bị ruồng bỏ bởi Fredrick và anh, Oliver thâm phãi dối, đã khiến cô mạnh mẽ và kiên quyết hơn. Và hoàn toàn không thể cường lại. Không thứ gì được phép làm hại cô lần nữa, cho dù cô có chấp nhận anh bước vào trong cuộc sống và trái tim cô hay không.

“Được lắm”, anh nói to. “Anh không cho tôi được lựa chọn.”

Nụ cười lóe lên trên khuôn mặt Anthony trước khi hắn cố gạt bỏ nó. Oliver vẫn giữ vẻ mặt bình thản dẫu rằng anh cũng muốn bật cười. Lòng tham, sức hút từ đồng tiền không làm mà có – anh đã thấy những khuôn mặt đó ngồi đối diện anh mỗi lần anh đặt cược trên bàn chơi bài. Với anh đó là trò chơi ưa thích. Tiền bạc chỉ là thứ yếu.

“Không, tôi không nghĩ anh được lựa chọn. Hãy để tôi trở thành hội viên Tantalus.”

“Tôi không thể cố cho anh vào để rồi bị nghi ngờ”, Oliver đáp, không ngạc nhiên với đòi hỏi của hắn. “Tôi sẽ tác động với lượng hội viên sáng lập đã ổn định thì chuyện đó sẽ mất vài tuần.”

“Tôi không...”

“Từ giờ cho đến lúc đó anh sẽ đến với tư cách khách của tôi. Nhưng lạy Quỷ thần, anh phải giữ mồm giữ miệng đấy.”

“Đừng lo Haybury. Chỉ cần anh giữ lời hứa của mình là được.”

Ồ, anh sẽ giữ lời chứ. Chẳng qua nó không phải lời hứa với Cameron thôi.

19. Chương 19

type: quacauphale

Diane đi tới đi lui trong phòng ngoài căn hộ của Oliver. Đáng lẽ cô không nên tự ý đến đây, xét cho cùng thì tuy là chủ nhà nhưng cô đã buộc anh dọn đến và trả tiền thuê căn hộ.

Nhưng Lạ Chúa, cô đã gửi gắm tương lai câu lạc bộ vào tay anh. Người đã từng làm tim cô tan nát và khiến cô thề nguyện không bao giờ tin tưởng nữa. Người đã bị cô tống tiền. Bây giờ tại sao cô lại tin cậy anh? Cô không thể lừa dối chính bản thân mình. Cô tin anh. Tệ hơn nữa, cô thích anh. Rất thích.

Cửa mở toang, Oliver bước vào phòng. “Chào em”, anh nói, dừng lại ngay khi thấy cô.

Chỉ giọng nói của anh thôi đã khiến tim cô đập nhanh. “Chào anh”.

Anh quay lưng để móc áo choàng và mũ lên mắc áo gần cửa, sau đó quay mặt lại. “Anh đã nghĩ đêm nay chỉ có mỗi anh.”

“Sẽ là như thế. Em đến vì muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Anthony.” Nếu cô lại ngã vào vòng tay Oliver thì cô không còn có thể thuyết phục bản thân rằng quan hệ của họ chỉ đơn thuần là thỏa thuận làm ăn mang lại sự thỏa mãn thể xác. Cô chưa thể gọi tên... mối quan hệ đang phát triển của họ.

Anh đi lướt qua cô, ngồi vào chiếc ghế đặt trước lò sưởi. “Hắn nghĩ đã tìm thấy con ngỗng vàng. Nếu chúng ta diễn tốt thì hắn sẽ đi đời sau hai tuần nữa.”

Dường như mọi việc có vẻ rất khả quan, nhất là được thốt ra từ một gã cay nghiệt như Oliver. Nhưng cô muốn tin vào anh. Sau một thoáng do dự, Diane ngồi vào ghế đối diện. “Nghe có vẻ tuyệt vời đấy, nhưng thấy tận mắt thì em mới tin. Cần phải giải quyết hẳn trước khi Mùa Vũ Hội kết thúc, một khi mọi người rời London hắn sẽ có rất nhiều thời gian để xem lại các phương án pháp lý.”

“Em nói đúng.” Oliver ngồi thẳng lưng, vươn tay như muốn chạm vào cô rồi từ từ hạ tay xuống. “Nói đến cuối Mùa Vũ Hội”, lát sau anh nói, “anh tự hỏi liệu có thể... ừm, anh rất vui nếu em ở lại Haybury. Nó gần London nên em có thể trở về kiểm tra câu lạc bộ nếu em quyết định mở cửa suốt năm.”

“Anh muốn em đến sống trong nhà anh?”, cô hỏi, không tin lắm điều cô đang nghe. “Với anh ư?”

“Anh đang sống trong nhà em đấy.”

“Trong những khu vực tách biệt. Có tường dày ngăn cách.”

“Cứ như thể chúng ngăn cản được anh ấy.” Anh nghiêng đầu về phía cô. “Haybury rộng gấp năm lần Adam House. Em sẽ có riêng một chái nhà nếu muốn.”

“Anh đang muốn gì? Mua sự hiện diện của em? Gây ấn tượng về sự giàu có của anh? Khi em biết anh ở Vienna, anh phải chơi bài gian lận để trả tiền thuê nhà. Tính tình của anh khiến em thấy bất an đấy.”

“Tính tình của anh? Em là người đã mở câu lạc bộ dành cho quý ông. Chúng ta cùng khiến người khác nhướng mày. Anh dám nói chúng ta đều có phần tinh quái.” Oliver đổi tư thế. “Anh không nghĩ em lo ngại lời ong tiếng ve. Anh thích ở gần em. Anh thích thấy em mỗi ngày. Anh cũng tin em thích sự bầu bạn của anh.”

Tâm trí cô quay cuồng. Đề nghị của anh nghe có vẻ hư hỏng và lãng mạn, hơn nữa lại rất hấp dẫn. Nếu cô đồng ý thì cả hai đều biết cô đã tha thứ cho anh. Anh sẽ biết mình đã giành được lòng tin của cô. Cũng có thể anh đã thành công nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng báo tin tốt cho anh. Hoặc bởi vì cô phải chuẩn bị để thoát khỏi mớ bòng bong của sự tức giận và quyết tâm đã giúp cô phấn đấu suốt hai năm qua.

“Ý em thế nào?”, anh ướm lời.

Diane đứng lên, đến gần lò sưởi để có thể nhìn vào ngọn lửa. Cô rất thích Oliver. Nếu không cô đã không ở đây và không suy ngẫm về chuyện cô rất muốn nói với anh. Nếu cô vẫn im lặng thì hai người sẽ bị mắc kẹt trong hoàn cảnh này. Và sâu trong tim cô biết mình cũng muốn nếu không có anh trọn vẹn thì không nên dây dưa thêm nữa.

“Khi em còn là một cô gái trẻ”, cô bắt đầu kể, nghe tiếng anh đứng lên và bước đến sau lưng cô,” em đã nghĩ được hứa hẹn với người nào đó thật là lãng mạn. Thậm chí trong ngày cưới em vẫn phẫn khích không thể kiềm chế được.”

“Em có quen biết Fredrick trước khi lấy anh ta không?”

“Hầu như không. Em cứ nghĩ anh ta nhút nhát và nhạy cảm, và cho dù em biết nhà Benchley không sung túc lắm nhưng em vẫn tin chắc mình đang dần thân vào câu chuyện thần tiên.” Cô hít sâu. “Fredrick không phải là người xấu. Anh ta không bao giờ đánh em, không bao giờ lăng nhăng, không nói năng thô lỗ cho đến khi bọn em rỗng túi. Em chỉ là... không quan trọng trong mắt anh ta. Anh ta đã muốn được như các quý tộc giàu có, khéo léo và hấp dẫn trong các câu lạc bộ. Anh ta đã muốn được như anh, em đoán thế.”

“Diane, em không cần phải...”

“Đừng ngắt lời em. Em sắp vào ý chính rồi.”

“Anh đã nghĩ em nói tới rồi.”

“Đồ xấu tính.” Cô rùng mình. “Trước lúc Fredrick bị ốm và chết, em đã có gần bốn năm để xem lại tình trạng lỗ bịch của mình. Cuối cùng em đã nhận ra trên đời không có thứ gì gọi là tình yêu và đam mê chân thật. Và sau đó em gặp được anh, em nghĩ có lẽ sau cùng cô gái ngây thơ, ngốc nghếch kia đã đúng.” Cô quay lại, ngược lên nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của anh. “Dĩ nhiên cho đến khi anh bỏ đi.”

Anh nhìn vào mắt cô thật lâu. “Anh có thể làm gì?”, anh thì thầm.

“Anh không thể làm gì cả.” Cô đi vòng qua anh và hướng ra cửa trước. Điều cuối cùng mà cô muốn là bắt đầu khóc nức nở trước mặt anh.

“Diane. Điều anh đã làm với em là sự hối tiếc lớn nhất đời anh. Nhưng lạ Chúa, khi đó anh có thể đã là một ông chồng tệ bạc.”

Đặt tay lên nắm cửa, cô quay lại. “Em biết chứ. Và em đang dấn lên mọi bản năng để tin tưởng anh đấy.” Cô đi ra hành lang. “Em sẽ gặp anh vào ngày mai. Và anh sẽ không đục khoét bất kỳ phần nào trong nhà em tối nay.”

“Nhưng anh sẽ nghĩ về chuyện đó.”

“Tốt thôi.”

Trên đường trở về căn hộ của mình cô cố ý cởi giày lúc đi qua cửa phòng Jenny để không làm cô ta thức giấc. Quá nhiều lần Diane bị nhắc nhở về sai lầm nghiêm trọng nhất mà cô có thể đang phạm phải, đặc biệt là khi cô đã lúc quá sâu rồi.

Tại sao bây giờ Oliver càng thu hút cô hơn, sau khi làm trái tim cô tan vỡ và rồi trở về London chơi bời với mọi phụ nữ mà anh tiếp cận được, thật sự rất vô lý. Trí óc cô biết rõ không nên để anh đến gần nhưng trái tim cô lại không chịu lắng nghe.

Chính vì lẽ đó mà ngoài Anthony ra, cô cần nhanh chóng xử lý mớ lộn xộn này. Câu lạc bộ đang kiếm tiền, hình ảnh không thể chạm tới của cô vẫn được biết đến và giải pháp hợp lý cho sự bối rối của cô là phải cách ly với Oliver. Phải, cô vẫn nợ tiền anh nhưng anh không cần phải sống trong câu lạc bộ để buộc cô trả tiền. Anh càng ở xa chừng nào thì cô càng ít bị giằng xé giữa thứ cô muốn và không nên muốn lần nữa.

Sáng thứ Tư là ngày họp nhân viên thường lệ, Nghị viện lại làm việc sớm nên bữa sáng hôm đó là quãng thời gian ịch nhất trong tuần của Tantalus. Các cô gái báo cáo về tình hình cá cược và điểm tên các quý ông đánh bạc một cách liêu lĩnh, say xỉn hoặc cư xử không đứng đắn.

“Emily đã giúp một quý ngài giải khuây trong phòng cô ta”, Pansy Bridger đột ngột nói giữa cuộc thảo luận về cách đối phó những hành động đeo đuổi ngoài mong đợi.

Diane và Jenny đưa mắt nhìn nhau. “Chừng nào không có việc trao đổi tiền bạc và các quý ông hiện diện theo yêu cầu của các cô thì các cô làm gì tùy thích. Nơi này không phải nhà thổ nhưng không phải tu viện.”

“Cảm ơn trời đất”, một cô gái cảm thán.

“Sự cẩn trọng sẽ được đánh giá cao”, Diane nói thêm khi nhận thấy không phải toàn bộ nhân viên của cô đều cảm thấy vui. Theo những gì cô biết thì ít nhất một trong số họ đã trốn khỏi tu viện. “Và vì Chúa, hãy tôn trọng những người không có cùng quan điểm với các cô.”

Khi buổi họp chấm dứt, Sylvie Hartford đến gần cô. Một cô gái tóc vàng nhỏ nhắn trông chỉ vừa tròn mười tám lúu riu theo sau cô ta. “Thưa phu nhân”, Sylvie nói, “đây là Mary Smythe. Chúng tôi đã gặp nhau ở trường dạy nghề. Tôi đã bảo cô ấy có lẽ cô có chỗ cho cô ấy ở đây.”

Diane khẽ cau mày và kéo tay cô nàng quản lý quầy rulet. “Sylvie, chúng ta thật sự không cần...”

“Xin phu nhân làm ơn”, Sylvie thì thầm. “Bố mẹ cô ấy đã qua đời và giờ cô ấy đã đến tuổi bị bà dì đuổi đi. Cô ấy không có kinh nghiệm làm việc, không có thư tiến cử cho vị trí gia sư. Nếu cô ấy không làm việc ở đây thì sẽ phải ra đứng đường.”

Diane nhìn ngắm cô gái nhỏ nhắn dè dặt kia. Tantalus có thể đã khởi đầu như cái giá cho sự độc lập của cô và giờ đây nó có giá trị hơn thế rất nhiều. Nếu Anthony Benchley đoạt lấy câu lạc bộ, gã ta sẽ có các cô gái... có Chúa mới biết gã sẽ bắt họ làm gì, nhưng chắc chắn họ sẽ không đưa về những người bạn khốn khổ cần chỗ trú thân.

Mặc kệ Oliver giấu cọt thể nào, đấu tranh cho câu lạc bộ không phải là trò chơi. Ai đó cần phải trông chừng các cô gái. Và người đó sẽ là cô. “Đưa cô ấy đi gặp Emily và tìm một chỗ ở. Jenny sẽ nói chuyện với cô ấy sau bữa trưa và chúng ta sẽ xếp cô ấy vào vị trí phù hợp.”

Sylvie nhún gối cười rạng rỡ. “Ôi, cảm ơn phu nhân.” Cô ta vội vàng chạy đến thì thầm vào tai bạn mình.

“Cảm ơn phu nhân”, Mary Smythe đồng thanh nói, nước mắt lăn dài trên má. “Rất cảm ơn phu nhân. Cô không biết nó có ý nghĩa thế nào đâu.”

“Cảm ơn cô đã đến với chúng tôi”, Diane nói và đến gặp Jenny ở cuối phòng với một nụ cười.

“Tôi tưởng chúng ta không phải tổ chức từ thiện”, Genevieve lẩm bẩm, đôi mắt cô ta nhấp nháy.

“Chúng ta là một kiểu tổ chức từ thiện hết sức lập dị.”

“Một kiểu gia đình lập dị thì đúng hơn.” Jenny đưa cô một tách trà. “Cô đã nói chuyện với Haybury chưa?”

“Rồi. Anh ta bảo Anthony có vẻ tin câu chuyện của chúng ta và họ sẽ ghé qua trong hôm nay.”

“Chúng ta nên làm việc này mà không có ngài hầu tước. Trước đây cô không thể tin anh ta thì bây giờ chúng ta càng không tin được.”

“Lần này tôi tin anh ta”, Diane đáp, ngạc nhiên khi thấy mình có thể nói to với giọng điệu bình thản. “Anh ta thấu hiểu vấn đề. Sự trợ giúp của anh ta sẽ làm kế hoạch suôn sẻ hơn.”

“Trừ khi cô tin lầm anh ta.”

“Không có chuyện đó đâu.” Nếu cô tin lầm anh thì cô sẽ mất nhiều hơn Câu lạc bộ Tantalus.

Oliver vẫn thảnh thơi nhìn ngắm ánh bình minh, quãng thời gian tĩnh lặng lúc mặt trời mọc thường là thời điểm tốt nhất để rời phòng ngủ của một người phụ nữ hoặc một kẻ lả vì đánh bạc thâu đêm. Nhưng anh ít khi ngồi nhìn cả đêm trôi đi.

Xoay bờ vai căng cứng, anh ngồi thẳng lưng và đẩy ly rượu ứt-ki đang dở ra xa. Ngọn đèn ở góc bàn làm việc đã bập bùng và tắt ngúm độ một giờ trước nhưng anh chẳng để tâm.

Anh sẽ phải đến Viện Quý Tộc trong vòng một hai giờ nữa. Buổi họp sẽ nhàm chán, gần như không thể chịu nổi, vì anh sẽ đếm từng phút cho đến lúc họ nghỉ ăn trưa.

Cách đây hai năm, trước khi trở thành Hầu tước Haybury, anh đã biết rõ lịch làm việc của ngài Nghị Viện vì nó ảnh hưởng đến thời gian tổ chức các buổi vũ hội và thời điểm các ông chồng vắng nhà. Kỳ lạ thay, ngay khi thừa hưởng tước hiệu anh đã thích Nghị Viện và các trò chơi chính trị.

Tuy nhiên hôm nay nó vừa là sự xao lãng lại vừa là chướng ngại. Anh cần gặp Cameron nhưng anh không thể làm thế trong lúc đang họp hành ở Viện. Anh đã hí hoáy viết một mẫu tin nhắn và chuyển tới nhà của James Appleton để thay đổi giờ hẹn ăn trưa vào ngày mai. Bức thư thứ hai đến tay luật sư của anh. Cameron có thể lấy tiền từ Diane nhưng từng đồng cô kiếm và vay mượn đều bị ràng buộc với câu lạc bộ. Nếu cần phải trả thì Oliver sẽ lãnh nhiệm vụ đó. Việc anh làm không liên quan đến vụ tổng tiền hay thỏa thuận mượn tiền gì cả. Cameron không được phép gây sự và cần phải bị ngăn chặn.

Nhưng không phải vấn đề của Cameron choán hết tâm trí anh. Chính Diane và câu chuyện tồi qua của cô đã khiến anh suy nghĩ.

Hai năm trước cô đã yêu anh... hoặc gần như thế nên trái tim cô mới tan vỡ vì anh. Anh biết cô đã đau khổ và giận dữ, nhưng lúc đó với anh tự do là điều quan trọng hơn, khi nhìn cô, anh thấy một người vợ, lũ trẻ, gia đình. Anh đã hoảng sợ và bỏ chạy.

Anh muốn một cuộc sống khác thường. Trong tưởng tượng, anh không bao giờ ngờ đến hai năm sau anh gặp lại cô và cô càng khác thường hơn anh. Có lẽ chính vì thế mà ý tưởng gắn bó với cô không còn dọa anh chết khiếp nữa, hoặc có thể anh đã nhận ra anh chưa gặp người nào có thể sánh được với cô hay cảm giác anh dành cho cô.

Người hầu của anh, Myles, bước vào phòng làm việc, tay cầm bốn cái ly sạch. Lúc anh xoay ghế lại, Myles nhảy dựng lên. “Ồi, xin ngài thứ lỗi. Phòng ngủ của ngài vẫn thơm mát nên tôi nghĩ ngài qua đêm nơi khác.”

Không phải lần đầu anh ngủ chỗ khác. “Tôi sắp ra ngoài. Tôi thích một tách trà và vài quả trứng nếu anh có thể xoay xở được.”

“Dĩ nhiên là được, thưa ngài.” Người hầu đặt ly lên khay rượu và vội vàng rời khỏi phòng.

Hít thật sâu, Oliver đứng lên, đi thay quần áo. Anh có thời gian để xuống tầng dưới dùng bữa sáng nhưng đầu óc anh quá căng thẳng, anh không muốn chạm mặt Diane với bộ giáp rách tả tơi.

“Hubert”, anh nói trong lúc người đầy tớ thất cả vật cho anh, “anh có thích ở đây không?”

“Thưa ngài, ý ngài là công việc này à? Ngài là một chủ nhân hào phóng và hiếm khi quát mắng. Dĩ nhiên tôi thích làm việc cho ngài.”

“Cảm ơn anh, nhưng ý tôi là sống ở đây cơ. Ở Adam House. Với rất nhiều cô gái tuyệt vời.”

“Vâng, thưa ngài. Rõ ràng là bất thường nhưng rất... tốt, thực sự là vậy. Myles và tôi ở chung phòng, tôi được chào đón trong bếp và phòng sinh hoạt chung, vài cô gái khá là thân thiện.”

Ồi, lạ Chúa nhân từ. “Thế cũng tốt.”

“Có lẽ tôi quá bạo gan, thưa ngài, nhưng ngài có thích nơi này không?”

“Có. Tôi nghĩ là có.”

Hai phút sau khi ngồi vào chỗ trong Viện Quý Tộc, anh nhìn thấy Cameron, và Oliver dành năm giờ sau đó nghĩ ra vô số cách để một kẻ như anh có thể chứng tỏ bản thân với một người như Diane. Giữa lúc nghĩ ngợi, anh lại càng nhích mồm bản thân đã cư xử như một ông chồng sợ vợ mỗi lúc ở gần cô.

“Tôi quên không hỏi”, Manderline rì rầm bên cạnh. “Tôi vẫn còn phải tỏ ra khó chịu với anh phải không?”

“Tại sao bây giờ chúng ta phải thay đổi nhỉ?”

“Vui nhộn ghê. Anh đang chơi trò quái quỷ gì với Cameron vậy?”

“Phức tạp lắm. Tuy nhiên nếu tôi là anh thì tôi sẽ không kết bạn với hắn đâu.”

“Tôi sẽ không làm thế. Hắn ta làm tôi liên tưởng đến con đĩa, nằm dưới bùn chờ bầu vú vào ai đó và hút cạn máu của họ.”

Oliver biết lý do anh xem Jonathan là bạn. Anh cười toe toét. “Anh sắc sảo hơn tôi nghĩ đấy. Tôi chỉ có thể nói rằng Cameron đang săn đuổi một thứ không thuộc về hắn và tôi dự tính sẽ ngăn hắn thành công.”

“Tôi cho rằng đó là Tantalus?” Manderlin liếc mắt về phía gã bá tước. “Hãy nhớ hẳn ta đang giao du với một đám cao ngạo.”

“Tôi không bận tâm đến Greaves hoặc Larden.”

“Tôi hy vọng anh nhớ lại ai là bạn anh. Hãy gọi tôi nếu cần sự trợ giúp nào đó ngoài việc tỏ vẻ hoảng sợ.”

“Tôi nhớ rồi. Cảm ơn nhé.”

Ngay khi cuộc họp tạm nghỉ, Cameron xuất hiện bên cạnh anh. “Tôi đang nghĩ”, bá tước nói một cách thân thiết. “Anh có mưu kế gì cũng được, tôi muốn bằng chứng là anh không phóng đại sự việc để gạt tôi. Tôi muốn hai nghìn bảng đầu tiên trong hôm nay.”

“Hôm nay ư? Cái đó...”

“Tôi phải yêu cầu thế. Hai nghìn bảng. Haybury, nếu không tôi sẽ liên hệ luật sư của tôi ngay.”

Nếu Cameron là một con cá thì gã đã cắn mồi và bị mắc câu rồi. “Được thôi. Đến dùng bữa trưa ở Tantalus với tôi nhé? Tôi sẽ lo tiền lúc ở đó.”

“Tuyệt vời.”

Bên trong Phòng Demeter đông đúc, Sophia White mời họ đến bàn đặt trước dành cho hội viên sáng lập. Ngồi vào ghế, Cameron trông khỏe khoắn như một con công đực. Thời điểm này Oliver xem đó là dấu hiệu tốt, nếu gã bá tước này cảm thấy có chút nghi ngờ nào thì gã sẽ không tỏ ra tự mãn với bản thân hay bất cứ ai như vậy.”

Ít phút sau khi họ gọi thức ăn, Diane sải bước vào phòng Oliver giả vờ bận rộn uống rượu Madeira nhưng thực tế sự chú ý của anh đều tập trung vào cô. Cách cô nghiêng đầu đón chào hội viên, cách cô mỉm cười khi một trong số các cô gái bước đến báo cáo gì đó. Khao khát bùng lên trong anh, nóng bỏng và táo bạo. Anh sẽ phải tìm cách tiếp cận cô, bởi vì anh không thể tưởng tượng ra điều gì khác.

Cô làm như chợt thấy họ và đi đến. “Ngài Haybury, Anthony”, cô nói.

“Đừng nhăn nhó với tôi, Diane”, Cameron đáp, “đơn giản bởi vì tôi đã giải mã trò chơi nho nhỏ của cô.”

“Vâng, ngài Haybury đã bảo tôi thêm anh vào kế hoạch. Nhưng đừng mong tôi thích anh ở đây.”

“Thích tôi hay không cũng chẳng liên quan cái gì. Hôm nay tôi muốn hai nghìn bảng. Tiền mặt. Tôi có vài món nợ phải trả.”

Diane liếc nhìn Oliver. “Chắc hẳn Haybury đã bảo anh tiến trình này phức tạp hơn là móc tay vào túi lấy tiền.”

“Tôi đã nói rồi nhưng anh ta cố chấp lắm.”

Cô nàng người Pháp đi qua, ném cho Oliver cái liếc mắt tóe lửa. “Diane, tôi cần nói chuyện với cô khi cô xong việc ở đây”, cô ta nói.

“Được, Genevieve”, Diane thở dài. “Hôm nay tôi có thể đưa anh một nghìn bảng”, cô hạ giọng, quay lại với Cameron.

“Không, hai nghìn.”

Oliver nhích người về phía cô. “Lần tới... cô sẽ thiếu hụt trong ít ngày nhưng tôi không muốn bộn bề luật sư nhúng tay vào vì lợi ích của tất cả chúng ta.”

“Thôi được. Đợi ở đây nhé.”

“Lần tới gì thế?”, Cameron vô vấp hỏi ngay khi Diane rời đi.

“Tôi không biết anh đang nói gì.”

“Thôi nào, Haybury. Đây là ngày đầu tiên chúng ta hợp tác. Không phải lúc để giữ bí mật đâu.”

Đây thực sự là lúc nên đắm vào mặt Cameron. Oliver nhắm mắt trong tích tắc. Việc này là vì Diane. Không còn lý do nào khác để anh chịu đựng cơn địa ngục này. “Tiền quỹ của... các nhà đầu tư đến theo từng đợt. Đã hơn hai tuần rồi nên tuần bơm tiền sắp tới sẽ sớm thôi.”

“Vậy lúc đó anh sẽ đưa tôi thêm hai nghìn bảng nữa.”

“không phải ngay lập tức. Việc này đòi hỏi một chút khôn khéo. Trừ phi anh muốn vào Newgate(1) với chúng tôi.”

(1) Là nhà tù giam giữ con nợ và tù nhân trọng tội ở London từ thế kỷ 12 và bị phá hủy năm 1767.

Hai má Cameron trắng bệch, phút chốc Oliver nghĩ anh đã quá tay. Những lỗi lo mơ hồ là một chuyện nhưng nguy cơ đi tù là một chuyện khác. Anh ra hiệu cho một cô gái mang chai rượu đến.

“Một vụ giao dịch sòng phẳng đúng không?”, anh nói tiếp. “Một chút khôn khéo để đổi lấy hai nghìn bảng mỗi tháng.”

Bá tước tự rót cho mình một ly rượu đầy. Sau khi uống được phân nửa, mặt mũi gã hồng hào trở lại. “Nếu tôi có nguy cơ bị vào tù thì tôi muốn nhiều hơn.”

“Tôi đã bảo nếu không ai nghi ngờ thì đến cuối năm anh sẽ nhận được ba nghìn bảng. Sau đó nữa thì ai biết được?”

“Nghe hay lắm nhưng tôi vẫn chưa thấy đồng nào.”

Đúng lúc đó Diane trở lại, tay cầm một cuốn sách. “Của anh đây, Anthony”, cô nói và trao cuốn sách nặng cho hắn. “Robinson Crusoe. Anh đã nói nó là quyển sách Fredrick thích nhất nên tôi muốn anh giữ nó.”

“Tôi không muốn...”

“Mở ra đi”, Oliver thì thầm.

“Ồ, ồ. Vậy được thôi.” Gã mở bìa sách, hai mắt tròn tròn trước khi gấp sách. “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Tận hưởng bữa trưa và không gặp nhau trong ít ngày.”

“Không, tôi muốn người ta nhìn thấy tôi cá cược ở đây. Tôi muốn mọi người thấy tôi được chào đón ở Tantalus.”

Oliver ném ánh mắt về phía Diane, cô đang nhướn mày nhìn anh. “Diane”, anh nói, “tôi muốn ủng hộ ngài Cameron trở thành hội viên. Cho đến khi có quyết định chính thức anh ta sẽ là khách của tôi.”

“Được lắm. Nhưng anh phải tuân thủ luật lệ đây Anthony.”

“Tôi biết, tôi biết. Phải khôn khéo chứ gì. Tôi là hiện thân của sự khôn khéo và kín tiếng, tôi cam đoan với cô.”

Sau bữa trưa có thể xem là kéo dài nhất trong đời anh, Oliver đưa Cameron ra ngoài, cho gã bá tước mượn xe về nhà và nhìn tên khốn đó bỏ đi. Lạy Chúa, chơi bài ulyt cả đêm cũng không khiến anh mất sức hơn.

“Oliver, gặp em trong phòng làm việc”, Diane nói từ tiền sảnh đông đúc rồi đi vào bên trong câu lạc bộ.

Nửa tá đàn ông đi ngang qua ném cho anh đủ mọi ánh mắt từ mỉa mai đến thán phục. Cô đã tỏ ý muốn cho cả thế giới nghĩ họ là tình nhân ngay từ đầu, nhưng như vậy vẫn khiến anh ấp úng hy vọng. Trừ khi cô chỉ muốn mọi người thấy cô chỉ ngón tay và bắt anh nhảy nhót.

Cô ngồi sau bàn giấy và tính toán sổ sách lúc anh bước vào. “Em gọi anh à?”, anh nói, thả người xuống chiếc ghế đối diện trước khi cô kịp bảo anh đứng im ở cửa.

“Anh không thể cứ trả tiền cho hắn như vậy”, cô nói, đóng cuốn sổ lại và chống hai khuỷu tay lên đó. “Ngoài việc em không thích đưa Anthony một đồng nào thì hai nghìn bảng là cả một gia tài.”

“Hắn đã đòi thêm hai nghìn bảng. Nhưng như anh đã nói, anh có thể trả được. Một món quà cho em.”

“Có một điều để... thuyết phục anh cho em mượn tiền là khi em biết mình sẽ trả lại chúng. Em hy vọng anh cũng thấy vậy.”

“Anh biết chứ. Và em đang trả tiền nhanh hơn mức cần thiết.” Và gần như thể cô nôn nóng muốn chấm dứt với anh. “Sau Mùa Vũ Hội có thể em cần thêm tiền mặt. Em không nên...”

“Đừng bảo em phải làm thế này thế nọ.”

“Chúng ta lại như thế rồi sao?”, anh hỏi, giằng xé giữa thích thú và mệt mỏi.

Diane nhăn nhó. “Không. Chẳng qua em có cảm giác mình sẽ mắc nợ anh. Nếu em không trả lại số tiền anh đã đưa Anthony thì em sẽ trở thành... món nợ.”

“Phải chi chỉ cần như thế là thắng được em”, anh lầm bầm trong miệng.

“Sao cơ?”

Đây là cuộc trò chuyện không nên có giữa anh và cô. Cho đến khi anh giải thích được cơn co thắt lạ đời trong lồng ngực mỗi lúc nhớ lại câu chuyện tối qua. Nhưng anh vẫn cứ đến và nói linh tinh.

“Anh thú nhận sau cuộc trò chuyện hôm qua anh nhận ra rằng có một điểm chung nhất định giữa tổn thương anh đã gây ra cho em và điều Cameron đang cố thực hiện. Có l...”

“Nói nghe xem”, cô ngắt lời, tựa cằm lên các ngón tay. “Chi tiết hơn được không?”

“Không, khốn thật.” Anh quắc mắt với cô.

Đôi mắt ngọc lục bảo nhìn lại anh không chút nao núng. “Anh biết em muốn tin anh mà.”

Oliver đứng lên. “Vậy thì tin anh đi.”

“Em đã có hai năm cân nhắc mọi lý do em không nên làm thế. Còn anh thì có vẻ không thêm nghĩ về em cho đến hai tháng trước.”

Ồ, thế là quá đủ rồi. Vòng qua bàn, anh túm lấy vạt áo màu đen của cô và kéo cô đứng lên. Rồi anh áp môi mình lên môi cô. “Anh đã nghĩ về em mỗi ngày”, anh nói thô ráp, nâng cô lên và đặt cô xuống bàn. “Từng ngày chết tiệt.”

Mùi hương, vị ngọt của cô khuấy động anh hơn bất cứ người phụ nữ nào. Và cho dù cô không thể thừa nhận cô cần anh giúp thì qua các cách ngón tay cô luồn trong tóc anh, giữ anh thật gần cho thấy ít nhất cô cũng khao khát anh.

Oliver đẩy vạt cô lên đến thắt lưng. Sau đó anh tụt quần xuống đùi và đi vào trong cô. Diane rên rỉ, khép chân quanh hông anh. Anh thúc vào nhanh và mạnh trong lúc lắng nghe tiếng thở hổn hển, rên rỉ của cô.

Phải chi họ có thể giải quyết mọi cuộc tranh luận theo cách này. Nếu cô sẵn lòng cho phép anh tiến vào trái tim như cơ thể cô tiếp nhận anh thì có lẽ họ sẽ làm được. Anh hôn cô một cách nóng bỏng và trọn vẹn. Cơ thể cô bắt đầu căng ra, anh đẩy nhanh tốc độ. Anh muốn họ thỏa mãn cùng lúc. Anh muốn cô ghi nhớ sự hòa hợp của họ - ít nhất về mặt thể xác.

Với tiếng rên rỉ đứt quãng, cô tan ra từng mảnh, và anh gập cô trong làn sương mù khoái lạc. Anh thở dốc, tựa đầu lên vai cô. Hoàn hảo. Anh muốn thốt ra một câu nhưng anh không thể. Vẫn chưa được. Trước hết anh phải giành được nó từ cô.

“Anh đưa hân số tiền đó”, anh nói, không nhúc nhích, không muốn rời xa cô. “Rồi chúng ta sẽ loại bỏ hân.”

“Được rồi”, cô thở dài đáp.

“Anh sẽ không dễ dàng biến đi đâu.” Anh hôn lên cổ cô, miệng anh lướt dọc cổ họng cô và cảm nhận mạch máu căng phồng dưới môi mình. “Anh trang trọng hứa với em, Diane. Lần này anh sẽ không bỏ chạy đâu.”

20. Chương 20

Lần này anh sẽ không bỏ chạy. Anh không xin lỗi trực tiếp nhưng đã nhìn nhận mình cần phải sửa đổi. Và có vẻ anh thực lòng làm như thế.

Buổi tối hôm sau, Diane đứng ở cửa Phòng Areadne theo dõi em chồng cũ chơi bài faro. Đường như gã cũng không tài ba hơn người anh quá cố. Điều duy nhất có thể ngăn Anthony hoàn toàn sụp đổ cho đến lúc này là vì gã không có nguồn tiền dồi dào để phung phí.

“Đến giờ hán đã thua bao nhiêu rồi?”

Giọng nói trầm âm kéo dài sau lưng khiến cô rùng mình khoan khoái. Cô cứng rắn phớt lờ cảm giác đó. Oliver có thể tuyên bố anh không bỏ chạy nhưng anh đã không hỏi xem cô có muốn anh hay không. Dĩ nhiên vào thời điểm mà câu trả lời sẽ là một tiếng “Có” mạnh mẽ thì cô càng có lý do để đợi cho mọi việc ổn thỏa và cô tỉnh táo trở lại.

“Theo em biết”, cô lặng lẽ nói, “hán đã thua xấp xỉ một ngàn tám trăm bảng.”

“Đó là lý do tại sao anh nhờ Manderlin ngồi vào bàn của hán, Jonathan là tay chơi bài đúng luật nên Cameron sẽ không nghĩ câu lạc bộ lừa hán hoặc cả bàn.”

“Làm sao anh biết hán sẽ thua mãi?”

“Anh đã thấy hán chơi rồi. Hán không có tài cán gì cả.” Bàn tay Oliver lướt qua váy cô.

“Cái tài cá cược mà không thua hết mọi thứ phải không?”, cô hỏi, đấu tranh với thôi thúc dựa lưng vào anh.

“Cái tài biết được khi nào nên ngừng chơi.”

“Thưa phu nhân.”

Giật mình, cô quay lại nhìn thấy Juliet trong bộ đồng phục vàng đen sắc nét đang tiến lại gần. Bất cứ chuyện gì khiến cho nữ quản gia rời bỏ vị trí vào lúc bận rộn nhất trong buổi tối không thể là điều tốt được. “Có chuyện gì vậy Juliet?”

“Phu nhân Dashton đang ở bên ngoài. Bà ta và đám bạn mang theo biển hiệu và đuổi đánh bất kỳ ai đi vào câu lạc bộ.”

“Đuổi đánh ư?” Oliver lặp lại, tay anh làm động tác đưa ngang cổ một cách khoa trương. “Lạy Chúa.”

“Anh có thể không đếm xỉa đến ý kiến của Phu nhân Dashton nhưng những người ở đây thì có.” Diane bước ngang câu lạc bộ, đi ra ngoài, Oliver và Juliet bám theo sát sao. Cô đã biết mình sẽ phải đương đầu với Phu nhân Dashton và Hội Phụ Nữ Đứng Đắn của bà ta, nhưng ngay thời điểm này thì thật quá tệ.

“Anh có thể góp ý là một đàn ngựa chạy tán loạn sẽ giải tán được đám đông không?”

Diane cố nhin cười. “Em sẽ ghi nhớ. Nhưng anh ở lại đi, Oliver. Nếu có ai bị Hội Phụ Nữ Đứng Đắn ghét hơn em thì chắc là anh đấy.”

Jenny đã chờ sẵn trong tiền sảnh. “Vài quý ông đã dừng trên lối đi và chợt nhận ra họ còn công việc ở nơi khác”, cô báo cáo. Mắt cô nhìn Oliver. “Anh không nên ra ngoài đó.”

“Tôi nghe rồi.” Anh cúi đầu. “Anh nghĩ mình sẽ đi xem ông bạn tốt Cameron chơi bài. Anh sẽ cho em lời khuyên mà có vẻ em không cần: Đừng biến họ thành kẻ địch, Diane, bằng không họ sẽ không bao giờ để yên cho em và câu lạc bộ.”

Cô rướn một bên mày. Không, cô không cần lời khuyên đó nhưng chí ít nó cũng hợp lý. “Đừng để Anthony cầm tiền rời khỏi đây, bằng không hán sẽ không cần đến chúng ta nữa.”

Oliver toét miệng cười. “Có lý đấy. Chúc em may mắn.” Anh quay vào bên trong câu lạc bộ.

“Ồ kiêu căng”, Jenny lầm bầm.

“Ít ra anh ta đang cố tỏ ra hữu ích”, Diane ghi nhận, mỉm cười với ngài William Jensen lúc ông ta cau có đi vào tiền sảnh. “Chào ngài.”

“Mụ quỷ cái kia ném trứng vào tôi”, ông ta gầm gừ.

“Tôi sẽ lo liệu, thưa ngài.”

“Chắc chắn phải thế.”

Thật là thô lỗ. Ông ta vừa tiến thêm một bước để bị đá ra khỏi câu lạc bộ. Cô sẽ lo chuyện đó sau. “Jenny, cô có thể kín đáo lẩn vào đám đông không?”

“Dĩ nhiên. Cho tôi một phút.” Genevieve đi về phía lối vào khu vực dành cho người hầu ở bên hông ngôi nhà.

“Xin hỏi”, Juliet nói, “phu nhân sẽ làm gì?”

“Dùng họ để giúp câu lạc bộ.”

Diane đếm hết một phút, cho Jenny thêm vài giây rồi kéo cửa trước và bước ra ngoài.

Hai tá phu nhân hiện ngang đi qua đi lại trên phần đường cho xe vào nhà. Vài người trong số họ cầm bảng gỗ có khẩu hiệu. Dưới ánh đèn mờ mờ thì đọc được chúng là cả một kỳ công nhưng cô vẫn xoay sở được. Câu cô thích nhất là: “Một nhà thổ thì nói thế nào cũng vẫn là một nhà thổ”, sau đó là “Chỗ của phụ nữ là ở nhà của chính cô ta.” Bọn họ không nhận ra mà cũng không bận tâm rằng nơi này đích thực là nhà cô. Và nó cũng là nhà của tất cả các cô gái làm cho cô. Họ là gia đình mới hết sức bất thường của cô.

“Phu nhân Dashton”, cô gọi.

Nữ tử tước, dẫn đầu một tràng “Xấu hổ, xấu hổ, xấu hổ” nhắm về phía các cỗ xe đi ngang qua, quay lại nhìn cô. “Phu nhân Cameron”, bà ta nói với giọng quan tâm. “Tôi ngạc nhiên khi thấy cô đủ can đảm để chường mặt ra.”

“Dường như chúng ta có bất đồng”, Diane đáp và tiếp tục tiến lại gần.

“Dĩ nhiên là thế. Cô mời chồng chúng tôi đến nơi này để lấy tiền của họ và để phụ nữ quyến rũ họ.”

Đám đông nho nhỏ xì xào chế giễu.

“Chà, tôi có thể nói với bà chúng tôi lấy rất ít nếu so với số mà họ đã thua vào tay nhau, hoặc là không ai trong số họ được chạm vào nhân viên của tôi nhưng rõ ràng bà không muốn nghe. Vậy nên tôi có một đề nghị cho bà.”

“Cô nói gì tôi cũng không muốn nghe.”

“Vào một buổi chiều Chủ nhật hàng tháng, tôi sẽ mở Tantalus cho các bà. Tiền thu được trong thời gian đó sẽ được quyên từ thiện tùy ý các bà. Hoặc bà có thể dùng căn nhà này để tổ chức bữa trưa hoặc các sự kiện từ thiện khác vào ngày đó. Trừ phi các bà chỉ nói suông ở đây và không thực sự muốn làm chuyện có ích.”

“Sao cô dám?”

“Tôi đang che chở một số quý cô được giáo dục tốt nhưng ngẫu nhiên lại không có cuộc sống may mắn như tôi và các bà. Đó là lý do tại sao tôi dám làm.”

“Cô chỉ giỏi nói. Tôi rất nghi ngờ.”

Diane rút ngắn khoảng cách giữa cô và nữ tử tước rồi hạ giọng. “Tôi sẽ không ngoảnh mặt trước một cơ hội làm việc tốt, thưa phu nhân. Đặc biệt là khi lựa chọn thay thế là đứng trong bóng tối hò hét người khác và không đạt được gì cả.” Cô ngước lên trời. “Và khi mưa sắp trút xuống.”

“Các buổi phản đối của chúng tôi sẽ không kết thúc trong tối nay.”

“Và nếu bà thành công thì Tantalus sẽ đóng cửa, rồi tất cả các quý ông đây sẽ cuốc tiền vào nơi khác và bị quyến rũ bởi mọi cô gái xinh đẹp đi ngang qua. Còn các bà sẽ không có một sự kiện từ thiện hàng tháng.”

“Cô nghĩ sẽ mua chuộc được tôi ư?”

Diane cúi đầu. “Tôi nghĩ để tiếp tục kinh doanh và bảo vệ nhân viên của mình thì tôi sẵn sàng giao câu lạc bộ và một phần thu nhập để bà sử dụng. Không phải mua chuộc mà là thỏa thuận vì lợi ích đôi bên.”

Phu nhân Dashton nhìn cô một lúc. “Tôi nghĩ cô sẽ xem thường tôi nếu tôi từ chối thỏa thuận này.”

“Nếu bà muốn tiếp tục mối bất hòa này thì tôi sẽ là một đối thủ đáng nể đấy”, Diane thận trọng nói. Và là người không chịu rút lui.

“Vây mà họ bảo chỉ đàn ông mới đủ trình độ đàm phán và quản lý đất nước”, nữ tử tước nhận xét, sự hài hước ngấm ngầm hiện trên khuôn mặt.

“Ai nói vậy? Tôi nghĩ chắc là đàn ông rồi.”

“Đúng lắm. Tôi sẽ chỉ đồng ý... thỏa thuận này để đổi lấy mười tiếng vào Chủ nhật đầu tiên của mỗi tháng.”

“Sáu tiếng. Các cô gái của tôi xứng đáng được nghỉ buổi tối.”

Nữ tử tước thở dài. “Tôi sẽ không bàn với cô ở đây.”

“Có lẽ chúng ta nên dùng bữa trưa ở hiệu bánh Preston vào thứ Sáu.”

“Tốt.”

Diane chìa bàn tay. Oliver không phải người duy nhất học được cách đoán ý người khác. Cô đã đưa ra một đề nghị khiến Phu nhân Dashton phải đồng ý. Nếu nữ tử tước từ chối bắt tay thì bà ta sẽ rất nhỏ mọn. Và bà ta sẽ không để điều đó xảy ra.

Vài phút sau, bàn tay đeo găng của bà ta nói lỏng ra rồi hạ xuống. “Tôi phải nói chuyện với nhóm của tôi”, nữ tử tước nói.

“Tất nhiên. Tôi sẽ gặp phu nhân vào thứ Sáu.”

Sau một thoáng xôn xao bàn tán, Hội Phụ Nữ Đứng Đắn bắt đầu giải tán, và Diane quay lưng trở vào Tantalus. Ít phút sau Jenny gặp cô ở Phòng Demeter. “Làm tốt lắm”, cô ta nói với nụ cười thần nhiên. “Họ không biết phải đi hướng nào. Từ chối một buổi tối gây quỹ từ thiện ư? Đời nào họ làm được.”

“Hy vọng là giờ đây khi thường lui tới câu lạc bộ thì họ sẽ không phản đối sự tồn tại của chúng ta nữa. Thậm chí bây giờ chúng ta có thể gặp chồng của họ.”

Đã xử lý xong một chương ngại nhưng mọi mưu mẹo của cô sẽ biến thành công cốc nếu họ không thể đẩy Anthony Benchley tránh xa khỏi câu lạc bộ. Vì Oliver đã đúng, hai người bọn họ không có danh tiếng trong sạch, còn Anthony có quan hệ máu mủ với chủ trước của Adam House. Ngay cả khi Fredrick thực sự đã giao tài sản cho cô thì cô cũng có thể không giữ được nó. Còn nếu vụ giả mạo của cô bị lật tẩy thì may mắn lắm cô mới không bị đi đây.

Cô nhìn khắp phòng ăn đầy ắp, áo khoác đen của nam giới xen kẽ với cái lụa và muslin sặc sỡ. Một phụ nữ có thể mất nhiều tuần để lên kế hoạch cho một buổi dạ vũ ở nhà cô ta, nhưng ở Tantalus này mỗi đêm cô đều tổ chức tiệc tùng.

Hai năm ròng tính toán đã mang lại kết quả thế này. Tiếng trò chuyện rì rầm của nam giới xen lẫn tiếng lanh canh của muỗng nĩa. Với câu lạc bộ vận hành suôn sẻ và vài cô gái đang học cách quản lý thì cô không cần phải có mặt mỗi tối, nhưng cô vẫn thích ở lại đây. Cô thích được tận hưởng cảm giác rằng cô đã thực hiện được dự định của mình. Và sâu trong tim, cô thích nhìn thấy việc cá cược mang lại tiền bạc cho cô. Không chỉ cho cô mà cho cả các cô gái làm ở đây.

Xuyên qua cánh cửa bên kia phòng ăn là một hình ảnh khiến cô thấy vui hơn dự tính. Oliver nhìn thấy cô, mỉm cười và từ từ đi qua các bàn chơi đông đúc. Anh là một phần của bài toán mà cô không thể kiểm soát, và lúc đầu cô có thể cực kỳ bức bối, còn bây giờ cô cảm thấy vui vẻ một cách kỳ quặc.

“Langtree kể anh nghe em đã đối phó Phu nhân Dashton như thế nào”, anh nói, nắm tay Diane và hôn lên ngón tay cô. “Em thật xuất sắc.”

“Sẽ thực tế hơn là để bà ta bị ngựa giẫm bẹp.”

“Cho dù em có mất bao nhiêu tiền trong buổi từ thiện thì sẽ được bồi thường bằng cách thu nhận chồng của các quý bà kia vào câu lạc bộ.” Anh cười rạng rỡ. “Dĩ nhiên em đã biết rồi.”

“Vâng.” Cô muộn màng rút tay ra. Không phải cô lo lắng người khác nghĩ gì. Chỉ là cô cảm thấy quá dễ chịu. Cô thích chạm vào anh, cô cũng thích anh chạm vào cô, anh khiến cô xao lãng. “Anthony sao rồi?”

“Hắn đã rời bàn faro và đang thử chơi rulet. Với tốc độ này hắn sẽ tiêu hai nghìn bảng trong vòng một giờ.” Anh lại vươn tay vuốt ống tay áo của cô. “Cái mẹo ở đây là làm cho hắn mất nhiều hơn số đó.”

Cô rùng mình. Cô đã cố hết sức để bảo đảm không ai mất nhiều tiền hơn khả năng họ có thể chi trả nhưng vài kẻ trong số họ quá kiên quyết lao vào nguy hiểm. Trước hết Anthony chưa kết hôn nên chẳng có cô vợ nào bị gã lôi xuống bùn, thêm vào đó chuyện gã cố cướp đoạt câu lạc bộ đã làm cô cảm thấy bớt thương xót cho gã. Nhưng cô vẫn không thích tình huống này.

“Anh sẽ trả cho hắn bao nhiêu trước khi chúng ta khép bẫy lại?”, cô hỏi, gật đầu với Jenny.

“Anh cho là hắn sẽ đòi thêm hai nghìn bảng vào ngày mai hoặc tối nay. Khi hắn đã dùng hết số tiền đó chúng ta sẽ ra tay.”

“Vây cứ thế mà làm.”

“Chà, tiền độ sẽ nhanh hơn nhiều nếu anh trực tiếp đấu với hắn, nhưng cũng sẽ khiến hắn nghi ngờ. Vào lúc này chúng ta đành trông cậy vào kỹ năng chơi bài và sức phán đoán yếu kém của hắn. Mất thời gian hơn nhưng hắn sẽ không thể đổ lỗi do chúng ta gài bẫy hắn.”

“Cô sẽ cho hắn ghi nợ chứ?”, Jenny hỏi.

“Hạn mức của câu lạc bộ là hai nghìn bảng”, Diane đáp. “Tôi không muốn hắn nghĩ có thể mượn hơn số đó và tiếp tục ghi nợ.”

“Nếu hắn không cảm thấy hoảng sợ vì đã thua ngập mặt thì hắn sẽ không đi theo con đường chúng ta vạch ra.” Oliver tán thành.

Diane hít vào. “Chúng ta sẽ công khai cãi nhau nhé jenny?”, cô hỏi.

Genevieve liếc về phía Oliver. “Vâng. Tôi nghĩ mình có sẵn đề tài rồi.”

Đề tài không phải vấn đề, nhưng nếu anh là đề tài Jenny muốn bàn bạc thì Diane khó lòng tránh được. Rồi khỏi vị trí ở cuối phòng, cô chậm rãi đi qua các hội viên đến Phòng Ariadne. Trong khi cô không thích tán gẫu với Anthony, thì điều quan trọng là để gã nhận thức được những hành động của gã luôn bị theo dõi.

Mọi việc có vẻ rất phức tạp, dù có những cách đơn giản và tàn nhẫn hơn để trừ khử gã em chồng cũ của cô. Nhưng tính cách mỉa mai của cô mong nhìn thấy gã bị hủy hoại bởi sự nguy hiểm của cá cược. Fredrick chưa bao giờ học được bài học đó cho đến phút cuối đời. Có lẽ Anthony sẽ học được trong lúc gã vẫn còn cơ hội thay đổi lối sống. Nếu gã không làm được thì chỉ ít cô đã cho gã một cơ hội.

Anthony đặt những cọc tiền nhỏ vào nhiều số và màu trên bàn rulet, một dấu hiệu rõ ràng cho thấy gã không biết con số nào tốt nhất. Cô nén tiếng thở dài khi dừng lại bên cạnh gã. “Buổi tối của anh thế nào”, cô hỏi.

“Tệ hại”, gã cúi kính chửi thề lúc quả bóng dừng lại ở con số mà gã không chọn. “Cô cần bảo đảm vận may của tôi sáng lên chứ.”

Diane cau mày. “Việc này hoàn toàn dựa vào kỹ năng và may rủi của anh”, cô đáp. “Tất cả các bàn cá cược của tôi đều trung thực. Tôi sẽ không thể kinh doanh nếu có ai đó nghĩ ngược lại.”

“Vây thì nó không đủ tốt.”

Cơ hội đây rồi. “Sao cơ?” Cô thì thầm. “Tôi sẽ không chu cấp cho anh cá cược. Tôi đã trả anh số tiền anh đòi hỏi. Tôi không thể đưa nhiều hơn.”

“Tôi tin có thể. Tôi đã mất gần hai nghìn bảng trong một buổi tối. Nhân số đó với hai trăm người ở đây tối nay xem. Cô có thể đưa tôi hai nghìn bảng nữa. Và tôi muốn có nó.”

“Không phải ai cũng thua và thua cho nhà cái. Tiền chủ yếu chỉ luân chuyển giữa các người chơi.”

“Đó không phải vấn đề của tôi. Vấn đề của cô là liệu cô có sẵn sàng mạo hiểm doanh nghiệp này không.”

“Được rồi. Nhưng tôi không thể đưa anh hai nghìn bảng mỗi ngày. Như thế rất đáng ngờ. Người ta sẽ để ý.”

“Người ta nào?”

Diane đặt tay lên cổ họng. “Tôi không thể nói cho anh biết. Hạ giọng xuống đi. Hãy đến vào bữa sáng mai và tôi sẽ đưa anh những gì tôi gom được.”

“Diane.”

Giật mình, cô quay lại và thấy Jenny đang đến gần. “Đừng đề cập gì đến chuyện này”, Diane rút lên với Anthony rồi đến gặp cô bạn. “Sẵn sàng chưa?”

“Hắn đã đòi thêm tiền chưa?”

“Tôi sẽ đưa tiền cho hắn vào bữa sáng.”

“Vậy chúng ta sẽ bàn về anh ta phải không?”

“Chúng ta chỉ giả vờ cãi vã. Tôi không muốn đấu khẩu thật đâu.”

“Tôi cũng thế. Tôi chỉ muốn biết tại sao bây giờ cô tin tưởng anh ta.”

Diane cau mày, xua tay bất lực. “Anh ta đã có ý kiến rất hay, cô phải thừa nhận thế.”

“Điều đó chỉ có nghĩa anh ta là chuyên gia lừa gạt. Tôi không tin anh ta.”

“Tôi có thể không tin anh ta bằng cả con tim, Jenny, nhưng anh ta đã chứng tỏ bản thân nhiều lần trong vài tuần qua. Nhớ lại xem.”

Jenny chìa ngón tay vào cô. “Tôi cảm thấy như một con ngốc. Cô yêu anh ta ư?”

Cô cứng đờ. Trực tiếp nghe điều đó... “Tôi thấy anh ta cực kỳ phiền phức.”

“Đó không phải câu trả lời. Lắc đầu đi.”

Diane lắc đầu. “Tôi không thể cho cô câu trả lời.”

Genevieve quắc mắt, nhìn cô chăm chăm. “Anh ta rất ranh ma. Tôi đồng ý điểm đó. Nhưng cô cần phải xác định mình muốn gì ở anh ta. Ngoài chuyện tiền bạc.”

“Anh ta đề xuất cho tôi một chái nhà riêng ở Haybury Park sau Mùa Vũ Hội.”

“Cái gì? Cô đã nói gì với anh ta?”

“Tôi đã bảo tôi không muốn ở gần anh ta.” Cô hít sâu. “Vì tôi thật sự muốn ở cùng anh ta. Chuyện phức tạp lắm.”

“Không phức tạp như cô nghĩ đâu.” Vẫy tay gay gắt, Jenny nhích lại gần. “Hãy quyết định xem cô đang trừng phạt ai và tại sao nhé.”

“Tôi cứ nghĩ cô ghét anh ta.”

“Tôi ghét anh ta vì cô ghét anh ta. Chúng ta là bạn bè phải không?”

Diane chỉ mỉm cười vừa đủ. “Bạn tốt chứ.”

“Bon(1). Quý ngài Cameron đang theo dõi, giờ hãy tỏ ra sợ sệt tôi đi, lát nữa tôi sẽ uống trà cùng cô trên lầu.”

(1) Tiếng Pháp: Đúng

“Cảm ơn Jenny.” Diane nhăn nhó quay lại, hướng tới bàn rulet vừa đúng lúc để thấy Anthony ngoảnh mặt đi. “Thứ lỗi cho tôi, Anthony. Mụ người Pháp đó...”, cô nuốt khan. “Tôi cần xem lại sổ sách.”

“Cô sẽ đưa tôi thứ tôi muốn vào sáng mai phải không?”

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Không. Cô phải đưa.”

“Anthony, tôi đã bảo anh chuyện này rất phức tạp. Tôi cần phải thận trọng.”

“Cứ làm việc cô cần phải làm. Tôi không phải một phần trong mưu đồ của cô. Nhưng tôi muốn hai nghìn bảng hoặc là tôi sẽ gặp luật sư vào buổi chiều.”

“Không!” Cô đưa tay lên miệng như thể để ngăn mình phản đối. “Không luật sư gì hết”, cô thầm nói. “Được rồi. Tôi sẽ xoay xở.”

“Tốt.”

Ngay khi rời câu lạc bộ để vào phòng khách riêng của Adam House, Diane mới cho phép mình bật cười. Ngày mai sẽ rất vui nhộn đây.

Có tiếng gõ cửa trên cánh cửa khép hờ. “Em có thể làm diễn viên được đấy”, giọng nói trầm thấp của Oliver vang lên. “Rất ấn tượng.”

Cô ngồi trên ghế cạnh chiếc đèn bàn. Cô nên hỏi làm cách nào anh thoát được Langtree nhưng anh đã vào nhà cô quá nhiều lần để bây giờ muốn hỏi cách thức của anh cũng chẳng có ích gì. “Em sẽ đưa tiền cho hân trong bữa sáng.”

Thả mình vào chiếc ghế cạnh lò sưởi, Oliver duỗi chân và bắt chéo mắt cá. “Em và Martine giả vờ tranh cãi về việc gì?”

“Không phải việc của anh.”

“À, vậy là về anh rồi. Không giả vờ nhỉ?”

Anh trông tuyệt đẹp khi thả lỏng trước lò sưởi mà vẫn rất cảnh giác, tựa như con sư tử đang rình mồi. “Em nên làm gì với anh đây?”, cô lẩm bẩm, mỉm cười.

“Em muốn làm gì với anh?”

“Em đang bị giằng xé giữa hôn anh và bóp cổ anh”, cô đáp.

“Anh thấy như vậy là có cải thiện rồi.” Oliver vẫn nhìn cô chăm chú. Trong ánh lửa mờ mờ cách cô nửa căn phòng, mái tóc đen của cô ánh lên màu đồng, da cô ấm áp và đầy cảm dỗ. “Anh muốn em.”

“Em muốn biết anh sẽ làm gì khi anh chán việc chỉ có một người phụ nữ. Hoặc khi anh xác định anh thích em nhiều hơn giới hạn anh có thể thừa nhận.”

Anh đã nghĩ đến chuyện đó rồi. “Anh đã nói anh sẽ không chạy trốn.”

“Anh đang giả sử em muốn anh ở lại.”

“Anh tin là theo thoả thuận em có hai năm để trả các khoản vay lại cho anh.” Bất thành linh anh chợt nghĩ ra gì đó và cau mày. “Có phải vì thế em mới trả nhiều thêm không? Để gạt bỏ anh?”

“Em đã không ngờ câu lạc bộ làm ăn thuận lợi như vậy. Anh là tấm khiên và mũi nhọn. Anh đã thành công với vai trò đầu tiên và không còn cần thiết trong vai trò thứ hai.”

“Cần thiết”, anh lặp lại. “Từ đó nghe hay quá.”

“Vậy à?”, cô lạnh lùng trở lại. “Như thế nào?”

Cô không cho anh một chút thời gian để tính toán. Nhưng nếu cô xếp anh vào loại ‘cần thiết’ cho câu lạc bộ thì một khi họ trừ khử được Cameron, có thể anh cũng sẽ phải cuốn gói. Sau đó anh sẽ chỉ nhìn thấy cô mỗi khi anh ghé vào câu lạc bộ cho đến cuối Mùa Vũ Hội. Haybury Park là gia sản của anh mới hai năm thôi nhưng anh không thể dành cả mùa thu và mùa đông ở London chỉ bởi anh đang chờ đợi vì một cô nàng không muốn có anh.

Anh cảm thấy bồn chồn. Từng tế bào trong anh không muốn bị phơi bày nhưng anh nhận ra họ không thể hướng tới tương lai nếu anh không làm rõ mọi việc. Anh muốn hướng tới tương lai. Với cô.

Anh từ từ đứng lên và đến bên cô. “Anh đã muốn chúng ta nói chuyện sau khi xử lý Cameron”, anh nói, ngồi xổm trước mặt cô, “nhưng anh thấy sự hoà hợp của em và anh đang bắt đầu tan rã.”

“Anh làm phiền em. Em không che giấu cảm xúc đó.”

“Anh biết, nhưng anh rất hy vọng em đùa giỡn về cảm giác khó chịu không nơi nghỉ của em. Có thể em đùa hoặc cũng có thể em nghiêm túc nhưng anh sẽ không ngồi nhìn cơ hội trôi qua đâu.”

Cô cựa quậy, mắt nheo lại. “Oliver, em mệt lắm. Em không...”

Diane toan đứng lên nhưng anh đặt tay lên đùi cô và giữ cô ngồi im. Khao khát chạm vào cô, Oliver khép ngón tay trên bộ váy đen.

“Anh xin lỗi”, anh nói, cố giữ giọng thấp và bình tĩnh. “Em đã tìm kiếm hy vọng và anh tìm kiếm chút thú vui, và khi anh nhận ra mình bắt đầu quan tâm đến em nhiều hơn ý muốn thì anh lại bỏ của chạy lấy người. Anh xin lỗi. Không đủ để nói thành lời, hoặc để giải bày rằng bỏ lại em ở Vienna là hối tiếc lớn nhất đời anh.”

Cô ngồi im hồi lâu. Sau đó cô nghiêng người và tát anh. Rất mạnh.

“Hối tiếc lớn nhất ư?”, cô lặp lại, đẩy anh ra xa. “Thật lố bịch!”

Cô quăng mình về phía anh và đâm túi bụi vào ngực, vào mặt anh. Oliver cố giữ cô cách xa anh nhưng không thể hoàn toàn tránh khỏi những cú đánh mà không làm cô bị đau. “Diane!”

“Trong hai năm em đã nghĩ anh bỏ đi vì em là một người yếu đuối, suốt mướt, vô dụng không thể chịu nổi.”

“Em không vô dụng. Em chưa bao giờ vô dụng cả.” Anh gầm lên, rúm ró khi đầu gối cô thúc vào háng anh. “Em đã lạc lõng và giận dữ, nhưng thề có Chúa, em chưa bao giờ yếu đuối. Anh đã thấy điều đó và chính nó đã kéo anh lại với em. Và làm anh sợ chết khiếp. Nó đã mách bảo cho anh biết anh đã tìm được đối tượng phù hợp.”

“Nếu anh hối hận vì đã bỏ đi nhiều đến thế thì tại sao anh chưa bao giờ nghĩ sẽ trở lại Vienna? Anh biết em không một xu dính túi nhưng khi thừa kế gia sản anh không nghĩ sẽ gửi cho em dù chỉ mười bảng sao? Em cũng cho là anh sẽ hối hận. Hối hận không giúp gì cho em hết, đồ ngốc.”

“Khi anh gặp lại em ở đây”, anh phản bác, cố gắng mặc kệ, những lời nói chua cay của cô, “anh đã biết. Luồng ánh sáng mạnh mẽ, ngang ngạnh của em... hừng hực khí thế. Và phải, anh hối hận vì sự ngu ngốc của mình nhưng anh... tự hào về mọi điều bản thân em đã làm. Em không nợ ai bất kỳ thứ gì.”

“Hừ. Chắc chắn không nợ anh.”

“Phải. Anh không muốn ra lệnh cho em làm cái này cái nọ, cũng không buộc em tạm ngưng việc em đang làm. Anh chỉ muốn trở thành một phần của câu chuyện. Anh... anh yêu em, Diane. Anh luôn yêu em.”

“Anh đã làm tim tôi tan vỡ”, cô hét lên và tát anh thêm cái nữa.

“Anh biết. Và anh xin lỗi. Anh xin lỗi đã tổn thương em. Anh chỉ nghĩ cho chính mình. Anh đã nghĩ em sẽ quên anh đi. Anh không thể quên em... và anh phải chịu đựng điều đó. Anh đã nghĩ như vậy.”

Bất chợt cô đổ ập lên ngực anh, hơi thở của cô khó nhọc và đứt quãng trên cổ anh. Anh thả lỏng bàn tay trên cổ tay cô còn cô nắm chặt áo khoác anh.

“Em đang khóc à?”, anh thì thầm, sẵn sàng bắt đầu tự tay bào chữa.

“Không!”, cô nói, giọng cô nghèn nghẹn và ươn ướt.

Anh chậm chậm vòng tay ôm cô, giữ cô sát sao. “Chúng ta là hai người cứng đầu xảo quyệt có cuộc sống bất thường”, anh lẩm bẩm trên tóc cô/ “Cá nhân anh nghĩ chúng ta thuộc về nhau.”

“Anh là một kẻ đáng ghét”, cô thì thầm.

“Đúng vậy, tình yêu của anh.” Anh thở hắt ra. “Anh sắp hỏi em một câu. Anh không muốn em trả lời cho đến khi chúng ta giải quyết xong Cameron và em không còn lo lắng chuyện bị mất câu lạc bộ. Và sau khi anh hỏi câu này anh sẽ đưa em về phòng ngủ của em, anh sẽ là quý ông chuẩn mực, ở lại đợi em chìm vào giấc ngủ.”

“Câu hỏi gì?”, cô thắc mắc, vẫn vùi mặt vào người anh.

“Diane Benchley, em sẽ lấy anh chứ?”

21. Chương 21

Diane đỡ đầu mở một mắt. “Suyt. Tôi buồn ngủ lắm”, cô lằm bằm và nhắm mắt lại.

“Làm ơn, thưa phu nhân. Cô đã dặn tôi đánh thức cô lúc bảy giờ”, Mary thì thầm và lay vai Diane.

“Tại sao cô lại phải nói thầm?”, cô khe khẽ hỏi cô hầu, cố mở hai mắt ra.

“Vì có ngài ấy, thưa phu nhân.” Cô hầu chỉ sang phía đường đối diện sau lưng Diane.

Diane quay đầu lại, đột ngột nhớ ra tại sao mắt cô lại cay nhức. Cô đã khóc. Nằm sát cạnh cô, mắt nhắm nghiền dưới hàng mi dài và bộ râu lún phún trên cằm, là Oliver Warren. Là người tối qua đã nói yêu cô. Và sau đó cầu hôn cô.

Cô ngồi dậy, đưa tay xoa mặt. Dưới tấm chăn cô vẫn mặc váy áo và dù Oliver đã cởi giày, áo khoác và áo gi lê thì anh cũng không hề khóa thân. Anh bảo sẽ là quý ông và anh đã cư xử đúng mực.

“Cảm ơn Mary. Mang cho chúng tôi ít trà được không? Và nếu ngài Cameron xuất hiện dưới lầu thì hãy cho tôi biết ngay lập tức.”

“Tôi sẽ làm ngay, thưa phu nhân.” Cô hầu vội vã rời đi và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Cô ta đi chưa?”, Oliver lằm bằm, vẫn nằm im.

“Đi rồi.”

Đôi mắt xám mở ra nhìn cô. “Tốt. Anh đã lo cô ta sẽ lấy goid đề cho anh ngạt thở nếu anh cử động.”

“Ừm.” Diane có khao khát kỳ quặc là chỉ ngồi đó và nhìn anh chăm chăm, tuy vậy cô vẫn chuồn ra khỏi chăn, mặc chiếc áo choàng vắt ở chân giường. “Anh có nghĩ sáng nay chúng ta sẽ lừa được Anthony đánh cược hai nghìn bảng không?”

“Lại công việc à? Tốt thôi.” Oliver vươn vai ngồi dậy. “Anh đã hẹn vài người bạn muốn đánh bạc đến sau bữa sáng nên hẳn ta sẽ không lẻ loi trong phòng chơi bài đâu.”

“Có thể thành công đấy. Em chỉ không muốn hẳn cảm thấy nghi ngờ.”

Oliver đứng trên đôi chân trần và đi vòng qua giường. “Nếu hẳn do dự anh sẽ cấm cửa hẳn cho đến tận tối nay. Hoặc có thể hình dung là hẳn sẽ bị mất tiền cho câu lạc bộ khác ở London. Nhưng anh thích thấy hẳn thua ở đây.”

Họ đã cố gắng hết sức để lên kế hoạch nhưng cô ghét phải dựa vào may rủi. Đành trông cậy vào... vận may của họ và vận rủi của Anthony. “Nếu hôm nay hẳn thắng thì sao?”

“VẬY anh nghĩ sẽ có vài gã côn đồ nào đó cướp tiền của hẳn trên đường về nhà.”

Cô liếc anh. “Anh quen đám côn đồ à?”

Anh toét miệng cười. “Em sẽ ngạc nhiên cho mà xem.”

“Không nhiều như anh nghĩ đâu.”

Anh đã nói không muốn câu trả lời cho đến khi xong chuyện với Anthony, nhưng dường như nó vẫn treo lơ lửng giữa họ. Không nặng nề, u tối mà dễ chịu và mềm mại, tựa như rèm cửa và tiếng cười. Cùng một lúc cô cảm thấy vừa bị cuốn hút lại vừa khiếp sợ.

Oliver chà ngón tay lên má cô. “Em nghĩ gì vậy?”

“Em đang lo về đám bạn mới của Anthony”, cô đáp. “Larden có thể không trở lại nhưng Công tước Greaves có vẻ là vị khách được chào đón của bất cứ ai.”

“Nếu hắn xuất hiện thì anh sẽ lo liệu.”

“Em không nghĩ đánh nhau sẽ giúp ích cho kế hoạch của chúng ta.”

Oliver đặt tay lên ngực. “Làm ơn đi. Một trận ẩu đả ư? Anh ấy hả? Anh có nhiều con bài tuyệt vời lắm, em yêu.”

“Em không nghi ngờ đâu.”

Mary gõ cửa và quay trở lại, trên tay cầm một khay trà. “Ngài Cameron vẫn chưa đến thưa phu nhân”, cô ta nói, lén nhìn về phía Oliver lúc đặt khay xuống bàn trang điểm. “Tôi có cần ở lại giúp phu nhân thay trang phục không?”

“Cho tôi mười lăm phút, Mary.”

Cô hầu nhún gối chào. “Vâng, thưa phu nhân.”

Ngay khi cô ta rời đi, Oliver rót hai tách trà. “Mười lăm phút thì chẳng đủ để làm gì đâu”, anh nhận xét, thêm đường và nhướn một bên mày.

“Một viên, nếu anh vui lòng. Không kem.”

Anh đưa cô tách trà rồi tựa vào bàn trang điểm, uống tách trà của mình. “Em biết không”, anh thản nhiên nói, nhìn cô qua mép tách, “anh có thể đọc được hầu hết ý nghĩ của mọi người, hoặc thậm chí là điều họ sắp nói. Với em, phần lớn thời gian anh chẳng có chút manh mối nào. Thú vị lắm. Em rất thú vị.”

“Chà, đừng nhìn em như thể em là một con côn trùng nào đó sắp bị anh xỏ kim thế.”

“Anh không muốn xỏ em với một cây kim đâu.” Anh nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi. “Anh cần phải chứng diện một chút”, anh nói. “Anh sẽ dùng bữa sáng ở câu lạc bộ. Em muốn anh ngồi gần bàn của Cameron không?”

“Không cần. Nhưng nhớ sẵn sàng theo hắn vào phòng chơi bài.”

Anh đặt tách trà xuống rồi trịnh trọng cúi đầu thật thấp. “Hắn không làm tổn thương em được đâu, anh sẽ không cho phép.” Trước khi cô kịp đáp lại Oliver đã bước đến hôn cô thật nhẹ.

Cô hít sâu lúc anh tách ra. “Đừng làm em xao lãng...”

“Không, không đâu”, anh ngắt lời.

Vòng một tay qua vai cô, tay còn lại đặt lên hông, anh hạ thấp cô xuống. Để không ngã ngửa Diane phải choàng tay qua cổ anh. Cúi đầu, anh bao phủ miệng cô bằng nụ hôn sâu nóng bỏng làm cô ngạt thở.

“Tốt hơn rồi.” Hôn lần cuối rồi giúp cô đứng thẳng, anh sai bước tới mặc áo khoác, áo gi lê và giày rồi rời khỏi phòng.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng lại hồi lâu. “Không thể tin được”, cô lẩm bẩm lắc đầu và nén cười. Cô phải đợi Câu lạc bộ Tantalus được an toàn trước đã. Sau đó, cô mới lo đến trái tim mình.

Mary vừa đặt cái kẹp cuối cùng lên tóc Diane thì Sarah, một trong các cô phục vụ, gõ cửa phòng ngủ. “Thưa phu nhân, ngài Cameron đang ở đây. Camille đã mời ngài ấy ngồi.”

“Cảm ơn Sarah. Tôi sẽ xuống ngay. Cảm phiền cô thông báo cho ngài Haybury là ngài Cameron đã đến.”

“Ngài Haybury đã đến Phòng Aphrodite rồi thưa phu nhân. Tôi tin ông ấy đang dùng bữa với ngài Maderlin và ngài Appleton.”

Anh bảo đã mời bạn bè ghé qua và hòa vào đám đông cờ bạc sáng nay. Trong thời gian gần đây Oliver đã giữ lời hứa với mật độ thường xuyên đến đáng báo động. Thực tế là từ khi cô tổng tiền để buộc anh giúp đỡ cô. Và dù anh rất thích đưa ra ý kiến nhưng anh chưa bao giờ cố ép cô thực hiện chúng. Dĩ nhiên cô sẽ

bắn anh nếu anh dám làm thế, nhưng chắc chắn anh không phải nô bộc hay kẻ độc tài mà có phần giống... một người bạn đời hơn.

Chân nhũn ra khiến cô vội vàng ngồi xuống bàn trang điểm.

“Phu nhân có khỏe không?”, Mary lo âu hỏi.

Không. “Khỏe, tôi chỉ cần chút thời gian. Sẽ ổn thôi, Mary.”

Trông có vẻ căng thẳng, Mary rời phòng ngủ và đóng cửa lại. Diane không để tâm, mọi suy nghĩ của cô đều xoay quanh nhận thức ban nãy. Một người bạn đời. Anh. Oliver Warren.

Đó chính là điều cô muốn ư? Cô đã tạo ra một gia đình ngoài mong đợi với các cô gái trẻ ẩn náu trong Tantalus như cơ hội cuối cùng cho cuộc đời đáng kính nể. Mọi thứ là kế hoạch, công sức, trách nhiệm và thất bại của cô nếu cô không thể thu xếp ổn thỏa. Sau khi Fredrick qua đời, cô đã thề không dựa dẫm vào bất cứ ai. Cô không tính đến việc người khác bắt đầu dựa dẫm vào cô.

Cô vui mặt vào hai bàn tay. Quá nhiều thứ cần phải cân nhắc. Lạy Chúa, cô đã tiếp cận Oliver để tìm sự giúp đỡ vì cô cho là anh nợ cô, cô có thể không chế anh và thừa biết không bao giờ được tin tưởng anh. Điều mà cô không lường trước được chính là anh trở thành người đáng tin cậy hơn xưa.

Diane đứng lên, hít một hơi thật sâu. Để sau. Số việc sau này cô phải giải quyết đang chồng chất lên nhau. Trước tiên cô cần giữ được Tantalus bằng sự trợ giúp mà hai tháng trước cô không hề mong đợi.

Cô chọn quyển sách Inferno của Dante để giấu khoản tiền bí mật cho Anthony, dù cô tin chắc không bao giờ gã hiểu được sự đe dọa hoặc châm biếm của tác phẩm đó. Dĩ nhiên cô và Oliver biết rõ.

Rũ bỏ suy nghĩ về ngài Hầu tước Haybury ra khỏi đầu, cô đi cầu thang xuống Cầu lạc bộ và vào phòng Aphrodite. Oliver đã làm rất tốt, căn phòng đông gấp đôi sáng thứ Năm bình thường. Có vẻ như mọi hội viên có tước hiệu đều ghé qua sân sáng trên đường đến Nghị Viện.

Anthony ngồi một mình, mang vẻ mặt của một con mèo đã tìm thấy tô kem lúc gã liếc nhìn khắp phòng ăn. Rõ ràng đã xem nơi này là ngân hàng riêng của mình và tin tưởng tiền càng vào nhiều thì gã sẽ càng nặng trĩu. Cô hy vọng gã thích cảm giác đó vì nó sẽ không kéo dài lâu nữa đâu.

“Buổi sáng tốt lành, Diane”, gã nói, không buồn đứng lên mà chỉ ra hiệu cho cô ngồi vào ghế đối diện.

“Tôi hy vọng anh thích quyển sách này, Anthony”, cô nói và đưa sách cho gã. “Quyển này sẽ kéo dài được một tháng.”

“Để xem thế nào.” Gã ta mở trang đầu, nhìn thấy tiền và gập sách lại với một nụ cười. “Cầu lạc bộ bận rộn thế này vào buổi sáng sao?”

“Rất nhiều hội viên thích bữa sáng và một vài giờ chơi bài trước khi đến Viện Quý Tộc”, cô đáp, tránh liếc về phía Oliver.

“Một ý rất hay.”

“Anthony, anh cần...”

“Đừng bảo tôi cần phải làm gì, Diane”, gã cau kính rồi lại mỉm cười. “Fredrick không biết gì cả phải không? Nếu anh ấy cho cô tự tung tự tác thì chắc có lẽ đã được sống ở Park Lane rồi. Thật đáng xấu hổ là tôi không thể cười cô. Tôi chắc chắn sẽ cho phép cô tiếp tục quản lý Tantalus.”

“Đúng vậy, thật đáng xấu hổ”, cô đồng thanh nói, quai hàm siết lại.

Oliver quan sát câu chuyện từ góc phòng. Vẫn như lúc trước, mỗi khi Cameron cười nhếch mép thì anh lại nắm chặt bàn tay ép vào đùi để ngăn bản thân chạy đến và đâm cho gã bất tỉnh.

“Anh muốn hấn thua bao nhiêu tiền?”, James Appleton hạ giọng hỏi và nhìn theo ánh mắt Oliver.

“Hai nghìn bảng.”

“Trong sáng nay ấy hả? Hơi tham vọng đấy nhé.”

“Sẽ dễ dàng hơn nếu hấn chơi bài ược hoặc trò gì đó mà người chơi có thể lấy tiền của hấn”, Manderlin xen vào. “Thua cho nhà cái mất nhiều thời gian hơn.”

Xét đến việc số tiền đó vốn là của anh, Oliver thực lòng thích Cameron thua cho nhà cái hơn, nhưng Manderlin nói có lý. “Hãy xem anh có thể tác động hấn ta không, nhưng quý tha ma bắt, đừng làm cho hấn nghi ngờ.”

“Anh đang gặp rất nhiều rắc rối chỉ vì giúp một cô gái”, Manderlin hạ thấp giọng.

“Cô gái của tôi”, Oliver sửa lại.

Appleton chớp mắt. “Cái gì?”

“Anh nghe rồi mà.”

Hai người bạn của anh đưa mắt nhìn nhau. “Vậy thì tốt. Chúng tôi sẽ cố hết sức. Anh...” Jonathan lạc giọng lúc ngược lên. “Chết tiệt.”

Oliver không quay lại. “Greaves phải không?”

“Phải. Gã Trainor gốc ghêch mắc dịch lại đưa hấn tới. Làm sao anh biết?”

“Vì hôm nay có vẻ là ngày cam go nhất trong đời tôi. Tôi nghĩ kế tiếp sẽ đến hồn ma của bác Phillip.”

James và Jonathan ắt hấn đã nghĩ Cameron chính là vấn đề cam go của anh. Tuy nhiên kẻ đáng khinh tham lam đó chẳng mấy may khiến Oliver bận tâm. Hôm nay bá tước sẽ không làm phiền Diane được nữa. Nhưng rắc rối phía trước chính là Diane. Cô kiêu hãnh và bướng bỉnh, lo sợ phải lệ thuộc vào ai đó. Anh không biết làm cách nào để thuyết phục cô rằng anh sẽ không bao giờ khiến cô thất vọng lần nữa.

“Hấn đang đi về phía này”, Appleton lẩm bẩm với một nĩa thịt nguội.

Anh đã hứa sẽ tỏ ra khéo léo, chết tiệt. Oliver giữ thẳng vai, chờ đợi người bạn cũ mở lời. Nhưng anh ngạc nhiên nhìn Greaves đi ngang qua anh. Cùng lúc đó một mẫu giấy gấp nhỏ trượt xuống chiếc bàn.

Oliver dùng khăn ăn gạt nó lên đùi, mở ra và nhìn xuống. Thư viện. Bây giờ. G, anh đọc thầm.

“Cái gì vậy?”, Manderlin thì thầm.

“Một lời mời rắc rối”, Oliver đáp và đẩy ghế ra. “Tôi sẽ trở lại ngay. Để mắt đến Cameron.”

“Oliver, a...”

“Làm ơn đi.”

Hít thật sâu, Manderlin gật đầu. “Anh định làm gì thì cũng đừng để bị bắt đấy.”

Không thể ngăn bản thân liếc nhanh về phía Diane, Oliver đi đến phòng Athena đang rất vắng vẻ vào thời điểm này. Greaves đứng cạnh cửa sổ, mắt hướng ra vườn. “Thưa Đức ông”, Oliver nói, quai hàm nghiến chặt.

“Tôi có một suy nghĩ”, Greaves đứng im nhận xét.

“Chỉ một thôi sao?”

“Tôi chẳng bận tâm khi nghe Cameron cần nhần về việc chị dâu trước đã cướp đoạt tài sản của hấn và hấn dự định giành lại nó. Cho đến khi tôi nghe về mối quan hệ được đồn thổi của anh với phu nhân Cameron. Sau đó mọi thứ trở nên thú vị hơn.”

“Có vẻ tôi nên nhắc rằng nếu ngài làm gì tổn hại Diane hoặc câu lạc bộ này thì tôi sẽ giết ngài”, Oliver bình thản nói. “Cho dù tôi có bị treo cổ.”

“Kịch tính quá đấy. Tôi nhớ anh trầm lắng và cay nghiệt hơn cơ mà.”

“Đó là trước khi tôi nhận ra mình có thứ để mất. Sáng nay anh đến đây làm gì?”

“Vì tôi qua Cameron đã thua nhiều hơn số tiền hần có và sáng nay dường như hần rất tự tin sẽ có thêm tiền. Hần đang tổng tiền cô nàng của anh phải không?” Cuối cùng Greaves cũng quay mặt lại nhìn anh.

“Đúng vậy”, Oliver nói, siết nắm tay. “Anh sắp vắng ra ngoài cửa sổ đấy.”

“Đợi đã.” Công tước lùi lại nửa bước. “Tôi sẽ trực tiếp hơn. Tôi sẽ không can thiệp vào kế hoạch anh dành cho gã ngốc đó.”

Chà, thật bất ngờ. Oliver dừng bước. “Lần cuối tôi hỏi anh: Tại sao anh ở đây?”

“Vì dù rằng tôi không tin vào những lời xin lỗi nhưng tôi thích bàn giao cho ai đó một kẻ đáng bị trừng phạt. Cameron là một con rắn xấu xa hơn anh hần, và tôi chưa bao giờ thích Fredrick.”

“À, anh muốn góp sức nếu tôi xử Cameron phải không? Thật thú vị là anh thường xuyên phản bội lòng tin của những người xem anh là bạn.”

“Tôi chỉ làm bạn với hần bởi vì...” Công tước hít vào. “Có lẽ tôi cảm thấy mình mắc nợ anh. Tin không thì tùy, tôi không quan tâm. Nhưng tôi đã nghĩ mình có thể cược chút ít sáng nay. Anh cần hần thua bao nhiêu?”

Greaves tuyệt đối không thể nắm tường tận kế hoạch của Oliver và Diane nhưng nếu anh ta biết tiền sắp vào tay Cameron thì hoàn toàn có thể đoán được một phần mưu kế lần này. Hiển nhiên Oliver có thể chối bay biến nhưng làm thế chỉ chuốc thêm phiền phức mà thôi. “Xấp xỉ nghìn bảng”, anh nói vắn tắt.

“Biết thế là tốt rồi.”

“Chuyện này không giúp chúng ta giảng hòa cũng không trở lại làm bạn”, Oliver phản bác. “Và nếu hôm nay anh cản trở tôi thì tôi sẽ...”

“Được rồi, tôi biết mà. Anh sẽ giết tôi.”

Khi họ rời thư viện, Cameron đang đi vào Phòng Persephone còn đám bạn của Oliver thì bám theo gã. Trong lúc con rắn đồ tha thần phòng để tìm trò thích hợp thì Oliver và hai đồng đội ngồi vào bàn xì dách. Không phải trò tử của anh nhưng muốn chơi tốt thì chỉ cần chút ít kỹ xảo. Anh sẽ không trực tiếp thách đấu với Cameron vì việc cá cược chỉ diễn ra giữa nhà cái và người chơi. Bây giờ anh phải hy vọng bá tước có hứng thú khoe mẽ bằng cách ngồi chung bàn với anh.

Mười phút sau khi vở kịch bắt đầu, Cameron ngồi vào bàn rulet. Oliver chửi thầm. Hầu hết bạn bè anh chỉ ở lại đây khoảng một tiếng và anh không tin Cameron có thể thua hai nghìn bảng cho trò rulet chỉ trong một giờ.

Công tước Greaves xuất hiện và choàng tay qua vai Cameron. Khốn thật. Oliver ngồi im. Bất kể họ đã bàn bạc chuyện gì thì tốt nhất công tước không nên đối đầu trực diện với Oliver và Diane, nhưng anh đã thôi mong đợi vào trường hợp tốt nhất. Nếu Greaves giữ trò thì điều đó đồng nghĩa với một trận chiến. Bằng mọi giá phải chia cắt Cameron và đồng bọn của hần.

Oliver ngỡ ngàng khi thấy công tước liếc về phía anh rồi dẫn Cameron vào bàn của anh và đám bạn. “Còn chỗ cho hai người không?” Greaves dài giọng rồi chọn ghế xa Oliver nhất.

“Càng đông càng vui”, Appleton hăng giọng bình luận.

Oliver gật đầu với Mary Stanford, một trong bốn cô Mary được tuyển vào câu lạc bộ, và là tay chia bài xì dách hôm nay. Cô ta chia năm lá bài úp rồi lật một lá trước mặt mình, con bảy. Lá thứ hai là con bốn, trong tay Oliver đã có con át và con ba. Anh cược tiền và yêu cầu thêm một quân bài nữa, hầu hết sự chú ý đều dồn lên Cameron.

Bá tước đặt cược một cách dè dặt, Oliver nén cái cau mày. Toàn bộ kế hoạch sẽ chỉ thành công nếu Cameron thua sạch túi. Trước khi bắt đầu vòng ba, Oliver đã thắng ba mươi bảng trong khi em chồng trước của Diane chỉ thua mười chín bảng. Khốn kiếp.

“Lạy Chúa, Cameron à”, Công tước Greaves cười khùng khục nói, “anh cá cược như một bà già vậy. Mạnh dạn lên nào.” Nói xong anh ta cược hai trăm bảng vào bộ bài của mình.

Cameron nhìn lại bộ bài trong tay, Greaves nhìn vào mắt Oliver và khẽ gật đầu. Hừm. Dù anh ta có muốn làm gì thì Oliver cũng dự định sẽ lợi dụng nó. Anh cười khùng khục. “Nói hay lắm, Greaves. Ba mươi bảng không đáng để tôi tốn thời gian.” Anh cược cùng số tiền với công tước.

Appleton và Manderlin cũng làm theo, tất cả đều cười hềnh hếch như thể đang tham gia một trò chơi khăm tinh quái nào đó. Cameron cau mày cược theo... và thua chóng vánh như mọi người trừ Appleton.

Ba mươi phút sau, với sự tác động của Greaves tới bá tước mỗi khi Cameron trông có vẻ sắp bỏ bài, cuối cùng Oliver đã có thể thư giãn đôi chút. Anh liếc ra cửa để tìm Diane và kín đáo ngoắc tay. Cô biến mất.

Lát sau, cô xuất hiện trở lại, bước thẳng đến chỗ Cameron. “Anthony, tôi cần nói chuyện với anh.”

“Không phải bây giờ. Tôi đang bận.”

“Không, Anthony. Bây giờ”, cô lặp lại, hai bàn tay xoắn vào nhau. “Cả anh nữa, Haybury.”

“Khốn kiếp”, Oliver chửi thề, gom tiền lại, gật đầu với những người khác và đứng lên. “Đi nào Cameron.”

Bá tước gật đầu và rời bàn nhưng túm cánh tay Oliver khi họ theo cô vào phòng làm việc. “Tôi thua gần một nghìn bảy trăm bảng rồi”, Anthony thì thầm. “Tôi cần thêm tiền.”

Oliver giật tay ra. “Anh đã xài gần bốn nghìn bảng chỉ trong vòng chưa đầy ba ngày ư? Lạy Chúa.”

“Anh cần nhiều tiền để làm gì?”, Cameron quắc mắt nói tiếp. “Anh giàu hơn cả vua Midas. Tôi nên có phần của anh. Nơi này vốn thuộc về gia đình tôi.”

“Tôi không...”

“Im lặng”, Diane rít lên, đóng cửa lại để cả ba người lọt thỏm trong phòng làm việc. “Sáng nay cô ta đã xem sổ sách”, cô hạ thấp giọng, mắt dán vào Oliver. “Tôi nghĩ cô ta nghi ngờ rồi.”

Quý bà của anh là một diễn viên tầm cỡ. “Chúng ta đã rất thận trọng”, anh đáp. “Không có gì để cô ta dòm ngó đâu.”

“Chắc chắn là có nếu cô ta xem đúng chỗ.”

“Hai người đang nói chuyện quái quỷ gì thế?” Cameron hỏi. “Tôi đã thua số tiền cô đưa rồi. Tôi cần thêm.”

“Thua mất bốn mươi bảng không giống như mất một cái móng ngựa”, Diane vật lại. “Tôi không thể thay thế nó được.”

“Tôi không nghĩ là cô hiểu”, bá tước nhỏ nhẹ nói. “Tôi muốn thêm tiền. Nếu cô muốn giữ câu lạc bộ này thì tốt nhất là đưa tiền cho tôi.”

Cô bắn ánh mắt về phía Oliver. “Có lẽ chúng ta nên nói cho anh ta biết”, cô lẩm bẩm.

“Tuyệt đối không. Tôi không đại gì mạo hiểm cái cổ mình chỉ vì em chồng trước của cô bị thùng túi.”

“Nói tôi nghe cái gì?”

Diane hít sâu. “Các nhà đầu tư của câu lạc bộ”, cô chậm rãi nói, lui về gần bậu cửa sổ. “Những người đang bị chúng ta ... ăn chặn một ít tiền.”

“Họ thì sao? Họ là bạn cô nên chắc chắn không phải vấn đề của tôi.”

“Vấn đề là”, Diane tiếp tục. “Họ không phải bạn tôi.”

“Vậy họ là bạn của ai? Tại sao họ lại tài trợ cho câu lạc bộ của cô”, Cameron nghi ngại hỏi.

“Tôi đã bảo rồi, chuyện này phức tạp lắm. Cho đến khi cô ta ngừng truy tìm những điểm bất hợp lý thì tôi không thể đưa thêm cho anh. Cho dù là Tantalus cũng không đáng để tôi đổi mạng.”

“Mạng cô ư?”, hần lặp lại. “Cô đang làm quá lên đấy. Cô nghĩ tôi không biết cô đang cố thoát khỏi cuộc thương lượng của chúng ta sao? Cô nghĩ tôi ngu hử?”

Họ sắp biết điều đó rồi. Oliver hắng giọng. “Cô ta phải nhận ra chúng ta trông chờ một thứ gì đó cho những rắc rối của mình”, anh đề nghị.

“Tôi đã rút ra bốn nghìn bảng trong ba ngày, Haybury. Ngay đến tôi còn thấy làm thế là không hợp lý.”

“ ‘Cô ta’ mà các người đang nhắc đến là ai vậy? Các người không dọa được tôi đâu,...”

Cánh cửa từ phòng khách bật ra. Genevieve Martine, tóc vàng búi ra sau, trừng trừng nhìn cả ba. “Tôi biết mà”, cô nói với chất giọng Pháp đặc sệt mà Oliver chưa từng nghe qua.

“Cô là ai?”, Cameron hỏi. “Tôi đã thấy cô. Cô là bạn đồng hành của Diane.”

“Tôi có thể giải thích, Genevieve”, Diane nói, thụt lùi cho đến khi lưng tựa hẳn vào tường.

“Cô có thể giải thích việc trộm cắp sao? Tôi nghi ngờ lắm, thưa cô. Còn anh... tôi đã biết anh không đáng tin mà.” Cô ta xĩa ngón tay về phía Oliver.

“Nghe này”, bá tước xen vào, nét mặt lúng túng. “Không cần biết cô nghĩ tôi đang làm gì, tôi không...”

“Anh, cảm ơn đi. Chúng tôi đã lên kế hoạch suốt ba năm ròng. Và ba người các anh sẽ không phá hủy cơ đồ của chúng tôi – của ngài ấy – chỉ vì lòng tham của các người.” Cô ta đấm tay xuống mặt bàn. “Chúng tôi rót tiền vào câu lạc bộ này và tiền sẽ chảy ngược vào túi bọn tôi. Các người sẽ phải trả lại những gì đã lấy.”

Cameron khoanh tay ngang ngực. “Tôi không làm gì hết.”

“Anh ta không có tiền, Genevieve. Tôi đã đưa anh ta bốn nghìn bảng để ngăn anh ta kiện cáo giành lấy Tantalus.”

Martine quay ngoắt lại nhìn vào mặt Cameron lần nữa. “Anh sẽ không đẩy câu lạc bộ này vào tầm ngắm của giới chức trách. Rõ chưa?”

“Tôi không nghĩ cô có tư cách ngăn cản tôi.”

Diane nuốt nghẹn. “Có lẽ chúng ta nên giải thích tình hình cho anh ta hiểu, Genevieve. Vì lợi ích của mọi người. Một khi anh ta nhận thức được chuyện gì có thể xảy ra, tôi tin chắc anh ta sẽ hiểu rõ hơn.”

Martine chậm rãi quay sang đối mặt gã bá tước. “Tốt. Tôi chỉ giải thích một lần thôi. Nếu anh hé răng gì đó – bất kỳ điều gì – về chuyện này, tôi sẽ tin chắc là do anh tiết lộ, và tôi sẽ giết anh.”

“ ‘Giết’ ư? Cái gì...”

“Phu nhân Cameron đã mất tất cả lúc chồng cô ta chết”, Genevieve nói với chất giọng Pháp khó nghe mới của mình. “Chúng tôi biết cô ta biết chút ít về bài bạc và câu lạc bộ, chúng tôi cũng cần tiền mà không bị người Anh nghi ngờ. Nên chúng tôi rót tiền vào câu lạc bộ, cô ta giữ số tiền câu lạc bộ kiểm cho chúng tôi để sử dụng vào thời điểm thích hợp. Để hoàng đế trở lại với quyền lực.”

Trong giây lát Oliver nghĩ cô nàng kia đã làm quá tay nhưng khuôn mặt Cameron tái nhợt. “Hoàng đế? Ý cô là...Bonaparte?”

“Mon oncle, Napoléon(1). Oil.”

(1) Tiếng Pháp: Bác tôi, Napoléon. Đúng.

“Anh đã lấy bốn nghìn bảng của Tantalus đấy, monsieur(2). Nếu anh lộ ra dù chỉ một chữ với chính quyền thì tôi cam đoan cả thế giới sẽ biết anh là một phần của vụ việc này. Anh sẽ bị treo cổ vì tội mưu phản.”

(2) Tiếng Pháp: Quý ông.

“Tôi...” Anthony Benchley nặng nề ngồi xuống ghế, mặt gã trắng bệch. “Lạy Chúa lòng lành.”

“Anh ta thực sự không biết gì cả, Genevieve”, Diane nói. “Anh ta chỉ nghĩ đang lợi dụng một quả phụ. Tôi biết Chính phủ sẽ không dính vào đâu, cô không cần phải giết người.”

“Tôi không hiểu tại sao lại không. Ba năm, Diane. Vậy mà cô, Haybury và gã... đàn độn này nghĩ có thể phá hỏng kế hoạch sao?”

“Tôi không biết gì hết. Diane đang nói sự thật.”

Martine lừ lừ nhìn Cameron. “Biến đi”, cô ta sáng giọng. “Tôi không muốn cái chết của anh khiến cơ sở kinh doanh này bị chú ý. Và hãy nhớ không chỉ có mỗi tôi ở London tham gia vào việc giải thoát bác tôi. Vài người còn tàn độc hơn tôi nữa. Một lời, một lời thôi, ngài Cameron, về Bonaparte hay Tantalus hoặc thỏa thuận ở đây, thì ngài sẽ bốc hơi mãi mãi.”

“Vâng, vâng. Rõ rồi.”

“Khi ra về, anh phải nói với người giữ cửa là anh sẽ không trở lại. Nếu cô ta còn thấy anh lần nữa thì một con dao găm vào tim anh.”

“Ôi, Chúa ơi. Cô gái mặc quần dài phải không?”

“Oui.” Cô quay đầu để liếc Diane. “Còn cô sẽ trả lại từng xu, từng đồng đã đưa cho anh ta. Cô sẽ không thoát dễ dàng đâu.” Cô nhìn chòng chọc Oliver. “Anh cũng không thoát. Anh đã muốn giàu sang thì giờ anh phải lao động để kiếm ra nó.”

Oliver cúi đầu. “Cô không thể trách cứ một người muốn công lao của mình được bù đắp”, anh lẩm bẩm.

“Tôi có quyền đó đấy.” Genevieve nhìn lại ngài Cameron. “Tôi đã bảo anh biết đi. Cút ngay.”

Loạng choạng, gã bá tước đi giật lùi ra cửa. “Cảm ơn cô. Tôi... Cô sẽ không nghe tin tức gì từ tôi nữa. Tôi xin thề. Đây không phải việc của tôi. Tôi không biết gì cả.”

“Câm miệng và biến đi.”

“Vâng, vâng, thưa cô.” Gx lén qua cửa và đóng nó lại.

Trong sự im lặng ngưng đọng, Oliver lần lượt nhìn hai cô nàng. “Cháu gái Bonaparte ư?”, anh nói.

Diane nhún vai. “Ông ta có đến bảy người anh em. Nghe có vẻ hợp lý đấy chứ.”

“Anh có nghĩ hẳn tin vào điều đó không?”, cô nàng người Pháp vặn hỏi, ngữ điệu trở lại là một sự pha trộn giữa các ngôn ngữ châu Âu.

“Chúng ta sẽ biết ngay thôi. Sáng nay tôi đã yêu cầu Juliet đứng ở cửa trước. Cô ấy sẽ thông báo mọi chuyện bất thường.” Nụ cười khê nở trên khóe môi Diane.

Hình ảnh ấy mê hoặc Oliver. Cô mê hoặc anh. “Diane, e...”

“Greaves đã làm gì vậy?”, cô ngắt lời.

“Giúp Cameron thua một số tiền lớn”, anh đáp. “Trước khi em hỏi thì anh nói luôn là anh không biết lý do. Anh ta nhận ra chúng ta đã tính toán gì đó. Anh cho rằng ý tưởng đánh bại một kẻ đáng khinh như Cameron có lẽ đã thu hút anh ta.” Dấu cho Oliver không sẵn lòng thừa nhận khả năng anh ta muốn hàn gắn với mình. Vì chẳng có thêm bằng chứng gì ngoài việc cưa cổ con rắn kia.

“Vậy thì em nghĩ mình có thể cân nhắc yêu cầu làm hội viên của anh ta.”

“Tùy em thôi. Anh sẽ không bỏ phiếu.”

Có tiếng gõ cửa vang lên. “Thưa phu nhân, là tôi, Juliet đây.”

“Đây rồi. Vào đi, Juliet.”

Nữ quản gia bước vào. “Thưa phu nhân, cô đã nói muốn được thông báo mọi chuyện...kỳ lạ. Ngài Cameron vừa chạy lướt qua tôi, bảo rằng ông ta cảm thấy rất có lỗi và sẽ không bao giờ trở lại. Tôi nghĩ đây là chuyện phu nhân đã nhắc đến.”

“Đúng vậy. Cảm ơn rất nhiều, Juliet.”

Langtree gật đầu rời ra ngoài. Cuối cùng Oliver đã thở phào khoan khoái. “Chúng mừng em, Diane. Tantalus vẫn nằm trong tay em.”

Cô gật đầu hướng mắt ra cửa sổ. “Jenny, cô chờ chúng tôi một lát nhé?”

“Dĩ nhiên.” Ném cho anh ánh mắt khó dò, cô gái người Pháp rời khỏi phòng qua cánh cửa ban nãy.

“Em có nghĩ cô ta vẫn đang nghe lén không?”, Oliver hỏi.

“Em sẽ không ngạc nhiên đâu. Cô ấy vẫn nhớ chuyện buồn hai năm trước của em. Điều đó khiến cô ấy lo lắng.”

Cơ thể anh căng cứng. Liệu có phải anh đã đối xử tệ bạc với cô đến mức không thể được tha thứ? Anh không nghĩ mình có thể chứng tỏ bản thân hơn được nữa. Sẽ ra sao nếu anh vẫn chưa thể hiện đủ... Anh không dám nghĩ đến nữa. Anh sẽ xa lánh xã hội, sống ẩn dật ở Haybury và không bao giờ rời nhà, vì gặp lại cô và nhận ra không bao giờ có cô vượt quá sức chịu đựng của anh.

Diane chậm chậm quay lại nhìn anh. “Anh có gì muốn nói không?”

“Em muốn anh nói gì? Tối qua anh đã hỏi em một câu. Anh sẽ hỏi lại lần nữa nếu em muốn. Anh sẽ xin lỗi lần nữa nếu em muốn. Anh sẽ lại nói rằng anh yêu em. Câu trả lời hoàn toàn tùy thuộc vào em.”

Cô lặng lẽ nhìn anh chăm chú một lúc lâu. “Oliver, em...”

“Anh sẽ nhắc em nhớ”, anh ngắt lời, tim anh nhức nhối trong lồng ngực và đập thình thịch vào cổ họng. “là chúng ta đã hợp tác rất tốt.”

“A...”

“Và nếu em lo ngại tài sản của em sẽ vào tay anh thì anh rất vui ký mọi giấy tờ để bảo đảm căn nhà và câu lạc bộ này vẫn thuộc về em.”

“Oli...”

“Em nói em đã thổi tin tưởng vào một thứ như là tình yêu và đam mê cho đến khi em gặp anh. Anh chưa nói là em cũng làm anh tin vào những điều đó. Anh đã nghĩ tình yêu chỉ là trò hề cho đến khi em chứng minh rằng anh đã sai.” Anh nói huyền thuyên để chỉ ít cô không thể nói không. Cô không thể nói anh là một sai lầm mà cô thực tâm không bao giờ muốn tái phạm. “Em không cần trả lại khoản vay kia. Nó là của em. Anh có thể giúp em lập quỹ cho Tanta...”

Cô bước tới đặt tay lên miệng anh. “Im lặng đi nào”, cô nói. “Đến lượt em nói.”

Anh vẫn không thể đọc được nét mặt cô nhưng anh gật đầu. Đây là thời điểm anh trả giá cho những lỗi lầm trong quá khứ. Anh cần phải đối mặt dù làm thế đồng nghĩa với việc đánh mất cơ hội có được hạnh phúc. Không giống như hai tháng vừa qua. Không giống như khi anh gặp lại cô.

Ngón tay trên môi anh khẽ run lên. “Hai năm trước anh đã làm lòng em tan nát”, cô thì thầm. “Anh làm trái tim em vỡ tan ra thành hàng ngàn mảnh ngay khi em nhận ra mình có một trái tim dễ vỡ.”

Ôi Chúa ơi. “Diane, anh...”

“Im nào.”

Anh ngậm miệng, cố gắng không run rẩy.

“Trong hai tháng qua, anh đã quấy rầy, chọc tức, thách thức, và tranh cãi với em... và anh đã hàn gắn trái tim em. Em cố tự nhủ rằng em đã có thứ mình muốn, em đã có sự tự chủ và em không cần gì hơn nữa.”

Cô từ từ hạ tay xuống, lướt ngón tay dọc ve áo anh. Anh không dám thở. Vào thời điểm đó lời của cô nghe có vẻ đầy hứa hẹn nhưng anh không cố phỏng đoán suy nghĩ của cô.

“Những cô gái này cần em... và em thích trông chừng họ. Họ sẽ không bao giờ cô độc và lạc lõng như em. Em cũng đã nhận ra mình thích chia sẻ mọi thứ với anh. Em thích trò chuyện với anh, chia sẻ cuộc sống của em với anh. Em không muốn nghe người khác sai bảo mình làm chuyện này chuyện kia. Tuy nhiên em sẵn lòng đón nhận một đối tác. Bình đẳng.”

“Bây giờ anh có thể lên tiếng chứ?”

“Được.”

Oliver hắng giọng. “Như vậy có nghĩa là em sẽ lấy anh?”, anh thì thầm. “Hay chỉ là quan hệ cộng tác thuần túy? Vì anh sẽ không chấp nhận chỉ có cái này mà thiếu cái kia. Đó là điều kiện của anh.”

“Vậy sao?”, cô dịu dàng hỏi. “Anh không ngại giúp em quản lý câu lạc bộ nhưng lại không góp sức trừ phi em đồng ý lấy anh?”

“Đúng. Chính xác là vậy.”

Đôi mắt xanh lục bảo của cô đắm lệt. Diane lặng lẽ gật đầu. “Vậy thì được.”

Cảm ơn Chúa. “Anh thích nghe em nói rõ hơn.”

Cô hít vào thật nhẹ và nhón chân hôn lên môi anh. “Đáng ghét. Vâng, Oliver, em sẽ lấy anh.”

Anh quàng tay quanh người và kéo cô sát lại. Câu lạc bộ, tiền... anh không quan tâm đến những thứ đó. Anh chỉ muốn người phụ nữ mạnh mẽ quyết liệt trong vòng tay anh cũng yêu quý anh. “Anh yêu em”, anh thì thầm, dán môi mình lên môi cô lần nữa.

“Em yêu anh, Oliver”, cô thì thầm đáp lại, mỉm cười bên miệng anh. “Em chỉ yêu mỗi anh.”

Oliver cười khùng khục. “Đây sẽ là một cuộc sống hết sức tai tiếng.”

“Em rất nóng lòng.”

“Anh cũng vậy.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-cuoc-voi-tinh-yeu>